3 1761 07969416 2

LGr
S712Mu

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΙ ΕΠΤΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ.

SOPHOCLIS

TRAGŒDIÆ SEPTEM.

CUM

ANIMADVERSIONIBUS

SAMUELIS MUSGRAVII, M. D.

ACCEDUNT,

PRÆTER VARIANTES LECTT. EDITIONUM OPTIMARUM,

SOPHOCLIS FRAGMENTA

EX EDITIONE BRUNCKIANA.

NECNON

INDEX VERBORUM.

TOMUS I.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

MDCCCIX.

7544
1/12/90
Vols I to III
vols 6

PRÆFATIO.

PAUCIS rogandus eſt Lector, ne ſeverum nimis de hac Editione Sophoclea judicium faciat. Etenim illa ex ſchedis Muſgravianis, poſt mortem Viri cl. ab Academia Oxonienſi pretio redemtis, conflata eſt: quæ cum multa haberent in ſe egregia, et quæ Tyronibus præcipue prodeſſent, multa autem quæ Vir doctiſſimus, ſi ſuperſtes eſſet, et ſuam Editionem curaverit, proculdubio vel reſecaturus erat vel emendaturus, dubitationis nonnihil incidebat de iis publici juris faciendis. Poſtquam autem deprehenſum eſt Auctorem non tantum eum in finem animadverſiones ſuas concinnaſſe, ut in medium proferrentur, ſed etiam primam plagulam ipſum olim prelo commiſiſſe, ita ut Editionem Johnſonianam recudi vellet, ſuas autem notas textui ſubjiceret, in hac Editione vulganda nihil aliud agere videbamur, quam ipſius conſilio obſequi. Neque vero nobis licere arbitrabamur tanquam in alieno opere quicquam immutare aut refingere, ſed ſatius eſſe duximus Lectoris bene-

volentiæ omnia permittere; qui ſi ultimam manum Auctoris in nonnullis deſiderabit, non mediocrem tamen fructum, ut ſperamus, ex ejus judicio et doctrina percepturus eſt.

Quo autem Eruditis magis placeret hæc Editio, ſuffecimus *Varias Lectiones*, inter textum et notas interjectas, ex antiquis Editionibus quæ melioris ſunt notæ, Aldina, duabus Florentinis, Colinæana, et Turnebiana, congeſtas, additis iis quæ cel. Brunckius vel ex ſua conjectura, vel ex MSS. fide innovaverit.

Nequid autem deeſſet Sophocleum, ſubjecimus *Fragmenta*, juxta Editionem Brunckianam digeſta.

Ex Muſgravii manu eſt *Index locorum Sophoclis a Suida citatorum*.

Scholia alio volumine ſeorſim proditura ſunt.

Dabamus ex Ædibus Clarendonianis,
Dec. 13. 1799.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.
ΟΔΥΣΣΕΥΣ.
ΑΙΑΣ.
ΧΟΡΟΣ *ἐκ Σαλαμινίων ναυτῶν.*
ΤΕΚΜΗΣΣΑ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΗΜΙΧΟΡΟΣ.
ΤΕΥΚΡΟΣ.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

Το δρᾶμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὥσπερ οἱ Ἀντηνορίδαι, καὶ Αἰχμαλωτίδες, ἡ Ἑλένης Ἁρπαγὴ, καὶ Μέμνων. Πεπτωκότος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐδίκευν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῷ πλέον τι ἀρισεῖον περὶ τὴν τοῦ σώματος κομιδήν· καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὅπλων, κρατεῖ Ὀδυσσεύς. Ὅθεν ὁ Αἴας τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν, παρακεκίνηται καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην· ὥστε ἐφαπλόμενος τῶν ποιμνίων καὶ τέμνων, δοκεῖν τὸς Ἕλληνας διαχειρίζεσθαι· ἡ τὰ μὲν ἀπεῖλε τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ θήσας, ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνήν· ἐν οἷς ἐστὶ καὶ κριός τις ἔξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσέα, ὃν θήσας ἐμαστίγωσεν· ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται Αἴας μαστιγοφόρος· ἢ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Λοκρῆ Αἴαντος. Δικαίαρχος δὲ Αἴαντος Θάνατον ἐπιγράφει· ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς Αἴας ἀναγέγραπται. Ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας· καταλαμβάνει δὲ Ἀθηνᾶ τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτεύοντα τί ἄρα ποτὲ πράττει ὁ Αἴας, ἡ δηλεῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα, καὶ προκαλεῖται εἰς τὲμφανὲς τὸν Αἴαντα ἔτι ἐμμανῆ ὄντα, ἡ ἐπικομπάζοντα ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀνηρημένων. Καὶ ὁ μὲν εἰσέρχεται ὡς ἐπὶ τὸ μαστιγῶν τὸν Ὀδυσσέα. Παραγίγνεται δὲ χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν, εἰδὼς μὲν τὸ γεγονὸς, ὅτι ποίμνια ἰσφάγησαν Ἑλληνικὰ, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα· ἔξεισι δὲ καὶ Τέκμησσα, τῆ Αἴαντος αἰχμάλωτος παλλακὶς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα τῶν ποιμνίων ὅτι Αἴας ἐστὶν, ἀγνοῦσα ᾗ τίνος εἶεν τὰ ποίμνια. Μαθόντες δ' παρ' ἀλλήλων τὸ ἀγνοούμενον, ὁ χορὸς μὲν παρὰ Τεκμήσσης, ὅτι Αἴας ταῦτ' ἔδρασε, Τέκμησσα δὲ παρὰ τῆ χορῆ, ὅτι Ἑλληνικὰ τὰ σφαγέντα ποίμνια, ἀπολοφύρονται· ἡ μάλιστα ὁ χορός. Ἐντεῦθεν ὁ Αἴας προελθὼν, ἡ ἔμφρων γενόμενος, ἑαυτὸν ἀπολοφύρεται· ἡ τότε Τέκμησσα δεῖται παύσασθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δ' ὑποκριθεὶς πεπαῦσθαι, ἔξεισι δῆθεν καθαρσίων ἕνεκεν, ἡ ἑαυτὸν διαχειρίζεται. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος λόγοι τινὲς Τεύκρου πρὸς Μενέλαον καὶ πρὸς Ἀγαμέμνονα περὶ ἐῶντας θάπτειν τὸ σῶμα· τὸ δὲ πέρας, θάψας αὐτὸν ὁ Τεῦκρος, ἀπολοφύρεται. Παρίησι ᾗ ὁ λόγος τῆς τραγῳδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς ἡ λύπης ἄκρας οἱ ἄνθρωποι εἰς μανίαν περιτρέπονται· ὃ δὴ ἡ Αἴας πέπονθε, τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἀποτυχών.

Ἡ μὲν σκηνὴ τῶ δράματος ἐν τῷ ναυσάθμῳ κεῖται πρὸς τῇ σκηνῇ τοῦ Αἴαντος· δαιμονίως δὲ εἰσφέρει προλογίζουσαν τὴν Ἀθηνᾶν· ἀπίθανον γὰρ τ Αἴαντα προϊόντα εἰπεῖν περὶ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων, ὥσπερ ἐξελέγχοντα ἑαυτόν· ἐδὲ μὴν ἕτερός τις ἥπτατο τὰ τοιαῦτα, ἐν ἀπορρήτῳ καὶ νυκτὸς τοῦ Αἴαντος θρόσαντος· δεῖ δὲ ἦν τὸ ταῦτα διασαφῆσαι. Περὶ δὲ τῶ θανάτου τῶ Αἴαντος διαφόρως ἱστόρηκασιν· οἱ μὲν γάρ φασιν ὅτι ὑπὸ Πάριδος τρωθεὶς ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἱμορροῶν· οἱ δ, ὅτι χρησμὸς ἐδόθη Τρωσὶ πηλοῦ καθ' αὐτῶ βαλεῖν· (σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν τρωτός) κ ὕστερον τελευτᾷ· οἱ δ, ὅτι αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν, ὧν ἐστὶ κ Σοφοκλῆς. Περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ κ Πίνδαρος, ὅτι τὸ λῶ σῶμα (ὅπερ ἐκάλυπτεν ἡ τοῦ Ἡρακλέους λεοντῆ) ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν (ὅπερ ἦν ἡ πλευρὰ) τρωτὸν ἦν. Τὸ κεφάλαιον δὲ τῶ δράματος, Αἴαντος μανία κ τελευτή.

ΑΘΗΝΑ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἴαμβοι.

Αθ. ΑΕΙ μὲν, ὦ παῖ Λάρτίου, δεδορκά σε
Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον·

1. Λάρτίου. Ita etiam vocatur Philoct. 1321. Eurip. Troad. 425. ubi Λαέρτου reponi metri ratio non patitur. Scribitur autem Λάρτίου per ſyncopen pro Λαερτίου, quod habetur infra, v. 101. Philoct. 637. et 1395.

2. ἁρπάσαι, *intellectu arripere*, ut mox ξυναρπάζω v. 16. Ariſtoph Nub. 490. εὐθέως ὑφαρπάσει: iterumque v. 773. Ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον. Simylus apud Stobæum, ſerm. lviii. τὸ ῥηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι. Canes quoque venatici Polluci dicuntur lib. v. cap. x. ſect. 60. ἁρπάζειν τὰ πνεύματα. Significat igitur proprie non *intelligere* tantum, ſed *celeriter* vel *illico intelligere*.

De conſtructione dubitari poteſt, utrum ἁρπάσαι an θηρώμενον proxime poſt δέδορκα ſequi debeat; utrum dicat Minerva, *video te venari, ut intelligas*; an vero, *video te venando intelligere*. Si poſterius malis, non tam diligentiam Ulyſſis, quam felicitatem et εὐστοχίαν laudat. Quod mihi ſane a mente et ſcopo loci alienum videtur, adeoque in alteram magis propendeo ſententiam. Dicit (ſi me audis) Minerva, *video te nunquam ceſſare, ſedulo ſemper inveſtigare, quid moliantur inimici*. Obſtat quidem huic interpretationi vox ἁρπάσαι, ſi eam de *celeritate intelligendi*, quæ uſitata ejus vis eſt, accipias: nemo enim diceret, *video te venantem ut celeriter arripias*, vel *intelligas*; ſatiſque omnino erat, *ut intelligas*. Amittit igitur verbum ἁρπάζειν, hoc quidem in loco, celeritatis notionem, quam ſe ineſſe, in rebus ad intellectum pertinentibus, paullo ante animadverti, ſignificatque unice γνῶναι, εὑρεῖν, *invenire, intelligere*. Quemadmodum et ἕρπειν, quod proprie eſt *repere*, Tragicorum uſu nihil aliud quam *ire* vel *incedere* valet. Vid. infra, v. 543. Eurip. Phœniſſ. 41.

Καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ἐρῶ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
Πάλαι κυνηγετοῦντα, καὶ μετρούμενον
Ἴχνη τὰ κείνᾳ νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς
Εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον· εὖ δέ σ' ἀκφέρει
Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις.
Ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
Στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους.

6. τὰ κείνᾳ] τἀκείνᾳ Ald. 9. ἀνὴρ] ὦνὴρ Br.

4. τάξιν ἐσχάτην. Ita ab Homero proditum Iliad. Λ. 8. Vide etiam Eurip. Iph. Aul. 292. Meminit quoque Ajax apud Q. Calabrum lib. v. 213.

5. μετρούμενον, *contemplantem et tanquam oculis metientem.* Eurip. Phœniff. 188. ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν. A venatoribus hoc factitari nemo neicit; de Ulyffe metaphorice dictum fignificat eum nullam veri detegendi rationem negligere.

8. Λακαίνης. De hoc genere canum vide citata Ritterfhufio ad Oppian. Cyneg. lib. i. 371.

Ibid. εὔρινος. Genitivus effe poteft ab εὖρις. Vid. Æfchyl. Agam. 1102. Polluc. lib. ii. cap. iv. fect. 73. Sæpe etiam a Xenophonte commemorantur κύνες εὐρῖνες. Rarius eft εὔρινος recto cafu a ῥὶς *naſus* formatum. Habet tamen Oppianus Halieut. iv. 275. Alia adjectiva, eadem analogia formata, vid. Iliad. Α. 402. Oppian. Cyneg. i. 362. Poſterior conſtructio, cum figuratior ſit et a pedeſtris ſermonis indole magis recedat, Sophocli grandiloquo, ſi quis alius, ſcriptori, melius haud dubie convenit; quod et Camerarii quoque judicium fuit. Accedit magnus auctor Libanius, qui vol. ii. p. 673. εὐρίνῳ βάσει habet, hunc proculdubio locum reſpiciens.

Totum comma ſic interpretor: *recta ad ſcopum tendis, tanquam a ſagaci cane Lacæna ducereris.*

10. ξιφοκτόνους. Extat Eurip. Helen. 361. Suidas: ξιφοκτονεῖ, ξίφεσιν ἀναιρεῖ. Eadem analogia formantur λιμοκτονία apud Platonem Protagor. p. 245, E. et λιμοκτονεῖν apud eundem, p. 739, F. Liban. ii. p. 295. λιθοκτονία Anthol. p. 36.

Καί σ' ἀδὲν ἔισω τῆσδε παπταίνειν πύλης
Ἔτ' ἔργον ἐστὶν, ἐννέπειν δ' ὅτῳ χάριν
Σπεύδὴν ἔθε τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς.
Οδ. Ὦ φέγγος Ἀθήνας φιλπάτης ἐμοὶ θεᾶν,
Ὡς εὐμαθές σε, κἂν ἄποπλος ἦς, ὅμως
Φώνημ' ἀκέω, καὶ ξυναρπάζω φρενὶ,
Χαλκοστόμε κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.
Καὶ νῶῖ ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
Βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ·
Κεῖνον γὰρ, ἀδὲν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι.
Νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον
Ἔχει περάνας, εἴπερ εἴργασαι τάδε.

18. ἐπίγνως] ἐπίγνων F. 2.

12. ἔργον ἐστὶν, i. e. χρεία ἐστὶν, *nihil opus eſt.* Conf. Ariſtoph. Plut. 1155. Av. 1308.

13. σπεύδὴν ἔθε. Sic ἔθεσθ' ἐπιστροφὴν, Œd. Tyr. 134. Vid. infra v. 536. Æſchyl. Perſ. 143.

15. ἄποπλος. De hac voce dixi ad Iph. in Tauris 1169.

17. κώδωνος. Tintinnabulo κώδων dicto nullus hic quidem locus. Verum ita quoque vocatam eſſe tubæ partem latiorem, teſtis eſt, præter Scholiaſten, Pollux lib. ii. cap. iv. ſect. 203. παρείσικε δὲ τὸ κάτωθεν τῆ γομάχῃ—διὰ τὸ ἐκ γενότητος ἀνευρύνεσθαι, κώδωνι σάλπιγγος. Meminit quoque Athenæus lib. iv. in fine. Hinc tuba ipſa per ſynecdochen κώδων audit.

19. βάσιν κυκλοῦντ', *greſſus circumagentem.* Metaphora ab eo venationis genere deſumpta, quod ſolum Veteribus in uſu fuit. Nempe, cum in eo res tota verſaretur, ut feram in retia agerent; non prius canes immittere oportebat, quam latibulum ejus, parte a retibus averſa, circuiſſent.

22. Nullam hic vim aut emphaſin habet τάδε. Unde vix dubitem legendum eſſe:

—— εἴπερ εἴργασαί γ' ὅδε.

Ἴσμεν γὰρ ἁδὲν τρανὲς, ἀλλ' ἀλώμεθα.
Κἀγὼ 'θελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγλω πόνῳ·
Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν
Λέας ἁπάσας, καὶ κατηναρισμένας
Ἐκ χειρὸς, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπισκήταις·
Τήνδ' ἦν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
Κἀμοί τις ὀπῆρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
Πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει,
Φράζει τε, καὐδήλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
Κατ' ἴχνος αἴσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
Τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κἀκ ἔχω μαθεῖν ὅτῳ.
Καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος,
Τά τ' εἰσέπειτα, σῇ κυβερνῶμαι χερί.

28. νέμει] τρέπει Turneb.
29. καί μοι τις] κἀμοί τις Br.
32. αἶσσω] ἄσσω Br.

Non enim dubitabat Ulyſſes utrum cædes pecorum patrata eſſet, necne, ſed utrum Ajax eam patraſſet.

27. ἐκ χειρός. Vim habet dativi χειρί. Sic ἐκ ποδὸς Theocrit. Idyll. vii. 6. ἐκ τόξων Philoct. 720. ἐξ ἀσιδήρῳ Χειρὸς Anthol. p. 38.

Ibid. αὐτοῖς—ἐπισκήταις. Elliptice pro σὺν αὐτοῖς. Vide Lambert. Boſ. in Præpoſ. σύν.

28. νέμει. Sic ed. Ald. cum MSS. Bodl. et Hunter. quod verum videtur. Primus τρέπει vulgavit Turnebus, a reliquis deinde editoribus receptum. Favet, quod Plutarch. in Romulo habet, p. 38. τὸ πλεῖστον εἰς ἑτέρους τῆς αἰτίας τρέπουσι, ut et Ariſtidis illud, εἰς ἕτερον τὴν αἰτίαν τρέπειν, tom. i. p. 500. niſi forte hoc de iis proprie dicitur, qui facinora, quæ *ipſi* patraverint, aliis imputant.

30. πηδῶντα πεδία. Comparari poteſt ὄντινα τόπον κεῖται Philoct. 145. ἔστηκε πέτραν Eurip. Suppl. 990. ἔστηκεν κέρας Heraclid. 672.

33. ὅτῳ, i. e. ὅτου εἰσί. Confer v. 103. et 118. Antig. 324.

34. καιρὸν δ'. Sic καιρὸν ἁδὲ' ἦλθες Eurip. Helen. 487. Vid. et infra, v. 1333.

Αθ. Ἔγνων, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
Τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ.
Οδ. Ἦ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;
Αθ. Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι.
Οδ. Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἦξεν χέρα;
Αθ. Χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.
Οδ. Τι δῆτα ποιμναις τήνδ' ἐπεμπιπτει βάσιν;
Αθ. Δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.
Οδ. Ἦ καὶ τὸ βούλημ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;
Αθ. Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ.
Οδ. Ποίαισι τόλμαις ταῖσδε, καὶ φρενῶν θράσει;
Αθ. Νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος.
Οδ. Ἦ καὶ παρέστη, κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο;
Αθ. Καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.
Οδ. Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου;
Αθ. Ἐγώ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι

44. βούλημ'] βούλευμ' Ald. Turneb. Br. 49. δὴ 'πὶ] δὴ ἐπὶ F. 1.

36. Constructio est: πάλαι εἰς ὁδὸν ἔβην, φύλαξ πρόθυμος τῇ σῇ κυνηγίᾳ.

40. ἦξεν, transitive, ut Eurip. Orest. 1437. Bacch. 147. Ion. 584.

42. βάσιν. Hesychius: βάσις—πορεία.

44. βούλημ'. Ed. Ald. βουλευμ'. Sed βούλημ' in antiquis exemplaribus scriptum fuisse testatur Schol. Aristoph. in Plut. 493.

49. δισσαῖς—στρατηγίσιν πύλαις, *ad portas duorum imperatorum*; scilicet Agamemnonis et Menelai: de quibus Ajax ipse, Ἀρχοντές εἰσιν, infra, v. 677. licet hoc de Agamemnone tantum verum esset. Πύλαι pro θύραι magniloquentia tragica est. Hesychius: πύλαι, θύρα. Confer, si tanti est, Eurip. Electr. 344.

51. δυσφόρους quem hic sensum habere possit, non docent Interpretes: δύσφορος proprie est *molestus*: quis vero insaniam δυσφόρον γνώμαν, *molestam opinionem*, dixit? Deinde quale, obsecro, est, γνώμας

Γνώμας βαλεῖσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς·
Καὶ πρός τε πώλους ἐκτρέπω, σύμμικτά τε
Λείας, ἄδαστα βακόλων φρενήματα.
Ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον,
Κύκλῳ ῥαχίζων· καὶ δόκει μὲν ἔνθ' ὅτε
Διοτρὲς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτνῶν, στρατηλατῶν.
Ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
Ὠτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά.
Καὶ πειδὴ τῆδ' ἐλώφησεν φόνῳ,
Τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι σωδήσας βοῶν,
Πώλους τε πώλας, εἰς δόμους κομίζεται,
Ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὔκερων ἄγραν ἔχων·
Καὶ νιν κατ' οἴκους σωδέτους αἰκίζεται.
Δείξω δὲ καὶ σοὶ τῇδε πεφανῆ νόσον,

53. σύμμικτά τε] ξύμμικτά τε Br. 65. σωδέτους] ξυδέτους Br.
64. οὐχ] κοὐχ Ald.

ἐπ' ὄμμασι βαλεῖν, quandoquidem γνώμη ad intellectum unice, non ad oculos, pertinet? Locus omnino poſtulat rem, quæ viſum turbare ſolita ſit, nihilque adeo aptius videtur quam γλήμας, i. e. *viſcum, qui lippientium oculos obſidere ſolet, viſum hebetiorem efficiens.*

54. φρενήματα. Sic Hippolytus Euripidi Πιτθέως παιδεύματα dicitur v. 11.

55. κείρειν idem eſt quod τέμνειν, κόπτειν: unde apud pedeſtres ſcriptores accuſativum ſubjectum habet rei quæ κείρεται. Hic per enallagen conſtructionis, poetis, maximeque tragicis, frequentatam, accuſativum adſciſcit non *Patientis*, ſed *Effectûs*. Sic τροπὰς καταῤῥήγνυσι Antig. 686. τυφλωθὲν ἕλκος ibid. 983.

Ibid. πολύκερων φόνου, *multorum cornutorum cædem.*

60. ἕρκη, *retia.* Heſychius: ἕρκεσι, δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Vid. et Homerum Odyſſ. x. 469. Ariſtoph. Av. 528.

Ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῇς.
Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου
Τὸν ἄνδρ᾽· ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους
Αὐγὰς ἀπείρξω, σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν.
Οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ.
Αἴαντα φωνῶ· στεῖχε δωμάτων πάρος.
Οδ. Τί δρᾷς, Ἀθάνα; μηδαμῶς σφ᾽ ἔξω κάλει.
Αθ. Οὐ σῖγ᾽ ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;
Οδ. Μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ᾽ ἔνδον ἀρκείτω μένων.
Αθ. Τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ᾽ ἦν;
Οδ. Ἐχθρός γε τῷδε τἀνδρὶ, καὶ τανῦν ἔτι.
Αθ. Οὐκοῦν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾷν.
Οδ. Ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον εἰς δόμους μένειν.
Αθ. Μεμηνότ᾽ ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;
Οδ. Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὀκνῷ.

75. ἀνέξῃ] ἀνέξει Br.
Ibid. ἀρεῖς] ἄρῃς Ald.
80. εἰς δόμους] ἐν δόμοις Ald. Br.
82. ὄκνῳ] ἰδεῖν Turneb.

68. συμφορὰν—τὸν ἄνδρα. Ariſtoph. Eccleſ. 486. μὴ συμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα. Vide et Eurip. Oreſt. 139.

75. δειλίαν ἀρεῖς, *timorem fovebis*. Sic ὄγκον ἄρῃς v. 129. δεινὸν ἐξάρῃς μένος v. 1085.

76. ἀρκείτω, i. e. ἀρκείτω σοὶ, *tibi ſufficiat eum intus manere*.

77. ἀνὴρ, *virtute præditus et vere vir*. Eurip. Heraclid. 1000. οὐκ ἀριθμοὶ, ἀλλ᾽ ἐτητύμως ἄνδρ᾽ ὄντα. Heſychius: ἄνδρα, τὸν ἀνδρεῖον.

78. τῷδε τἀνδρί. Hæc phraſis plerumque apud Tragicos eum ipſum qui loquitur deſignat. Neque tamen perpetuum eſt hoc. Vide infra, v. 1285. et 1338. Œd. Tyr. 1156. Œd. Col. 1246. Philoct. 1469.

80. εἰς δόμους. Pro ἐν δόμοις. Sic κρύπτεται εἰς σποδιὰν Eurip. Cyclop. 614. Vide et ad Ion. 819.

82. ἐξέστην ὄκνῳ. Sic ed. Ald. et MSS. Bodleiani cum Hunteria-

Αθ. Ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας.
Οδ. Πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ;
Αθ. Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.
Οδ. Γένοιτο μέν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου.
Αθ. Σίγα νῦν ἑστὼς, καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων.
Οδ. Μένοιμ' ἄν· ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν.
Αθ. Ὦ οὗτος, Αἶαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ·
Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου;

ΑΙΑΣ, ΑΘΗΝΑ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Αι. Ὦ χαῖρ' Ἀθάνα, χαῖρε διογενὲς τέκνον,
Ὡς εὖ παρέστης· καί σε παγχρύσοις ἐγὼ
Στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.
Αθ. Καλῶς ἔλεξας· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
Ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ;
Αι. Κόμπος πάρεστι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
Αθ. Ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα;
Αι. Ὥστ' οὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.
Αθ. Τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.
Αι. Θανόντες ἤδη τἄμ' ἀφαιρείσθων ὅπλα.

89. Αἶαν] Αἴας Br. e cod. E. 99. ἄνδρες] ᾤνδρες Br. in minore ed.

no. Editi recentiores, Turnebo præeunte, ἐξέστην ἰδεῖν. Raro ἐξέστην cum accusativo construitur, sed aliud exemplum præbent lexica ex Demosth. in Leptin.

92. παρέστης. Interpretor: *adstitisti mihi paullo antea, stragem edenti*, vel παραστάτης *fuisti*. Confer v. 117.

93. στέψω, *ornabo, honorabo*. Sic χοαῖσι στέφει Antig. 437. στεφανοῦν αἵματι Eurip. Hecub. 128.

97. ᾔχμασας. Omnino legendum ᾔμαξας, ut v. 453.

Αθ. Εἶεν· τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου;
Ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν, ἢ πέφευγέ σε;
Αι. Ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου;
Αθ. Ἔγωγ' Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω.
Αι. Ἥδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω
Θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔτι πω θέλω.
Αθ. Πρὶν ἂν τι δράσῃς, ἢ τι κερδάνῃς πλέον;
Αι. Πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκίου στέγης,
Αθ. Τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσῃ κακόν;
Αι. Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ.
Αθ. Μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ.
Αι. Χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι·
Κεῖνος δὲ τίσει τήνδε, κοὐκ ἄλλην, δίκην.
Αθ. Σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ὧδέ σοι τὸ δρᾷν,
Χρῶ χειρί· φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς.

104. post ἔγωγ' interpungunt Ald. Br.
107. κερδάνῃς] κερδανεῖς Turneb.
109. ἐργάσῃ] ἐργάσει Br.
114. ὧδέ σοι] ἥδέ σοι Ald. Br.

108. πρὸς κίον'. Quibus mirum videtur, columnas in tentorio Ajacis fuiſſe, conſulere debent Hom. Iliad. Ω. 448.

112. χαίρειν—σ' ἐφίεμαι. Contumelioſa ſane vox, ſi ex uſu communi Græcorum interpreteris. Heſychius: χαίρειν ἐᾶσαι, καταφρονεῖν. At Ajax Sophocleus, utut glorioſior paullo fuerit, in Minervam tamen contumelioſus non fingitur. Vid. v. 92. Malim igitur αἱρεῖν, *vincere*: αἱρεῖν τἄλλα, *in aliis rebus vincere, voti compotem eſſe*, ut αἱρεῖν τὴν δίκην, vel τὴν γραφήν. Ad arrogantiam porro Ajacis indicandam nulla aptior vox, quam ἐφίεμαι, *concedo*. Heſychius: ἐφιεὶς, συγχωρῶν. Ἐφίημι, ἐπιτρέπω. *Ut in aliis rebus voluntatem obtineas, concedo*. Vulgata ſi vera eſt, neceſſe eſt, ut Sophocles, qui ſane rariſſima quæque ſectari ſolet, et hic quoque locutionem ſatis tritam contrario ſenſu uſurpaverit: *Jubeo* vel *opto ut alia omnia ex voto tibi eveniant*. Verum et hoc frigidum eſt.

Αι. Χωρῶ πρὸς ἔργον· τῆτό σοι δ' ἐφίεμαι,
Τοιάνδ' ἀεί μοι σύμμαχον παρεσάναι.
Αθ. Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση;
Τίς ἄν σοι τἀνδρὸς ἦν προνούστερος,
Ἢ δρᾷν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια;
Οδ. Ἐγὼ μὲν ἀδέν' οἶδ'· ἐποικτείρω δέ νιν
Δύσηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
Ὀθ' ἕνεκ' ἄτης συγκατέζευκται κακῇ,
Οὐδὲν τὸ τήνδε μᾶλλον, ἢ τἀμὸν σκοπῶν.
" Ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς ἀδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
" Εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κένδυμ σκιάν.
Αθ. " Τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέρκοπον
" Μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεὸς ἔπος,
" Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἴτινος πλέον
" Ἢ χειρὶ βέλτερος, ἢ μακρῷ πλέων βάρει·
" Ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
" Ἅπαντα τἀνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
" Θεοὶ φιλοῦσι, κἀς τυγοῦσι τοὺς κακούς.

117. σύμμαχον] ξέμμαχον Br.
119. ἢν] ἢ Br. ex 5 Codd.
122. ἔμπης] ἔμπας Br.
130. βάρει] βάθει F. 1. Turneb. Br.

127. ὑπέρκοπον. Scholiaſtes pro ὑπέρκομπον poſitum eſſe affirmat. Heſychius quoque: ὑπερκόμπως, ὑπερκφάνως. Æſchyl. Perſ. 342. αἳ δ' ὑπέρκομποι τάχει. Vid. et 829. Nec ea ſcriptura metro adverſatur. Vide annotata ad Eurip. Iph. Aul. 124.

129. ἄρῃς. Videndum annon metrum poſtulet αἴρῃς.

131. ἡμέρα, *vita*. Vide annotata ad Eurip. Phœniſſ. 554.

Ibid. κλίνει, *evertit*. Epigramma: Μακηδονίοις ἔγχεσι κεκλιμένας, Anthol. p. 299.

Ibid. ἀνάγει, *exaltat*. Sic τὰς μικρὰς ἀνάγει Anthol. p. 114.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτᾳ
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλᾳ·
Σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ὀπιχαίρω·
Σὲ δ' ὅταν πλαγὰ Διὸς, ἢ ζαμενὴς

135. Salamis, mari circumflua, ἀγχίαλος vocatur, ut Peparethus Homero Hymn. in Apoll. 32. utque eadem Salamis Gemino Anthol. p. 299. Sic et Ἄρης ἀγχίπτολις pro ἔμπτολις dici videtur Antig. 981. Contra Eleufis Pindaro εἰναλία vocatur: ut intelligas poetas in hujufmodi rebus laxe locutos, laxeque interpretandos effe. Nihil ergo opus vel ἀμφιάλᾳ hic, vel aliud quidvis fufficere. Verum cum ἀγχίαλος proprie fit *mari vicinus*, facile intelligitur τῆς ἀμφιρύτᾳ a grammatico fuperfcribi potuiffe, ad hanc inſolentiorem paullo vocis notionem declarandam. Utrumque epitheton a Sophocle profectum, quanquam et in hoc quoque aliquam ſibi Veteres licentiam permiſerunt, vix adducor ut credam. Lego igitur:

Τελαμώνιε παῖ,
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλᾳ.

Simili modo erratum eſt ad Antig. 640. ubi τῆς μελλογάμου, a grammatico vocem ταλιὰς interpretante fuperfcriptum, in contextum tranſiit, recte ab H. Stephano omiſſum.

Σαλαμῖνος βάθρον periphraſis eſt pro Σαλαμῖνα, ut Δωδώνης βάθρα, Eurip. Phœniff. 1010. Τροίας βάθρον, Iph. Aul. 1273.

136. σὲ—ἐπιχαίρω. Eadem conſtructio eſt Eurip. Hippol. 1354. Rheſ. 391.

137. πλαγὰ Διός. Confer v. 280. Sophocles Oileo apud Stobæum ſerm. cxiii. Ὅταν δὲ δαίμων—Μάστιγ' ἱρείσῃ. Apud Homerum Il. N. 812. Διὸς μάστιγι. Interpretatur Scholiaſtes τῇ Διὸς πληγῇ, τῷ κεραυνῷ. Sanius, meo judicio, Euſtathius: Διὸς ἢ μάστιγα, τὴν Θεομηνίαν φησίν. Poteſt quidem hoc in loco πλαγὴ Διὸς *infortunium* unice ſignificare, ut in fragmento Oilei ſupra cit. Verum

Λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ὀπιδῇ,
Μέγαν ὄκνον ἔχω, καὶ πεφόβημαι
Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας. 140
Ὡς καὶ τῆς νυῶ φθιμένης νυκτὸς,
Μεγάλοι θόρυβοι κατέχυσ' ἡμᾶς
Ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἱππομανῆ

cum tradat Homerus Ajacem, Jovis impulsu, terga in prælio dedisse, Il. Λ. 545. suspicor id ipsum esse, quod verba Chori respiciant. Nam neque aliud infortunium ejus memoratur, neque Chorum, ex militibus constantem, ulla res, præter dedecus Ajacis, adeo anxium habere debuit. Ajaci tamen favens, et hoc, et quicquid præterea virtute sua indignum admiserit, Jovis iræ acceptum refert. *Quandocunque*, inquit, *vel Jovis plaga, vel Græcorum maledicentia te invadit*, i. e. quandocunque vel verum crimen, ira Jovis impellente, in te admittis, vel Græcorum maledicentia falso te criminatur, utrumvis horum sit, *metu vehementer agitor.*

140. πτηνὴν *fugacem, tremebundam* significare, nondum credimus Toupio sic ad Suidam v. πελείας docenti. Non displicet Piersoni conjectura legentis, Verisim. p. 7.

Φήνης ὡς ὄμμα πελειάς.

Et horreo, ut aspectum aquilæ horret columba. Desidero tamen et in hac emendatione aliquid. Chorus scilicet columbæ se non inepte comparat: aquilæ quod comparari possit, nihil est.

141. τῆς νυῦν φθιμένης. Sic φέγγος ἡλίου κατέφθιτο Æschyl. Pers. 377. Conf. Odyss. Λ. 329.

143. τὸν ἱππομανῆ Λειμῶν'. Magnos equorum greges in vicinia Trojæ fuisse, multis Veterum locis indicatur. Homerus Iliad. Υ. 221. de Erichthonio Trojæ rege:

Τοῦ τριχίλιαι ἵπποι ἔλος κάτα βεκολέοντο
Θήλειαι——

Quintus Calaber, lib. ii. 486.

—— πεδίον μέγα, ἱππόβοτόν τε
Ὁππόσον ἀμφὶ ῥοαῖς Σιμόεις καὶ Ξάνθος ἐέργει.

Confer et Virg. Georg. iii. 269. Plutarchus in Eumene: τοῖς βασιλικοῖς ἱπποφορβίοις περὶ τὴν Ἰδὴν νεμομένοις ἐπιτυχὼν, p. 1073. Ni-

Λειμῶν' ἐπιβάντ', ὀλέσαι Δαναῶν
Βοτὰ, καὶ λείαν,
Ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπὴ,
Κτείνοντ' αἴθωνι σιδήρῳ.
Τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάττων
Εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς,
Καὶ σφόδρα πείθει· πεὶ γὰρ σοῦ νῦν
Εὔπειστα λέγει· καὶ πᾶς ὁ κλύων
Τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον,
Τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
" Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς

148. πλάττων] πλάσσων Ald. Br.
151. εὔπειστα] εὔπιστα Br. e Cod. suo et Reg. D.
153. ἄχεσιν] ἄχεσι F. 1. et 2.

candro etiam (Theriac. 669.) memorantur non longe a Troja distantes Ἵππου λειμῶνες, ita forte dicti ob multitudinem equorum ibi pascentium, licet aliter Scholiastes explicet.

Talis λειμὼν non inepte ἱππομανὴς dicitur, ut ὑλομανεῖν dicitur *campus præter modum sylvescens* Strabon. lib. xiv. prope finem. Vid. et Plut. vol. ii. p. 15. F. Theophrast. de causis Plant. lib. iii. c. 1. Clem. Alex. p. 320. Nec in sola voce ὑλομανεῖν ea potestas obtinet. Theophrasto enim *arbor foliis nimium luxurians* φυλλομανεῖν dicitur. Hist. Plant. lib. viii. c. 7. Hesychius: καρπομανὴς, εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα. Σοφοκλῆς Περιλάῳ. Nec aliter explicat Toupius ad Suidam, v. Ἱππομανής.

147. κτείνοντ'. Non recte hoc, cum ὀλέσαι, quippe synonymum fere, connectitur. Multo venustius foret καίνοντ'. Differunt enim κτείνειν et καίνειν· κτείνειν dicitur qui aliquem quocunque modo, sive αὐτοχειρίᾳ, sive per ministrum interficit; καίνειν contra est *concidere, trucidare*, nec, nisi de ipso homicida, adhiberi solet. Nec nolim θείνοντ'.

154. ψυχῶν ἱείς. Sic αὐτοῦ χερμάδας—ἔρριπτον Eurip. Bacch. 1096. Vide et Cyclop. 51.

" Οὐκ ἂν ἁμάρτοι· κατὰ δ' ἄν τις ἐμὲ
" Τοιαῦτα λέγων, ἐκ ἂν πείθοι.
" Πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ὁ φθόνος ἕρπει.
" Καίτοι σμικρὰ μεγάλων χωρὶς
" Σφαλερὸν πύργε ῥῦμα πέλονται.
" Μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἀρὴς ἂν,
" Καὶ μέγας ὀρθοῖτ' ὑπὸ μικροτέρων.
" Ἀλλ' ἃ δυνατὸν τὰς ἀνοήτας
" Τούτων γνώμας παιδεύσκειν.
Ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβῇ·
Χ' ἡμεῖς οὐδὲν θένομεν πρὸς ταῦτ' ἀπαλέξασθαι, σᾶ χωρὶς, ἄναξ.
Ἀλλ' ὅτε γὰ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
Παταγῆσιν, ἅτε πλωτῶν ἀγέλαι·

168, 169. Sic Brunckius quoque legit et diſtinguit. Ald. et Turn. Παταγῆσιν ἅτε πλωτῶν ἀγέλαι, Μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες.

157. τὸν ἔχοντ', *divitem*. Eurip. Alceſt. 58. Supplic. 242. Ariſtoph. Equit. 1292.

159. σφαλερὸν πύργε ῥῦμα. Interpretis vicem præſtabit Euripides, Phœniſſ. 1174.

161. ὀρθοῖτ', *ſtatum ſuum tueatur*. Metaphora a navibus deducta videtur, quæ niſi ὀρθαὶ ſint, peſſum continuo eunt. Confer Antigon. 83, 196, et 1007.

Ibid. μικροτέρων. Ita Ed. Ald. MSS. Bodl. et Hunter. Vulgo μικρῶν. Vide quæ dicemus ad v. 1030.

163. τούτων γνώμας. Vereor, ne poeta noſter qui optimatium partes ſecutus videtur, civium ſuorum levitatem, et in principes urbis procacitatem notare hic voluerit.

166. σᾶ χωρὶς, ἄναξ. Ita MSS. Bodleiani et Hunter. cum Ed. Ald. In editis recentioribus deeſt ἄναξ, quod recipiendum eſſe bene monet Daweſius, Miſcell. Crit. p. 224.

168. παταγῆσιν. Significatur hoc verbo ſtrepitus quidam gar-

Μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες
Τάχ' ἂν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης,
Σιγῇ πλήξειαν ἄφωνοι.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις,
(Ὦ μεγάλα φάτις, ὦ
Μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,)
Ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βᾶς ἀγελαίας,
Ἦπε πινὸς νίκας ἀκάρπωτον χάριν,

rulus, quem aves nonnullæ, verbi gratia merulæ, edere ſolent. Clem. Alex. p. 221. ὁ κόσυφος—παταγητικὸς ἐξ ᾠδικοῦ γενόμενος. Hinc homo garrulus Menandro apud Suidam πατάγημα audit. Utrumque exemplum oſtendit πατάγημα non ejulatum eſſe, quem timor avibus eliciat, ſed ſtrepitum aut lætum, aut lætitiæ ſaltem propiorem. Idem quoque ex hoc ipſo Sophoclis loco intelligitur. Παταγῆσιν, inquit, *quando vultum tuum aufugerunt.* Non tamen animadvertiſſe videtur Toupius, poſt ὑποδείσαντες interpungens, quod ſic dicerentur aves, αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες tum vel maxime πάλαγεῖν: quod loci ſententiæ planiſſime adverſatur. Vide eum ad Suidam v. παταγῆσι.

169. αἰγυπιὸν δ'. Emendatio eſt Daweſii Miſcell. Crit. p. 225. In editis et MSS. deeſt δ'.

172. Ταυροπόλα—Ἄρτεμις. Sic Dianam poſt Iphigeniæ in Græciam reditum vocatam eſſe tradit Euripides. Iph. in Taur. 1469.

173. ὦ μεγάλα φάτις. Defendi poſſe videtur ex μέγας μῦθος v. 226. Sed ibi vocem μέγας mendo laborare docebimus. Hic vix dubito Poetam ſcripſiſſe ὦ μογερὰ φάτις, *O infelix rumor.*

174. μᾶτερ, *cauſa, origo.* Sic flagellum ῥοίζου μητέρα vocat Philodemus, Anthol. p. 412. Vid. et Eurip. Hel. 1472.

176. ἀκάρπωτον χάριν. Malit Johnſonus ἀκαρπώτου, quod certe

Ἦ ῥα κλυτῶν ἐνάρων
Ψευσθεῖσ', ἀθώροις ἦτ' ἐλαφηβολίαις'
Ἦ χαλκοθώραξ, ἤ τιν' Ἐνυάλιος
Μομφὰν ἔχων
Ξυνῷ δορὸς, ἐννυχίοις μαχαναῖς,
Ἐτίσατο λώβαν.

Ἀντιστροφή.

Οὔποτε γὰ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ,
Παῖ Τελαμῶνος, ἔβας,

178. ψευσθεῖσ', ἀθώροις] ψευσθεῖσα θώροις, Ald, Turneb. Br.
Ibid. ἦτ'] εἶτ' Ald. Br.
179. ἤ τιν'] ἤντιν' Br. ex Johnsoni conjectura.
180. Μομφὰν] Μοχφὰν Ald.

planius. Sed amant Tragici casuum in adjectivis utique enallagen. Vid. Œd. Tyr. 1413. et quæ dicemus infra ad v. 1005.

178. ψευσθεῖσ', ἀθώροις ἦτ' ἐλαφηβολίαις. Ita legendum nemo, arbitror, monitus negaverit. In vulgata sententiam mire turbat male cohærens litera ψευσθεῖσα, θώροις. Sensus est: *ob cervos jaculo confixos nullo postea munere Deæ oblato.* De syntaxi conf. Eurip. Orest. 462. Hippol. 978. Andr. 921.

Ibid. ἦτ', *vel.* Rara hac potestate vox. Occurrit tamen in Euripid. Æolo Fragm. xix. et apud Homerum Iliad. T. 148.

179. Nullus hic locus particulæ ἤ, *aut*, cum χαλκοθώραξ haud dubie idem sit qui Ἐνυάλιος. Johnsono et Heathio placet ἤντιν' cui speciem dat v. 1070. Mihi tamen magis placet μή τιν' interrogative: *An vero Mars æneam loricam gerens—contumeliam ultus est?*

181. δορός. A λώβαν regi videtur: ἐτίσατο λώβαν ξυνῷ δορός· *ultus est contumeliam hastæ auxiliatrici suæ illatam:* cum utique Ajax, a Marte adjutus, rei bene gestæ gloriam sibi soli arrogaret.

183. φρενόθεν, *propriæ mentis impulsu.*

Ibid. ἐπ' ἀριστερά. Menander apud Clem. Alex. p. 504. ἐπαριστερῶς γὰρ αὐτὸ λαμβανεῖς. Theognetus: ἐπ' ἀριστερ' ἔμαθες, ὦ πόνηρε, γράμματα, apud Athenæum p. 671. Synesius p. 62. ὁ Τυφὼς—πάντα ἐπαρίστερος.

Τόσσον ἐν ποίμναις πιτνῶν.
Ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
Καὶ Ζεὺς κακὰν κἠ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.
Εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι
Κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
Ἢ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς,
Μὴ μή μ' ἄναξ,
Ἐθ' ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων,
Κακὰν φάτιν ἄρῃς.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἀλλ' ἄνα ἐξ εὐράνων, ὅπου μακραίωνι
Στηρίζῃ ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ,

185. Τόσσον] Τόσον Ald. 189. βασιλῆς] βασιλεῖς Ald.
Ibid. ποίμναις] ποίμναισι Ald. 193. ἄρῃς] ἄρῃ Ald. Br.

185. Poſt τόσσον diſtinguendum puto; ἔποτε τόσσον ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας.

Ibid. ἐν ποίμναις πιτνῶν. Bona locutio: vid. v. 42, et infra, v. 375. Languere tamen hoc in loco et caudam trahere videtur, niſi conſtructionem ſic inſtituas: Οὔποτε γὰρ φρένωθεν γ', ἐμπιτνῶν ποίμναις, ἐπ' ἀριστερὰ τόσσον ἔβας.

188. ὑποβαλλόμενοι, *fingentes*.

190. τᾶς—γενεᾶς. Subauditur ἴκφυς vel ἐκ. Vide infra, v. 202. et confer Eurip. Cyclop. 41. Ion. 116. Hom. Hymn. in Venerem 220. Ἀρχαίας γενεᾶς in Epigrammate apud Athenæum, p. 536.

191. μὴ μή μ'. Pro μὴ μή μοι. Eliditur enim diphthongus ut infra, v. 588. οἵ μ' ὡς ἀθυμῶ. Vid. et v. 354.

192. ἐφάλοις. Otioſum et ineptum, ſi me audis, epitheton, cui lubens equidem ſuffecerim ἀφανὲς *occultatum, ab aſpectu remotum*.

195. ἀγωνίῳ σχολᾷ. Malim ἀγωνιῶν σχολᾷ, *otio a prœliis*, a recto ἀγωνία, *prœlium*. Loqui videtur Auctor de induciis tum temporis pactis ad rite procurandam mortuorum ſepulturam: vid. Q. Calabrum, lib. iv.

Ἄπαν ἀρανίαν φλέγων.
Ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητα
Ὁρμᾶται ἐν εὐανέμοις βάσταις,
Πάντων καγχαζόντων γλώσσαις,
Βαρυάλγητ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσακε. 200

ΤΕΚΜΗΣΣΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ἀνάπαιστοι.

Τε. Ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος
Γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν,
Ἔχομεν σοναχὰς οἱ κηδόμενοι
Τᾶδ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.

198. Ὁρμᾶται] Ὁρμᾶτ' Ald.

196. φλέγων, *incendens* : vid. infra, v. 682. Æſchyl. Perſ. 393.

198. εὐάνεμοι βάσσαι ſunt *valles parum ventis expoſitæ*. Sic λιμέναις εὐηνέμοις Eurip. Androm. 750. πλόον εὐάνεμον Theocrit. xxviii. 5. Parum ergo veriſimile eſt Poetam, quæ Scholiaſtæ ſententia eſt, de incendiis ſylvarum cogitaſſe, qualia in montibus, ubi ventus dominatur, accidere a veteribus dicuntur. An igitur legendum Θερμᾶται, *apricatur*, ut Poeta inimicos Ajacis, odio et dicteriis per otium indulgentes, comparaverit iis qui in reducta valle apricantur, omnium rerum ſecuri, i. e. ἀτάρβητα.

200. ἄχος ἔσακε. Heſychius: ἔσακε, κεῖται. Interpretandum forte, *inhæret, infixum eſt*, ἐμπέπηγε.

201. Ναὸς ἀρωγοί. Sic infra, ναΐας ἀρωγὸν τέχνας v. 356.

202. γενεᾶς—ἀπ'. Subaudi φῦντες. Vide ſupra ad v. 190.

Ibid. χθονίων. Intellige αὐτοχθόνων. Heſychius: χθονίους Ἰναχίδας, αὐτόχθονας ἢ ὅσα ἐπήλυδας.

203. οἱ κηδόμενοι. Conſtructio eſt: οἱ τηλόθεν κηδόμενοι οἴκου τοῦ Τελαμῶνος.

Νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, ὁ μέγας, ὠμοκρατὴς
Αἴας, θολερῷ
Κεῖται χειμῶνι νοσήσας.
Χο. Τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἁμερίας
Νὺξ ἥδε βάρος,
Παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος,
Λέγ', ἐπεί σε λέχος δοριάλωτον
Στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας,
Ὥστ' οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις.
Τε. Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον;
Θανάτῳ γὰρ ἴσον βάρος ἐκπεύσῃ.
Μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἡμῖν ὁ κλεινὸς
Νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
Τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον

210. Τελεύταντος] Τελλεύταντος Br. ex Codd. A. E.
211. δοριάλωτον] δουριάλωτον Br.
215. βάρος] πάθος Ald. Br.

205. ὠμοκρατής. Interpretor: μετὰ ὠμότητος κρατῶν. Sic ingenium Ajacis ut ὠμὸν depingitur infra, v. 548.

206. θολερῷ, *mœsto, tristi.* Eurip. θολοῖ δὲ καρδίαν. Alcest. 1088.

207. χειμῶνι. Hesych. Χείμων—ταραχή· ζάλη.

208. ἐνήλλακται pro ἐνήλλαξεν. Passivum pro Activo. Sic γέγραπται. Platon. Euthyphron p. 1. πεποιῆμαι. Phædon. p. 85. D.

Ibid. τῆς ἁμερίας. Subaudi ὥρας ut in ἡ πρωΐα et ἡ ἐωθινή. vid. Lambert. Bos. de Ellipsibus v. ὥρα.

210. Τελεύταντος. An scribendum metri gratia Τελεύταντος.

212. ἀνέχει, *honorat.* Eurip. Hecub. 123. Hom. Odyss. T. 111. Pind. Pyth. ii. Epod. 4.

217. νύκτερος, valet hic νύκτωρ.

Ibid. ἀπελωβήθη. Interpretor: *dedecus,* vel *infamiam sibi conscivit.*

Χειροδαΐκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ,
Κέντρα χρησήρια τάνδρός. 220

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς
Αἴθωνος ἀγγελίαν

222. Αἴθωνος] Αἴθοπος Turneb. Br. e Codd. Reg. E. T.

220. χρησήρια. Teſtatur Scholiaſtes χρησήριον aliquando *victimam* ſignificare; cui fidem facit Æſchyl. Sept. Theb. 236. ejuſdem Supplic. 459. Ita igitur et hic accipiendum.

221. ἐδήλωσας. Non nunc primum Choro innotuit fama de ſtrage inter pecudes ab Ajace edita. In ipſa enim Parodo v. 134. carminis argumentum hinc deſumit: ἐδήλωσας igitur qui retinendum cenſent, interpretari debent, non *profers* vel *oſtendis*, ſed *confirmas, claram et manifeſtam reddis*. Mihi tamen eo ſenſu nondum obviam fuit verbum δηλόω. Quamobrem eruditis conſiderandum relinquo, annon ſcripſerit Auctor ἐφήλωσας, *tanquam clavo infixo ſtabiliſti*. Æſchyl. Supplic. 951.

——— τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς
Γόμφῳ· λέμπαξ———.

222. αἴθωνος. MSS. Bodleiani duo αἴθοπος, ut et Suidas quoque habet. Si ſententiam ſpectes, haud dubie præſtat αἴθωνος. Quippe αἴθοπι ſecundum Etymon ſignificare debet *ſpeciem* vel *colorem igneum habentis*; nec ullum præterea locum novi, ubi de ferocia aut animi fervore adhibetur: αἴθων contra hanc plerumque poteſtatem habet: vid. infra, v. 1107. Homerus Iliad. Λ. 547.

ὡς δ' αἴθωνα λέοντα———

Euripides, Rheſ. 122.

Αἴθων γὰρ ἀνὴρ καὶ πεπύργωται χερί.

Videtur huic quidem lectioni metrum obſtare; ſed hoc quomodo conciliandum ſit, ad Antiſtrophen videbimus.

Ἄτλατον, ἀδὲ φθυκτὴν,
Τῶν μεγάλων Δαναῶν
Ὑποκληζομέναν,
Τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.
Ὤμοι, φοβέομαι τὸ περσέρπον.
Περίφαντος ἀνὴρ

223. φευκτὴν] φευκτὰν Ald. Br. 225. Ὑποκληζομέναν] Ὑποκληϊζομέναν Ald.

223. οὐδὲ φευκτήν. Legendum haud dubie οὐδὲ φθειγκτὴν, *infandum*.

225. ὑποκληζομέναν. Disjunctim Stephanus scribendum censet, ὑπὸ κληζομέναν, ut Δαναῶν ab ὑπὸ regatur. Verum ab ὑποκληζομέναν conjunctim scripto regi nihil prohibet, vel etiam a κληζομέναν, quod ostendent citata ad Iph. Aul. 1078.

Cæterum de verbo ὑποκλήζω non immerito dubitari potest, annon alienum locum hic occupaverit. Certe qui κληζειν ἀγγελίαν φάτιν, κλειὸς præter Sophoclem hoc loco dixerit, neminem mihi suggerit memoria. Forte igitur legendum ὑποκλωζομέναν a κλώζω, quod est, *graculorum more garrire*.

226. ὁ μέγας μῦθος, quid sit, nescio. An igitur legendum, ὁ μίγας μῦθος, *promiscuus vulgi sermo*? An? τὰν μ. Δ. υ. παλαμιγὰς μῦθος.

Animadvertendum porro non otiosa esse, quæ hic dicit Chorus, sed cum dramatis œconomia quodammodo connexa. Nam ut Chorus ignorabat, quæ intus in Ajacis tentorio transacta erant, ita contra nondum Tecmessæ innotuerat pecudes exercitui alendo destinatas, ab Ajace mactatas fuisse: quod nunc demum his Chori verbis edocetur.

228. Salebrosus locus, nec bene hactenus ab interpretibus intellectus. Vere tamen Camerarius verbum δαπεῖται refert ad pœnam mortis quam Ajax a Græcis subiturus erat. Nullus enim adhuc suspicioni locus erat, propria sibi manu mortem consciturum. Idem in versione παραπλήκτῳ χειρὶ intelligit de vi et impetu qua Ajacem invasuri erant. Sed huic interpretationi me assentiri non sinit παράπληκτος de ira, insaniæ experti, nunquam adhibita. Arctissime hoc comma cum participio συγκατακλὰς connectendum ar-

Θανεῖται παραπλήκτῳ
Χερὶ, συγκατακτὰς
Κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ,
Καὶ βοτῆρας ἱππονόμους.

231. ξίφεσιν] ξίφεσι Ald.

bitror. Vox περίφαντος, quo ſenſu ab interpretibus accepta ſit, non admodum liquet. Mihi valere videtur *undecunque manifeſtus, multis indiciis convictus.*

In συγκατακτὰς præpoſitio σῦν vel abundat, ut in pluribus ab H. Stephano laudatis exemplis, vel ſignificat Ajacem *ſimul cum* pecudibus etiam paſtores et cuſtodes interemiſſe.

Epithetum κελαινοῖς nihil gravitatis aut acerbitatis narrationi addit. Non enim atrociora ſunt quæ κελαινῷ ξίφει patrantur, quam quæ *fulgenti.* Virg. Æneid. x. 414. Legendum, ni fallor, κνεφαίοις, i. e. *nocturnis*; vel σκοτεινοῖς.

Ἱππονόμους ſi interpretamur *equorum cuſtodes* mirum videri debet eos potius quam bubulcos et upiliones commemorari, quum tamen Ajax in oves, boves, capras, non in equos ſæviiſſe dicatur. v. 55, 175, 237, 374. Deinde et illud animadverti debet, Tecmeſſam ex Chori oratione intellexiſſe, quibus e locis captivas pecudes reportaſſet:

Ὤμοι· ἐκεῖθεν ἐκεῖθεν ἄρ' ἡμῖν
Δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν.

Ita exclamat, tanquam nomen loci ipſo illo in articulo temporis ad aures ſuas perveniſſet. Tale igitur nomen in voce ἱππονόμους quærendum cenſeo. Nec ulla mutatione opus. Quod enim quærimus, Ἵππος eſt: Nicander Theriac. 669.

Κρύμνης ἀμπέδιον, καὶ ἀνὰ Γράσον, ἠδ' ἵνα θ' Ἵππου
Λειμῶνες.

Loca hæc in vicinia Trojæ ſita fuiſſe conſentiunt Scholiaſtes et Metaphraſtes Eutecnius, nuper Florentiæ editus. Quod addunt, Ἵππον δουρεῖον nomen hoc campo peperiſſe, dubium ſaltem faciunt quæ ad v. 143. annotavi.

Totus locus ſic vertendus eſt; *Morietur vir* (ὁ ἀνήρ· producitur enim penultima ob metrum) *multis indiciis manifeſtus occidiſſe nocturnis enſibus inſana manu pecudes et paſtores in Hippo agentes.*

Ἀνάπαιστοι.

Τε. Ὦμοι· ἐκεῖθεν ἐκεῖθεν ἄρ' ἡμῖν
Δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν·
Ὧν τὰ μὲν εἴσω σφάζ' ὅπη γαίας,
Τὰ δὲ, πολυροκοπῶν, δίχ' ἀνερρήγνυ.
Δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν,
Τᾷ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
Ῥιπῇ θρέλσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω
Κίονι δήσας,
Μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαοῖν,
Παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ·
Κακὰ δεννάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων,
Κἀδὴς ἀνδρῶν, ἐδίδαξεν.

Ἀντιστροφή.

Χο. Ὥρα τιν' ἤδη κάρα κα-

233. ἐκεῖθεν ἐκεῖθεν] κεῖθεν, κεῖθεν Ald. Br. Deeſt alterum κεῖθεν F. 1.
235. τὰ μὲν εἴσω] τὴν μὲν ἔσω Ald.
236. Τὰ δὲ] τὰς δὲ Ald.
243. δεννάζων] δ' ἐννάζων Ald.
245. κάρα] κράτα Ald.

Pro βοτῆρας v. 232. legendum metri cauſa βωτῆρας ut ad Antiſtrophen docebimus. Heſychius: βωτῆρες, νομεῖς. Βώτορες, βωτῆρες.

236. Vertendum: *coſtas feriens, corpora diſcidit.*

238. καὶ γλῶσσαν ἄκραν. Innuit Auctor Ajacem, arietis, quem pro Ulyſſe habuit, linguam exſectam abjeciſſe. Lingua enim ſymbolum facundiæ. Cratinus apud Ariſtidem Tom. ii. p. 19. ὦ μεγίστη γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων.

243. δαίμων. A malo genio obſideri putabant Veteres, quibus mens utcunque depravata erat. Ariſtot. περὶ Θαυμαστ. Ἀκουσμ. p. 122. συντελεῖ τοῖς δαίμονί τινι γενομένοις κατόχοις· ἅμα γὰρ τῷ προσεῦξθαι ταῖς ῥισὶν, ἀπέρχεσθαι τὸ δαιμόνιον.

Verbum δεννάζω extat Antigon. 770. Eurip. Rheſ. 954.

λύμμασι κρυψάμενον,
Ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,
Ἢ θοὸν, εἰρεσίας
Ζυγὸν ἑζόμενον,
Ποντοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι,
Τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς
Δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι
Καθ' ἡμῶν· πεφόβημαι
Λιθόλοφον Ἄρεα,

254. Ἄρην] ἄρη Br. e Cod. Reg. A. et 2 aliis.

246. καλύμμασι. Legendum forte ob metrum καλυμμοῖσι. Extat συγκαλυμμὸς (nisi malis cum Daweſio εὐγκαλυμμὸς) Ariſtoph. Av. 1496.

247. ποδοῖν κλοπὰ eſt periphraſis pro *fuga*. Eurip. Oreſt. 1524.

Δραπέτην γὰρ ἐξέκλεπτον οὐ δόμων πόδα.

Idem Euripides αἵρεσθαι φυγὴν habet Rheſ. 54. et 126.

248. ἢ, *vel.* i. e. vel terra vel mari fugiendum. Mox poſt θοὸν diſtinguo, iterumque poſt ἑζόμενον ut θοὸν μεθεῖναι conjunctim fumantur: μεθεῖναι videtur eſſe quod Latine diceres *ſolvere*, vel quod Herodotus vii. 193. ἐς τὸ πέλαγος ἀφῆσειν vocat. Confer Thucyd. vii. 19. θοὸν ponitur pro θοῶς, ut ταχὺν pro ταχέως. Œd. Tyr. 627.

249. ζυγὸν regitur ab ἑζόμενον. Sic τρίποδα καθίζων Eurip. Oreſt. 956.

251. ἐρέσσουσιν. Malim ἐριύγουσιν: ἐρέσσουσιν ſi quis retinendum cenſet, interpretari debet *agitant*. Confer Antigon. 164. Philoct. 1163. Æſchyl. Sup. 550. Eurip. Iph. Aul. 138. Troad. 1268. Sed omnino præſtat ἐρεύγουσιν, *vociferantur*; quo ſenſu occurrit Hom. Iliad. Υ. 403. et 404. paſſimque apud Nonnum.

254. Ἄρην. Scholiaſtes ad Hom. Iliad. Β. 381. vocis Ἄρης quatuor notiones enumerat; quarum una eſt πληγὴ, *ictus* ſive *vulnus*; deinde exemplum dat Iliad. Ν. 569.

——— ἔνθα μάλιστα
Γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι.

Ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυ-
πεὶς, τὸν αἶσ' ἄπλαστος ἔχει.

Ἀνάπαιστοι.

Τε. Οὐκέτι· λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς

256. ἄπλαστος] ἄπλατος Ald. Br. Ibid. ἔχει] ἴσχει Ald.

Euſtathius in locum: Ἄρης τουτέστι πληγὴ καὶ τραῦμα. Apollonius quidem Ἄρης eodem loco per σίδηρος interpretatur, Scholiaſtes noſter per θάνατος. Sed et Homerico illi, et huic quem tractamus Sophoclis loco aptiſſima videtur poteſtas, quam ei attribuunt uterque Homeri Interpres. Regitur autem Ἄρην a participio τυπεὶς eadem ſyntaxi qua Plato τυπτέσθω πληγὰς in lib. de Legg. dixit.

256. ἄπλαστος pro ἄπλατος accepiſſe videtur vetus Scholiaſtes. Sed ſive ita legas, ſive ἄπληστος, ἄλαστος, ἄτλατος, cum quocunque tandem epitheto αἶσα conjunxeris, ad ſignificandum triſtem atque acerbam fortunam, parum apte huic loco conveniet. Finge enim Chorum dixiſſe *quem ſors acerba et vix ferenda urget*; jam Tecmeſſa, quippe οὐκέτι reſpondens, manifeſta mendacii tenebitur: non enim infortunio aut calamitate liberatus eſt Ajax, ſed inſania tantum. Deſideratur hoc in loco vox inſaniam ſignificans; legendumque adeo, ni fallor:

τὸν λύσσ' ἄπλατος ἔχει.

Quem rabies non accedenda poſſidet. Ad hanc autem normam refingendum Strophes metrum.

257. Οὐκέτι, id eſt, οὐκέτι ἔχει.

Ibid. ἄτερ στεροπᾶς. Procellæ imminentis indicium erat fulgur: Aratus Διοσημείων v. 924.

Καὶ θέρεος βρονταί τε καὶ ἀστραπαὶ ἔνθεν ἴωσιν
Ἔνθεν ἐπερχομένοιο περισκοπέειν ἀνέμοιο.

Idem quoque portendebant οἱ διαΐσσοντες ἄστερες, quorum coruſcationes στεροπῆς nomine annon Sophocles indicaverit, dubitari certe poteſt. Ariſtoteles Problem. Sect. xxvi. 23. Διὰ τὶ ὅταν ἀστέρες διάττωσιν, ἀνέμου σημεῖον; Aratus ubi ſupra.

Αἴξας ὀξὺς νότος ὡς, λήγῃ.
Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.
" Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη,
" Μηδενὸς ἄλλᾳ ξυμπεράζαντος,
" Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

ΧΟΡΟΣ, ΤΕΚΜΗΣΣΑ, ΑΙΑΣ.

Ἴαμβοι.

Χο. Ἀλλ' εἰ πέπαυται, κἀρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ·
Φρέδδ' ἤδη τᾷ κακᾷ μείων λόγος.
Τε. Πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις,
Φίλας ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
Ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;
Χο. Τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακόν.
Τε. Ἡμεῖς ἄρ' ἃ νοσοῦντες, ἀτώμεσθα νῦν.

258. Αἴξας] ἄξας Br. 259. φρόνιμος] φρόνιμον Ald.

Καὶ διὰ νύκτα μέλαιναν ὅτ' ἀγέρες ἀΐσσωσι
Ταρφέα———·
Δειδέχθαι κείνοις αὐτὴν ὁδὸν ἐρχομένοιο
Πνεύματος·

Bene hæc, quanquam non penitus ἰσοδυναμοῦντα, cum Sophoclis loco consentiunt.

262. ὑποτείνει. In hunc locum Scholion conservavit, non admodum vetustum, Suidas.

267. κοινὸς ἐν κοινοῖσι, i. e. ἴσος ἐν ἴσοισι. Sic κοινὰ pro ἴσα Trachin. 969. Antigon. 151. Electr. 1141.

269. Ἡμεῖς. Ajacem secum confundit Tecmessa, ob fortunarum et amoris conjunctionem. Neque enim de seipsa proprie potuit dicere, *nos duplici hoc malo nunc afficimur*, quandoquidem nullam mentis depravationem perpessa erat, paremque doloris causam et nunc et antea habuerat.

Χο. Πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις.
Τε. Ἀνὴρ ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
Αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς,
Ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἠνία ξυνών·
Νῦν δ' ὡς ἔληξε, κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
Κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ,
Ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος·
Ἆρ' ἐστὶ ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά;
Χο. Ξύμφημι δή σοι, καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
Πληγή τις ἥκοι· πῶς γὰρ, εἰ πεπαυμένος,
Μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται;
Τε. Ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή.
Χο. Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
Δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.
Τε. Ἅπαν μαθήσῃ τοὔργον, ὡς κοινωνὸς ὤν.
Κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἕσπεροι
Λαμπτῆρες οὐκέτ' ἦθον, ἀμφήκες λαβὼν
Ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενάς.

275. κεῖνός τε] 'κεῖνός τε Ald. ἐκεῖνός τε F. 1. et Col. 'κεῖνος F. 2.
282. προσέπτατο] προσέπτετο Br.

Pro ἀτώμεσθα νῦν legendum puto ἀτώμεσθα νὶν, i. e. ἀτώμεσθα τὸ δίπλαζον κακὸν, ut νὶν neutro genere accipiatur. Hesychius: νὶν, αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό.

275. λύπῃ—ἐλήλαται. Vide annotata ad v. 504.

281. ἐπίστασθαι valet hic *existimare*, ut nonnunquam apud Herodotum. Hesychius: ἐπίσταμαι—οἴομαι.

286. λαμπτῆρες. Hesychius: λαμπτὴρ—λαμπάς. Et alibi: λυχνοῦχος, ὁ φανὸς, λαμπτήρ.

287. ἐξόδους κενάς, i. e. *exitus inanes*, quos nulla ratio suadere videbatur.

Κἀγὼ ᾽πιπλήσω, καὶ λέγω, Τί χρῆμα δρᾷς,
Αἴας; τί τῶνδ᾽ ἄκλητος, ὅθ᾽ ὑπ᾽ ἀγγέλων
Κληθεὶς, ἐφορμᾷς πεῖραν, ἤτέ τι κλύων
Σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε σῶς εὕδει γρατός.
Ὁ δ᾽ εἶπε πρός με βαί᾽, ἀεὶ δ᾽ ὑμνέμενα,
" Γύαι, γυναῖξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
Κἀγὼ μαθοῦσ᾽ ἔληξ᾽· ὁ δ᾽ ἐσύθη μόνος.
Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας·
Ἔσω δ᾽ ἐσῆλθε σωδέτους ἄγων ὁμοῦ
Ταύρους, κυνὰς βοτῆρας, εὐκερῶν τ᾽ ἄγραν.
Καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε· τοὺς δ᾽ ἄνω τρέπων,
Ἔσφαζε, καὶ ῥάχιζε· τοὺς δὲ δεσμίους
Ἡκίζετ᾽ ὥστε φῶτας, ἐν ποίμναις πιτνῶν.
Τέλος δ᾽ ἐπαίξας διὰ θυρῶν, σκιᾷ πνι

288. ᾽πιπλήσω] ἐπιπλήσσω F. 1.
290. ἐφορμᾷς] ἀφορμᾷς Ald.
301. ἐπαΐξας] ὑπάξας Br. e cod. A. et 2 aliis.

294. μαθοῦσ᾽, *audiens*. Suidas: μανθάνω, ἀντὶ τοῦ, ἀκούω. Ariſtoph. Plut. 58. μανθάνεις ὃς φησιν εἶναι.

295. πάθας. Lectio eſt Suidæ hunc verſum citantis v. πάθας. Nec aliter ed. Ald. De uſu vocis πάθας pro πράξεις confer v. 260. H. Steph. τύχας.

300. Miſere languet finis verſus, ἐν ποίμναις πιτνῶν. Mirum quoque videri debet, oves quas Ajax flagris cecidit, eaſque ſolas, ποίμνης nomen meruiſſe. Omnino grave et inveteratum ulcus hunc locum inſedit; cui ſanando neſcio an par futurus ſim. An legendum?

Ἡκίζετ᾽, ὥσπερ φῶρας ἐν ποιναῖς πέφνων.

Flagris cecidit, tanquam fures per tormenta interficiens. In vetuſtis exemplaribus πημναῖς ſcriptum fuiſſe teſtatur Scholiaſtes Bodleianus.

301. ἐπαΐξας. MSS. Bodleiani tres ἐπαΐξας. Magis placeret ἐπάξας.

Λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, συντιθεὶς γέλων πολυν,
Ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών·
Κἄπειτ' ἀπαΐξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν,
Ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται.
Καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος,
Παίσας κάρα Ἰθώϋξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις

303. συντιθεὶς] ξυντιθεὶς Br.
305. ἀπαΐξας] Ita Ald. ἐπαΐξας Turneb. ἐπᾴξας Br.
307. διοπτεύει] διοπτεύοι Ald.
308. Ἰθώϋξεν] Θώϋξεν Ald. Turneb.

302. ἀνέσπα. Menander apud Suidam v. ἀνέσπακε:

Τούτους ἀνεσπάκασιν οὗτοι τοὺς λόγους.

Euſtath. in Iliad. p. 553. ἀνασπᾷν λέγεται καὶ ἐπὶ ἀλαζονείας, ὡς δηλοῖ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, λόγους ἀνέσπα· ᾧ ὅμοιον καὶ τὸ, ὀφρῦς ἀνασπᾷν. Ariſtides ap. Photium, p. 711. σκιᾷ τινι λόγους ἀνασπῶντες, ἔφη ὁ Σοφοκλῆς. Ἀνασπᾷν λόγους videtur eſſe *cum vocis contentione proferre*; quod cum fit, ſpiritus quaſi ex imo pectore duci atque hauriri videtur. Virg. Æneid. xi. 377. *rumpitque has imo pectore voces.*

303. συντιθεὶς γέλων πολὺν, *multa ridicula congerens.* Συμφορεῖν hoc ſenſu a Veteribus frequentari, erudite docet Cl. Wyttenbach. ad Plutarch. de ſera Num. vind. vol. ii. p. 548, C.

304. ἰὼν, Veteribus *illico, ſtatim* ſignificare, multis exemplis docuit Dorvillius ad Chariton. p. 297. Sed hoc *ſtatim* ad præcedens aliquod tempus neceſſario referendum eſt; a quo celeritas iſta ſupputetur. Hujuſmodi nullum hic tempus indicatur, ſi Ajacem de pœnis antea inflictis gloriari fingas. Præſtat igitur locum ſic interpretari: *multa ridicula congerens* vel *admiſcens, quantam ipſis contumeliam ſtatim deinde repenſurus eſſet.* Sed verba, ut hunc ſenſum præbere poſſint, unius literæ mutatione juvanda ſunt. Legendum utique ἐκτίσοιτ' pro ἐκτίσαιτο. Hoc enim valet ἐκτισόμενος εἴη, ut ἀναστρέψοι, Eurip. Hippol. 1190. idem eſt, quod ἀναστρέψων εἴη.

305. ἀπαΐξας. Ita omnino legendum cum duobus Bodleianis. Vulgo, ἐπαΐξας.

Νεκρῶν ἐρειθεὶς ἕζετ' ἀρνείᾳ φόνᾳ,
Κόμᾳ ἀπεῖξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί.
Καὶ τὸν μὲν ἧσο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον·
Ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
Εἰ μὴ φανείλω πᾶν τὸ σωτυχὸν πάθος,
Κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτέ.
Κἀγὼ, φίλοι, δείσασα, τἀξειργασμένον
Ἔλεξα πᾶν, ὅσονπερ ἐξηπιστάμην.
Ὁ δ' εὐθὺς ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς,
Ἃς ἅπαντ' αὐτᾷ προθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.
Πρὸς γὰ κακῇ τε κἠ βαρυψύχῳ γόᾳ
Τοιάσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν·
Ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων
Ὑπεστέναζε, ταῦρος ὡς, μυκώμενος.
Νῦν δ' ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ
Ἄσιτος ἀνὴρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
Σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών·

309. ἐρειθεὶς] ἐρειφθεὶς Ald. Turneb. Br.
313. φανεῖν] φανείην Br. e cod. E.
322. μυκώμενος] βρυχώμενος Ald. Br.
324. ἀνὴρ] ὢνὴρ Br.

309. ἐρειθεὶς. Hanc διττογραφίαν, a Scholiasta conservatam, omnino prætulerim vulgatæ ἐρειφθεὶς. Qui enim ἐρειφθεὶς, i. e. *humi stratus* jacet, quomodo is ἕζεσθαι et ἧσθαι dicatur?

Ibid. ἀρνείᾳ φόνᾳ. Exegetice accipi potest, velut interpretamentum vocis νεκρῶν. Nisi forte Auctor ἐκ παραλλήλου posuerit νεκρῶν et ἀρνείᾳ φόνᾳ; cujus licentiæ aliquammulta exempla attuli ad Eurip. Hecub. 489. et Helen. 2. Idem quoque de ὄνυξι et χερὶ proximo versu dictum esto.

311. ἄφθογγος. Vid. Appian. de Bellis Civil. lib. ii. p. 236.

314. ἐν τῷ πράγματος. Sic σύμμικτα λείας supra, v. 53. Vide et infra, v. 400. Antig. 1223. Philoct. 175.

Καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν.
Τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει κἀδύρεται.
Ἀλλ', ὦ φίλοι, (τάτων γὰ ἕνεκ' ἐγάλλω)
Ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δώσαθέ τι.
Φίλων γὰ οἱ τοιοίδε νικῶνται φίλοι. 330

Χο. Τέκμησα, δεινὰ, πᾷ Τελεύπαντος, λέγεις
Ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.

Αι. Ἰώ μοι μοι.

Τε. Τάχ', ὡς ἔοικε, μᾶλλον· ἢ οὐκ ἠκέσατε
Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν; 335

Αι. Ἰώ μοι μοι.

Χο. Ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι

330. φίλοι] λόγοις Br. ex Stob.
332. διαπεφοιβάσθαι] διαπεφοιβᾶσθαι F. 1.
335. βοήν;] βοάν; Ald.
337. Ἀνὴρ] ὠνὴρ Br. iterum 344.

330. Ex hoc verſu commodum ſenſum nullis machinis elicias. Stobæus, Serm. cxii. ſic exhibet :

Φίλων γὰ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις.

Quod non ſpernendum. Qui enim, iræ aut cupiditati obtemperantes, in anguſtias ſe præcipitaverint, amicis plerumque morigeri ſunt. Οἱ τοιοίδε pro οἱ ἐν τοιοῖσδε ὄντες. Sic ποιηροὶ πάντες, infelices omnes, Solon. Fragm. viii. χείρονα Eurip. Bacch. 422. ὅμοιος εἶναι Ion. 831. Xenoph. Cyr. Expedit. lib. ult. τοιούτῳ δ' ὄντι ἀνδρὶ, in oratione ad Seuthen.

332. Διαπεφοιβάσθαι. Extat verbum φοιβάω Callimach. Lav. Pallad. v. 11. Theocrit. Idyll. xvii. 134. Apollon. Rhod. ii. 302. ubique ſenſu *abluendi, purgandi, nitidum reddendi.* Nec magis credo conveniret φοιβάζω, *vaticinor*, Lycophron. adhibitum v. 6. Multo igitur præſtat, quod offert Scholiaſtæ annotatio, διαπεφοιτάσθαι. Heſychius : φοιτᾷ—μαίνεται. Φοῖτος, μανία, λύσσα. Διαπεφοιτάσθαι, pro διαπεφοιτηκέναι. Sic αὐδωμένη pro αὐδῶντος Philoct. 131.

Νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.
Αι. Ἰὼ πᾶ, πᾶ.
Τε. Ὦμοι πάλαι, Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ. 340
Τί ποτε μενοινᾷ; ποῦ ποτ' εἶ; πάλαι ἐγώ.
Αι. Τεῦκρον καλῶ· ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεὶ
Λεηλατήσει χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.
Χο. Ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν· ἀλλ' ἀνοίγετε·
Τάχ' ἄν τιν' αὐδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι. 345
Τε. Ἰδοὺ διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
Τὰ τῆδε πράγη, καὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Αι. Ἰώ μοι Φίλοι ναυβάται,
Μόνοι ἐμῶν Φίλων, μόνοι
τ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ, 350
Ἴδεσθέ μ' οἷον ἅρπι κῦ-
μα Φοινίας ὑπὸ ζάλης

348. Ἰώ μοι] Ἰὼ Ald. Br.

349. Legendum forte ob hiatum;

Μόνοι τ' ἐμῶν φίλων, μόνοι
Ἐμμένοντες——

Quod et ſenſum diverſum efficit.

350. ὀρθῷ νόμῳ, id eſt, ὀρθῷ τρόπῳ, ὀρθῷ ἤθει. Sic infra, v. 548. ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρός.

352. ὑπὸ ζάλης, pro μετὰ ζάλης, ſiquidem ζάλη recte interpretantur *turbo*. Vid. Heſychium et Suidam. Ὑπὸ a Poetis pro μετὰ nonnunquam ſubſtitui, pluribus exemplis docebimus ad Trachin. 425.

Ἀμφίδρομον κυκλεῖται.
Χο. Οἵ μ', ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν;
Δηλοῖ δὲ τἔργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει. 355

Ἀντιστροφὴ α'.

Αἴ. Ἰώ μοι γένος ναΐας
Ἀρωγὸν τέχνας, ἁλίαν
Ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν,
Σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορ-
κα πωμένων ἐπαρκέσον- 360
τ'· ἀλλά με σωδάϊξον.

356. Ἰώ μοι] Ἰὼ Ald. Br.

355. ὡς ἀφροντίστως ἔχει, i. e. τὸ ἔργον, *quam non conſiderate ſe habet factum*: ἀφροντίστως Euphemiſmus eſt pro μανικῶς, quod Ajacis auribus ingratiſſimum haud dubie accidiſſet. Ἀφρόντιστος, *inconſideratus*, Theocrit. Idyll. x. 20. Xenophon. Sympoſ. p. 520. Eurip. Med. 919.

357. ἀρωγὸν τέχνας. Metrum non convenit, quod tamen facile reſtitueris legendo, vocibus tranſpoſitis, τέχνας ἀρωγόν. Verum cum Sophocles τὰ ὑποσόλοικα plerumque ſectari ſoleat, magis equidem probaverim;

Ἀρωγὲ τέχνας——

Γένος ἀρωγὲ ut τέκνον φίλε Hom. Odyſſ. B. 363. et alibi: τέκνον ἄλαστε Callimach. Lav. Pallad. 87.

Ibid. ἁλίαν. Neque hic metrum recte ſe habet. An legendum? δαΐαν, *bellicam*: δαΐαν πλάταν ut δαΐα δόρατα Eurip. Iph. Aul. 1503.

360. πωμένων ἐπαρκέσοντα. Uſitata conſtructio eſſet πωμέσιν ἐπαρκέσοντα, *regibus veſtris* (qui Homero ποιμένες λαῶν audiunt) *opitulari paratum*. Sed hic Sophocles, ut multis præterea in locis, genitivum pro dativo poſuit. Vide infra, v. 1274. et 1422. Electr. 906. Philoct. 639. 888. 1210. 1247.

Χο. Εὔφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ δίδου
Ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

Στροφὴ β'.

Αι. Ὁρᾷς τὸν θρασὺν, τὸν εὐκάρδιον,
Τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις,
Ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
Ὤμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθη ἄρα;
Τε. Μὴ δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὐδᾶ τάδε.
Αι. Οὐκ ἐκτός; ἐκ ἄψορρον ἐκνεμῇ πόδα;
Αἰ, αἰ, αἰ, αἴ.
Χο. Ὦ πρὸς θεῶν ὕπεικε, καὶ φρόνησον εὖ.

367. Ὤμοι] οἵ μοι Ald. Br. 370. Αἴ ter repetit Ald.

362. Multo elegantius foret :

—— μὴ κακὸν κακῷ δίδου
Ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τιθείς.

Posterius comma, utpote exegesis prioris, rectius per participium enunciatur.

363. πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει. Ate a Poetis cum pro Dea venditata sit, crediderim Sophoclem per ἄτης divinitus immissam labem indicare, cui ne aliud ultro infortunium addat, Ajacem obtestatur Chorus.

366. ἀφόβοις. Erunt fortasse qui præfixum α intensive hic accipere malint; de qua potestate erudite differit Cel. Valckenaerius ad Theocrit. Adoniaz. Mihi ἀφόβοις interpretandum videtur, *quos nemo formidat, qui terrorem nullum incutiunt.* Sic enim ἔμφοβος valet non *trepidæ* sed *terribilis*, Œd. Col. 39. Apollonides Anthol. p. 73.

Καί ποτε δινήεις ἄφοβος πόρος——

Potest etiam ἄφοβος esse *securus, nihil metuens*, ut Dion. Chrysostom. p. 29. C.

Στροφὴ γ'.

Αι. Ἰὼ δύσμορος, ὃς χερσῖν
Μεθῆκα τὰς ἀλάστορας,
Ἐν δ' ἑλίκεσσι βστὶ κὴ
Κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις,
Ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα.
Χο. Τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις ;
Οὐ γὰ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν.

Ἀντιστροφὴ β'.

Αι. Ἰὼ πάνθ' ὁρῶν, ἁπάντων τ' ἀεὶ
Κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίᾳ,
Κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατῷ,

372. Ἰὼ] ὦ Ald. Br.
Ibid. χερσῖν] χερσὶ μὲν Ald. Br.
374. ἑλίκεσσι] ἑλίκεσι Ald.
380. Λαρτίᾳ] Λαερτίᾳ Ald.

375. κλυτοῖς—αἰπολίοις. Legendum, ni fallor, κτίλοις, *manſuetis*. Nicander Theriac. 471. καὶ ἐπὶ κτίλα μῆλα δοκεύων.

376. αἷμ'. Teſtantur Veteres Lexicographi Sophoclem in Electra αἷμα pro *enſe* adhibuiſſe. Quo ſenſu ſi hic quoque accipiamus, commoda orietur ſententia, *nigrum enſem imbui*. Malim tamen utrobique αἶχμ'.

379. πάνθ' ὁρῶν. Vide quæ dicemus ad Philoct. 1041.

381. κακοπινέστατόν τ' ἄλημα. Poſtremam hanc vocem, iterum de Ulyſſe adhibitam v. 389. ſi ab ἀλάομαι, *vagor*, deducimus, Ajax *ſordidiſſimi* vel *ſqualidiſſimi erronis* nomine Ulyſſem dehoneſtabit : ἄλημα enim pro ἀλήτης accipi nihil vetat. Sic Noſter παιδεργίαν pro παιδεργὸν habet Œd. Tyr. 1271. et παραμύθιον Electr. 129. pro παραμυθητὰς, et ἐπαναστάσεις Antig. 539. pro ἐπαναστάτας.

Verum, etſi tale convicium in Ulyſſem inter Penelopæ procos mendici habitu verſantem, ſpecioſe ab inimico conjici potuiſſet,

Ἦ πᾶ πολιὰ γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.
Χο. "Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κἀδύρεται."

nulla ſatis idonea ratio eſt, cur *ſqualidus erro* decem ante annos ab Ajace audiret. Neque enim, quod ſemel, cum Trojam ſpeculandi cauſa adiret, πίλον καὶ στολὴν induiſſet, (Eurip. Rheſ. 504.) ἀλήματος nomen vel ab inimico meruiſſe mihi videtur; cum et ſemel tantum et patriæ cauſa eam perſonam ſuſcepiſſet. An igitur Sophocles, quod Epici Poetæ de Ulyſſe in Ithacam reduci tradiderant, eum pannis veſtitum mendicum et circulatorem ſimulaſſe, an hoc, inquam, Sophocles ad Ulyſſem ſub mœnibus Trojæ agentem, famaque et honoribus florentem, aliud agens tranſtulit? Tale aliquid eum admiſiſſe in epitheto πολύτλας (v. 970.) quod ſequentia infortunia Ulyſſi pepererunt, minime equidem negaverim. Sed hic vox ſubjecta στρατῷ clare oſtendit Poetam non temere tempora confudiſſe, ſed ad Trojæ obſidionem animum intendiſſe. Supereſt ut explicemus quo ſenſu Ulyſſes ἄλημα, citra culpam Auctoris, dici hoc tempore potuerit.

Viderint ergo eruditi, annon ἄλημα ab ἀλέω, *molo*, derivari debeat. Heſychius: ἄλημα, ἐφθὸν ἄλευρον. Legendum ni fallor; ἄλημα, λεπτὸν ἄλευρον, ut alibi, Παιπάλη, ἄλευρον λεπτόν. Eſto igitur ἄλημα *pollinem* ſive *farinam tenuem* ſignificare: quid hoc, inquies, ad Ulyſſem? Nempe *pollen* apud Græcos recepta et quaſi proverbiali metaphora *vafrum et ſubtile ingenium* indicat: Ariſtoph. Nub. 259.

Λέγειν γενήσῃ τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη.

Παιπάλη quomodo Heſychius explicet ſupra vidimus. Vocis παιπάλημα ſimilis et quoad primariam et quoad metaphoricam poteſtatem ratio eſt: Syneſius, p. 75. τὸ παιπάλημα τὸ κερκώπειον. cui adde exempla a Valckenaerio V. Cl. citata ad Hippol. 406. Sic et Latinis *ſubtiles* pari alluſione audiunt, qui acumine excellunt, *craſſi* qui minus perſpicaces ſunt. Jam nihil magis bilem, militi præſertim ſtrenuo, commovere, quam fortunatam vafritiem nemo neſcit: unde et Ajax ipſe paullo ante *omnia videndi* facultatem acerbe Ulyſſi exprobrat. Κακοπιὴς Græcis dictus erat, tam qui moribus inquinatis et impuris erat, quam qui corpore inculto et ſqualido; ut erudite docet ex Athenæo H. Stephanus in Lexico. Valet igitur hoc loco βδελυρὸς, ἀκάθαρτος.

Αι. Ἴδοιμι δή νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.
Ἰώ μοι μοι. 385
Χο. Μηδὲν μέγ' εἴπῃς· ἐχ ὁρᾶς ἵν' εἶ κακῶ;

Ἀντιστροφὴ γ'.

Αι. Ἰὼ Ζεῦ προγόνων πάτερ,
Πῶς ἂν τὸν αἰμυλώπατον,
Ἐχθρὸν ἄλημα, τάς τε δισ-
σάρχας ὀλέσας βασιλῆς, 390
Τέλος θάνοιμι καὐτός;
Τε. Ὅταν κατεύχῃ ταῦτ', ὁμῶς κἀμοὶ θανεῖν
Εὔχου· τί γὰρ δεῖ ζῆν με, σῶ τεθνηκότος;

Στροφὴ δ'.

Αι. Ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος, ἔρεβος
Ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί, 395

384. Ἴδοιμι δή νιν] Ἴδοιμί νιν Ald.
387. Ἰὼ] ὦ Ald. Br.
Ibid. πάτερ] προπάτωρ Ald. Br.
390. ὀλέσας βασιλῆς] ὀλέσας βασιλεῖς Ald. ὀλίσσας βασιλεῖς Br.
392. ταῦτ'] ταῦθ' Ald. Br.
394. ἔρεβος] ἔρεμβος Turneb. ἔρεβος ad prox. v. transfert Br.
395. φαεννότατον] φαενὸν Turneb.

390. ὀλέσσας. Nota σ in Tragico duplicatum.

394. ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί. Ita Ed. Ald. et Suidas v. ὡς γ' ἐμοί. H. Steph. ἔρεμβος ὦ φαενὸν ὡς ἐμοί. Verſus autem ſic ſecandi ſunt:

Stroph. Ἰὼ extra verſum.
Stroph. Σκότος ἐμὸν φαὸς } 1.
Antiſtr. Πόροι ἀλίῤῥοθοι }
Stroph. ἔρεβος ὦ φαεν- } 2.
Antiſtr. πάφαλά τ' ἄντρα κῆ }
Stroph. νότατον, ὡς ἐμοὶ } 3.
Antiſtr. νέμος ἐπάκλιον }

Ἔλεσθ', ἔλεσθ' οἰκήτορα,
Ἔλεσθέ μ'· ἔτε γὰρ θεῶν
Γένος, ἔθ' ἀμερίμων
Ἔτ' ἄξιος βλέπειν, τί-
νι' εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων.
Ἀλλά μ' ἁ Διός γ' ἀλκίμα θεὸς
Ὀλέθριον αἰκίζει.
Ποῖ τις ἔν φύγῃ;
Ποῖ μολὼν μενῶ;
Εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι,

396. ἔλεσθ', ἔλεσθ'] ἔλεσθέ μ' ἔλεσθέ μ' Ald. ἔλεσθε μ', ἔλεσθ' Br. e Cod. D.
400. ὄνησιν] ὄνασιν Br.
401. ἁ Διός γ'] ἁ Διὸς Ald. Br.
403. φύγῃ] φύγοι Turneb.

399. ἄξιος. Subaudiendum εἶμι. Ἕτοιμος sic positum copiose illustrat Dorvillius ad Chariton. p. 49.

400. Sententiam omnino enervat τινι' εἰς ὄνησιν, *in commodum aliquod*; multoque animosius fuisset, ἔτε θεῶν, ἔτε ἀνθρώπων ἀμερίων γένος ἄξιος εἶμι βλέπειν. An igitur legendum? τίν' εἰς ὀνήσιμ', i. e. ὀνήσιμά τινα accusativo plurali: constructio tunc erit: ἔτε ἄξιος εἶμι βλέπειν εἰς θεῶν γένος, ἔτε εἰς ὀνήσιμά τινα ἀνθρώπων ἀμερίων. i. e. εἰς ὀνησίμους τινὰς ἀνθρώπους, *neque dignus sum Deorum genus intueri, neque bonos gravesque homines*. Ὀνήσιμος, *bonus*, ut infra χρήσιμον, v. 410. In Homeri Odyss. B. 33. legerim; ἐσθλὲ μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμονος. Heraclitus apud Strabonem, Lib. xiv. p. 642. ἄνδρα ἑωϋτῶν ὀνήϊστον, cui adde citata Casaubono in not. Denique ὀνήσιμα ἀνθρώπων pro ὀνησίμους ἀνθρώπους ut in exemplis citatis ad v. 314. quibus adde ἐν κακῷ χειμῶνος, infra v. 1163.

405. φθίνει, φίλοι. Non displiceret φθίνει φίλος, *si ex altera parte decrescunt amici*. Singularis enim fuerit pro plurali φθίνουσι φίλοι, cujus enallages aliquammulta exempla dedimus ad Eurip. Hippol. 1268. Supp. 379. Conf. v. 624. Legas etiam non incommode: φθίνει φίλον pro τὸ φίλον, ut in Chrysippo, Fragm. iv.

Τοῖς δ' ὁμῶ πέλας,
Μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα.
Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος
Ἂν με χειρὶ φονεύοι.
Τε. Ὦ δυσάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον 410
Φωνεῖν, ἃ προθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν;

Ἀντιστροφὴ δ'.

Αι. Πόροι ἁλίρροθοι, πάραλά τ' ἄντρα
Καὶ νέμος ἐπάκτιον,

412. Πόροι] Ἰὼ πόροι Br. Ibid. ἁλίρροθοι] ἁλίῤῥοθοι Ald. Br.

406. Τοῖς δ' ὁμῶ. Et perfrigida ſunt hæc et parum expedita An legendum ?

Τισὶ δ' ὁμῶ γελᾶν
Μωραῖς ἄγραις προκείμεθα.

Nonnullis autem velut ad ridendum exponimur, ob ſtultam venationem. Aut forte, Τὰ δὲ κομμῶ πέλας, *prope planctum ; prope eſt, ut, inſtar cadaveris, cum planctu lugeamur.* Vel, Τὰ δὲ δόμοι γέλως. Μωραῖς ἄγραις ut ἀδόκοις ἁλαφηβολίαις ſupra, v. 178. ubi vide annotata: προκείμεθα ut infra πρόκειμαι, v. 427.

408. δίπαλτος. Extat vox Eurip. Iphig. Taur. 324. ſed diverſo, ni fallor, ſenſu. Significat hic exercitum magno impetu in Ajacem involaturum, quoniam, qui cupide aliquid faciunt, utraque manu, id eſt, δίπαλτοι, facere ſolent. Ad hoc quoque alludere videtur Pindari χειρὶ διδύμᾳ Pyth. ii. Antiſtroph. i. Horatius, Lib. i. epiſt. 18. 66.

Fautor utroque tuum laudabit pollice ludum.

Palmas ponto tendens utraſque. Virg. Æneid. v. 233. vid. et vi. 685.

412. Πόροι, *fluvii.* Sic Eurip. Phœniſſ. 758. et 853.

Πολὺν πολὺν δαρόν τέ με
Κατείχετ' ἀμφὶ Τροΐαν
Χρόνον· ἀλλ' οὐκέτι μ' οὐ-
κέτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα·
Τᾶτό τις φρονῶν ἴσῳ.
Ὦ Σκαμάνδρειοι γείτονες ροαὶ
Εὔφρονες Ἀργείοις,
Οὐκέτ' ἄνδρα μὴ
Τόνδ' ἴδητ', ἔπος
Ἐξερέω μέγ', οἷον ἔ
Τινα Τροία στρατῷ
Δέρχθη, χθονὸς μολόντ' ἄπο
Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄ-
τιμος ὧδε πρόκειται.

Ἰαμβοι.

Χο. Οὗτοι σ' ἀπείργειν, οὔθ' ὅπως ἐῶ λέγειν

414. Πολὺν πολὺν δαρόν τέ με] Πολὺν πολύν με δαρόν τε δὴ Ald. Πολύν με, πολὺν, δαρόν τε δὴ Br.
415. Τροΐαν] Τροίαν Ald. Turneb. Br.
416. —οὐ-
κέτ'—] ἀκέτι Ald.
419. Ὦ Σκαμάνδριοι] Ἰὼ Σκαμάνδριοι Ald. Ἰὼ Σκαμάνδριοι F. 1, 2.
420. Εὔφρονες] εὔφρονες Ald. Br.
421. μὴ] με Ald.
427. πρόκειται] πρόκειμαι Ald. Br.

420. εὔφρονες. Benevolum Græcis potius quam Trojanis fuisse Scamandrum penitus negat Homerus Iliad. Υ. 74. collat. cum 36 et 40. An ergo legimus? δύσφρονες, *inimicæ*, ut Eurip. Androm. 288 et 491. in Stropha autem λάθριον pro ἐλέθριον. Mihi quidem maxime hoc placet; nam εὔφρονες, *lætæ*, *jucundæ*, parum sane venustum videtur.

424. στρατῷ, *in exercitu*. Sic τᾶσδε γᾶς Eurip. Troad. 859. Vide infra, v. 1063, 1194, et 1413.

Ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπλωκότα.
Αι. Αἰ, αἰ· τίς ἄν ποτ' ὦφθ' ὧδ' ἐπώνυμον
Τἀμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ,
Καὶ τρὶς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐπηγχάνω·
Ὅτε πατρὸς μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς
Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀρισεύσας στρατῷ,
Πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὔκλειαν φέρων·
Ἐγὼ δ' ὁ κείνῳ παῖς, τὸν αὐτὸν εἰς τόπον
Τροίας ἐπελθὼν ἀκ ἐλάσσονι σθένει,
Οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
Ἄτιμος Ἀργείοισιν ὧδ' ἀπήλυμαι.
Καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστωμαι δορὸς·
Εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν περὶ
Κρίνειν ἔμελλε κάρτος ἀρίστεία πινί,
Οὐκ ἄν τις αὖτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.

433. τοιούτοις] τοσούτοις F. 1.
438. Τροίας] Τροίαις Ald. Tumeb. Br.
441. τοσοῦτόν γ'] τοσοῦτον Tumeb.
443. κάρτος] κράτος Ald. Br.

431. ξυνοίσειν. Photius lex MS. exfcriptus a Suida: συμφέρειν· συναρμόττει, συμφωνεῖ.

435. καλλιστεῖα proprie eft *præmium pulchritudinis*, ut apud Lucianum in Dearum judicio. Hic fimpliciter *præmium* valet. Quod docent lexica, καλλιστεύειν effe *fortiffime fe gerere*, ex male intellecto Herodoti loco vii. 180. natum eft.

436. πᾶσαν εὔκλειαν, *unice gloriam, gloriam nullo dedecore mixtam*. Πᾶν κέρδος ἡγῇ, Eurip. Med. 459. αἷμα πᾶν πίνοντα, Hefych.

439. χειρὸς ἐμῆς, pro χειρὶ ἐμῇ. Vide annotata fupra ad v. 360. et ad Eurip. Herc. Fur. 940.

Ibid. ἀρκέσας. Valet hic βοηθήσας, fc. Græcis. Hefychius ἀρκεῖ— βοηθεῖ. *Non minora facinora opitulans* pro *non minora facinora opitulando edens*.

Νῦν δ' αὖτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντεργῷ φρένας
Ἔπαξαν, ἀνδρὸς τῶδ' ἀπώσαντες κράτη.
Εἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάτροφοι
Γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, ἐκ ἂν ποτε
Δίκλῳ κατ' ἄλλα φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν.
Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος θεὰ
Ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν
Ἔσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
Ὡς ἐν τοιοῖσδε χείρας αἱμάξαι βοτοῖς.
Κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφυγότες,
Ἐμοῦ μὲν ἐκ ἐκόντος· "εἰ δέ τις θεῶν
"Βλάπτοι, φύγοι γ' ἂν κἀγὼ κακὸς τὸν κρείσσονα.
Καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
Ἐχθαίρομαι· μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός·
Ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα, καὶ πεδία τάδε.
Πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας
Μόνος τ' Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
Καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς
Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν
Γυμνὸν φανέντα τῶν ἀρίστων ἄτερ,

448. ἀπῆξαν] ἀπῆξαν Ald. ἀπεῖξαν F. 1.
451. ἐπεντύνοντ'] ἐπεντείνοντ' Br. e cod. E.
459. Τροία] Τροία Ald. Turneb. Br.

446. κράτη. Pro κράτος, *virtutem, fortitudinem.*

447. In constructione cohærere debent διάτροφοι ἀπῆξαν. Ponitur enim διάτροφοι pro adverbio διατρόφως.

451. ἐπεντύνοντ'. Lege ἐπαντείνοντ'. Libanius, vol. ii. p. 139. δεξιὰς —σὺν ἀντέτειναν.

461. μόνος τ', i. e. ἐμοῦ μεμονωμένου, *me destitutos*, ut bene Triclinius. Aut forte σεμνός τ'. Conf. Eurip. Med. 220. Androm. 700. Æschyl. Eumen. 640. Arrian. in Epictet. lib. iii. cap. xxvi. p. 379. μεγάλων τούτων καὶ σεμνῶν ἀρχῶν καὶ τιμῶν.

Ὧν αὐτὸς ἔρχε στέφανον εὐκλείας μέγαν;
Οὐκ ἔστι τοῦργον τλητόν· ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
Πρὸς ἕρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις,
Καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἶπε λοίθιον θάνω;
Ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράνοιμί πᾳ.
Οὐκ ἔστι ταῦτα· πεῖρά τις ζητητέα
Τοιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ,
Μήτοι φύσιν γ' ἄπλαγχνος οὐ κείνῳ γεγώς.
" Αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου,
" Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
" Τί γὰρ ποθ' ἡμᾶς ἡμέρα τέρπειν ἔχει

468. θάνω] θανῶ Br. 469. εὐφράνοιμί πᾳ] εὐφράναιμί πᾳ Turneb. Br. e cod. A. et aliis.

465. ὧν non regitur a στέφανον, ſed concordat cum antecedenti ἀριστείων, ut ὧν ἐρᾷς ἐν ὄμμασι, Trachin. 245. Deinde στέφανον accuſativus eſt pendens, de quo vide ad Eurip. Helen. 77.

469. εὐφράνοιμι. Nonne igitur, propria manu oppetens, gratam rem Atridis fecit? Aliud, puto, eſt, quod hic cavendum cenſet Ajax, ne ſcilicet, Trojanorum ſtragem edens, traderet *fuſſis laetiora tolli Pergama Graiis.*

470. οὐκ ἔστι. An pro οὐκ ἔσται? De qua enallage plura dicemus ad Œd. Tyr. 785.

474. κακοῖσιν—ἐξαλλάσσεται. Puto κακοῖσιν pro κακῶν hic poſitum eſſe, figura Colophonia; cujus exemplum vide Antig. 874. Nicand. Theriac. 712.

Τετράμορον δεαχμῆσι δύω καταβάλλεο βρῖθος.

Fac Poetam κακῶν hic ſcripſiſſe: conſtructio eſſet: ὅστις ἐξαλλάσσεται μηδὲν κακῶν, *qui nihil malorum mutatur*, i. e. *qui nullam malorum mutationem fecit.*

475. παρ' ἦμαρ ex uſu Græcorum debet eſſe *alternis diebus*, ut clare oſtendit H. Steph. in lexico v. παρά. Vid. et Jul. Pollux lib. i. cap. vii. ſect. 64. Hoc igitur cum nullum hic locum habeat, malim τί γάρ ποτ' ἦμαρ, ut conſtructio eſſet, τί γὰρ ἡμέρα ποτὲ τέρπειν ἔχει, ἦμαρ προσθεῖσα: *quomodo enim vita delectare poteſt, diem*

" Προσθεῖσα, κἀναθεῖσα τἄ γε κατθανεῖν ;
" Οὐκ ἂν πριαίμην ἡδενὸς λόγῳ βροτόν,
" Ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.
" Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι
" Τὸν εὐγενῆ χρή· πάντ' ἀκήκοας λόγον.
Χο. Οὐδεὶς ἐρεῖ σοθ', ὡς ὑποβλητον λόγον,
Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτῆ φρενός.
Παῦσαί γε μέντοι, καὶ δος ἀνδράσιν φίλοις
Γνώμης κρατῆσαι, τάσδε φροντίδας μεθείς.
Τε. Ὦ δέσποτ' Αἴας, " τῆς ἀναγκαίας τύχης
" Οὐκ ἔστιν ἡδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.
Ἐγὼ δ' ἐλευθέρᾳ μὲν ἐξέφυν πατρὸς,
Εἴπέρ τινος, θρέοντος ἐν πλάτῳ, Φρυγῶν·
Νῦν δ' εἰμὶ δούλη, θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ πᾳ,
Καὶ σῇ μάλιστα χειρί· τοιγαρᾶν, ἐπεὶ
Τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σὰ,
Καί σ' ἀντάζω θεῶς τ' ἐφεστίᾳ Διὸς,
Εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἤ σεσηγλάχθης ἐμοὶ,
Μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν

476. κἀναθεῖσα] κἀνεθεῖσα Br. e cod. 493. ἤ] ἢ Br. e cod. A. et 2 aliis. A. var. lect.

adjiciens ? Ἡμέρα, *vita*, ut in exemplis citatis ad Eurip. Phœniff. 554. Eſt et Ἡμέρα nonnunquam nomen Deæ, quam Latini Autoram vocant; (vid. ad Eurip. Troad. 855.) quam et hic intelligi nihil vetat.

476. κἀναθεῖσα. Raro hac poteſtate occurrit verbum ἀνατίθημι. Appianus tamen in Mithridatico, ἐς τὴν ἐπιοῦσαν ἀνέθεντο.

478. θερμαίνεται. Pind. Olymp. x. ſtroph. 5. θερμαίνει φιλότατι νόον. Eurip. Electr. 405. χαρᾷ θερμαινόμεσθα καρδίαν.

479. Malim, ut citat Scholiaſtes, Hermog. p. 371. ἢ γὰρ καλῶς ζῆν.

485. Ὦ ἀναγκαίας τύχης, i. e. ἀνάγκης. Conf. Eurip. Alceſt. 986.

Τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφεὶς τινί.
Ἦν γὰρ ἀνὴρ σὺ, καὶ τελευτήσας ἀφῇς,
Ταύτῃ νόμιζε κἀμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
Βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὕπο,
Ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δελίαν ἕξειν τροφήν.
Καί τις πικρὸν προσφθέγμα δεσποτῶν ἐρεῖ,
Λόγοις ἰάπτων, ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν
Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴοχυσε στρατῷ,
Οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσα ζήλα τρέφει.
Τοιαῦτ' ἐρεῖ τις· κἀμὲ μὲν δαίμων ἑλᾷ,
Σοὶ δ' αἰσχρὰ πίπτει ταῦτα, καὶ τῷ σῷ γένει.
Ἀλλ' αἴδεσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν, ἐν λυγρῷ
Γήρᾳ προλείπων· αἴδεσαι δὲ μητέρα
Πολλῶν ἐτῶν κληρέχον, ἥ σε πολλάκις
Θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν.
Οἴκτειρε δ' ὦ 'ναξ παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας

496. ἀφῇς] μ' ἀφῇς Br. 499. δελίαν] δύλιον Ald.

499. τροφὴν, *vitam*. Vid. Œd. Col. 336, 351. et 1330. Antig. 930.

501. ἰάπτων. Heſychius: ἰάπτειν· σπαράσσειν· unde vulgatam ſpecioſe quis tueatur. Mihi Lexicographus corruptela deceptus videtur, qualis nunc Sophoclis locum deformat; ubi ſi ſcripſeris λόγοισι δάπτων, *ſermonibus mordens*, nihil opus erit inſolitas verbi ἰάπτω poteſtates comminiſci.

Niſi ἰάπτω idem valeat; quod adhibitum eſt Nicandro Theriac. 16.

——— ὅτε δὴ κακὸν ἄνδρας ἰάπτει.

503. λατρείας—τρέφει. Sic ἅταν ἔθρεψεν infra, v. 652.

Ibid. ζήλα, i. e. μακαρισμῶ.

504. δαίμων ἑλᾷ. Sic ἑλᾷ—Ἀθάνας μῆνις infra, v. 768.

Τροφῆς στερηθεὶς, σῦ διοίσεται μόνος
Ὑπ' ὀρφανισῶν μὴ φίλων· ὅσον κακὸν
Κείνῳ τε κἀμοὶ τῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμεῖς.
Ἐμοὶ γὰ ἀκέτ' ἐστὶν εἰς ὅ, τι βλέπω,
Πλὴν σέ· σὺ γάρ μ' πατρίδ' ἠίσωσας δορὶ, 515
Καὶ μητέρ', ἀλλ' ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με
Καθεῖλεν ᾅδε θανασίμως οἰκήτορας.
Τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σῦ πατρίς;
Τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι.
Ἀλλ' ἴσχε κἀμὲ μνῆσιν. "Ἀνδρί τοι χρεὼν 520
"Μνήμην πρόσεινα, τερπνὸν εἴ τί πῦ πάθοι·
"Χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί.
"Ὅτῦ δ' ἀπορρεῖ μνῆσις εὖ πεπονθότος,
"Οὐκ ἂν γένοιτο πρῶθ' οὗτος εὐγλὼς ἀνήρ.
Χο. Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἶκτον, ὡς κἀγὼ, φρενὶ 525
Θέλοιμ' ἄν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη.
Αι. Καὶ κάρτ' ἐπαίνῦ τεύξεται πρὸς γῆν ἐμῆ,
Ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.
Τε. Ἀλλ' ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.

515. γάρ μ'] γάρ μοι Ald. Br. e Codd. vett.

511. διοίσεται. Subaudiendum βίον vel αἶσαν. Plena locutio extat Herodot. iii. 40. Elliptica Eurip. Rhes. 985.

517. Si vulgatam retinemus, pater et mater Teemessæ erunt ᾅδε, quos memorat, οἰκήτορες. Sed fieri potest ut Poeta etiam scripserit καθεῖλ' ἐς ᾅδε—οἰκήτορας, *demisit ad Orci incolas*.

ᾅδε hic non pro *loco*, sed, quod multo elegantius, pro *persona* accipiendum est. Sic enim Euripides, λαὸς οἰκήτωρ θεᾶς, Androm. 1092.

521. Eodem argumento, sed minus verecunde, utitur Hecuba apud Euripidem, Hecub. 828.

Αι. Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω.
Τε. Καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.
Αι. Ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἢ τί μοι λέγεις;
Τε. Μή σοι γένῃ ποθ' δύσηνος ἀντήσας θάνοι.
Αι. Πρέπον γέ τ' ἦν ἂν δαίμονος τῇδ' ὧδε τόδε·
Τε. Ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι.
Αι. Ἐπήνεσ' ἔργον, εἰ φρονοίαν ἦν ἔθη.
Τε. Τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε;
Αι. Δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν, ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν.
Τε. Καὶ μὴν πέλας γε προπόλοις φυλάσσεται.
Αι. Τί δῆτα μέλλει μὴ 'κ παρεστίαν ἔχειν;
Τε. Ὦ παῖ, πατὴρ καλεῖ σε· δεῦρο προπόλων
Ἄγ' αὐτὸν, ὅπως χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.
Αι. Ἑρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγῳ;
Τε. Καὶ δὴ κομίζει προπόλων ὅδ' ἐγγύθεν.
Αι. Αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο· προβήσεται γὰρ οὐ
Νεοσφαγῆ τῆτόν γε προσλεύσσων φόνον,
Εἴπερ δικαίως ἔς' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
Ἀλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς

535. φύλαξα] 'φύλαξα Br.
537. δῆτ' ἂν ὡς] δῆ ἂν ὡς F. 1. δῆτα δρᾶσ' Br. ex conj. Hub. van Eldik.
540. ἔ] Deeſt F. 1.
542. ὅσπερ] ὅπερ F. 2.
546. τῆτόν γε] τε τόιδε Ald. Br.

531. φόβοισι. Vid. ſupra ad v. 178.

534. δαίμονος. Genitivus pro Dativo: vid. ſupra ad v. 360.

535. ἀρκέσαι, *hoc ut arcerem, prohiberem, propulſarem.* Sic Homerus, ἤρκεσ' ὄλεθρον, non ſemel.

543. λελειμμένῳ λόγῳ, i. e. ὑστερήσαντι, *adeo longe abſenti ut exaudire nequeat.* Sic λειφθεὶς μάχης, Eurip. Heraclid. 734. Idem ſenſu non plane eodem λέλειμμαι νόμων, Helen. 1266.

548. ἐν νόμοις, i. e. ἐν τρόποις. Conf. v. 350.

Δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φύσιν.
Ὦ παῖ, γνοίου πατρὸς εὐτυχέστερος,
Τἀ δ' ἄλλ' ὅμοιος· κἀμὲ γνοὶ ἂν ὁ κακός.
Καίτοι σε κἀμὲ νῦν τόδ' γε ζηλᾶν ἔχω,
Ὅθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαιθάνῃ κακῶν.
" Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἥδιστος βίος.
" Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακὸν,
" Ἕως τὸ χαίρειν κἀτὸ λυπεῖσθαι μάθῃς.

555. Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ, &c. Deeſt hic verſus apud Br.

554. ἐν τῷ φρονεῖν. Verſus ſimplex et venuſtus, ſed a Sophoclis, ni fallor, grandiloquentia alienus, quemque ab Euripide potius expectaſſem. Orationis quoque filum hoc in loco turbat, quippe ſenſu cum proxime ſequenti tantum non conveniens. Mendum porro certiſſime indicat repetitum γὰρ, quod nuſpiam in probato ſcriptore citra corruptelam ſcripturæ invenias. Mihi ergo hic verſus ex margine in contextum tranſiiſſe videtur, ex margine, inquam, cui adſcriptus fuerat velut ad gnomen Sophocleam diverſi auctoris teſtimonio confirmandam. Stobæus, Serm. lxxvi. hunc verſum retinet, et proximum omittit. An quia Grammaticus, cujus exemplar ſecutus erat, utrumque ſaltem non poſſe ſimul conſiſtere judicaverat?

Supereſt ut quæramus quomodo locus, reſecto verſu ἐν τῷ φρονεῖν, conſtituendus. Mihi quidem vix dubium videtur, quin periodus ad voces ἐπαιθάνῃ κακῶν (pro quo malim tamen πάθων) plene et perfecte abſolvatur. Sequitur novam periodum a proxima voce initium ſumere. Atqui proxima, ut nunc vulgata extant, nullam commodam ſententiam præbent. An legendum?

Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κτᾷ γ' ἀνώδυνον κακῶν,
Ἕως τὸ χαίρειν κἀτὸ λυπεῖσθαι μάθῃς.

Etenim quod nihil intelligis pro remedio malorum habes, donec lætari et contriſtari didiceris. Ἀνώδυνον pro φάρμακον ἀνώδυνον.

556. τὸ χαίρειν—τὸ λυπεῖσθαι. Abundat utrobique τὸ, ut in τὸ δρᾶν ſupra, v. 114. τὸ πλεῖν infra, v. 1162. vid. et ad Electr. 1036.

Ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
Δείξῃς ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵου τράφης.
Τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
Ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
Οὔτοι σ' Ἀχαίων, οἶδα, μήτις ὑβρίσῃ
Στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ·
Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι
Λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπακ'· εἰ τανῦν
Τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
Ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεὼς,
Ὑμῖν τε κοινῇ τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν,
Κεῖνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολὴν, ὅπως
Τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων,
Τελαμῶνι δείξῃ, μητρί τ', Ἐριβοίᾳ λέγω,

558. δείξῃς] δείξεις Br. e Codd. A. et aliis.
Ibid. τράφης] 'τράφης Br.
559. πνεύμασιν] πνεύμασι Ald.
561. ὑβρίσῃ] ὑβρίσει Br. e Cod. E. et sui emend. interlineari.
567. κοινῇ] κοινὴν Ald. Br.
570. δείξῃ] δείξει Br. e Codd. A. et E

Non negat infantes et pueros dolorem et voluptatem sentire, sed mœrorem et lætitiam, utpote quæ circa res partim futuras, partim subtiliores versantur. Eurip. Med. 48. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. Pompeius Longus apud Stobæum, Serm. lxxvi.

Ἥβῃ δὲ λύπαι, φρόντιδες θ' ἡβῶσ' ὁμοῦ.

559. κούφοις πνεύμασιν. Translationem a plantis tenuioribus duci monet Scholiastes, quibus multum aut nocent auræ, aut prosunt. Catullus, lxiii.

Ut flos in septis secretus nascitur hortis——
Quem mulcent auræ.

565. Testatur Scholiastes in nonnullis Libris scriptum fuisse τηλουργὸς, non τηλωπός. Legendum utique τηλουρός. Vid. Eurip. Orest. 1331. Androm. 890. Electr. 251.

Ὡς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεὶ,
Μέχρις ἂν μυχὸς κίχωσι τὸ κάτω θεῦ.
Καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
Θήσεσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός·
Ἀλλ' αὐτό μοι σὺ παῖ λαβὼν ἐπώνυμον,
Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυῤῥάφου σρέφων
Πόρπακος ἑπτάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος.
Τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοινὰ ἐμοὶ τεθάψεται.
Ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
Καὶ δῶμα πάκτου· μηδ' ἐπισκήνους γόους
Δάκρυε· "κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.
Πύκαζε θᾶσσον· ὁ πρὸς ἰατρὸς σοφὸς
"Θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομωῦντι πήματι.
Χο. Δέδοικ' ἀκέων τήνδε τὴν προθυμίαν·
Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σε τεθηγμένη.
Τε. Ὦ δέσποτ' Αἴας, τί πόλε δρασείεις φρενί;

572. μέχρις ἄν] μέχρις ἃ Ald. Br.
580. δῶμα πάκτου] δῶμ' ἀπάκτου Ald.
583. θρεῖν] θρηνεῖν Ald.
586. δρασείεις] δρασίης Aid.

580. ἀπακτόω, quod verbum hic comminiſcitur Scholiaſtes, non agnoſcit uſus: πακτόω extat Ariſtoph. Veſp. 128. Lyſiſtrat. 265. Anthol. p. 66. Sententiæ tamen vix ſatisfacit δῶμα πάκτου, *domum claude* vel *obſera*: domum enim æque claudi oportuit, ſive foras abitura, ſive intus ſe occultatura eſſet Tecmeſſa. Puto igitur legendum, Καὶ δῶμα πάκτου, *Et intus in domo concluſa eſto.*

Ibid. ἐπισκήνους, *publice, coram populo*: ut quæ ἐπὶ σκήνης in theatro exhibentur.

582. Πύκαζε. Heſychius: πύκαζε· κάλυπτε. Poteſt accipi pro πύκαζε σεαυτὴν, ut ἀπέκρυψαν pro ἀπέκρυψαν ἑαυτὰς, Thucyd. v. 65. vide etiam ad Eurip. Phœniſſ. 1152. et ad Œd. Tyr. 987. Niſi malis γόους huc referre; πύκαζε γόους, *obtege* vel *cela lamenta.*

Αι. Μὴ κρῖνε, μὴ ζήταζε· σωφρονεῖν καλόν.
Τε. Οἵ μ' ὡς ἀθυμῶ, καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
Καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.
Αι. Ἄγαν γε λυπεῖς· ἀ κάτοιδ', ἐγὼ θεοῖς
Ὡς ἀδὲν ἀρκεῖν εἶμ' ὀφειλέτης ἔτι;
Τε. Εὔφημα φώνει.
Αι. Τοῖς ἀκούσιν λέγε.
Τε. Σὺ δ' οὐχὶ πείσῃ;
Αι. Πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.
Τε. Ταρβῶ γὰρ ὦ 'ναξ.
Αι. Οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;
Τε. Πρὸς θεῶν μαλάσσου.
Αι. Μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
Εἰ τὰμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Ὦ κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν που
Ναίεις ἁλίπλαγκτος εὐδαίμων,

602. ἁλίπλαγκτος] ἁλίπλακτος F. 1.

587. Μὴ κρῖνε, *ne interroga.* Vid. Electr. 1472.

591. ἐδὲν ἀρκεῖν θεοῖς, *nihil deorum gratia facere, nihil diis præstare:* ἀρκεῖν, *præstare,* ut supra, v. 439. ὀφειλέτης infinitivo subjecto habet Eurip. Rhes. 968.

602. ναίεις. Homer. Il. B. 626. Νήσων, αἳ ναίουσι πέριξ ἁλός. Apollon. Rhod. Lib. i. 831. Νήσων, Αἰγαίῃ ὅσσαι εἰν ἁλὶ ναιετάουσι.

Πᾶσιν περίφαντος αἰεί·
Ἐγὼ δ' ὁ τλάμων,
Παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος
Ἰδαίᾳ μίμνω
Λειμωνίᾳ μήλων πόᾳ
Ἀνήριθμος, αἰὲν εὐνώμᾳ
Χρόνῳ τρυχόμενος·
Κακὰν ἐλπίδ' ἔχων
Ἔτι με ποτ' ἀνύσειν

603. πᾶσιν] πᾶσι Ald.
Ibid. αἰεὶ] ἀεὶ Ald.
607. μήλων πόᾳ] ποίᾳ μήλων F. 1. Br. πόᾳ μήλων Ald.
608. εὐνώμᾳ] εὐνόμᾳ Ald. Br.

603. πᾶσιν περίφαντος. Interpretatur Camerarius; *omnibus conspicua*. Vult, credo, dicere, eam navigantibus ab omni parte conspicuam esse; quod cum omnibus insulis competat, Salamini vix in laude ponendum erat. Mihi πᾶσι valet ἐν ἁπᾶσι vel πανταπᾶσι, ut in locis citatis ad Œd. Tyr. 40. Œd. Col. 701. Περίφαντος (nisi scripsit potius περίφαμος) fuerit *illustris, insignis, celebris*. Hesychius: περιφάνεια, λαμπρότης, δόξα.

608. ἀνήριθμος, *nullo in honore habitus*. Eurip. Helen. 1699. Τῶν δ' ἀναριθμήτων μᾶλλόν εἰσιν οἱ πόνοι. Vid. et Ion. 855.

Interpungere malim ἀνήριθμος αἰὲν, εὐνώμᾳ, quam, ut nunc, post ἀνήριθμος. Εὐνώμᾳ, i. e. εὐκινήτῳ, *celeri, volubili*; νωμᾷν enim valet κινεῖσθαι. Noster apud Stobæum, Serm. lxi.

Νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τὀκείνης πτερόν.

Archias in Anthol. p. 30.

Ἔν ποτε παμφαίνοντι μελάντερος αἰθέρι νωμῶν.

Εὐνόμᾳ hic legunt magno consensu Scholiastes, ed. Ald. et Bodleiani omnes. Respuit tamen et sensus et metrum: nec de analogia satis liquet; licet μηλονόμας a νέμω derivatum legatur Eurip. Alcest. 584.

Χρόνῳ τρυχόμενος videtur esse *ætatis decursu confectus, et ad senium vergens*.

611. ἀνύσειν—ᾄδαν. Sic παγκοίταν θάλαμον—ἀνύτουσαν, Antig. 815. Vid. et Œd. Col. 1632. Eurip. Orest. 1718.

Τὸν ἀπότροπον
Ἀΐδηλον ᾄδαν.

Ἀντιστροφὴ ά.

Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας
Ξύνεσιν ἔφεδρος, ὤ μοι μοι,
Θεία μανίᾳ ξύναυλος.
Ὃν ἐξεπέμψω
Πρὶν εὖ ποτὲ θηρίῳ
Νικῶντ' εἰν ἄρει.
Νῦν δ' αὖ φρενός γ' οἰωθότας

613. ᾄδαν] ἀΐδαν Ald. Ἄιδαν Br.
615. ὤ μοι] ἰώ μοι Ald.
618. εὖ ποτε] δή ποτε Ald. Br.
619. νικῶντ' εἰν] κρατοῦντ' ἐν Ald. Br.
620. φρενός γ' οἰωθότας] φρενὸς οἰοθότας Ald. φρενός γ' οἰοῦτας Br.

612. ἀπότροπον. Hesychius: ἀπότροπον· ὃ τις ἂν ἀποτράποιτο· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι. Locus est Œd. Tyr. 1337. Πῦρ ἀπότροπον habet Aristoph. Eccles. 787.

616. ξύναυλος, *contubernalis*: qua fere potestate alibi dixit ξύνοικος et ξυνοικεῖν. Vid. Œd. Col. 1196. et 1302.

619. νικῶντ'. Ed. Ald. et Bodleiani omnes κρατοῦντ'. Neutrum mihi verum videtur. Neque enim solent Græci dicere εὖ νικῶντ', εὖ κρατοῦντ', sed simpliciter νικῶντ' vel κρατοῦντ'. Aliam hic phrasin elegantiorem latere mihi ex adverbio isto satis liquet. Legi potest non incommode:

Πρὶν εὖ ποτὲ θηρίῳ
Πράσσοντ' εἰν ἄρει.

Εὖ πράσσοντ', *bene rem gerentem, prospere agentem*. Sed nec deterius foret si vestigia vocis νικῶντ' malumus sequi; εὖ ἥκοντ' εἰν ἄρει. Hesychius: εὖ ἥκων· πλουτῶν, εὖ πράττων: ad quem locum plura dabunt Interpretes.

620. φρενός γ' οἰωθότας. Ed. Ald. et MSS. φρενὸς οἰοθότας. Quod ad vocalis brevis in longam mutationem attinet, sumunt hanc

Φίλοις μέγα πένθος εὕρηται.
Τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν
Μεγίστας ἀρετᾶς
Ἄφιλα παρ' ἀφίλοις
Ἔπεσ', ἔπεσεν,
Μελέοις Ἀτρείδαις.

Στροφὴ β'.

Ἦ πȣ παλαιᾷ μὲν
Ἔντροφος ἁμέρᾳ,

622. —— χεροῖν —— χερσὶ μέγι-
Μεγίστας] ς' Ald.

poetæ et in aliis vocibus licentiam. Sic Διώνυσος pro Διόνυσος. Οἰωβότας proprie videtur esse, *qui seorsim a grege pascitur:* cum φρενὸς hic conjunctum, ad significandum hominem *qui a ratione aberrat, ejusque societatem abnegat,* audacissimam sane figuram efficit. Conferendum tamen ἔξεδροι φρένων, Eurip. Hippol. 948. Confer huj. fab. 648. et citata ad Œd. Col. 1295.

Non displiceret οἰωβάτας. Anyte in Epigr. Anthol. p. 336.

Τίπτε κατ' οἰόβατον———

621. εὕρηται. Passivum pro activo. Sic γραφήν σε τὶς—γέγραπται Plato, Euthyphr. p. 1. καταλελυμένες sensu activo Thucyd. vi. 36.

Porro, verbum ipsum εὑρίσκω exquisitiorem sensum hic habet: significat enim non ut vulgo *invenio,* sed *comparo, conscisco.* Confer Trachin. 25. Philoct. 291. Incertus apud Stobæum de Rerum Natura, cap. vii. Ed. Grotii,

Δαίμων βροτοῖσι πάντ' ἀνευρίσκει κακά.

Inscriptio apud Pausaniam in Messeniacis: p. 335.

Πάντως ὁ χρόνος εὗρε δίκην ἀδίκῳ βασιλῆϊ.

626. μελέοις. Hesychius: μέλεος· μάταιος. Μελέη· ματαία. Μέλεον· μάταιον,—ἀσύνθετον, (l. ἀσύνετον,) κακόν.

627. παλαιᾷ—ἁμέρᾳ. Eandem phrasin habet Eurip. Rhes. 390. Vide et annotata ad Phœniss. 554.

Λευκῷ δὲ γήρᾳ
Μάτηρ, νιν ὅταν νοσοῦντα
Φρενομόρως ἀκούσῃ,
Αἴλινον, αἴλινον,
Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον
Ὄρνιθος ἀηδοῦς
Ἥσει δύσμορος.
Ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς
Θρηνήσει· χερόπληκτοι
Δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
Δοῦποι, καὶ πολιᾶς
Ἀμύγματα χαίτας.

Ἀντιστροφὴ β'.

Κρείσσων γὰρ ᾅδᾳ κεύ-
θων, ἢ νοσῶν μάταν,

631. φρενομόρως] φρενομώρως Ald. 641. ᾅδᾳ] ἀΐδᾳ Ald. Ἅιδᾳ Br.
638. στέρνοισι] στέρνοις Ald.

631. φρενομόρως. Hesychius: μόρος—φθόρος—νόσος. Hinc apparet φρενομόρως idem esse quod φρενοβλαβῶς.

633. οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος, i. e. non carmen musicum audituque jucundum, quale est Lusciniæ.

634. ὄρνιθος ἀηδοῦς. Similia multa collegimus ad Eurip. Bacch. 1027. et 1364.

636. ᾠδὰς, catachrestice pro *ejulatus*. Oppianus, Cyneg. ii. 363.

——— ἀείδειν στονόεν μέλος ἀμφὶ τεκούσῃ.

et v. 548.—γόον ὕστατον ἀείδοντες.

641. κεύθων. Vide citata ad Œd. Tyr. 987.

642. μάταν. An legendum μάτας, id est, ματαιότητας? Hesychius: μάταισι, ταῖς ματαιότησιν.

Ὃς ἐκ πατρῴας
Ἦκων γενεᾶς ἄριστος
Πολυπόνων Ἀχαιῶν,
Οὐκέτι σωτρόφοις
Ὀργαῖς ἔμπεδος,
Ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ.
Ὦ τλάμων πάτερ,
Οἵαν σε μένει πυθέσθαι
Παιδὸς δύσφορον ἄτην;
Ἂν οὔπω τὶς ἔθρεψεν
Αἰὼν Αἰακιδᾶν,
Ἀτερθέ γε τῇδε.

643, 644. Ὃς ἐκ πατρῴας ἦκων γενεᾶς, Πολυπόνων] Sic legitur apud Ald. quæ omittit ἄριστος.

654. γὲ omittit Ald.

643. ἐκ πατρῴας—γενεᾶς. Satis commode incideret paterni generis mentio, si Ajax a virtute majorum defeciviſſet. Sed aliud eſt quod queritur Chorus; eum ſcilicet non a parentum laudibus degeneraſſe, ſed a ſua indole, ſuiſque moribus aberraſſe. Hic igitur cum ſcopus ſententiæ ſit, vel maxime ineptum eſt γενεᾶς, legendumque litera adjecta ἐκ πατρώας γενετᾶς, *ex genitura paterna*, i. e. *ex natalibus*.

644. ἦκων, valet hic γενόμενος, non ut plerumque ἐρχόμενος. Conf. Philoct. 182. Virgil. Georg. i. 29.

An Deus immenſi venias *maris.*

Ejuſdem Æneid. v. 344.

Gratior et pulchro veniens *in corpore virtus.*

648. ἐκτός. Vid. ad Œd. Col. 1295.

652. ἔθρεψεν. Vid. ad v. 503.

ΑΙΑΣ.

Ἴαμβοι.

Αι. "Ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναριθμητος χρόνος
"Φύει τ' ἄδηλα, καὶ φανέντα κρύπτεται.
"Κοὐκ ἔς' ἄελπτον οὐδὲν, ἀλλ' ἁλίσκεται
"Χὠ δεινὸς ὅρκος, καὶ περισκελεῖς φρένες.
Κἀγὼ γὰρ, ὃς τὰ δεῖν' ἐκαρτέρουν τότε,
Βαφῇ σίδηρος ὡς, ἐθηλύνθην στόμα

658. καὶ] χ' αἱ Br.

657. ἁλίσκεται. Bene Johnſonus, *expugnatur*. Et ſic adhibet Pindarus, Olymp. viii. Epod. ii.

658. χὠ δεινός. An legendum χὠ σεμνός? Alterum certe epitheton cum ὅρκος conjunctum, nuſpiam mihi obviam fuit.

Ibid. καί. Elegantius foret χαῖ, id eſt, καὶ αἵ.

Ibid. περισκελεῖς φρένες. Sic Marc. Antoninus: περισκελὲς ἦθος, Lib. iv. cap. 28. Bene interpretatur Heſychius: περισκελὲς, σκληρόν. De ingenio adhibitum valet *durum, rigidum*, δυσμάλακτον. Occurrit Antig. 481. in fragm. Menandri apud Stobæum, Serm. xciv. Aliquot etiam exempla ex Hippocrate et Theophraſto congeſſit H. Stephanus in Lexico.

660. Ferri aciem immerſione in aquam frigidam durari jam Homeri ſeculo notum erat, Odyſſ. I. 393. Βαφῇ igitur ab ἐθηλύνθη ſubaudito regi non poteſt, repugnante utique rei veritate. Subabſurdum quoque foret ab ἐκαρτέρουν regi, cum id genus ferri, quod candens ab igne in frigidam immergitur, aciem ægrius amittat. Ad integritatem loci deſiderantur, meo judicio, duæ literæ:

—— ὃς τὰ δεῖν' ἐκαρτέρουν τότε,
Ἀβαφὴς σίδηρος ὡς, ἐθηλύνθην στόμα——

Ego utique, qui mire durus et rigidus videbar, nunc, velut ferrum immerſionem non paſſum, aciem emollitus ſum: τὰ δεινὰ pro δεινῶς.

Eſt inter Scholiaſtas qui de ferri in oleo reſtinctione interprete-

Πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτείρω δέ νιν
Χήραν πάρ' ἐχθροῖς, παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν.
Ἀλλ' εἶμι πρός τε λατρὰ καὶ πρὸς ἀκτίνας
Λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ,
Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς.
Μολὼν δὲ, χῶρον ἔνθ' ἂν ἀσιδὴς κίχω,
Κρύψω τόδ' ἔγχος τἀμὸν ἔχθιστον βελῶν,
Γαίας ὀρύξας ἔνθα μήτις ὄψεται,

666. Μολὼν δὲ] μολών τε Ald. Br.

tur, de quo ſic Plinius, Hiſt. Nat. Lib. xxxiv. cap. 41. *Tenuiora ferramenta oleo reſtingui mos eſt, ne aqua in fragilitatem durentur.*

Galenus, Method. Therap. lib. x. p. 148. τῇ τῦ σιδήρυ βαφῇ.

De ferri in acetum immerſione locus obſcurus eſt Plutarchi in Lycurgo, p. 44. E.

Singularem varietatem conſervat hic Scholiaſtes. In nonnullis libris, eo teſte, ſcriptum erat ἐς τὰ δεινὰ ἐπηπείλησ' ἔπη. Mihi ἐκατέρων omnino retinendum videtur, ut ferro, cui ingenia rigida hic a Poeta comparantur, magis accommodatum. Qui alteram lectionem commentus eſt, non intelligebat, credo, τὰ δεινὰ adverbii loco poni. Vide quæ dicemus ad Œd. Col. 1711.

663. παραπτίες λειμῶνας. Litora memorat, tanquam aqua marina ſe purgaturus, omnium utique in eluendis piaculis efficaciſſima. Vide ad Iph. Taur. 1201.

665. ἐξαλεύσωμαι. Heſychius: ἐξαλίξωμαι· φυλάξωμαι· Σοφοκλῆς Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ. Mihi tamen verius videtur ἐξαλεύσωμαι, *avertam*. Confer Æſchyl. Prometh. 570. Sept. Theb. 87. et 143.

Ibid. θεᾶς, Minervæ, cui ipſe calamitatem ſuam imputat ſupra, v. 450.

667. κρύψω. Religio fuiſſe apud Veteres videtur, inſtrumenta, quibus ſcelus quodcunque patratum fuerat, vel exitio dare, vel certe, ſi alterum fieri ob materiæ duritiem nequibat, a viſu omnium amovere. Hercules apud Senecam, Herc. Fur. 1230.

Tibi tela frangam noſtra; tibi noſtros, puer,

Ἀλλ' αὐτὸ νὺξ ἀΐδης τε σωζόντων κάτω.
Ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τῇδ' ἐδεξάμην
Παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενέστατε,
Οὔπω τι κενὸν εἶχον Ἀργείων πάρα.
Ἀλλ' ἐς ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
" Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.
Τοὶ γὰρ τολοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
Εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
Ἄρχοντές εἰσιν, ὥστ' ὑπεικτέον· τί μή;
Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
Τιμαῖς ὑπείκει· τοῦτο μὲν νιφοσιδεῖς
Χειμῶνες εἶκωσ' εὐκάρπῳ θέρει·
Ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος,
Τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν.

677. ὑπεικτέον· τί μή;] ὑπεικτέον τιμῇ. Ald.

Rumpemus arcus, ac tuis flipes gravis
Ardebit umbris.

Harpocration, v. ἐξιστορία, morem fuiſſe tradit arbores, unde aliquis ſe ſuſpenderat, exſcindere vel urere. Sic inanimata extra fines terræ deportari vult Plato, p. 935. E. Draconem imitatus.

Enſes, e ferro conflatos, cum penitus abolere non poſſent, et tamen res piaculo inquinatas ne ſolis quidem lumini patefaciendas eſſe putarent, Œd. Tyr. 1425. ideo in viſcera terræ, tanquam inacceſſum ſoli locum, condidiſſe videntur. Hinc forte Jaſon, Apollonii iv. 696. ad focum Circes conſidet,

—— μέγα φάσγανον ἐν χθονὶ πήξας
Ὥπιπε τ' Αἰήταο παῖν κτάνεν.

679. τιμαῖς, *honoribus, dignitatibus.* Sic ἀρχαὶ paſſim pro ἄρχοντες.

Ibid. τῇδε, elliptice pro καὶ τῇδε τρόπῳ, *hoc modo.* Conf. Antig. 171, et 173.

Δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
Στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος
Λύει πεδήσας, ἀδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει.
Ἡμεῖς δὲ πῶς ἃ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως, ὅτι
Ὅ τ' ἐχθρὸς ἦ μὴν ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος,
Ὡς καὶ φιλήσων αὖθις· ἔς τε τὸν φίλον
Τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
Ὡς αἰὲν ἃ μενοῦντα· "τοῖς πολλοῖσι γὰρ
"Βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρίας λιμήν.
Ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ χήσει· σὺ δὲ
Ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα, διατέλει, γυναῖ,
Εὔχου τελεῖσθαι τἄμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ.
Ὑμεῖς θ', ἑταῖροι, ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε
Τιμᾶτε· τεύξῃ τ' ἦν μόλῃ, σημήνατε
Μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.

687. ἐγὼ δ'] ἔγωγ' Br.
694. διατέλλε] διὰ τέλλε Br.
696. τῇδέ μοι] τῇδ' ἐμοὶ Br.

683. Mare ſerenat flatus non δεινῶν πνευμάτων, ſed λείων, quod hic reponendum. Ariſtoph. Ran. 1033.

—— ἡνίκ' ἂν τὸ
Πνεῦμα λεῖον
Καὶ καθεσηκὸς λάβῃς.

Theophraſtus de Ventis, p. 410. ὁ δὲ ζέφυρος, λειότατος τῶν ἀνέμων.

688. ὅ τ' ἐχθρός. Pulchre ſic emendat Kuſterus ad Suidam, v. ἐχθραντέος. Olim legebatur ὅτ' ἐχθρὸς ἦμιν, *cum hoſtis eſſem.*

Ibid. ἦ μὴν, *profecto.* Venuſtius hoc mihi videtur, quam, quod reponit Kuſterus, loco cit. ἡμῖν, *nobis.*

697. τιμᾶτε, *colite.* Iph. Taur. 53.

Κἀγὼ τέχνην τήνδ', ἣν ἔχω, ξενοκτόνον
Τιμῶσ', ὕδραινον αὐτὸν——

Ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον.
Ὑμεῖς δ' ἃ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως
Πύθοισθε, κεἰ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ἔφριξ' ἐν ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμην.
Ἰὼ, ἰὼ, Πὰν, Πάν· ὦ
Πὰν, Πὰν, ἁλίπλαγκτε
Κυλλανίας χιονοκτύπου

702. Ἔφριξ' ἐν ἔρωτι] ἔφριξ' ἔρωτι Ald. Br. Ibid. ἀνεπτάμην] ἀνεπτάμαν Ald. ἀνεπτόμαν Br. e Cod. E. et Euſtath.

702. Ἔφριξ'. Inſolenter, ſed non ſolus Sophocles horrorem inter ſubitæ lætitiæ ſymptomata poſuit. Eurip. Helen. 640.

Γέγηθα· κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας
Ἀνεπτέρωκα——.

Ibid. ἐν ἔρωτι, *præ amicitia.* Heſychius: ἔρως—φιλία.

704. ἁλίπλαγκτε. Ad hunc locum illuſtrandum non inepte citat Heathius Æſchyl. Perſ. 447—9.

Νῆσός τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,
Βαιὰ, δύσορμος ναυσὶν, ἣν ὁ φιλόχορος
Πὰν ἐμβατεύει, ποντίας ἀκτῆς ἔπι.

Potuit Pan, talem inſulam frequentans, ἁλίπλαγκτος vocari, eodem certe jure quo ipſa Salamis ſupra, v. 602. Diverſa forte hujus epitheti ratio occurret conferenti Orphei Hymnum in Pana, v. 14. vel Epigrammata ἀπὸ Κυνηγῶν in libro quinto Anthologiæ.

Mihi nihilominus, modo MSS. faverent, magis placeret ἁλίπλαγκτ' ὦ, i. e. ἁλίπλαγκτα ὦ, quæ cum φάνηθι connectenda forent: ἁλίπλαγκτα φάνηθι, *mare tranſvectus appare.*

705. Κυλλανίας—ἀπὸ δειράδος. Pauſanias in Arcadicis, p. 652. ἔστι καὶ ναὸς ἐν τῇ Ἡραίᾳ Πανὸς, ἅτε τοῖς Ἀρκάσιν ἐπιχωρίου. Simonides: Πᾶνα

Πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ
Θεῶν χοροποὶ' ἄναξ, ὅπως μοι
Νύσια Κνώσια
Ὀρχήματα αὐτοδαῆ
Ξυνὸν ἰάψῃς. 710
Νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.
Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων

707. χοροποί'] χοροποὶ Ald.
708. Νύσια Κνώσια] Νύσια Κνώσσι' Ald. Νύσια Κνώσι' Br. hunc et prox. v. in unum compingunt Ald. et Br. itemque duos in antiſtr.
709. ὀρχήματα] ὀρχήματ' Ald. Br.
712. πελαγέων] πελαγαίων Turneb.

τὸν Ἀρκάδα. Anthol. p. 336. Virg. Eclog. x. 26. *Pan, Deus Arcadiæ venit.*

708. Νύσσια. Vide Heſychium, v. Νύσα et v. Νύσσιον.

Ibid. Κνώσσια. Vide Spanhem. ad Callim. Hymn. in Jovem, 52.

710. ἰάψῃς. Ex pluribus notionibus, quas huic verbo tribuunt veteres Grammatici, nullam invenio, exemplis ſaltem firmatam, quæ huic loco competere poſſit. Fac ἰάπλειν idem eſſe quod πέμπειν, nemo quod ſciam ὀρχήματα πέμπειν pro ὀρχεῖσθαι dixit. An igitur legendum, litera adjecta, διάψῃς, *permectas?* Χορὸν ἄψωμεν, Æſchyl. Eumen. 307. Seneca, Herc. Œt. 366.

Arcadia nempe virgo, Palladios choros
Dum nectit———

De verbo ἰάπλω, qui plura cupit, conferre poteſt Æſchyl. Sept. Theb. 305. Agam. 1558.

Miretur fortaſſe aliquis, Pana, Deum quidem ruſticum, ſed tamen Deum, e media Peloponneſo nullam aliam ob cauſam evocari, niſi ut tripudia una cum Choro celebret. Quod mihi Poeta feciſſe videtur, ad ſignificandam immanem minimeque vulgarem Chori lætitiam; tanquam putaret, nihil ſe tam inopinato gaudio dignum geſtibus et ſaltatione præſtare poſſe, niſi tripudiorum auctorem Deum, ſocium atque adjutorem haberet.

711. Νῦν, emphatice: quaſi diceret, *Nunc demum*; vel, *Nunc, non antea.*

Μολὼν ἄναξ Ἀπόλλων
Ὁ Δάλιος, εὔγνωστος
Ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὔφρων.

Ἀντιστροφή.

Ἔλυσε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης.

715. ξυνείης] ξυνείη Turneb.

713. Ἀπόλλων. Quid maxime ſpectans Chorus, Apollinis præſentiam implorat? An velut Medicinæ Præſidem, cujus ope Ajax in poſterum ſanam mentem conſervet? Hoc ſi voluiſſet Poeta, clarius, puto, indicaſſet. Magis mihi veriſimile ſit, ut Deum benevolum et propitium advocari, qui fugato Marte, malevolo numine, Ajacis ſatellitumque ejus tutelam ſuſcipiat. Eurip. Androm. 902.

Ὦ Φοῖβ' ἀκέστωρ, πημάτων δοίης λύσιν.

714. εὔγνωστος. Callimachus, Hymn. in Apoll. 9. Ὠ'πόλλων οὐ παντὶ φαείνεται. Philoſtratus, vit. Apollon. lib. i. c. 1. ἑαυτῷ δὲ τόν τε Ἀπόλλω ἥκειν, ὁμολογοῦντα ὡς αὐτὸς εἴη.

716. Ἄρης. Veteres non ſolum bella, ſed omne genus malorum, etiam morbos peſtiferos, ut dicemus ad Œd. Tyr. 27. a Marte proficiſci credebant. Ovidius in Ibin, v. 215.

Te fera, nec quicquam placidum ſpondentia, Martis
Sidera preſſerunt, falciferique ſenis.

Cicero, Somn. Scipion. c. 4. *Tum rutilus, horribiliſque terris, quem Martem dicitis.* Sideris autem poteſtati non diſſimile erat, ſecundum Veteres, Dei ipſius ingenium. Saluſtius de Diis et Mundo, c. 9. Κρόνον τε καὶ Ἄρην κακοποιοὺς λέγοντες. Libanius cæcitatem ſe evaſiſſe ait, Ἄρεος εἰς διαλλαγὰς ἐλθόντος, vol. ii. p. 82. Inter alia morbum caducum immittere credebatur. Auctor περὶ ἱέρης νούσου, cap. ii. ἢν δὲ ἀφρὸν ἐκ τοῦ στόματος ἀφίῃ καὶ τοῖσι ποσὶ λακτίζῃ, Ἄρης τὴν αἰτίην ἔχει. Denique et inſaniam: Claudianus, Epigr. 26.

Quod furis, adverſi dedit inclementia Martis.

Macrobius, Saturnal. Lib. i. c. 19. *Fervorem—quo animus excandeſcit, excitaturque alias ad iram, alias ad virtutes, nonnunquam ad temporalis furoris exceſſum, per quas res etiam bella naſcuntur, Martem cognominaverunt.*

Ἰὼ, ἰώ· νῦν αὖ, νῦν,
Ὦ Ζεῦ, πάρα λεύκὸν
Εὐάμερον πελάσαι φάος

Hinc Ἄρης Sophocli eſt rabies qua nuper tenebatur Ajax. At quomodo, inquies, ſi Mars morbi auctor fuit, eoque jam digreſſo morbus ceſſavit, idem tamen Mars τὸ ἄχος ἔλυσεν. An, cujus abſentia ægrimoniam tollit, is demum ægrimoniam levare dicatur? Recte Horatius; lib. ii. od. 4. 10.

——ademptus *Hector*
Tradidit feſſis leviora tolli
Pergama Graiis.

At qualis, obſecro, ſententia fuiſſet, ſi omiſſa voce, *ademptus*, dixiſſet tantum *Hectora Graiis Trojam facilem expugnatu reddidiſſe?* Pari modo dictum hic oportuit, non ut nunc, Ἄρης ἄχος ἔλυσεν, ſed Ἄρης ἀπεχόμενος ἄχος ἔλυσεν, ut ſupra Ariſtoteles citatus ad v. 243. ἀπέχεται τὸ δαιμόνιον. Legendum ſcilicet;

Ἔλυσε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀποσατῶν Ἄρης.

Verbum Sophocleum eſt ἀποσατέω, adhibitum Œd. Tyr. 762. vid. et Æſchyl. Choeph. 824. Phraſis ἔλυσεν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων, quanquam facilis ſane explicatu, aliunde mihi non innotuit.

719. Ordo verborum eſt, ut bene ſtatuit Camerarius; Ὦ Ζεῦ, νῦν πάρεσι λευκὸν εὐάμερον φάος πελάσαι νεῶν. *Nunc candida et læta diei lux adeſt, ut accedam* (ὥστε πελάσω) *ad naves*, id eſt, rurſum poterimus libere et tuto in exercitu verſari; nihil erit quod ab odio Græcorum formidemus, placata Deorum ira religioſis ritibus ab Ajace. Confer ſupra, v. 245.

Λευκὸν εὐάμερον φάος videtur eſſe periphraſis pro λευκὴ ἡμέρα, quæ proverbialis Græcis locutio erat. Vid. Heſychium in v. ejuſque Interpretes.

Verbi πελάζω vel πελάω cum genitivo ſubjecto complura exempla dedi ad Eurip. Rheſ. 914.

Fuit cum φάος *ſpem* interpretarer, conferens Antig. 608. Trachin. 206. hoc fere ſenſu: *Nunc mihi elueſcit ſpes, poſſe me iterum ad naves accedere.*

Θεῶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας
Λαθίπονος πάλιν, θεῶν δ' αὖ
Πάνθυτα θέσμι'
Ἐξήνυσεν, εὐνομίᾳ
Σέβων μεγίστᾳ.
" Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει
" Τε καὶ φλέγει· καὶ ἐδὲν ἀναύδη-
τον, εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων
Αἴας μετανεγνώσθη
Θυμῶν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἰαμβοι.

Αγ. Ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω·

722. —— θέσμι' Ἐξήνυσεν ——] θέσμια ἐξήνυσιν Turneb. θέσμι' ἐξήνυσ' Br.
726. τε καὶ φλέγει omittit Br.
Ibid. καὶ ἔδειν] κἄδειν Ald. et Br.
Ibid. Poſt ἀναύδητον addunt φαπίξαιμ' ἄν Ald. F. 1. 2. et Br.
728. μετανεγνώσθη] μετεγνώσθη Ald. et Br.
729. Θυμῶν] Θυμὸν Ald. et Br.

722. θέσμι' ἐξήνυσεν. Vide v. 664.

727. ἐξ ἀέλπτων, non concordat cum θυμῶν, ſed eſt pro ἐξ ἀέλπτου. Sic Ariſtides, ὧν τῶν δυνατῶν, Tom. ii. p. 68. Conferri poſſunt Eurip. Œdip. apud Stobæum, Tit. cx. Æſchyl. Supp. 362. quæ tamen non plane ſimilia exempla ſunt.

728. μετανεγνώσθη. Heſychius: μεταπεισθῆ· μεταπεισθῆ· τὸ ἀναπεῖσαι, ἀναγκῶσαι φασί. Sic et Lexicon Herodoteum: ἀνέγνωσαι, ἀνέπεισαι, ἀνεδίδαξαι.

730. Ἄνδρες φίλοι. Superfluum eſt epithetum φίλοι; ſatiſque omnino fuiſſet ἄνδρες ſimpliciter poſitum ut infra, v. 1335. Γυναῖκες, Eurip. Hippol. 800. et Supp. 636. Sententia contra in fine verſus vel nulla, vel ineptiſſima eſt, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω. Interpres: *hoc primum nunciare volo*; ex ingenio utique ſupplens *hoc*. At quid multa? Legendum:

Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ
Κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον,
Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμῶ.
Στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
Μαθόντες ἀμφέστησαν, εἶτ' ὀνείδεσιν
Ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν, κοὔτις ἔσθ' ὅς οὐ,
Τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ
Ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὡς οὐκ ἀρκέσοι
Τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
Ὥστ' εἰς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν
Κουλεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη.
Λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτου,

736. κἄνθεν, κοὔτις] κἄνθε· κοὔ τις Turneb. κἄνθεν· οὔτις Ald. et Br.
738. ἀρκέσοι] ἀρκέσει Turneb. Br.
739. μὴ οὐ] μ' οὐ F. 1.
740. εἰς] ἐς Br. ut etiam v. 762.
741. κουλεῶν] κολεῶν F. 1. Turneb. Br. e Cod. A. et aliis.

Ἄνδρες, φίλον τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω.

Viri, quod gratum futurum est primo loco nunciabo. Mos Præconibus fuisse videtur, ut prius læta, deinde tristia, si qua forte essent, nunciarent. Unde in Œdipo Tyranno nuncius veniam quodammodo præfatur, quod Œdipum prius de morte Polybi, quam de regno Corinthiorum in ipsum collato, certiorem faciat. v. 977.

Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.

Vid. et Eurip. Electr. 230. Symmachus: *A prosperis ordiendum est*, Lib. iv. epist. 19.

733. κυδάζεται. Habet Apollon. Rhod. i. 1337.

738. ἀποκαλοῦντες. In malam plerumque partem adhibetur. Sic ἀπεκάλουν ἀλαζόνα. Aristid. Tom. ii. p. 383.

Ibid. ὡς οὐκ ἀρκέσοι. Non male Bodleiani duo ἀρκέσει. Sed quicquid hujus sit, legendum certe, copula adjecta, ὥς τ' οὐκ ἀρκέσοι vel ἀρκέσει, *vocantes germanum et* (affirmantes sc.) *quod minime evadet.*

742. προσωτάτου. Bodleianus unus προσωτάτω, quod amplecten-

Ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγῳ.
Ἀλλ' ἡμὶν Αἴας ὥδ' ἐστὶν, ὡς φρόσω τάδε;
" Τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλῶν λόγον. 745
Χο. Οὐκ ἔνδον· ἀλλὰ φροῦδος ἐξ ἑτοίμου, νέας
Βυθλὰς νέοισιν ἐγκαπηζεύξας τρόποις.
Αγ. Ἰοὺ, ἰού.
Βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
Πέμπων ἔπεμψεν, ἢ φάνλως ἐγὼ βραδύς; 750
Χο. Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον;
Αγ. Τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης
Μὴ ἔξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ.
Χο. Ἀλλ' οἴχεταί τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς
Γνώμης, θεοῖσιν ὡς κατηλλαχθῇ χόλῳ. 755
Αγ. Ταῦτ' ἐστὶ τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα,
Εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.
Χο. Ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι;

748. Ἰὺ ter repet. Ald. Br.
750. ἢ φάνην, &c. fine interrogatione Br.
753. μὴ ἔξω] μὴ ἔξω F. 1.

dum cenſeo, niſi malis, ut rarius, προσώτατον. Vulgatam ſi ſequaris, nullo modo conſtructionem expedias. Sed præterea legendum τοὶ non τοῦ.

Λήγει δ' ἔρις, δραμεῖσά τοι προσωτάτω.
Ceſſat autem contentio, cum longiſſime ſane (τοὶ) *proceſſiſſet.*

751. χρείας, *negotii* vel *officii*. Sic interpretandum eſſe χρείαν pluribus exemplis docuimus ad Eurip. Supp. 20. quibus alia hic adjiciemus. Sic ergo adhibet Thucydides, Libro primo, c. 32, 33, 37, 136. Philo Jud. vol. ii. p. 123. vit. Moſis: ἕτεροι δ' εἰθὺς ἐπὶ τὴν αὐτὴν χρείαν ἐχειροτονοῦντο.

755. χόλῳ, id eſt ἕνεκα χόλου, quod Scholiaſtes pro μανίας poni monet. Χόλος pro χολὴ, *bilis*; Æſchyl. Prom. 370. Opp. Halieut. i. 561. Epigram. in Archiloch. Anthol. p. 271. ἐχιδναίῳ πρῶτος ἕλκυσε χόλῳ. Antipater, ibid. p. 240. τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον.

Αγ. Τοσοῦτον οἶδα, καὶ παρὼν ἐτύγχανον.
Ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου
Κάλχας μεταστὰς οἷος Ἀτρειδῶν δίχα,
Εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως
Θεὶς, εἶπε, κἀπέσκηψε, παντοίᾳ τέχνῃ
Εἶρξαι κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε
Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, μηδ' ἀφέντ' ἐᾷν,
Εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.
Ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν τῇδέ θ' ἡμέρᾳ μόνῃ
Δίας Ἀθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων.
" Τὰ γὰρ πεισσὰ κἀνόνητα σώματα
" Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
" Ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν
" Βλαστῶν, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ.
Κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος,
Ἄνους καλῶς λέγοντος εὑρέθη πατρός.
Ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει, " Τέκνον, δορὶ
" Βούλου κρατεῖν μὲν, σὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν.
Ὁ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο,
Πάτερ, θεοῖς μὲν, κἂν ὁ μηδὲν ὢν, ὁμοῦ,
Κράτος κατακτήσαιτ'· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
Κείνων, πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.

760. συνέδρου] ξυνέδρου Br.
768. μῆνις, ὡς ἔφη] μῆνις· ὡς ἔφη Ald.
776. σὺν] ξὺν Br. ut etiam v. 790.

771. ἀνθρώπου φύσιν. Legendum puto vel ἄνθρωπος φύσιν, vel, quod non deterius, ἀνθρώπου φύσις. Simile est illud de Minotauro, Anthol. p. 315.

Ὁ μιξόθηρ ἄνθρωπος, ἡ διπλῆ φύσις.

775. αὐτὸν ἐννέπει. Insolens verbi ἐννέπω constructio; prius tamen ab Æschylo, ni fallor, usurpata. Legerim equidem Agam. 418. Τόδ' ἐννέποντες δόμον προφῆται, *ita alloquentes domum vates.*

Τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον· εἶτα δεύτερον
Δίας Ἀθάνας, ἡνίκ' ὀτρύνουσά νιν
Ηὐδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
Τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος·
Ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας
Ἵστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὔποτ' ἐκρήξει μάχη.
Τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς
Ἐκτήσατ' ὀργὴν, οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν.
Ἀλλ' εἴπερ ἐστι τῇδέ θ' ἡμέρᾳ, τάχ' ἂν
Γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι.
Τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἕδρας
Πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς
Τεῦκρος φυλάσσειν· εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
Οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κεῖνος, εἰ Κάλχας σοφός.

791. Τοσαῦθ'] τοιαῦθ' Ald. 794. ἀνὴρ] ὤνὴρ Br.

782. δίας Ἀθάνας, ab ἀντιφωνεῖ regi usus Græcorum vix patitur; nisi forte per licentiam, cujus supra ad v. 360. bene multa exempla dedi, Genitivos sc. pro Dativis adhibendi.

783. ηὐδᾶτ', pro ηὔδα. Vid. Philoct. 131.

784. τότ'. Malim τόδ' vel τοῦτ'.

786. ἐκρήξει μάχη. Aliud a ῥηγνύω derivatum verbum adhibet itidem Noster de exercitu in fugam verso Antig. 686. Ἐκρήσσειν eleganter dicitur res, quæ obicibus, quibus coërcita erat, subito ruptis, libere in omnem partem se diffundit: verbi gratia, amnis Virgilianus, Æneid. ii. 496.

Non sic, aggeribus ruptis cum spumeus amnis
Exiit, oppositasque evicit gurgite moles,
Fertur in arva furens cumulo——

Aristot. Meteor. lib. ii. cap. viii. p. 64. ἐκρήξας εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς γῆς τόπον—ἄνεμος: et postea in eodem capite, p. 68. ἀθρόαν ὠθουμένην ὑπὸ τοῦ ἐναντίου πνεύματος ἐκρήγνυσθαι [θαλατταν.] Postquam igitur duæ acies manum aliquandiu conseruerunt, si alterutra subito in fugam se converterit, eleganter pugna ipsa, tanquam obicibus antea coërcita, in eam partem ἐκρήσσειν dicatur.

Χο. Ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γῆρας,
Ὅρα μολοῦσα τόνδ', ὁποῖ' ἔπη θροεῖ·
Ξυρεῖ γὰρ ὃν χρῇ τοῦτο, μὴ χαίρειν τινά.
Τε. Τί μ' αὖ τάλαιναν, ὀρθίως πεπαυμένην
Κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἕδρας ἀνίστατε;
Χο. Τῶνδ' εἰσάκουε τανδρὸς, ὡς ἥκει φέρων
Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλεγεν ἐγώ.
Τε. Οἴμοι, τί φῄς, ἄνθρωπε; μῶν ὀλώλαμεν;
Αγ. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν· Αἴαντος δ' ὅτι
Θυραῖος εἵπερ ἐστίν, ἀθαρσῶ περί.
Τε. Καὶ μὴν θυραῖος, ὥστέ μ' ὠδῖνειν, τί φῄς;
Αγ. Ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται
Σκιωῆς ὑπαυλον, μηδ' ἀφιέναι μόνον.
Τε. Πῇ δ' ἐστὶ Τεῦκρος, καὶ πρὸς τῷ λέγει τάδε;
Αγ. Πάρεστι κεῖνος ἄρτι· τῷδε δ' ἔξοδον
Ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.

802. ἄνθρωπε] ὦ ἄνθρωπε Ald. Br.
805. ὥστέ μ' ὠδῖνειν, τί φῄς;] ὥστέ μ' ὠδῖνειν, τί φῄς. Turneb. et Br.
809. Πάρεστι κεῖνος] πάρεστ' ἐκεῖνος Ald. Br.

797. ξυρεῖ—ἐν χρῇ. Proverbium de rebus veram animo moleſtiam creantibus.

799. κακῶν ἀτρύτων. Pluribus exemplis illuſtrat Valckenaerius, Vir ſummus, ad Theocriti Adoniaz. 7. quibus adde Pindarum, Pyth. iv. epod. 5.

801. πρᾶξις, Interpres *actionem* reddit. Mihi potius *caſum*, i. e. τύχην, ſignificare videtur, ut εὖ πράττειν, *bona fortuna uti*; κακῶς πράττειν, *adverſa*.

806. ἐξεφίεται, *penitus mandat*. Hæc enim vis eſt præpoſitionis ἐξ. Vide Suidam, v. ἐξωμμάτωμαι.

810. Impeditiſſima hujus commatis conſtructio eſt. Pro ὀλεθρίαν legerat Scholiaſtes ὀλεθρίως. Scripſit, puto, Auctor:

Ὀλεθρίως Αἴαντ' ἐς ἐλπίζει φέρειν.

Τε. Οἴ μοι τάλαινα, τȣ̃ ποτ' ἀνθρώπων μαθών;
Αγ. Τȣ̃ Θεςορείȣ μάντεως, καθ' ἡμέραν
Τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.
Τε. Οἳ ἐγὼ, φίλοι, πρόςητ' ἀναγκαίας τύχης·
Καὶ σπεύσαθ' οἱ μὲν, Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν·
Οἱ δ' ἑσπέρȣς ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίȣς
Ζητεῖτ' ἰόντες τἀνδρὸς ἔξοδον κακήν.
Ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη,
Καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
Οἴμοι, τί δράσω, τέκνον; ȣ̓χ' ἱδρυτέον·
Ἀλλ' εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅποι περ ἂν σθένω.
Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, ȣ̓χ' ἕδρας ἀκμὴ,
Σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὃς σπεύδει θανεῖν.
Χο. Χωρεῖν ἕτοιμος, κȣ̓ λόγῳ δείξω μόνον·
Τάχος γὰρ ἔργȣ καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται.

813. ὅτ'] ἥτ' F. 2.
816. ἀντηλίȣς] ἀνθηλίȣς Ald.
817. τἀνδρὸς] ἀνδρὸς F. 1. et 2.

Αἴαντ' ἐς pro ἐς Αἴαντα, ut κόπȣ ὕπο Eurip. Bacch. 634. τοιχοῖσιν ἔπι Ion. 1177. Φέρειν ἐς, *spectare, pertinere ad.* Herodot. vi. 19. ἐχρήσθη—χρηςήριον, τὸ μὲν ἐς αὐτȣ̀ς τȣ̀ς Ἀργείȣς φέρον. Vid. et viii. 142.

814. πρόςητ' ἀναγκαίας τύχης. i. e. βοηθήσατε ἀναγκαίᾳ τύχῃ. cujus phraseos quæ vis sit, docebunt annotata ad Œd. Tyr. 503.

816. ἀγκῶνας, *promontoria,* sive *angulos montium.* Apollon. Rhod. ii. 369.

——μέγας κ̀ ὑπείροχος ἀγκὼν
Ἐξανέχει γαίης.

et postea, 562.

——ἀγκῶνα περιγνάμψαντες ἴδοντο.

Vid. et Philostrat. Vit. Apollon. lib. ii. c. 2.

Ibid. ἀντηλίȣς. Æschyl. Agam. 528. δαίμονές τ' ἀντήλιοι, ubi Scholiastes; οἱ πρὸς ἀνατολὴν ὁρῶντες.

822. ἀκμὴ, i. e. καιρός. Hesychius: ἀκμὴ καλεῖ· καιρὸς καλεῖ.

824. ἕτοιμος. Subaudi εἶμι. De qua ellipsi vide Dorvill. in Chariton. p. 49.

ΑΙΑΣ.

Αι. Ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν, ἥ τομώτατος
Γένοιτ' ἂν, εἴτω καὶ λογίζεσθαι σχολὴ,
Δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἕκτορος, ξένων ἐμοὶ
Μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστῳ θ' ὁρᾶν·
Πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρωάδι,
Σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής.
Ἔπηξα δ' αὐτὸν, εὖ βεβαιώσας, ἐγὼ
Εὐνέστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
Οὕτω μὲν εὐσκοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδέ μοι
Σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, (σὲ γὰρ εἰκὸς) ἄρκεσον·
Αἰτήσομαι δέ σ' ὀ μακρὸν γέρας λαβεῖν.
Πέμψόν τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
Τεύκρῳ φέροντα, πρῶτος ὡς με βασάσῃ
Πεπῶτα τῷδε βεβὶ νεορράντῳ ξίφει,
Καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν τι κατοπτεύσας πάρος
Ῥιφθῶ κυσὶ βεβλητος, οἰωνοῖς θ' ἕλωρ.

834. τῶνδέ μοι] τῶνδ' ἐμοὶ Br. 836. λαβεῖν] λαχεῖν Ald. Br. e Cod. A.

826. σφαγεὺς, *enſis*, ut Eurip. Androm. 1137.

827. Male vulgo plenam diſtinctionem poſt σχολὴ ponunt. Pertinet enim hæc dubitatio (*utrum ratiociniis ſatis id tempus conveniret*) ad ſubtilem quæ ſequitur diſputationem, non ad præcedentia. Sic Eurip. in Hecub. 735. Δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω—.

828. δῶρον μέν. Hujuſmodi ἐννοίας, quæ ſeverius æſtimantibus frigidæ videri poſſunt, mœror tamen commotis animis plerumque ſuggerere ſolet. Sic animadverſum eſt, et in Hiſtoricorum quoque libros tranſiit, Cæſarem ante Pompeii ſtatuam concidiſſe.

836. ὀ μακρὸν, *non magnum*.

Τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προτρέπω· καλῶ δ' ἅμα
Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,
Ξιὼ ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι,
Πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
Καλῶ δ' ἀρωγὰς τὰς ἀεί τε παρθένους,
Ἀεί θ' ὁρώσας πάντα τἀν βροτοῖς πάθη,
Σεμνὰς Ἐρινῦς, ταυύποδας, μαθεῖν ἐμὲ
Πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι πέλας·
Καί σφας κακὸς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
Ξυναρπάσειαν· ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ
Αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
Πρὸς τῶν φιλίσων ἐκγόνων ὀλοίατο.

842. προτρέπω] προστρέπω Br. e Vet. Schol. 847. ἀεί θ'] ἀεὶ δ' Ald. Ibid. καλῶ δ'] καλῶ θ' Br. ex 3 Codd.

842. προτρέπω. Recte H. Stephanus legendum ſtatuit προστρέπω, ut habet margo Turnebianæ. Πρότρεπω, *hortor*; προστρέπω, *ſupplico*.

853. τῶν φιλίσων ἐκγόνων. Multum ab hujus loci venuſtate decedet, niſi hanc morituri Ajacis exſecrationem prædictionis loco numeramus. At quomodo prædictio erit, ſiquidem Agamemnon ab uxore, non a filio interfectus eſt: Menelaus autem, Libitinæ expers, in Μακάρων νήσους tranſlatus eſt, Homero teſte, Odyſſ. iv. 561. a qua tamen diverſam fabulam audiviſſe Pauſaniam ex p. 259. credibile eſt, etſi neque illic, neque alibi enarraverit. Ea quæcunque fuerit, legendum hoc quidem in loco cenſeo;

Πρὸς τῶν φιλίσων, ἐκγόνων τ'——

Φιλίσων ad Agamemnonem pertinere ab uxore occiſum, ſponte Lector intelliget: ἐκγόνων, quo pertinere debeat, difficilior quæſtio eſt. Menelaum ſane a liberis occiſum nemo, quod ſciam, Mythologorum tradidit. An ergo Ulyſſem a Telegono filio interemptum hic reſpexit Auctor? Quanquam enim in præcedentibus Atridas tantum nominet, tamen cum hæc non pro vaticinio, ſed pro exſecratione duntaxat venditet, iniquum foret tantam cum eventu convenientiam in ſingulis vocibus exigere.

Ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποινίμοί τ' Ἐρινύες,
Γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.
Σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν ἑρανὸν διφρηλατῶν,
Ἥλιε, πατρῴαν πλὼ ἐμὴν ὅταν χθόνα,
Ἰδὴς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
Ἄγγειλον ἅτας τὰς ἐμὰς, μόρον τ' ἐμὸν
Γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυσήνῳ τροφῷ.
Ἥ πού πάλαινα, πλώσ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
Ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρῳσείσθω μάτην·
Ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
Ὦ Θάναλε, Θάναλε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών·
Καίτοι σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών.
Σὲ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
Καὶ τὸν διφρεύτην ἥλιον προσεννέπω
Πανύστατον δὴ, κὔποτ' αὖθις ὕστερον.
Ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
Σαλαμῖνος, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον,
Κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
Κρῆναί τε, ποταμοί θ' ὅδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
Πεδία, προσαυδῶ· χαίρετ', ὦ τροφεῖς ἐμοί·
Τὸν ὑμῖν Αἴας τὔπος ὕστατον θροεῖ·
Τὰ δ' ἄλλ' ἐν ᾅδου τοῖς κάτω μυθήσομαι.

874. τροφεῖς] τροφῆς Br.

858. χρυσόνωτον ἡνίαν. Non *frænum*, ſed *currus* ipſe proprie χρυσόντος eſt. Eurip. Phœniſſ. 2. χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς διφροὶς Ἥλιε. Sic clypeus eidem χαλκόντος dicitur Troad. 1144. Bene igitur Scholiaſtes, ἡνίαν, ἀντὶ τοῦ, ἅρμα.

ΧΟΡΟΣ.

Ημ. Πόνος πόνῳ πόνον φέρει.
Πᾶ, πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;
Κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος.
Ἰδοὺ, ἰδοὺ· δοῦπον γὰρ κλύω τινά.
Ημ. Ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.
Ημ. Τί οὖν δή;
Ημ. Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν.
Ημ. Ἔχεις οὖν;
Ημ. Πόνου γε πλῆθος, κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον.

878. Πᾶ, πᾶ γὰρ] Πᾷ, πᾷ, Πᾷ γὰρ— Ald. et Br.

880. γὰρ] αὖ Ald. Br.

877. Πόνος πόνῳ πόνον φέρει. Melius intelligerem πλάνος vel πόθος πόνῳ πόνον φέρει, *incertitudo animi* (vel *desiderium*) *labori laborem addit*.

879. συμμαθεῖν. Nihil hic difficultatis, si vere scribit Eustathius ad Odyss. Z. p. 261. ὥσπερ—δέδαεν, οὐ μόνον τὸ ἐδιδάχθη, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐδίδαξεν, οὕτω καὶ τὸ μανθάνειν ἄμφω ταῦτα δηλοῖ. Quibus paria fere habet ad Odyss. Υ. p. 722. Exemplum utrobique addit sophisma ex ambiguo sensu τοῦ, μανθάνειν γράμματα fabricatum. Verum cum hoc ipsum sophisma aliter proponant Plato in Euthydemo, p. 192, D. Aristot. Sophist. Elench. lib. i. c. 3. vereor ne Eustathii doctrinæ sustentandæ hoc saltem minus aptum sit tibicen. Ne tamen temere hanc locutionem repudiemus, animadverti debet eandem ἀμφιβολίαν in pluribus linguis obtinere. Itali utique *apprendere*, Galli *apprendre*, Batavi *leeren*, Angli *learn*, et *discendi* et *docendi* sensu nonnunquam adhibent. Pluribus hanc verbi μανθάνειν notionem adstruit V. D. in Obs. Miscell. vol. ix. p. 433. ex Æschyl. Pers. 109. ejusque Scholiaste, et ex Aristide, tom. i. p. 29. ubi, ὡς Πινδαρός τε ὑμνεῖ, καὶ οἱ κατ' Αἴγυπτον ἱερεῖς κατέμαθον.

880. δοῦπον γὰρ κλύω. Ed. Ald. et MS. Bodl. δοῦπον αὖ κλύω. Legendum scilicet, δοῦπον γὰρ αὖ κλύω.

Ημ. Ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου μολὼν
Κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Τίς ἂν δή μοι, τίς ἂν
Φιλοπόνων ἁλιαδᾶν,
Ἔχων αὐΰπνους ἕδρας

886. μολὼν] μολῶν Ald. βολῶν F. 1. et 2. Br. e Codd. C. D. E. et suo.
887. ἀνὴρ] ὢνὴρ Br.
888. δὴ omittit Br.
890. ἕδρας] ἄγρας F. 1. et 2. Turneb. Br.

886. τὴν ἀφ' ἡλίου. Contrario sane modo orientem designat Euripides, Orest. 1265.

Ημ. ——— ἐγὼ μὲν οὖν τρίβον
Τήνδ' ἐκφυλάξω, τὴν πρὸς ἡλίου βολάς.
Ημ. Καὶ μὴν ἐγὼ τήνδ', ἣ πρὸς ἑσπέραν φέρει·

Philostrat. vit. Apollon. lib. ii. c. 2. πᾶσι τοῖς πρὸς ἀκτῖνα ἔθνεσιν. Hesychius: προσήλια· πρὸς ἀνατολήν. Hinc intelligitur ἀφ' ἡλίου *occidentem* potius quam *orientem* significare; legendumque adeo τὴν ἐφ' ἡλίου, *viam quæ ad solem ducit.*

Pro μολὼν MSS. Bodleiani βολῶν, quod nulla ratione expedias. Constructionem sic ad mentem Heathii instituerim; ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ οὐδαμοῦ φανεὶς ὁ ἀνὴρ δηλοῖ μολὼν (*ostendit se profectum esse*) κέλευθον τὴν ἐφ' ἡλίου.

889. ἁλιαδᾶν. Sic si scribas, erit ab ἁλιάδης, pro ἅλιος posito, ut paullo post, Θεῶν Ὀλυμπιάδων pro Θεῶν Ὀλυμπίων. Κοιρανίδαι quoque habet Noster, Antig. 952. pro κοίρανοι. Sed præstat forte, quod habent duo Bodleiani ἁλιάδων, a nominativo ἁλιὰς, *cymba navicula:* vid. Jul. Polluc. Lib. i. cap. ix. sect. 82. et notam Wesselingii ad Diod. Sic. iii. 21. Tales cum plerumque ad piscatoriam adhiberentur, eleganter inde φιλόπονοι vocantur.

890. ἕδρας. Ita Ed. Ald. Mutarunt postea et ἄγρας suffecerunt Edd. Turneb. et H. Steph. nec aliter exhibent MSS. Bodleiani. Mihi, si ἁλιάδων versu præcedenti legimus, et *cymbarum* interpreta-

Ἢ τίς Ὀλυμπιάδων
Θεῶν, ἢ ῥυτῶν
Βεσπορίων ποταμῶν

mur, consequens videtur ut hic verum sit ἴδρας. Valde enim dubitem, an ἔχων ἄγρας ἁλιάδων significare possit *piscaturæ operam dans in naviculis.*

892. ῥυτῶν—ποταμῶν. Sic ῥυτοῖς πόροις, Æschyl. Eumen. 455. ῥυτὰν παγάν, Eurip. Hippol. 123. ῥυτοῖς τασμοῖσιν, ibid. 658. Idem valet quod ῥέων: unde ῥυτὸν ὕδωρ Theophrastus ὑμεκτῷ opponit, De Caus. Plant. ii. c. 8. Ipsum illud participium fluvii nomini adjungitur ab Homero, ξάνθου τε ῥέοντα, Iliad. Z. 172. Sic Propertius, *Asopi fluentis*, iii. xiii, 27.

Interpres ποταμῶν ab ἴδρις pendere facit, Scholiasten imitatus. Sed non video quid hic faciat *fluviorum gnarus*, nisi forte suspicatus fuerit Chorus Ajacem alicubi sub aquis vel in riparum anfractibus latere; magis appositum esset ὀρῶν vel χώρας ἴδρις.

Ergo ποταμῶν cum præcedentibus connecto, ut constructio sit; *Exquis Deorum Olympiorum, vel fluviorum Bosporanorum.* Ipsi utique fluvii Veteribus in Deorum numerum veniebant. Vid. Aristidis Orat. in Neptunum.

Hoc si placet, ἴδρις ad sequentia referendum erit, quæ, leviter variata Aldinæ scriptura, sic probabiliter constitui possunt;

Ἴδρις, τὸν ἀμόθυμον ἢ
Ἔκποθ' πλαζόμενον
Λεύσσων, ἀπύει;

Hæc ab Aldina non variant, nisi quod ἢ adjeci, et ἔκποθ' pro ἐκπόθ' dedi. Edd. Turneb. et Steph. temere hic ex Triclinii emendatione receperunt;

Εἴ ποθ' πλάζοιτ', ἀν
Προσθλέπων ἀπύοι.

Superest ut sententiam declaremus. Ἴδρις igitur et λεύσσων inter se opponi arbitror. Ἴδρις ἢ λεύσσων, *sciens aut conspiciens.* Ubi prima vox Deos cujuscunque ordinis respicit, postrema homines: quasi dixisset; *Quis mihi Deus ipse per se sciens, quisve homo casu conspiciens virum crudelem indicabit?*

Ἶδρις, τὸν ὠμόθυμόν γε,
Εἴποθι πλάζοιτ', ἂν
Προσβλέπων ἀπύοι;
Σχέτλια γὰ ἐμοὶ, τῶν

894—6. —— τὸν ὠμόθυμόν γε,
Εἴποθι πλάζοιτ', ἂν
Προσβλέπων ἀπύοι;]
τὸν ὠμόθυμον εἴποθι πλαζόμενον
λεύσσων, ἀπύοι· Ita legit et
disponit hos versus Ald.
—— τὸν ὠμόθυμον εἴ
πη ποτὲ πλαζόμενον
προσβλέπει, ἀπύοι; Br.

897. Σχέτλια γὰρ ἐμοὶ, τῶν
Μακρῶν πόνων]
σχέτλια γὰρ ἐμέγε τὸν μακρῶν ἀλάταν
πόνων, Ald.
σχέτλια γὰρ μακρῶν ἀλάταν πόνων
Br.

897. Turpem hic Sophocli maculam illevit Triclinii inscitia et temeritas, modo is, ut sane verisimile est, Stephanianæ Editionis lectionem concinnaverit. Ed. Ald. et tres Bodleiani habent, Σχέτλια γὰρ ἐμέγε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων, οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ. Quæ cum ultra mensuram antistrophes excurrant, Heathius redundantiam hanc tollendam censet resecando ἐμέ γε τὸν, ut scioli supplementum. Mihi contra σχέτλια γὰρ sciolo deberi videntur, cum Sophocles scripserit,

Ἰὼ, ἰώ.
Ἐμέ γε τῶν μακρῶν ἀ-
λάταν πόνων οὐρίῳ
Μὴ πελάσαι δρόμῳ.

Interjectiones lugubres, quales sunt ἰὰ, ἰὼ, φεῦ, φεῦ, et similia, persæpe a librariis, ut parum cum sententia connexæ, omittuntur. Quare neque audaciæ insimulari debet, qui eas loco idoneo reponit.

In sequentibus accusativus cum infinitivo subitam doloris quasi ebullitionem indicant; ut in illo Ciceronis: *Te nunc, mea Terentia, sic vexari, sic jacere in lacrymis et sordibus*; Epist. ad Fam. xiv. 2. Vide et quæ præterea citat Cel. Valckenaerius ad Theocriti Syracusias, v. 90.

Omissis interjectionibus Ἰὼ, ἰὼ, locus, qui vel sic tamen commode explicari potuit, mutilus forte imprudenti alicui grammatico visus est, fecitque ut σχέτλια γὰρ temere ex ingenio suppleverit;

Μακρῶν πόνων ἐρίῳ
Μὴ πελάσαι δρόμῳ·
Ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπῃ. 900

ΤΕΚΜΗΣΣΑ, ΧΟΡΟΣ.

Σύστημα α'.

Τε. Ἰώ μοι μοί.
Χο. Τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπης;
Τε. Ἰὼ τλήμων.
Χο. Τὴν ἀκριλήπτων δύσμορον νύμφιον ὁρῶ
Τέκμησσαν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην. 905
Τε. Οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.
Χο. Τί δ' ἐστίν;
Τε. Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγὴς
Κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ πεπτυχής.

900. ἀλλ' ἀμενηνὸν] ἐμὲ δ' ἀμενηνὸν Br. 901. Ἰώ μοι] ἰὼ, ἰώ μοι Ald. Br.

nisi malumus eas voces margini primum pro interpretamento adscriptas fuisse.

900. ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα. Quis unquam Ajacem, ἀμενηνὸν ἄνδρα, *virum debilem et infirmum* appellavit? Legendum, minima mutatione;

Ἀλλὰ μεμηνότ' ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπῃ.

Ὅπῃ elliptice pro ὅπῃ ἐστί. Vide supra ad v. 33.

902. πάραυλος, *vicina nobis*, πάροικος: αὐλὴ enim est *domicilium*.

905. οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην. Confer Antig. 1317. et quod ibi citabimus. Οἶκτος hic non interpreter *de sensu doloris*, sed de *voce lugubri* quam audierat Chorus. Hesychius: οἶκτος· θρῆνος. Eurip. Troad. 155. ἄϊον οἴκτους, ὡς οἰκτίζῃ. Sententia forte est: *inter hæc lamenta versantem*; ut συγκεκραμένην idem valeat quod συμμισγομένην, συναναστρεφομένην.

909. κρυφαίῳ φασγάνῳ. Multa molitur Scholiastes, ut epithetum

Στροφὴ β'.

Χο. Ὤ μοι ἐμῶν νόσων· 910
Ὤ μοι κατέπεφνες,
Ἄναξ, τόνδε τὸν συν-
ναύταν· ὦ πάλαι,
Ὦ παλαῖφρον γνώμα.

Σύστημα β'.

Τε. Ὡς ὧδε τᾶτ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα. 915
Χο. Τίνος ποτ' ἆρ' ἔπεσχε χειρὶ δύσμορος;
Τε. Αὐτὸς πρὸς αὑτόν· δῆλον· ἐν γὰρ οἷ χθονὶ
Πηκτὸν τόδ' ἔγχος πεῖπετὲς κατηγορεῖ.

Στροφὴ γ'.

Χο. Ὤ μοι ἐμᾶς ἄπις.

910. Ὤ, μοι] ἰὼ μοι Ald. ἰώ μοι μοι Br.
911. Ὤ, μοι] ἰὼ μοι Ald.
912. τόνδε τὸν συνναύταν] τόνδε συναύταν Ald. τόνδε συνναύταν Br.
913, 914. ὦ πάλαι, ὦ παλαῖφρον] ἰὼ πάλαι· ἰὼ παλαίφρων Ald. ἰὼ πάλαι· ὦ παλαίφρων Br.
915. τᾶτ'] τᾶδ' Ald. Turneb. Br.
919. Ὤ, μοι] ἰὼ μοι Ald.

κρι φαίῳ explicet, ſed incaſſum, ni fallor, omnia. Mihi legendum videtur, καθαίμῳ, *cruento*. Deſideratur certe epithetum, quod præſentem enſis conditionem declaret.

912. τόνδε τὸν συνναύταν. Articulum τὸν, quem nec Aldina nec Scholiaſtes agnoſcit, exhibent tres Bodleiani.

915. τᾶτ' pro τότε, modo vera ſit lectio. Nam ego quidem Heathio aſſentior, reponenti τᾶδ'.

918. πειπετές. Exſtat vox, Eurip. Androm. 984. ubi apparet πειπετεῖς valere πειπεσᾶσας. Et ſic Heſychius πειπετεῖς—πειπεσόντες. Hic ergo legendum puto πειπετῆς, i. e. πειπεσόντος· τὸ ἔγχος κατηγορεῖ αὐτῷ ὡς πειπεσόντος.

Οἷος ἄρ' ἡμάχθης,
Ἄφρακτος τῶν φίλων.
Ἐγὼ δ', ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάν-
τ' ἄϊδρις, κατημέλησα.
Πᾶ, πᾶ
Κεῖται ὁ δυςράπελος, ὁ
Δυσώνυμος Αἴας;

Σύςημα γ'.

Τε. Οὔτοι θεατός· ἀλλά νιν πεπτυχεῖ
Φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
Οὐδεὶς ἂν, ὅςις καὶ φίλος, τλαίη βλέπειν
Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας, ἔκ τε φοινίας
Πληγῆς, μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
Οἴμοι, τί δράσω· τίς σε βαςάσει φίλων;
Πῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι,
Πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.
Ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὢν οἵως ἔχεις·
Ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

Ἀντιςροφὴ α'.

Χο. Ἔμελλες δὴ τάλας,

920. ἡμάχθης] αἱμάχθης Ald. Br.
921. τῶν φίλων] φίλων Ald. Br.
937. Ἔμελλες δὴ] ἔμελλες Ald. Br.

925. Hesychius: δυςράπελος· δυσμετάθετος, i. e. *ægre a proposito dimovendus*; quod valde hic appositum est.

926. Hesychius: δυσώνυμος· κακώνυμος, χαλεπός.

929. ὅςις καὶ φίλος, *qui saltem amicus fuerit*. Libentius quippe talia inimicus, quam amicus aspiceret.

Ποτὲ χρόνῳ τερεόφρων
Ἀρ' ἐξανύσειν κακὰν
Μοῖραν ἀπειρεσίων
Πόνων· τοιά μοι
Πάννυχα καὶ φαεθν-
τ' ἀνεστέναζες, ὠμόφρων,
Ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις
Οὐλίῳ σὺ πάθει.
Μέγας ἆρ' ἦν ἐκεῖνος
Ἄρχων χρόνος πημάτων,
Ἥμος ἀρισόχειρ
Ἀχιλλέως ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι.

938. ποτὲ] ἔμελλες Ald.
Ibid. τερεόφρων] τερέφρων Ald.
943. ὠμόφρων] ὠμόφρον Turneb.
945. ἆρ' ἦν] ἄρα γ' Turneb.
949. Ἀχιλλέως deeſt in Ald.

942. φαέθοντ'. Pro φαέθοντι ut opinor.

944. Ἀτρείδαις. Scripſerim potius Ἀτρεΐδαις cum diæreſeos notis. Sic χρεῖαι, Callim. Lav. Pallad. 28. ἀθρεΐζεται, Anthol. p. 368.

945. οὐλίῳ. Legendum οὖλῳ ob metrum. Heſychius: Ἕλοι—τὸ ἀλέθριον. Οὖλος Ἄρης, ἀντὶ τοῦ, ὀλετὴρ δεινός. Καὶ ταραχώδες, Ἕλοι.

946. ἆρ' ἦν ἐκεῖνος. Ita Ed. Ald. et duo Bodleiani. Ed. H. Steph. ἄρα γ' ἐκεῖνος. Ante hunc verſum ſi inſeras Ἰὼ, ἰώ, vel ſimile aliquid, magnam loco venuſtatem addideris.

947. ἄρχων—πημάτων. Comparari poteſt, κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον. Eurip. Hippol. 894.

949. .... ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι. Sic edi debuit, cum hiatu ad indicandum quatuor ſyllabarum defectum. Nam quod hic exhibet Ed. Stephan. ſcilicet Ἀχιλλέως, a Dem. Triclinio, ipſo in Scholiis confitente, interpolatum eſt. Atque, ut intelligas, non admodum corruptos fuiſſe fontes unde manarunt cum Ed. Ald. tum etiam MSS. Bodleiani, in nullo eorum comparet ὑπόζηπτος iſta vox. An ergo Sophocles vocem ὅπλων epitheto deſtitutam reliquit, ut fecit ſane Pindarus, Nem. vii. ſtroph. 2? Ne hoc credamus obſtat

Ἀντισύστημα ά.

Τε. Ἰώ μοι μοι. 950
Χο. Χωρεῖ πρὸς ἤπαρ (οἶδα) γυναία δύη.
Τε. Ἰώ μοι μοι.
Χο. Οὐδέν σ' ἀπιστῶ κῆδις οἰμῶξαι, γύναι,
Τοιῶδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλῳ.
Τε. Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἐς', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. 955
Χο. Ξυναυδῶ.
Τε. Οἴμοι, τέκνον, πρὸς οἷα δηλείας ζυγὰ

versus ἀντισοίχῳ, in quo tamen nihil superfluum, prolixior mensura. Quoniam vero nullum hic epitheton Sophoclis codices submministrant, videamus an aliunde mutuari possimus. Et a quo potius quam a Pindaro, qui de Ajace sic habet, Nem. viii. antistroph. 2?

Χρυσέων δ' Αἴας γερη-
θεὶς ὅπλων, φόνῳ πάλαισεν.

Quando tamen χρυσέων metro non satisfacit, in ejus locum sufficiamus χρυσοδέτων. Euripides de Rheso, v. 383.

Ἴδε χρυσόδετον σώματος ἀλκήν.

Saltem Sophocle non indignum esset,

Ἥμος ἀριστόχειρ
Χρυσοδέτων ὅπλων ἔκειτ' ἄγων πέρι.

951. οἶδα. Bodleiani duo ᾔδε. Sed οἶδα meo judicio retinendum, utpote reliqui versus, obscuriusculi aliter futuri, sententiam declarans.

Ibid. γενναία, *valida*, ut bene exponit H. Steph. in Lexico, allatis pluribus ejus notionis exemplis.

954. ἀποβλαφθεῖσαν—φίλῳ. Etiam βλάπτω sine præpositione genitivum adsciscit. Tyrtæus, Eleg. i. 40. Βλάπτειν ὅτ' αἰδῆς οὔτε δίκης ἐθέλει. Theognis, 223. νόῳ βεβλαμμένῳ· ἐσθλοῦ. Vide et Oppian. Halieut. ii. 441.

Χωρῦμεν· οἷοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποί.

Ἀντιστροφὴ β'.

Χο. Ὤμοι, ἀναλγήτων
Διοσῶν ἐθρόησας
Ἄναυδόν γ' Ἀτρειδῶν
Ἔργον τῷδ' ἄχει.
Ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

Ἀντισύστημα β'.

Τε. Οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε, μὴ θεῶν μέτα.

958. νῷν] νῶϊν Ald.
959. Ὤμοι] ἰώ μοι μοι Br.
961. ἄναυδόν γ' Ἀτρειδῶν Ἔργον] ἄναυδον ἔργον Ἀτρειδᾶν Ald. Br.

959. ἀναλγήτων, *immisericordium.* Sic ἀναλγήτως infra, v. 1350. Vid. et Œd. Tyr. 12.

961. ἄναυδον. Plerumque significat *mutum, taciturnum.* Eurip. Phœniss. 41. Æschylus apud Toup. Ep. Crit. p. 137. Apollon. Rhod. iv. 693.

Τὼ δ' ἄνεω καὶ ἄναυδοι ἐφ' ἑστίῃ——.

Ab hac notione non admodum diversa abit, quæ hic Scholiastæ primum obversata est: ἔργον ἄῤῥητον, ὅπερ δηλονότι ἔχουσιν ἐν τῇ γνώμῃ πράττειν, *rem indictam, quam perficere cogitant Atridæ.* Cum voce ἄναυδος satis convenit hæc interpretatio, loco et occasioni minus opportuna est. Non enim de hoc consilio loquitur, ut quod diu antea ab Atridis agitatum fuerit, sed quod verisimile fuerit, ipsos statim capturos, oblata per mortem Ajacis opportunitate; qui, antequam cæde pecudum odium sibi conflasset, cur, obsecro, Atridæ de Tecmessa in servitutem abducenda cogitarent?

An igitur cum Camerario *infandum* vertimus? Mihi sane nondum eo sensu obviam fuit, nec credo Græcos sic locutos esse.

Restat et alia difficultas, quo referri possit τῷδ' ἄχει, quod ab ἀναλγήτων regi vix patitur nimis longum intervallum: cum alioquin ἀναλγήτων τῷδ' ἄχει satis commode significet, *hoc luctu minime commotorum.*

Χο. Καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν. 965
Τε. Τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς
Παλλὰς φυτεύει πῆμ', Ὀδυσσέως χάριν.

Ἀντιστροφὴ γ'.

Χο. Ἦ ῥὰ κελαινώπαν

965. Καὶ μὴν ἄγαν] ἄγαν γ' Ald. ἄγαν δ' Br. e cod. A. mox ante ἄχθος addit τόδ'.

Utrique malo occurras, optimamque ſententiam effeceris legendo; ἀναιδῶν τ' ab ἀναιδὴς, *crudelis*.

965. Καὶ μήν. Ad ſimplicem aſſenſionem ſignificandam non καὶ μὴν, ſed καὶ μὴν adhibere ſolent, quod et hic reponendum cenſeo.

968. κελαινώπαν θυμόν. De hoc loco ſic Heſychius: κελαινοπάθιμον· τὸ μὴ φανερὸν, τὸ δόλιον, καὶ τῇ ψυχῇ δύσνουν: hactenus ſcilicet cum Scholiaſta conſentiens, ut κελαινώπαν θυμὸν de Ulyſſis mente, utpote occulta et quaſi tenebris involuta, intelligit. Idem Heſychius ἀμφιμέλαινα interpretatur βαθεῖα, συνετή; et μέλαιναι φρένες, αἱ βαθεῖαι, καὶ ἀγαθαὶ, καὶ πυκναί: quarum gloſſarum ſedes eſt Hom. Iliad. A. 103. vel P. 83. Priori in loco Scholiaſtes inter duas interpretationes incertus hæret: in poſteriori fidentius pronunciat, μελαίνας, νῦν συνετάς. Mihi contra, nuſquam Homerus, nuſquam reliqui poetæ μελαίναν φρένα, θυμὸν, καρδίαν, ἦτορ, ad indicandam ſolertiam vel prudentiam a malignitate ſejunctam poſuiſſe videntur; ſed vel poteſtate longe diverſa ad iracundiam, ferociam, triſtes atque aſperos mores, vel ſaltem ad vafritiem malevolam ſignificandam. Heſiodus de leone Scuto Herculis, v. 429.

Ἐμμενέως δ' ἄρα τοῦ γε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ.

Pindarus apud Athenæum, lib. xiii. p. 565. ἐξ ἀδάμαντος ἠὲ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν ψυχάν. Marc. Antoninus, iv. 28. μέλαν ἦθος memorat, ſed quo ſenſu, ex contextu non liquet. *Malevoli* ſunt quos Horatius *nigros* vocat, Lib. i. Sat. iv. 85. et 91. Cicero cum Sextum Clodium *nigrum* vocat et Phormioni Terentiano comparat (Pro Cæcin. c. 10.) improbum nebulonem intellexiſſe videtur.

Θυμὸν ἐφυβρίζει
Ὁ πολύτλας ἀνὴρ,
Γελᾷ δὲ τοῖσι μαινομένοις

970. πολύτλας] πολύτλας Ald. Br. 971. τοῖσι] τοῖς Ald.

Æſchyl. Supp. 792. μελανόχρως δὲ πάλλεταί μου καρδία, et Eumen. 462. ἐμὴ κελαινόφρων μήτηρ. De ægrimonia Chorus in Choeph. 411. σπλάγχνα δέ μου κελαινᾶται. Diog. Laert. in Solone, lib. i. ſegm. 61. ὦ μελαίνας φρενὸς γεγωνῆ.

Ex hiſce tam diverſæ poteſtatis exemplis intelligitur et Ajacis mentem, ut triſtem et ferocem, et Ulyſſis, ut cum malignitate aſtutam, κελαινώπων θυμὸν potuiſſe a Sophocle dici. Utrum revera fecerit, non aliter quam ex contextu ſciri poteſt.

Ergo ſi κελαινώπαν θυμὸν Ulyſſi tribuimus, non facile erit conſtructionem expedire, cum θυμὸν ab ἐφυβρίζει regi non ſinat ſententia. Nec commodum fuerit κελαίνωπ' αὖ (i.e. αὐτὰ) θυμὸν, cum et ἐφυβρίζω ſemper tranſitivum ſit, et αὐτὰ θυμὸν Græcis quantum memini, ignotum. Reſtat ut Ulyſſes κελαινώπαν (vel κελαινωπὸν) θυμὸν Ajacis ἐφυβρίζειν dicatur: vel potius, tanquam κελαινωπόν. Neque enim Chorus, ex Ajacis clientibus conſtans, κελαινωπὸν θυμὸν, i. e. *ferum, trucem animum*, quippe quod probroſum potius quam laudandum ſit, ultro Regi ſuo imputaſſet. Interpretandum igitur; *Nempe in atrum pectus* Ajacis *contumelioſe invehitur*.

Mirum videri poteſt, cur Sophocles θυμὸν tanquam viſibile aliquid, non κελαινὸν tantum, ſed et κελαινωπὸν vocaverit. Nam χολὴν, καρδίαν, σπλάγχνον, φρένας, quæ certas viſcerum partes primario notant, facilius ideo ſic dici feratur. Animadvertendum igitur etiam θυμὸν Anatomicis partem cordi vicinum ſignificare. Rufus Epheſius, p. 28; ἐκ τούτων τῶν αἰδοίων ἡ ὁ καλούμενος θυμός ἐστι, πέφυκὰς μὲν κατὰ τὴν κεφαλὴν τῆς καρδίας. Melanthius; πηδῶν ὁ θυμὸς τῶν φρενῶν ἀνωτέρω· apud Plutarch. vol. ii. p. 550. F. Merito hinc ſuſpiceris, hanc primariam vocis θυμὸς poteſtatem et Sophocli hic obverſatam fuiſſe.

970. πολύτλας. Nondum hoc epitheton infortuniis meruerat Ulyſſes, ut hic forte Sophoclis ἀκρίβεια deſiderari poſſit.

971. γελᾷ—ἄχεσιν. Sic ἐγέλασεν εὐχαῖς, Eurip. Iph. Taur. 277.

Ἄχεσιν πολὺν γέλωτα·
Φεῦ, φεῦ,
Ξὺν διπλοῖ βασιλέες
Κλύοντες Ἀτρεΐδαι.

Ἀντισύστημα γ'.

Τε. Οἶδ' ἂν γελώντων, καὶπιχαιρόντων κακοῖς
Τοῖς τῶδ'· ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθει,
Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.
" Οἱ γὰ κακοὶ γνώμαισι, τἀγαθὸν χερῶν
" Ἔχοντες, ἐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ.
Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς,
Αὐτῷ δὲ τερπνός· ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν,
Ἐκτήσαθ' αὐτῷ θάνατον, ὅνπερ ἤθελε.
Τί δῆτα τῶδ' ἐπεγελῶεν ἂν κάτα;
Θεοῖς τέθνηκεν ὅτος, ἃ κείνοισιν, ἄ.

974. ξὺν διπλοῖ βασιλέες] ξύν τε διπλοῖ βασιλῆες Ald. ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς Br. e cod. D.
983. ἤθελε] ἤθελεν Ald.
984. Τί] πῶς F. 1. 2. et Br. Chorum interloquentem agnoscit Ald. in hoc v. Turneb. in v. 986. F. 1. 2. et Br. non omnino.

Τοῖσι μαινομένοις ἄχεσι, interpretor, *mœrori* Ajacis ob repulſam, mox *in inſaniam tranſeunti.*

978. ἐν χρείᾳ δορός, *in negotio haſtæ* vel *pugnæ.* Vide ſupra ad v. 751.

981. πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς. Subaudi μᾶλλον. Sic Hom. Iliad. A. 117.

Βέλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.

Vid. et Λ. 319.

985. Θεοῖς, *deorum opera.*

ΧΟΡΟΣ, ΤΕΥΚΡΟΣ, ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἰαμβοί.

Χο. Πρὸς ταῦτ' Ὀδυσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.
Αἴας γὰρ αὐτοῖς ἐκέτ' ἐστὶν· ἀλλ' ἐμοὶ
Λιπὼν ἀνίας τε κἀγόους διοίχεται.
Τευ. Ἰώ μοι μοι.
Χο. Σίγησον· ἀῳδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν, 990
Βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.
Τευ. Ὦ φίλτατ' Αἴας, ὡς ξύναιμον ὄμμ' ἐμοὶ,
Ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ Φάλις κρατεῖ;
Χο. Ὄλωλεν ἀνὴρ, Τεῦκρε, τῆδ' ἐπίστασο.

988. ἀνίας τε] ἀνίας Ald. Br. 994. ἀνὴρ] ὠνὴς Br.

986. ἐν κενοῖς, pro κενῶς, *inaniter*. Magis ex more esset ἐν κενῷ, ut ἐν καλῷ, Heraclid. 974. ἐν εὐσεβεῖ, Helen. 1297. ἐν δέοντι, Hippol. 936. Verum pluralia quoque adjectiva vice adverbiorum adhiberi ostendet v. 727.

991. ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον. Interpreteris non absurde; *quale debet ejus esse, qui talem cædem conspicit*. Confer Œd. Col. 113. Occurrit quoque, sed ut sententiam non facile assequaris, Æschyl. Eumen. 906.

993. ἠμπόληκας. Subaudiri potest ἐμὲ vel ἡμᾶς. *An vendidisti* (i. e. *prodidisti*) *nos?* Nam ἐμπολᾶν esse *mortem oppetere* non facile credimus; etiamsi Euripides de Phædra habeat, Hippol. 977.

Κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίᾳ λέγεις.

Phœniss. 1262. ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε. Legendum putabam; Ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ Φάτις, κράτη; Κράτη, *res præclare gestas*; vide v. 446. Nisi malis:

Ἆρ' ἠμπόληκάς μ', ὥσπερ ἡ Φάτις κρατεῖ;

An prodidisti me? Confer Æschyl. Supp. 301.

Τευ. Ὤμοι, βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης.
Χο. Ὡς ὧδ' ἐχόντων,
Τευ. Ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.
Χο. Πάρα ϛενάζειν.
Τευ. Ὦ περισπερχὲς πάθος·
Χο. Ἄγαν γε, Τεῦκρε.
Τευ. Φεῦ τάλας· τί γὰρ τέκνον
Τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος;
Χο. Μόνος παρὰ σκηναῖσιν·
Τευ. Οὐχ' ὅσον τάχος
Δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μήτις, ὡς κενῆς
Σκύμνον λεαίνης, δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;
Ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε· "τοῖς θανοῦσί τοι
"Φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγ[ελᾷν.
Χο. Καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν
Ἐφίετ' ἀνὴρ κεῖνος, ὥσπερ οὖν μέλει.
Τευ. Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
Ἄλγιϛον, ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ·
Ὁδός τ' ἀνιάσασα δὴ πασῶν ὁδῶν
Μάλιϛα τοὐμὸν σπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην,

1007. σύγκαμνε] ξύγκαμνε Br.
1010. ἀνὴρ] ὠνὴρ Br.
1013. ὁδός τ' ἀνιάσασα δὴ πασῶν ὁδῶν] ὁδός θ' ὁδῶν ἁπασῶν ἀνιάσασα δὴ Ald. πασῶν Br. e codd. A. D. E. T. in ceteris ſeq. Ald.

999. περισπερχές. Oppianus: περισπερχὴς ὀδύνῃσιν, Halieut. v. 145.

1003. Χο. Μόνος. Melius hic conveniret Tecmeſſæ, quam Chori, perſona.

1005. κενῆς σκύμνον λεαίνης. Enallage caſuum eſt pro κενόν. Sic τοὐμὸν αἷμα πατρός. Œd. Tyr. 1413. Pindarus quoque: ἐν τετράσι παίδων γυίοις. Olymp. viii. ſtroph. 4.

Ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπηθόμην
Μόρον, δι' ὠκων, καὶξιχνοσκοπούμενος.
Ὀξεῖα γάρ σε βάξις, ὡς θεῶ τινὸς,
Διῆλθ' Ἀχαιὸς πάντας, ὡς οἴχῃ θανών.
Ἃ 'γὼ κλύων δύσηνος, ἐκποδὼν μὲν ὢν,
Ὑπεστέναζον· νῦν δ' ὁρῶν, ἀπόλλυμαι.
Οἴμοι.
Ἰθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
Ὦ δυσθέατον ὄμμα, καὶ τόλμης πικρᾶς,
Ὅσας ἀνίας μοι καζαπείρας φθίνεις.
Ποῖ δὲ μολεῖν μοι δυνατὸν, εἰς ποίους βροτοὺς,
Τοῖς σοῖς ἐρήξας' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
Ἦ πᾶ με Τελαμὼν, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα,
Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἱλεώς τ' ἴσως
Χωρεῖντ' ἄνδυ σέ; πῶς δὲ ἔχ; ὅτῳ πάρα
Μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν.

1019. Ἃ 'γὼ] ἃ ἐγὼ F. 1.
Ibid. δύσηνος] δείλαιος Br. e codd. A. D. E.
1025. εἰς] ἐς Br.
1027. μοι deeſt in Ald. Turneb. Br.
Ibid. σὸς] ὁ σὸς Br.

1023. τόλμης πικρᾶς. Repetendum ὦ ab initio verſus: niſi malis omitti interjectionem, ut apud Theocritum Syracuſ. 75. χρηστὲ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός. Cujus ellipſeos complura exempla præbet Kœhnius ad Gregorium de Dialecto Attica, ſect. 70.

1027. Ἦ πᾶ με Τελαμών. Emendatio eſt Toupii, V. cl. ad Suidam, v. εὐπρόσωπος propoſita. Confirmatque idem Suidas, v. ποῖ. In Ed. Ald. et MSS. deeſt μέ.

1029. πῶς δὲ ἔχ; ὅτῳ— Bene ſic diſtinguit l. c. Toupius, cum antea eſſet in nonnullis, πῶς γάρ; ἐχ ὅτω—. Sarcaſtice autem vel ironice hoc dicit Teucer, nihil tale ſperans.

1030. ἥδιον pro ἡδύ. Comparativus pro poſitivo. Sic λᾶαν ἄφες σιδαρώτερον, Apollon. Rhod. iii. 1056.

Οὗτος τί κρύψει; ποῖον ἐκ ἐρεῖ κακόν;
Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
Τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ
Σὲ, φίλτατ' Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ
Κράτη θανόντος, καὶ δόμους νέμοιμι σούς.
Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς,
Ἐρεῖ πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
Τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι,
Δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς.
Τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δέ μοι
Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμοι.
Καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος εὑρόμην.
Οἴμοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
Τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, ὦ τάλας, ὑφ' οὗ

1038. ἀποῤῥιφθήσομαι] ἀποῤῥιφήσομαι Turneb.
1040. δέ μοι] δ' ἐμοὶ Br.
1041. παῦρα δ' ὠφελήσιμοι] παῦροι δ' ὠφελήσιμοι Ald. παῦρα δ' ὠφελήσιμα Br.
1042. ταῦτα πάντα] ταῦθ' ἅπαντα Br.

1037. Constructionem sic instituo: ἐρεῖ εἰς ἔριν, θυμούμενος πρὸς οὐδέν.

1041. παῦρα δ' ὠφελήσιμοι. Facile esset emendare ὠφελήσιμα. Sed amat Sophocles insolitas parumque expeditas constructiones. Vid. supra, v. 190. 981. 1005. 1023. Hic minus fortasse hæsites, si articulum οἱ adjecisset Auctor: παῦρα δὲ, οἱ ὠφελήσιμοι. Illud igitur subaudiendum. Vide ad Electr. 1071.

1044. αἰόλου. Legendum forte αἰανοῦ, *nigri*: αἰανὸς, *niger*, extat Electr. 508. αἰανῆς eodem sensu habet Noster, supra, 681. Pindar. Pyth. iv. stroph. 11. μέλας itidem ferri apud Homerum epitheton est.

Ibid. κνώδοντος. Synecdoche partis pro toto, ut cum Latini *mucronem* dicunt. Pollux, lib. vii. cap. xxxiii. sect. 157. καλεῖται— ἡ τοῦ ξίφους ἀκμὴ, κνώδων. Paria habet Hesychius.

Φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας· εἶδες ὡς χρόνῳ
Ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ, ἢ θανὼν, ἀποφθίσειν;
Σκέψαθε, θεὸς θεῶν, τύχην δυοῖν βροτοῖν·
Ἕκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τῆδ' ἐδωρήθη πάρα,
Ζωσῆρι πριθεὶς, ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων
Ἐγνάπτετ' αἰὲν, ἐς' ἀπέψυξεν βίον·
Οὗτος δ' ἐκείνῳ τῷδε δωρεὰν ἔχων,
Πρὸς τῆδ' ὄλωλε θανασίμῳ θεσπίσματι.
Ἆρ' ἦκ' Ἐρινὺς τῆδ' ἐχάλκευσε ξίφος,
Κἀκεῖνον Ἅιδης, δημιοργὸς ἄγριος;
Ἐγὼ μὲν ἂν κἀγὼ ταῦτα, καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ
Φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς·

1047. τύχην] τὴν τύχην F. 1. 2. Br. 1055. ἂν] ἄν Ald.

1046. ἀποφθίσειν. Oppian. Halieut. v. 576.

—— ὁμῇ συναπέφθισαν ἄτῃ.

1048. ἐδωρήθη. Senſu paſſivo, quod rariſſimum. Activum tamen hujus verbi habet Pindarus, Olymp. vi. epod. 4. Heſiod. Op. et D. 82.

1049. πριθείς. Hujus locutionis quaſi periphraſis eſt quod habet Seneca, Troad. 559: *Vinclis manus ſecantibus præſtricta.* Χειρὸς περιμέτρης eodem fere ſenſu habet Oppian. Halieut. iii. 314. Confer etiam ii. 377. et 575. iii. 608. v. 186.

Vix tamen Græcum arbitrer περιθεὶς ἐξ ἀντύγων, *ligatus ex curru*, ut intellexiſſe videtur Suidas.

1050. ἐγνάπτετ'. Suidas ἐκάμπτετ', v. περιθείς.

Ibid. ἀπέψυξεν, i. e. ἀπέπνευσεν.

—— ἀποψύχων πνεῦμα τὸ λειφθὲν ἔτι. Anthol. Ined. apud Analect. Brunckii, p. 7. ἀποψύχοντες, Liban. vol. i. p. 509.

1056. μηχανᾶν. Rariſſime activa vox adhibetur. Habet tamen Homerus ἀτάλαλα μηχανόωντας, Odyſſ. Σ. 142. et Apollon. Rhod. ὑπέρβια μηχανόωντες, iii. 583.

Ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
Κεἰνός τ' ἐκεῖνα σεργέτω, κἀγὼ τάδε.

Χο. Μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ
Φράζε τὸν ἄνδρα, χ' ὥ,τι μυθήσῃ τάχα.
Βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, κἠ τάχ' ἂν κακοῖς
Γελῶν, ἃ δὴ κακέργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.

Τευ. Τίς δ' ἐστὶν ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις σρατῷ;

Χο. Μενέλαος, ὦ δὴ τόνδε πλὴν ἐσείλαμεν.

Τευ. Ὁρῶ· μαθεῖν γὰ, ἐγγὺς ὢν, ἃ δυσπετής.

Με. Οὗτος, σὲ φωνῶ· τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
Μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει.

Τευ. Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον;

Με. Δοκῶν' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ' οὐ σρατῷ.

Τευ. Οὐκοῦν ἂν εἴποις ἥντιν' αἰτίαν προθείς;

Με. Ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
Ἄξειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
Ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν·
Ὅστις σρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον,
Νύκτωρ ἐπεσράτευσεν, ὡς ἔλοι δορί.

1060. μυθήσῃ] μυθήσει Br.
1067. συγκομίζειν] ξυγκομίζειν Br.
1068. ἀνήλωσας] ἀνάλωσας Br. e codd. Auguſt. et ſuo.
1069. δοκοῦντα δ' οὐ] δοκοῦντά γ', οὐ Br ex codd. C. T.
1072. ἄξειν] ἄγειν Ald.

1058. Euenus apud Stobæum, Serm. lxxx.—λόγος ὡς ὁ παλαιὸς,
Σοὶ μὲν ταῦτα δοκεῖντ' ἐστὶν, ἐμοὶ δὲ τάδε.
Unde liquet proverbium eſſe, quod hic expreſſit Sophocles.

1063. ἄνδρα—σρατῷ. Vide ad v. 424.

1070. ἥντιν' αἰτίαν προθείς; Subaudiendum forte τοῦτο λέγεις vel φανεῖς: *Eloquere igitur, quam cauſam prætendens*, hoc jubes.

Erunt forte qui ἥντιν' pro τινὰ accipiunt. Vid. ad v. 179. Quod mihi non æque commodum videtur.

Κεἰ μὴ θεῶν τις τῇδε πεῖραν ἔσβεσεν,
Ἡμεῖς μὲν ἂν τῇδ', ἣν ὅδ' εἵληχεν, τύχῃ,
Θανόντες ἂν πρὸς κείμεθ' ἐχθίστῳ μόρῳ·
Οὗτος δ' ἂν ἔζη· νῦν δ' ἐπήλαξεν θεὸς
Τὴν τᾶδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν.
Ὧν ἕνεκ' αὐτὸν ὅστις ἐς' ἀνὴρ σθένων
Τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι πάρῳ·
Ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος,
Ὄρνισι φορβὴ ῥᾳδίοις γνήσεται.
Πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος.
Εἰ γὰρ βλέποντος μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν,
Πάντως θανόντος ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς,
Χερσὶν παραθύνοντες· οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπῃ
Λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν.
" Καί τοι κακὸν πρὸς ἀνδρὸς, ἄνδρα δημότην
" Μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν.
" Οὐ γάρ ποτ' ἔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
" Φέροιντ' ἄν, ἔνθα μὴ καθεστήκοι δέος·
" Οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι,
" Μηδὲν φόβου πρόβλημα μήδ' αἰδῶς ἔχων.
" Ἀλλ' ἄνδρα χρὴ, κἂν σῶμα γνήσῃ μέγα,

1078. ἐχθίστῳ] αἰσχίστῳ Ald. Br.
1082. τοσοῦτον] τοιοῦτον F. 1. 2.
1087. Θανόντος] Θανόντος γ' Ald. Br.
1093. καθεστήκοι] καθεστήκει Ald. καθέστηκεν Br.

1083. χλωρὰν ψάμαθον, *viridi litus*, propter algas virides ibi crescentes, ut bene intellexit Scholiastes. Χλωρὸν ἁλὸς μύον habet Oppianus, Halieut. ii. 649.

1085. ἐξάρῃς μένος. Vid. ad v. 75.

1096. γνήσῃ μέγα. Legendum puto vel κἂν σῶμα γενήθῃ μέγας,

" Δοκεῖν πεσεῖν ἂν, κἂν ἀπὸ σμικρᾶς κακῆς.
" Δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν, αἰσχύνη θ' ὁμῶς,
" Σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίσχεσο·
" Ὅπως δ' ὑβρίζειν, δρᾶν θ' ἃ βέλεϊ πάρα,
" Ταύτῃ νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
" Ἐξ ἀρίστων δραμεῖσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν.
" Ἀλλ' ἔστω μοι κἀγὼ δέος τι καίριον,
" Καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἂν ἡδώμεθα,
" Οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἂν λυπώμεθα.
" Ἕρπει πρὸς ἄλλας ταῦτα· πρόσθεν ἔτος ἓν
Αἴθων ὑβρισής· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ,
Καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
Μὴ τόνδε θάπτων, αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς.
Χο. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑπερήσας σοφὰς,
Εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβρισὴς ᾖῃ.
Τευ. Οὐκ ἄν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔπι,
Ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν, εἶθ' ἁμαρτάνει·
Ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγλεῖς πεφυκέναι,
Τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
Ἄγ', εἶπ' ἀπ' ὄχθης αὖθις, ἢ σὺ φὴς ἄγειν

1104. ἂν] ἄ'ν F. 1. Turneb. Br. ita in v. seq.
1111. ἐν θανοῦσιν] ἐνθανοῦσιν Turneb.

vel quod Sophoclis characterem magis fortaſſe redolet, καὶ σᾶμα γεννήθη μέγα.

1102. ἐξ ἀρίων. Ariſtides, Tom. i. p. 18. τὰ μέγιστα τῶ πελαγῶι— παρέχειν ὁ θεὸς αὐτὸς εἴωθε πορεύσιμα, ᾗ ἐνίοτέ γε ᾖ ἐξ οὐρίων, et p. 22. εἰσπλεῖν τε καὶ ἐκπλεῖν ἐν τῷ αὐτῷ ἐξ ἀρίων ἑκάστης, et p. 273. ἔτ' ἐξ οὐρίων θέσιν οὐδὲν ἀπώμοτον.

1111. ἐν θανοῦσιν. Bene monet Heathius ſic legendum eſſe, non conjunctim ἐνθανοῦσιν. Vide v. 366. et infra, v. 1332.

Τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;
Οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὡς αὑτῷ κρατῶν;
Ποῦ σὺ στρατηγεῖς τῆδε; τῷ δέ σοι λεῶν
Ἔξες' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν; 1120
Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ' ἡμῶν κρατῶν.
Οὐδ' ἔθ' ὅπᾳ σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον
Ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς, ἢ καὶ τῷδέ σε.
Ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, ἀχ' ὅλων
Στρατηγὸς, ὡς' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε. 1125
Ἀλλ', ὥσπερ ἄρχεις, ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη
Κόλαζ' ἐκείνας· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῇς,
Εἴθ' ἕτερος στρατηγὸς, εἰς παφὰς ἐγὼ
Θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα.
Οὐ γάρ τι τῆς σῆς ἕνεκ' ἐστρατεύσατο 1130
Γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνᾳ πολλῷ πλέῳ·

1127. κόλαζ' ἐκείνας] κόλαζε κείνας Ald.

1124. Ὕπαρχος. Extat vox Eurip. Helen. 1452. Nec video cur Marklandus de hac voce æſtuet ad Iph. Aul. 269.

1126. Vide ad Antig. 1217. Trachin. 50. Πρώτη δέ με τοιάδ' ἔνισπεν, Oppian. Cyneget. i. 19.

1129. τὸ σὸν—στόμα, *tuum ſermonem.* Vid. infra, v. 1242. Œd. Col. 1018.

1131. οἱ πόνᾳ πολλῷ πλέῳ. Poſtrema vox a πλέως, *plenus*, fluit, non a πλεῖων, *plus*. De πόνᾳ major quæſtio eſt. Sugillat certe Teucer eos, qui nullo ſacramento obligati, ad Trojam Atridis ducibus profecti ſunt; non tamen arbitror, ut πόνῳ πλέως, i. e. *ut labore et miſeria abundantes*; quibus cur ii potiſſimum oppreſſi fuiſſe credantur, nulla ratio eſt. Legendum equidem puto: οἱ Κρόνῳ πολλῷ πλέῳ, *Saturno* (i. e. ſtupore et hebetudine) *pleni*. Sic μωρίας πλέα, v. 756. μωρίας πλέων, v. 1169.

Ἀλλ' οὕνεχ' ὅρκων οἷσιν ἦν ἐπώμοτος,
Σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας.
Πρὸς ταῦτα, πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν,
Καὶ τὸν στρατηγὸν, ἧκε· τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
Οὐκ ἂν στραφείην, ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ.
Με. Οὐκ αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.
Τευ. "Τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει.
Με. Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν.
Τευ. Οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.
Με. Μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.
Τευ. Κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὡπλισμένῳ.
Με. Ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς μέγαν τρέφει.
Τευ. "Ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστι φρονεῖν.

1132. ἐπώμοτος] ἐνώμοτος F. 1. 2. Br. e codd. A. D. E.
1136. ὡς ἂν] ἔς τ' ἂν Br.
1137. Οὐκ] οὐδ' Ald. Br. Choro autem hunc et seq. v. tribuit Br.
1143. μέγαν] δεινὸν Ald. Br.
1144. ἔξεστι] ἔξεστιν F. 1.

1135. ψόφου regitur ab ἕνεκα subaudito. De qua ellipsi vid. Lambert Bos in voce.

1136. οὐκ ἂν στραφείην. Confer Œd. Tyr. 747.

Ibid. ὡς ἂν ᾖς. Legendum ἕως ἂν ᾖς, vel ἔς τ' ἂν ᾖς, *quamdiu talis fueris, qualis nunc es.*

1137. Οὐκ αὖ. 1138. Τὰ σκληρά. Hi versus, quin Choro tribuendi sunt, quæ elegans Heathii conjectura est, nullus dubito.

1139. In contemptu habitos τοξότας intelligas etiam ex disputatione Lyci apud Euripidem, Herc. Fur. 158.

1142. ψιλός. Male Johnsonus *nudus*. Intelligit utique non γυμνὸν, sed γυμνῆτα, i. e. *leviter armatum.*

1143. τρέφει. Valet ἔχει. Sic ὄμμα Γοργόνος τρέφων. Eurip. Herc. Fur. 990. Vide et supra, v. 503. Verto igitur: *Lingua tua quantos spiritus habet!* i. e. quantum in lingua tua spiritûs est. Pro μέγαν Ed. Ald. et Bodleiani duo δεινόν. Sed θυμὸς μέγας habet Homerus, Iliad. B. 196.

Με. Δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με; 1145
Τευ. Κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς ἀνών.
Με. Θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.
Τευ. Μὴ νῦν ἀτίμα θεὸς, θεοῖς σεσωσμένος.
Με. Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;
Τευ. Εἰ τὰς Ἀνόνλας ἐκ ἐᾷς θάπτειν πατρών. 1150
Με. Τάς γ' αὐτὸς αὐτᾷ πολεμίας· ἃ γὰρ καλόν.
Τευ. Ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος πρᾶξαι ποτέ;
Με. Μισεῖντ' ἐμίσουν· καὶ σὺ τᾶτ' ἠπίστασο.
Τευ. Κλέπτης γὰρ αὐτᾷ ψηφοποιὸς εὑρέθης.
Με. Ἐν τοῖς δικασταῖς, κἀκ ἐμοὶ, τόδ' ἐσφάλη. 1155
Τευ. Πόλλ' ἂν κακῶς λάθρᾳ σὺ κλέψειας κακά.
Με. Τοῦτ' εἰς ἀνίαν τἄπος ἔρχεταί τινί.
Τευ. Οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.
Με. Ἐν σοὶ φράσω, τόνδ' ἐστὶν ἀχὶ θαπτέον.
Τευ. Σὺ δ' ἀνταμύσῃ τᾶτον, ὡς τεθάψεται. 1160

1153. ἐμίσουν] ἐμίσει Ald. Turneb. 1160. ἀνταμύσῃ] ἀνταμύσει Br.
1155. κἀκ] οὐκ Br. e quatuor codd.

1152. πρᾶξαι. Aristides, tom. i. p. 329. ἦκον οἱ ναῦται—καὶ πρασσάντες ἐκοπίων τὴν θύραν. An hic accipiendum pro καταιτίων σάντες, qui sensus loco Sophocleo optime conveniret?

1153. Μισεῖντ' ἐμίσουν. Hoc a duobus Bodleianis suppeditatum merito probat Heathius. Vulgo, μισεῖντ' ἐμίσει.

1154. κλέπτης—ψηφοποιός. Periphrastice pro ψηφοκλέπτης, *præstigiator*, de quo genere hominum vide Casaubon. ad Athenæum, lib. i. c. 15. Vel potius significatur hic homo, qui præstigiatorum artes ad rem judiciariam transfert, calculos ab altera parte clanculum demens, alteri clanculum adjiciens.

1155. τόδ' ἐσφάλη. *Hoc quicquid est admissum fuit.* Vel, ut τόδ' accusativus sit; *Hanc repulsam passus est.*

1160. Eleganter Valckenaerius: Σὺ δ' ἀντάκου' ἐν τᾶτό γ', ὡς, ad Eurip. Phœniss. p. 555.

Με. Ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασὺν,
Ναύταις ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
Ὦ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες ἡνίκ' ἐν κακῷ
Χειμῶνος εἴχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυβεὶς,
Πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων·
Οὕτω δὲ καὶ σὲ, καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα,
Σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας
Χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.
Τευ. Ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὄπωπα μωρίας πλέων,
Ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
Κᾆτ' αὐτὸν εἰσιδών τις ἐμφερὴς ἐμοὶ,
Ὀργήν θ' ὁμοῖος, εἶπε τοιοῦτον λόγον,
Ὦ ἄνθρωπε, μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·
Εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος.
Τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.
Ὁρῶ δέ τοι νιν· κᾄστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
Οὐδείς ποτ' ἄλλος ἢ σύ· μῶν ᾐνιξάμην;
Με. Ἄπειμι· " καὶ γὰρ αἰσχρὸν, εἰ πύθοιτό τις,
" Λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα.
Τευ. Ἄφερπε νῦν· κἀμοὶ γὰρ αἴσχιστον κλύειν
Ἀνδρὸς ματαίου, φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου.

1162. ναύταις] ναύτας Ald. Br.
1164. κρυβεὶς] κρυφεὶς Ald.
1165. ναυτίλων] ναυτίλῳ Ald.
1173. ὦ ἄνθρωπε] ἄνθρωπε F. 1. Br.

1164. ὑφ' εἵματος κρυβεὶς. Summæ hoc, non formidinis aut mœstitiæ, sed plane ἀπογνώσεως, indicium, ut satis norunt qui Græcos scriptores triverunt.

1165. πατεῖν παρεῖχε. Plato Theæteto, παρέξομεν, ὡς ναυτιῶντες, πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι ὅ,τι ἂν βούλον]. p. 139, C.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών.
Ἀλλ' ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
Σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν
Τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
Τάφον εὐρώεντα καθέξει.

Ἴαμβοι.

Τεῦ. Καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἵδε πλησίον
Πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνὴ,
Τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ.
Ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας,
Ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς ὅς σ' ἐγείνατο.
Θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
Κόμας ἐμὰς, καὶ τῆσδε, καὶ σαυτοῦ τρίτου,
Ἱκτήριον θησαυρόν· εἰ δέ τις στρατοῦ
Βίᾳ σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
Κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονὸς,

1187. οἵδε] εἴδε F. 2.

1183. ταχύνας. Intranſitive. Vid. Æſchyl. Perſ. 694. Choeph. 658. Eurip. Rheſ. 639.

1184. Erotianus: κάπετος· ὄρυγμα, τάφρος.

Ibid. ἰδεῖν, *providere*. Theocrit. Syracuſ. 2. ὄρη διφρὸν, Εὐνόα, αὐτῇ.

1186. τάφον εὐρώεντα. Orci domicilium Homerus vocat οἴκια—Σμερδαλέ', εὐρώεντα. Υ. 65. Hic potius *tenebricoſum* intellexerim, quam *ſqualidum*. Heſychius: εὐρώεντα—σκοτεινά. Εὐρώεντος, σκοτεινοῦ. Alia dabit I. G. Grævius ad Heſiod. Op. et D. 153.

1188. πάρεισιν. Abierat utique Tecmeſſa poſt v. 1005.

1194. ἱκτήριον θησαυρὸν, i. e. copiam, abundantiam, cumulum ἱκετηρίων.

Γένυς ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος
Αὕτως, ὅπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
Ἔχ' αὐτόν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε
Κινησάτω τις, ἀλλὰ πρεσπεσὼν ἔχου.
Ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
Παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἕς' ἐγὼ μόλω,
Τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει
Πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός,
Τὰν ἄπαυστόν γ' αἰὲν ἐμοὶ
Δορυσσόντων μόχθων
Ἄπαν ἐπάγων
Ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν,

1204. Cum interrogatione distinguit post νέατος Br.

1206. γὲ omittunt Ald. Br.

1198. ὅπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον. Plerumque diris actio aliqua adjungebatur, cujus similitudinem rei devotæ imprecabantur. Vide Theocrit. Idyll. ii. Virg. Eclog. viii. Callimach. Hymn. in Cererem.

1204. Distinguendum forte:

Τίς ἄρα νέατος; ἐς πότε——

1209. ἀνὰ τὰν εὐρώδη. Merito Johnsonum offendit vox εὐρώδη, minime ex analogiæ regulis formata, nec metro satis conveniens. Scholiastes ab εὐρώς, *squalor*, *sordes* deduxisse videtur; quam etymologiam si sequaris, εὐρώδης Τροία erit *sordida*, *squalida Troja*. At non ita Trojam nobis depingunt Veteres. Eurip. Troad. 1001. τὴν Φρυγῶν πόλιν χρυσῷ βρύουσαν. Paris Ovidianus ad Helenam, v. 185,

Δύστηνον ὄνειδος Ἑλλάνων; 1210

Ἀντιστροφὴ α'.

Ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι
Μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον ἄδαν
Κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν
Εἶδεν ὅπλων Ἑλλα-
σι κοινὸν ἄρμα. 1215
Ὦ πόνοι πρόγονοι πόνων·
Κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

Στροφὴ β'.

Κεῖνος ὅτε στεφάνων,

1211. Ὄφελε] ὤφελε Ald. 1216. Ὦ] ἰὼ Ald. Br.
1214. εἶδεν] ἔδειξεν Ald. 1218. Κεῖνος] ἐκεῖνος Ald. Br.

Ah! quoties dices, quam pauper Achäia noſtra eſt!
Una domus quævis urbis habebit opes.

An igitur legendum?

Ἄντ', ἀν' εὐρυέδη Τροίαν.

Ἄντα, *ex adverſo*: εὐρυέδης χθονὸς eſt in fragmento Simonidis, ſæpe Veteribus citato, nominatimque a Platone in Protagora, p. 240. B. Εὐρυόδη, ſi de terminatione conſtaret, non improbarem, cum Homerus habeat εὐρυοδείης, Iliad. Π. 635.

1211. αἰθέρα δῦναι. Inſigne exemplum verbi ſubſtantivis duobus, ſed alteri minus proprie connexi; a reliquis quoque hujuſmodi locis non parum differens, quippe cum hic ſubſtantivum, cujus poteſtas cum verbo pugnat, ipſi tamen proximum locum occupat. De altero genere nonnulla dabimus ad Electr. 437. Confer autem αἰθέρος βάθος, Eurip. Med. 1308.

1215. κοινὸν ἄρμα, *communem noxam, communem perniciem*. Quippe Martis ſidus maleficum et exitiale hominibus credebatur. Macrobius in Somn. Scip. c. 19. *Plerumque de Martis ſtella terribilia evenire definiunt*. Vide etiam ad v. 716.

Οὔτε βαθειᾶν κυλίκων
Νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν,
Οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον,
Δύσμορος, ἅτ' ἐννυχίαν
Τέρψιν ἰαύειν ἐρώτων·
Ἐρώτων δ' ἀπέπαυσεν, ὤ μοι.
Κεῖμαι δ' ἀμέρμνος ἔτως,
Ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις
Τεγγόμενος κόμας λυγρὰς,
Μνήμασι Τροίας.

Ἀντιστροφὴ β'.

Πρὶν μὲν ἔν ἐννυχίᾳ

1219. βαθειᾶν] βαθεῖαν Ald.
1227. λυγρὰς] λυγρᾶς Br. qui interpungit poſt κόμας.
1229. Πρὶν μὲν ἔν] Καὶ πρὶν μὲν Ald. Καὶ πρὶν μὲν ἔν Br.

1224. ἐρώτων. Eadem vox cum in præcedenti verſu, citra mendi ſuſpicionem, occurrat, legendum hic forte, ἑορτῶν ab ἑορτὴ, *dies feſtus*. Quantam Græci ex dierum feſtorum celebritate voluptatem ceperint, abunde docebit Plutarchus libro: ὅτι ἐδεῖ ζῆν ἑορτὴν ἀεὶ κατ' Ἐπίκουρον, vol. ii. p. 1101. E. F.

1225. ἀμέρμνος. Pro πολυμέριμνος. Multa hujuſmodi compoſita collegit Valckenaerius, Vir ſummus, ad Theocriti Syracuſias. Quibus adde ἀκαλυφῆ, Philoct. 1365. ἀκηδείῃσι, Apollon. Rhod. iii. 298. ἄσαρκα, Lycophr. 154. ἄσημος apud Erotianum. Forte et ἀσκίοις ὄρεσιν, Pindari Nem. vi. epod. 2.

1226. δρόσοις τεγγόμενος. Similis querela præconis apud Æſchyl. Agam. 569. et ſeq. Nec abludit Ulyſſis narratio, Odyſſ. Ξ. 475. Valer. Flacc. i. 552.

—— *ad Trojam flentes hyberna Mycenas.*

1228. μνήματα. Quia alte inſidet animo malorum recordatio.

Δείματος ἦν μοι πρόβολὰ
Καὶ βελέων θάρσος Αἴας.
Νῶϊ δ' ἔτος ἀνεῖται συγερῷ
Δαίμονι· τίς μοι, τίς ἔτ' ἄν
Τέρψις ἐπέσται; γνοίμαν
Ἵν' ὑλᾶεν ἔπεσι πόντῳ
Πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν
Ὑπὸ πλάκα Σθενίου,
Τὰς ἱερὰς ὅπως προσεί-
ποιμεν Ἀθάνας.

1238. προσείποιμεν] προσείποιμ' ἂν Br.

1231. θάρσος Αἴας. Ita ſupra, v. 212.

1232. ἀνεῖται, *devovetur, conſecratur.* Vid. Eurip. Phœniſſ. 975. Philoſtrat. Icon. lib. i. in Amphiarao.

Ibid. συγερῷ Δαίμονι. Interpretatur Camerarius, *triſti fato.* Johnſonus, *inviſo Dæmoni.* Poſtremum hoc quid ſibi velit non ſatis intelligo. Alterum Ajaci viventi adhuc et ærumnis oppreſſo, melius, puto, conveniret, quam mortuo. An ergo legendum συγίῳ Δαίμονι, i. e. Plutoni? Conſer Eurip. Alceſt. 75.

1238. προσείποιμεν, *fauſto clamore ſalutarem.* Mos utique erat, nautis, in conſpectum terræ, quo tendebant, venientibus, nomine eam ſalutare. Virgil. Æneid. iii. 524.

Italiam læto ſocii clamore ſalutant.

Statius, Theb. iv. 808.

——*ſalutatus cum Leucada pandit Apollo.*

Auctor eſt Pauſanias in Atticis, p. 67. jam inde a Sunio in conſpectum venire navigantibus Minervæ Poliados galeam. Quamobrem et inde etiam ſalutari ſolitam eſſe nemo dubitet.

ΤΕΥΚΡΟΣ, ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ἴαμβοι.

Τευ. Καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον.
Δῆλος δέ μοι 'στὶ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα.
Αγα. Σὲ δῆτα δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
Τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτεὶ χανεῖν;
Σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλώτιδος λέγω.
Ἦ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο
Ὑψήλ' ἐκόμπεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις,
Ὅτ' οὐδὲν ὤν, τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ,
Κοὔτε στρατηγοὺς, οὔτε ναυάρχους μολεῖν
Ἡμᾶς Ἀχαιῶν, οὔτε σοῦ, διωμόσω,
Ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φῂς, Αἴας ἔπλει.
Ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;

1242. δέ μοι 'στὶ] δ' ἐμοί 'στι Br.
1243. δῆτα] δὴ τὰ Ald. Turneb. Br.
1244. ἀνοιμωκτεὶ] ἀνοιμωκτὶ Br. e codd. C. August. et suo.
1247. ἐκόμπεις] ἐφώνεις Ald.

1240. ἔσπευσα, *festinabam*, i. e. festinans huc redii.

1242. στόμα, *sermonem*; ut supra, v. 1129.

1243. Σὲ δῆτα, *te scilicet, te homuncionem*. Sarcastice. Vulgo, Σὲ δὴ τὰ, in quo articulus frigere videtur.

1247. κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις. Festive hinc Aristophanes in Acharn. 638.

—— ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε.

Ubi hunc locum citat Scholiastes. Liban. vol. i. p. 326. ἐπ' ἄκρων πορεύονται δακτύλων. Vid. et 806. D.

Ποίᾳ κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα;
Πᾷ βάντος, ἢ πᾷ στάντος, ὅπερ ἐκ ἐγώ;
Οὐκ ἆρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε;
Πικρὰς ἔσιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
Ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τότε,
Εἰ πανδαχᾷ φανοίμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί·
Κἐκ δρκέσει τόθ' ὑμῖν, ἀδ' ἡσημένοις,
Εἴκειν ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκε κρίναις·
Ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ πᾳ,
Ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι·
" Ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων ἐκ ἄν ποτε
" Κατάσκιος γήροιτ' ἂν ἀδενὸς νόμᾳ,
" Εἰ τὰς δίκη νικῶντας ἐξωθήσομεν,
" Καὶ τὰς ὄπιθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
" Ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· ἃ γὰ οἱ πλατεῖς,
" Οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι·
" Ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανδαχᾷ.

1254. πᾷ βάντος] ποῖ βάντος Br. 1262. σὺν] ξὺν Br.
1258. φανοίμεθ'] φανείμεθ' Ald. Br.

1253. Ποίᾳ κέκραγας ἀνδρὸς, id est, περὶ ποίου ἀνδρός. Subaudiendum enim περί.

1258. φανοίμεθ', *convincemur injusti fuisse*. Bene enim Scholiastes Bodleianus per ἐλεγξόμεθα reddit.

1261. κακοῖς βαλεῖτε. Non admodum dissimile est Philostrati κόμπῳ βαλὼν, Icon. lib. i. in Amphiarao. Noster, Trachin. 957. αἰτία βάλοι. Libanius, vol. i. p. 811. βάλλουσι σκώμμασι. Id. p. 303. Θορύβοις βαλλόμενος. Id. p. 307. μύθοις—λόγων βελέμνων. vid. et p. 308. C. Id. vol. ii. p. 393. τῶ Ῥωμαίων—δήμῳ βοαὶ; αἰτὸν ἀσελγεσέραι; βελεμνότος. Vid. et p. 556. D.

1267. πλατεῖς, ad Ajacem referendum, qui revera procerus et grandis.

" Μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
" Μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
Καί σοι προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον
Ὁρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτήσῃ τινά·
Ὃς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς,
Θαρσῶν ὑβρίζεις, κἀξελευθεροστομεῖς.
Οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν,
Ἄλλον τίν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον,
Ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
Σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω.
Χο. Εἴθ' ὑμὶν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν.
Τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶϊν ἔχω λῷον φράσαι.
Τευ. " Φεῦ, τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
" Χάρις διαῤῥεῖ, καὶ προδοῦσ' ἁλίσκεται,
Εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων
Αἴας ἔτ' ἴσχει μνῆστιν, οὗ σὺ πολλάκις
Τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί·
Ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐῤῥιμμένα.

1270. πλευρὰς] πλευρὰν F. 1. 2.
1282. σφῶϊν] σφῷν Br.
1285. ἀνὴρ] ὢνὴρ Br.
Ibid. λόγων] πόνων Turneb.

1270. πλευράς. Bodleiani duo πλευρὰν, quod Tayloro in Lect. Lysiac. placere memini, ob versum alioqui πολύσιγμον.

1274. ἀνδρός. Potest hic ellipsis esse præpositionis περὶ, qualem supra notavimus ad v. 1253. Vel si a θαρσῶν regi malis, genitivus erit pro dativo. De qua antiptosi vid. ad v. 360.

1284. προδοῦσ', i. e. τὸν θανόντα, quod a versu præcedenti repetendum.

1285. σμικρῶν λόγων. Ita Ed. Ald. margo Turnebianæ et MSS. omnes. Vulgo, σμικρῶν πόνων. Neutrum, ut puto, usquequaque verum. Legendum enim ψόγων, *propter offensas leviculas.*

Ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
Οὐ μνημονεύεις ὀκέτ' ὀδὲν, ἡνίκα
Ἑρκέων ποθ' ὑμᾶς ὄτος ἐγκεκλεισμένους,
Ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς
Ἐῤῥύσατ' ἐλθὼν μοῦνος· ἀμφὶ μὲν νεῶν
Ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις
Πυρὸς φλέγοντος, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη
Πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τάφρων ὕπερ;
Τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; ὀχ' ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε,

1289. κἀνόητ' exhibent Br. codd. A. E. 1295. εἰς] ἐς Br. ita v. 1302. vid. ejus notam.

1289. κἀνόνητ'. Parum hic convenit. Scripsit, puto, Auctor, κἀνόητ'. Hesychius: ἀνόητος· μωρὸς, ἠλίθιος, ἀσύνετος, ἄφρων.

1291. Pro ὄτος legendum ἐνῖὸς, quod præbet Bodleianorum unus; nisi malis, hic iterum genitivum pro dativo positum esse: vid. ad v. 1274.

1297. Locum haud dubie depravatum sic non inepte restituas:

—— ὀχ' ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε;
Οὗ τ' ὀδαμοῦ φῄς ὄ σε συμβῆναι ποδὶ,
Ἅμ' ὑμὶν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν, ἢ δίχα;

Refellit his verbis Teucer, quæ de se jactaverat Agamemnon, v. 1254.

Πῦ βάντος, ἢ πῦ ϛάντος, ὅπερ οὐκ ἐγώ;

Negat, inquam, Teucer Agamemnonem prope adstitisse Ajaci classem Græcorum propugnanti, forma et ipse interrogativa utens; *Nonne hic est, a quo hæc gesta sunt? Cujus pedem ais te nunquam non pari passu comitatum esse, cum vobisne una, an seorsim hæc facinora edidit?*

Οὗ τ' pro οὗ, *cujus*. Sic ὅς τε et ἥ τε pro ὃς et ἣ passim apud Homerum et Dionysium Periegeten.

Οὗ τε ποδὶ, *cujus pedi*. Eurip. Hippol. 666.

Θεάσομαι δὲ σὺν πατρὸς μολὼν ποδί.

Duo negativa aliquando apud Græcos affirmativam potestatem

Ὃν οὐδαμοῦ φῄς οὐδὲ συμβῆναι ποδί;
Ἆρ' ὑμῖν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
Χῴτ' αὖθις αὐτὸς Ἕκτορος μόνος μόνου
Λαχών τε κἀκέλευστος ἦλθεν ἀντίος,
Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθεὶς
Ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὃς εὐλόφου
Κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν;
Ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα· σὺν δ' ἐγὼ παρὼν
Ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
Δύστηνε, ποῦ βλέπων πότ' αὐτὰ καὶ θροεῖς;
Οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφυ πατὴρ,
Ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
Ἀτρέα δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέστατον,
Προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
Αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ᾗ
Λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ,

1300. χῴτ'] χῴς' F. 1. 2.
1301. ἦλθεν ἀντίος] ἦλθ' ἐναντίος; Ald. Br.
1307. ποῦ] ποῖ Ald. Br.
1313. φιτύσας] φυτεύσας Ald. φιτεύσας F. 1.

habere pluribus exemplis oſtendit H. Stephanus in Lexico. Quibus adde οὐ μὴ μεμνῆσθαι δύναμαι ex Xenophontis Apologia, ſub finem.

1304. ἅλμα κουφιεῖν. Sic νεβρὸς πήδημα κουφίζουσα, Eurip. Electr. 866.

1313. φιτύσας. Ita legendum auctore Scholiaſte. Extat verbum Trachin. 315. Æſchyl. Prometh. 233. et apud Platonem de Rep. v. p. 657. D. Vulgo, φυτεύσας, quod metro adverſatur.

Cum φιτύσας ſupplendum αὐτὴν, ſi Scholiaſtæ fides, Aëropen a patre ſuo (quem Catrea vocat Tzetzes ad Lycoph. 149.) in mare projectam. Sed aliter hæc cepiſſe videtur Euripidis Scholiaſtes ad Oreſt. 812. ubi tradit Atrei mariti, non Catrei patris juſſu, hanc pœnam ſubiiſſe Aëropen, ὡς φησὶ Σοφοκλῆς: quibus verbis hunc

Ἐφῆκεν ἑλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.
Τοιοῦτος ὢν, τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν;
Ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγὼς,
Ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας, ἐμὴν
Ἴσχει ξύνευνον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν
Βασίλεια, Λαομέδοντος· ἔκκριτον δέ νιν
Δώρημα κείνῳ δῶκεν Ἀλκμήνης τόκος.
Ἆρ' ὧδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν
Βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος,
Οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
Ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνῃ λέγων;
Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
Βαλεῖτε χ' ἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους.
Ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ
Θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὕπερ
Γυναικὸς, ἢ τοῦ σοῦ θ' ὁμαίμονος λέγω.
Πρὸς ταῦθ', ὅρα μὴ τοὐμὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν·

1314. ἑλλοῖς] ἐλλοῖς Turneb. Br.
1320. δώρημα κείνῳ δῶκεν] δώρημ' ἐκείνῳ ἔδωκεν Br.
Ibid. τόκος] γόνος Br.
1324. ἐπαισχύνῃ] ἐπ' αἰσχύνῃ Ald.
1326. συγκειμένους] ξυγκειμένους Br.

ipſum locum ſignificari veriſimile eſt. Hunc igitur ſi ſequaris, cum φιτύσας ſubaudiendum erit σέ.

1314. ἑλλοῖς. Aliud hujus vocis exemplum profert Athenæus, p. 277. ex Titanomachia:

Ἐν δ' αὐτῇ πλωτοὶ χρυσώπιδες ἰχθύες ἑλλοί.

Utroque in loco cum nullum præ ceteris piſcium genus deſignetur, intelligas ἑλλὸς generale piſcium epithetum eſſe, ut μέροπες hominum; vereque adeo a Scholiaſte per ἀφώνοις exponi. Sic Sophocles: Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων, ibidem apud Athenæum.

Διαφθορὰ, quod ſtatim ſequitur, ſenſu paſſivo accipiendum.

1323. τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι. Præſtiterit puto, φόνοισι, *in tali cæde.*

Ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βελήσῃ ποτὲ
Καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς.

ΧΟΡΟΣ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, ΤΕΥΚΡΟΣ.

Χο. Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθὼς,
Εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρᾳ.
Οδ. Τί δ' ἐστὶν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἠθρόμην
Βοὴν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.
Αγα. Οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίστας λόγους,
Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τῷδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;
Οδ. Ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
Κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά.
Αγα. Ἦκουσεν αἰσχρά· δρῶν γὰρ ἴσ' τοιαῦτά με.
Οδ. Τί γάρ σ' ἔδρασεν ὥστε κἀβλάβην ἔχειν;
Αγα. Οὗ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
Ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμέ.
Οδ. Ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τἀληθῆ φίλῳ
Σοὶ μηδὲν ἦσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν;
Αγα. Εἴπ'· ἢ γὰρ εἶμι κἄν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ
Φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.
Οδ. Ἄκουέ νυν· τὸν ἄνδρα τόνδε, πρὸς θεῶν,
Μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν·

1332. ἢ 'ν ἐμοὶ] ἢ γ' ἐμοὶ Ald. 1346. ξυνηρετμεῖν] ξυνηρεμεῖν Turneb.
1341. τοιαῦτά με] τοιαῦτ' ἐμὲ Br.

1333. καιρόν. Vid. supra ad v. 34.

1346. ξυνηρετμεῖν. Ita duo MSS. cum Scholiaste veteri, et altero Bodleiano. Vulgo, ξυνηρεμεῖν.

Μήδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
Τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκλω πατεῖν.
Καμοὶ γὸ λῷ ποθ' ὅτος ἔχθιστος στρατῷ,
Ἐξ ὧ κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων·
Ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ,
Οὐκ ἄν γ' ἀπμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν
Ἐν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι
Τροίαν ἀφικόμεθα, πλὴν Ἀχιλλέως·
Ὡς' ἐκ ἂν ἐνδίκως ἀπμάζοιτό σοι.
Οὐ γάρ π τῶτον, ἀλλὰ τὰς θεῶν νόμως
Φθείροις ἄν· "ἄνδρα δ' ὃ δίκαιον, εἰ θάνοι,
"Βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν, ὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς.
Αγα. Σὺ ταῦτ', Ὀδυσεῦ, τῷδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;
Οδ. Ἐγωγ'· ἐμίσην δ' ἠνίκ' ἐχθρὸς ἦν μισεῖν καλόν.
Αγα. Οὐ γὸ θανόντι κὴ προσεμβῆναί σε χρή;
Οδ. Μὴ χαῖρ', Ἀτρείδη, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
Αγα. "Τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν ὃ ῥᾴδιον.
Οδ. "Ἀλλ' εὖ λέγεσι τοῖς φίλοις πιμὰς νέμειν.
Αγα. "Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.
Οδ. Παῦσαι· κρατεῖς τοι τ' φίλων νικώμενος.

1354. κράτησα] 'κράτησα Br.
1356. οὐκ ἄν γ'] οὔκων Ald. Br.
1359. ἐνδίκως] ἐνδίκως γ' Ald. Br.

1370. Παῦσαι· κρατεῖς τοι. Marklandum v. cl. offendit vox παῦσαι, ut parum decora. Neque enim Ulyſſem debuiſſe imperatorem ſuum et regum regem Agamemnonem in ordinem cogere, et eo modo alloqui. Quamobrem emendat, neque, ut puto, ineleganter,

Πάσαις κρατεῖς τοι———

Omnibus ſuffragiis *vincis, quando ab amicis vinceris.* Append. notarum in Supplic. Eurip. p. 249. Omnino tamen malim: Πλεύσει κράτιστον, *optime navigabis.*

Αγα. Μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως.
Οδ. Ὅδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν.
Αγα. Τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ὧδ' αἰδῇ νέκυν;
Οδ. Νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ.
Αγα. Τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν.
Οδ. Ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι, καὖθις πικροί.
Αγα. Τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους;
Οδ. Σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
Αγα. Ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδέ θ' ἡμέρᾳ φανεῖς.
Οδ. Ἄνδρας μὲν οὖν Ἕλλησι πᾶσιν ἐνδίκους.
Αγα. Ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾷν;
Οδ. Ἔγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι.
Αγα. Ἦ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ.
Οδ. Τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ 'μαυτῷ πονεῖν;
Αγα. Σὸν ἄρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.
Οδ. Ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχοῦ χρηστός γ' ἔσῃ.
Αγα. Ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὡς ἐγὼ
Σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν·
Οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ' ὤν, ἔμοιγ' ὅμως

1372. Ὅδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ] ἀνὴρ ὅδ' ἐχθρὸς Br.
1374. ἡ ἀρετή με] ἡ 'ρετή με Ald. Br.
1375. ἔμπληκτοι] ἔκπληκτοι Ald. Ibid. βροτῶν] βροτοῖς F. 1. 2. Br.
1379. θ' ἡμέρᾳ] θἡμέρᾳ Br. ut sup. 767, 789.
1385. Σὸν ἄρα] Σὸν γὰρ ἄρα F. 1. 2.
1386. πανταχοῦ] πανταχῇ F. 1. Br. ex codd. D. August. et suo.
1389. ὅμως] ὁμῶς Ald. Br.

1374. τῆς ἔχθρας. Subaudi μᾶλλον. Vide supra ad v. 981.
1386. Distinguendum:

Ὡς, ἂν ποιήσῃς, πανταχοῦ χρηστός γ' ἔσῃ.

Ὡς in initio commatis non rarum: vid. ad Eurip. Phœniss. 637. In ejusmodi locis subaudiendum ἴσθι, *scito*.

Χρηστός γ' ἔσῃ, *bonus eris*, i. e. *bonus habeberis*.

Ἐχθίστος ἔσαι· σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρή.
Χο. Ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν
Φῦναι τοιοῦτον ὄντα, μῶρος ἔς' ἀνήρ.
Οδ. Καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
Ὅσον τότ' ἐχθρὸς ὢν, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
Καὶ τὸν θανόντα τόνδε σωθάπτειν θέλω,
Καὶ ξυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ὅσον
Χρὴ τοῖς δικαίοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.
Τευ. Ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
Λόγοισι· καί μ' ἔψαυσας ἐλπίδος πολύ.
Τότῳ γὰρ ὢν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ,
Μόνος παρέστης χερσὶν, ἀσπίδ' ἔτλης παρὼν
Θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα,
Ὡς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολὼν,
Αὐτός τε χὠ ξύναιμος ἠθελησάτην
Λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ταφῆς ἄτερ.
Τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τῶνδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ,
Μνήμων τ' Ἐριννὺς, καὶ τελεσφόρος Δίκη,
Κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἤθελον
Τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
Σὲ δ', ὦ γεραιὲ σπέρμα Λαρτίου πατρὸς,
Τάφου μὲν ὀκνῶ τῶνδ' ὑπιφαύειν ἐᾷν,

1410. Λαρτίου] Λαίρτου Ald. Br.

1405. ἐκβαλεῖν. Nota hoc verbum ſine nomine loci poſitum, et conſer v. 1325, 6. et infra, v. 1409.

1411. ὀκνῶ τῶνδ' ὑπιφαύειν ἐᾷν. Ne id ſcilicet Ajaci acerbum foret. Eurydice apud Statium, Theb. vi. 181.

——*probibete nefas; auferte ſupremis*
Inviſam exequiis.

Vide et Eurip. Herc. Fur. 1364.

Μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ·
Τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπραττε· κεἴ τινα στρατοῦ
Θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν.
Ἐγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
Ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο.
Οδ. Ἀλλ' ἤθελον μέν· εἰ δὲ μή 'στί σοι φίλον
Πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἶμ' ἐπαινέσας τὸ σόν.

Ἀνάπαιστοι.

Τευ. Ἅλις· ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
Χρόνος· ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον
Χερσὶ ταχύνατε, τοὶ δ' ὑψίβατον
Τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων
Θέσθ' ἐπίκαιρον· μία δ' ἐκ κλισίας
Ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον
Κόσμον φερέτω.
Σὺ δὲ, παῖ, τοῦ πατρὸς, ὅσον ἰσχύεις,
Φιλότητι θίγων, πλευρὰς σὺν ἐμοὶ

1413. ξύμπραττε] ξύμπρασσε Br.
1421. ταχύνατε] ταχύνετε Ald. Br.
1426. Σὺ δὲ, παῖ, τοῦ πατρὸς] παῖ, σὺ δὲ πατρός γ' Ald. Br.
1427. σὺν] ξὺν Br.

1414. κομίζειν. Optime interpretatur Heathius: *Si quem de exercitu alium efferre mortuum vis, non graviter feram*; citatque v. 1067. ubi συγκομίζειν eodem ſenſu.

1423. ἐπίκαιρον. Ab hoc adjectivo regi putem λουτρῶν ὁσίων, pro λουτροῖς ὁσίοις poſitum; *tempeſtivum lavacris ſanctis*. Sic Thucyd. iii. 92. τοῦ πολέμου καλῶς—ἐδόκει ἡ πόλις καθίστασθαι, *pulchre ad bellum ſitum eſſe videbatur*; et paullo poſt: τῆ τε ἐπὶ Θρᾴκης παρόδου χρησίμως ἕξειν. Vide etiam ad v. 360. et 782.

1424. τὸν ὑπασπίδιον κόσμον, *indumenta* quæ in prœliis geſtare conſueverat. Confer v. 578.

Τάσδ' ἐπικούφιζ'· ἔτι γὰρ θερμαὶ
Σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
Μένος· ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ
Φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω,
Τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ·
Καὶ οὐδενί πω λῴονι θνητῶν
Αἴαντος· ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.
Χο. "Ἦ πολλὰ βροτοῖς ἐστὶν ἰδοῦσι
"Γνῶναι, πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις
"Τῶν μελλόντων ὅ,τι πράξει.

1433. καὶ οὐδενί πω] κοὐδενί πω Ald. Br. Ibid. θνητῶν] τῶν θνητῶν Br.

1433, 4. Uterque verſus graviter corruptus eſt. Legendum;

Κἄπ' οὐδενί πω λῴονι θνητῶν
Αἴαντος ὀτλεῖν τόδε, φωνῶν.

Dicenſque inſimul, nunquam ſe ob mortalem Ajace meliorem hanc operam navaſſe. Ὀτλησέμεν habet Apollon. Rhod. iii. 768. ἔνδικον ὀτλήσοντες ἀεὶ πόνον. Epigr. in Anthol. p. 460.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΗΛΕΚΤΡΑ.
ΧΟΡΟΣ ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων.
ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ὧδε τροφεὺς πρεσβύτης, ἤτοι παιδαγωγὸς, δεικνὺς τῷ Ὀρέστῃ τὰ ἐν Ἄργει· μικρὸν γὰρ αὐτὸν ὄντα κλέψασα ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἠλέκτρα, ἡνίκα ὁ πατὴρ αὐτῶν ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, φοβουμένη μὴ καὶ αὐτὸν φονεύσωσι σὺν τῷ πατρί· ὁ δὲ τροφεὺς ὑπεξέθετο τὸν Ὀρέστην εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον, καὶ δι' εἴκοσιν ἐτῶν ἐπανελθὼν εἰς τὸ Ἄργος μετ' αὐτοῦ, δείκνυσιν αὐτῷ (ὡς εἴρηται) τὰ ἐν αὐτῷ.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων· προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ὀρέστου.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἰαμβοι.

Παι. Ω ΤΟΥ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνονος πᾶϊ, νυῦ ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
Παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦλθ' ἀεί.
Τὸ γὰ παλαιὸν Ἄργος, οὐ πόθεις, τόδε,
Τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης· 5

4. Τὸ γὰρ] τόδε γὰρ Br. e cod. E. poſt ἰὺπέθεις Br. plenius diſtinguit.

3. ὧν πρόθυμος ἦλθ'. Eurip. Iph. Taur. 620. πρόθυμία σε τοῦδ' ἔχουσα τυγχάνει. Syneſ. Ep. iv. ſub finem, τὴν προθυμίαν τῆς σὺν ἡμῖν ἀποδημίας.

4. Ἄργος—τόδε. Ex voce τόδε liquet Pædagogum loqui de loco cui jam inſiſtebant, non de loco remotiori. Dixiſſet enim ἐκεῖ, non τόδε. Quum igitur ſcena dramatis Mycenis conſtituta ſit, quæ ab urbe Argis quinquaginta ſtadia, i. e. ultra ſex millia paſſuum diſtabat, (Strabon. p. 368. D.) conſequens eſt vocem Ἄργος non de urbe hic accipiendam eſſe, ſed de regione; quod et uſus Veterum patitur. Scholiaſtes, Apollon. Rhod. ad iii. 992. Ἄργος, ἡ ἡ πόλις, ἡ ἡ χώρα.

5. οἰστροπλῆγος. Ab Æſchylo hoc epitheton mutuatus eſt, Prometh. 682.

Ibid. ἄλσος, quemvis locum Numini cuicunque conſecratum indicat. Scholiaſtes Pindari ad Olymp. iii. ſtroph. ii. ἔλεγον πᾶν χωρίον ἀφιερωμένον θεῷ, κἂν ψιλὸν φυτῶν ᾖ, ἄλσος. Confirmat et Scholiaſtes recentior. Sic et Pindaro præbente ἄλσος ἐν ἀκροπόλει, Olymp.

Αὕτη δ', Ὀρέστα, τῆ λυκοκτόνῳ θεῷ
Ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε,
Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός· οἳ δ' ἱκάνομεν,
Φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν,
Πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε·
Ὅθεν σὲ πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε
Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν,
Ἤνεγκα, κἀξέσωσα, κἀξεθρεψάμην
Τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ πημονὴν φόνου.
Νῦν οὖν, Ὀρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων

vii. antiſtroph. 3. recentior ille Scholiaſtes ναὸν annotat. Confer etiam Olymp. v. antiſtroph. 1. Olymp. xiii. epod. ult. Iſthm. 1. ſtroph. 4. Æſchyl. Supp. 567. Noſtri Antig. 857. denique Hom. Iliad. B. 506.

6. αὕτη. Nemini facile hæc vox diſpliceret, niſi cum topographia pugnaret. Sed αὕτη, *hæc*, vix niſi de locis in propinquo ſitis adhiberi poteſt, cum tamen conſtet Apollinis Lycei templum, quod in urbe Argis erat, a ſcena hujus fabulæ ultra ſex millia paſſuum abfuiſſe. Vide ſupra ad v. 4. Præſtat igitur, meo judicio, ἄντην, *ex adverſo*.

Ibid. λυκοκτόνῳ. Non incongrue hoc de Deo prædicatur, quem ut Νόμιον colebant Veteres. Callimach. Apoll. v. 47.

7. ἀγορὰ Λύκειος. Non commemoratur eo nomine a Pauſania, in Corinthiac. p. 152. ſed templum tantum Apollinis Λυκείου, quod cum foro forte continuum eſſet, Sophocli occaſionem dedit, utrumque ſub ἀγορᾶς nomine complectendi.

Ibid. οὐξ ἀριστερᾶς. Pauſanias, ibid. p. 147. Μυκηνῶν δὲ ἐν ἀριστερᾷ πέντε ἀπέχει κῶμαι δέκα σάδια τὸ Ἡραῖον.

8. ὁ κλεινὸς ναός. Lucius Ampelius in libro Memorial. inter miracula orbis recenſet *Argis Inachiæ Junonis templum magnifice ornatum, quod Aſylum vocant.* Plura dabit Pauſanias.

10. Πελοπιδῶν. Eos non Argis ſed Mycenis habitaſſe docet et Pauſanias.

Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βεβουλεύσθαι·
Ὡς ἡμῖν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
Ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
Μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
Πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης,
Ξυνάπτετον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν
Ἰν' ἐκπύθωμαι καιρός, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.
Ορ. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν πεσσόλων, ὡς μοι σαφῆ
Σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
Ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγλώσσου, κἂν ᾖ γέρων,
Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν ἐκ ἀπώλεσεν,

21. ξυνάπτετον] ξυνάπτειον Br. e cod. E.

19. ἄστρων. Per ἄστρα intelligunt poetæ non tantum ſtellas, aut conſtellationes, ſed nonnunquam ipſum quoque cœli fornicem. Virgil. Æneid. iii. 567.

Ter ſpumam eliſam et rorantia vidimus aſtra.

Plane oblivioſus fuit Virgilius, ſi ſtellas hic intellexit, cum in proximo verſu ſpectaculum hoc interdiu viſum fuiſſe tradat. Confer et Æneid. ix. 76.

Ibid. ἐκλέλοιπεν, *exceſſit*. Sic Xenophon, de Cyri Exped. lib. i. p. 147. ἐξέλιπον οἱ ἐνοικοῦντες—εἰς χωρίον ὀχυρόν. Plura dedi ad Eurip. Rheſ. 597. Totus verſus ſic vertendus: *Et atra nox exceſſit e cœlo.*

21. ξυνάπτετον. Toupio cur hoc diſplicuerit, ipſo tacente, non adeo facile eſt divinare. Vid. not. in Suidam, v. Δεκατεύειν.

Ibid. ἐμέν. Sic Callimachus (Fragm. 294.) Γρῆες ἐμὲν teſtante Euſtathio ad Odyſſ. Γ. p. 113. Docte quoque animadvertit Scholiaſtes, analogiam ἐμὲν potius quam ἐσμὲν poſtulare; cum nullum aliud verbum ſit, quod in prima plurali σ adſciſcat. Daweſius, p 281. reponendum cenſet ἴμεν, *imus*, quod, me quidem judice, ſententiam enervat. Sed neque ἐσμὲν probavero, donec certis exemplis oſtendatur, corripi poſſe vocis ſic ſcriptæ penultimam.

Ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵςησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
Ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, κἀυτὸς ἐν πρώτοις ἔπῃ.
Τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ
Ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδοὺς,
Εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
Ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἱκόμην τὸ Πυθικὸν
Μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς
Δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
Χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσῃ τάχα·
Ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ ςρατοῦ,
Δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς.
Ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
Σὺ μὲν μολὼν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
Δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
Ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμῖν ἀγγείλῃς σαφῆ.
Οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
Γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύσωσιν ὧδ' ἠνθισμένον.
Λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἶ

35. πεύσῃ] πεύσει Br.

43. ὑποπτεύσωσιν] ὑποπτεύουσιν Ald. ὑποπτεύσουσιν F. 1. Br.

37. χειρὸς connectendum cum σφαγὰς, non cum δόλοισι.

43. ἠνθισμένον, *canis capillis variegatum.* Hippothoon apud Stobæum, Serm. cxiv.

—— πολιοὶ τοῦ γήραος ἄνθεα θνατοῖς.

Cyrillus in Julian. lib. vi. p. 187. A. λευκῇ πολιᾷ κατηνθισμένον. Scholiastes intellexisse videtur *dolos comminiscentem*, τοιαῦτα πλαττόμενον. Quo sensu nuspiam mihi obviam fuit ἀνθίζεσθαι. Nec melius fuerit *mutata veste transformatum*, quæ Johnsonianæ versionis mens est. Nuspiam enim alibi Pædagogum simulato habitu celatum memorat.

Φωκεὺς, πιρ᾽ ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰ
Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
Ἄγγελλε δ᾽ ὄρκῳ προσιθεὶς, ὅθ᾽ ἕνεκα
Τέθνηκ᾽ Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
Ἅθλοισι Πυθικοῖσιν ἁρπηλάτων
Δίφρων κυλισθείς· ὧδ᾽ ὁ μῦθος ἑστάτω.
Ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
Λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς
Στέψαντες, εἶτ᾽ ἄψορρον ἥξομεν πάλιν
Τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χερῶν,

52. λοιβαῖσι] λοιβαῖς τε F. 1.

47. ὄρκῳ προσιθείς. Quæſtionem non ineptam proponit hic Camerarius; "Quum Oreſtis perſona introducatur hac in fabula, "non improba neque ſcelerata, cur Poeta facit nunc ſuadere illum "perjurium?" Mirum quoque videri debet, ſi tale aliquid in mandatis dederat Oreſtes, excidiſſe hujus mandati memoriam bono ſeni, priuſquam ad Clytæmneſtram accederet; nullo enim jurejurando narrationem ſuam confirmat. Utrique difficultati unius literæ mutatio medebitur. Quidni enim legamus?

Ἄγγελλε δ᾽ ὄγκῳ προσιθεὶς———

Nuncia autem prolixe et cum ambitu quodam orationis: id enim ad fucum faciendum mirum quantam vim habeat. De conſtructione ambigi poteſt annon potius dicendum fuerit ὄγκου προσιθείς. Quæ quidem ſcriptura, ſi ab Auctore profecta eſt, facile potuit in ὄγκῳ depravari, quod Sophoclis ævo exarari ſolebat ὄγκοι, nondum ſc. uſu receptis vel omega, vel iota ſubſcripto. Aliis fortaſſe magis placebit enallage caſuum, cujus exempla aliquammulta dabimus ad v. 122.

48. ἀναγκαίας τύχης. Confer Aj. 814.

53. στέψαντες, *ornantes*. Sic χοαῖσι—τ᾽ νέκυν στέφει, Antig. 437.

54. τύπωμα, *figuram, effigiem*. Vide Eurip. Phœniſſ. 166.

Ibid. ἡρμένοι. Paſſivum pro activo. Vide ad Ajacem 208.

Ὁ καὶ σὺ θάμνοις εἰσθά πῦ κεκρυμμένον·
Ὅπως λόγῳ κλέπτοντες ἡδεῖαν φάτιν
Φέροιμεν αὐτοῖς, τὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας
Φλογισθὸν ἤδη, καὶ κατιωθρακωμένον.
Τί γάρ με λυπεῖ τῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν
Ἔργοισι σωθῶ, καὶξενέγκωμαι κλέος;
Δοκῶ μὲν ἁδὲν ῥῆμα σὼ κέρδει κακόν.
Ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τὰς σοφὰς
Λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ', ὅταν δόμοις
Ἔλθωσιν, αὖθις ἐκτετίμηνται πλέον·

57. φέροιμεν] φέρωμεν Br. 64. αὖθις cum ἔλθωσιν conſtruit Br.

61. ἁδὲν ῥῆμα. Sententia eſt; *Puto nullum de me ſermonem, utcunque ominoſus ſit, malum tamen eſſe, ſi utilitas adſit.* Peſſimi enim ominis erat, ut mortuum prædicari. Eurip. Helen. 1060. citatus jam Camerario:

Κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγων,
Ἕτοιμός εἰμι, μὴ θανὼν, λόγῳ θανεῖν.

Animadvertendum Euripidis Menelaum, non mendacii turpitudinem, ſed ominis infelicitatem averſari. Pariterque in hoc Sophoclis loco, de omine tantum diſputat Oreſtes, ſecurus omnino, utrum honeſtum an inhoneſtum eſſet falſam de ſe famam ſpargere. Quod moneo, quia perverſe hunc locum cepiſſe videtur Camerarius.

62. πολλάκις καὶ τὰς σοφούς. Pythagoram intelligi putat Scholiaſtes, utpote qui ſe in ſpecu ſubterraneo aliquamdiu abdiderit. Quicquid hujus hiſtoriæ ſit, non abſurdum certe eſt Pythagoram innui, vel propter peregrinationes ad Ægyptios et Chaldæos. Pertinere et huc poteſt fabula de Epimenide ſex continuos annos dormiente, et Solonis poſt leges Athenienſibus latas ἀποδημία. Quibus adde quæ de Ariſtea Proconneſio habet Herodotus, iv. 14, 15. de Zamolxide idem, iv. 95.

Zaleucum citat, verſum hunc interpretans Euſtath. in Odyſſ. Ω. p. 834.

Ὡς κἄμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
Δεδορκότ' ἐχθροῖς, ἄστρον ὡς, λάμψειν ἔτι.
Ἀλλ', ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐγχώριοι,
Δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
Σύ τ', ὦ πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
Δίκῃ καθαρτὴς πρὸς θεῶν ὡρμημένος·
Καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,
Ἀλλ' ἀρχέπλουτον, καὶ καταστάτην δόμων.
Εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη, γέρων,
Τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος.
Νῷ δ' ἔξιμεν· καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσι
Μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

Ηλ. Ἰώ μοι μοι δύστηνος.

Παι. Καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
Ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.

Ορ. Ἆρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα; θέλεις
Μείνωμεν αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γόων;

Παι. Ἥκιστα· μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου
Πειρώμεθ' ἔρδειν, κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν,

73. γέρων] γέρον Br. e cod. A. et aliis. 83. ἔρδειν] ἔρδειν Br.

70. καθαρτής. De domorum lustratione vid. Hom. Odyss. X. 481. Æschyl. Choeph. 967. Eurip. Herc. Fur. 925. Nostri Œd. Tyr. 1250.

Verba ἔρχομαι σοῦ καθαρτὴς, valent ἔρχομαι, ἵνα σοῦ καθαρτὴς γένωμαι, ut ad reliqua expeditionis incitamenta etiam religio accesserit, ne domus paterna scelere inquinata tam diu maneret.

76. μέγιστος, i. e. *supremus*, ὁ κυριώτατος, *cui parere præ cæteris debemus*.

78. θυρῶν, regitur ab ἔνδον.

Πατρὸς χέοντες λυτρά· ταῦτα γὰρ φέρει
Νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἀνάπαιστοι.

Ηλ. Ὦ φάος ἁγνὸν, καὶ γῆς
Ἰσόμοιρος ἀὴρ, ὥς μοι
Πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς,
Πολλὰς δ' ἀντήρεις ᾔσθυ
Στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων,

85. ἐφ' ἡμῖν. Abundat ἐφ' ut ſæpe ἐκ. Vide infra, v. 621. Antig. 1068.

86. Non alloquitur *lucem* Electra, ſed *lucem tenebris mixtam*. Hanc enim temporis particulam initio dramatis aſſignat Auctor ſupra, v. 17. Conſtat quoque matutinum tempus lamentis edendis, Superiſque obteſtandis aptiſſimum Veteribus viſum eſſe. Eurip. Suppl. 980. Troad. 183. Electr. 914. Credebant quippe Deos tempore nocturno terras pererrare; (Græv. ad Heſiod. Op. et D. 730.) forte et matutino tempore, donec penitus illuxerit dies, ibidem commorari. Hinc ἀὴρ interpretor *tenebræ*. Theocrit. Idyll. xvii. 120. Ἀέρι πᾷ κέκρυπται. Apollon. Rhod. iii. 211. Ἠέρα πυλὺν ἐφῆκε δι' ἄστεος, et iv. 648. Ἠέρα χεῦε θεά. Vid. et Iliad. P. 644. Erit ergo γῆς ἰσόμοιρος ἀὴρ, *caligo terram æqualiter cum luce partiens*. Σκότῳ φάος ἰσόμοιρον habet, ſed de alia re, Æſchyl. Choeph. 317.

88. θρήνων ᾠδάς. Ariſtides in Eteon. tom. i. p. 78. καιρὸν εἶναι τοῦ θρήνους ᾄδειν κατέλαβες. Vide et ad Ajacem 636.

89. ἀντήρεις. Heſychius: ἀντήρεις· ἀντιθέτους. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ· ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐλαύνωσι, καὶ μὴ ἐπὶ θάτερα περιωθῆται ἡ ναῦς. Quibus gemina plane habet Noſtri Scholiaſtes; qui et bene porro ἀντήρεις interpretatur ἀντικτυπούσας τοῖς θρήνοις· θρηνοῦσα γὰρ ἔτυπτε τὸ στῆθος πρὸς ἕκαστον.

Ὁπόταν δυσφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ·
Τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη τυγεραὶ
Ξωϊσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
Ὅσα τὸν δύσλωτον ἐμὸν θρλωῦ
Πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξείνισε,
Μήτηρ δ' ἡ 'μὴ χῲ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
Σχίζσι κάρα φονίῳ πελέκει.
Κὐδεὶς τέτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης
Ἢ 'μᾶ φέρεται, σᾶ, πάτερ, ἔτως

96. ἰξείνισε] ἰξείνισεν Br. e Schol.

91. δυσφερὰ νύξ. Si recte ſuperiora interpretati ſumus, non otioſum epitheton erit δυσφερά. Indicabit enim Electram de tempore loqui, non quo tota nox receſſit, ſplendore ſolis profligata, ſed quo ſincerior illa et, ut ita dicam, meraca nox minui et deficere inceperit: ὑπολείπειν quod pro *deficere, minui* poſitum citat Budæus ex Ariſtotele, melius omnino hic convenit quam paſſivum ὑπολείπεσθαι, quod *reſto, ſuperſum* valet. Utrum tamen legendum ſit ὑπολείπῃ an ὑπολείψῃ, mihi non ſatis liquet.

93. εὐναὶ, non vertendum putem cum Camerario *cubilia*, ſed *thalami* vel *cubicula*. Sic κοίτη multis in locis pro κοιτὼν ponitur. Vide citata ad Eurip. Hecub. 1084. Confer et Æſchyl. Choeph. 316.

96. ἰξείνισε. Tuetur Mnaſarchus (ut de Archilocho in Scholiis citato nihil dicam) Anthol. p. 442. ubi ſagittas vocat ἑλκὰ ξεινια δυσμενέων. Heathium tamen in partes traxit Johnſonus, ἐξήνυσε legens. Verti poteſt ἰξείνισε vel *donis hoſpitalibus ſuis cumulavit*, vel *ut hoſpitem detinuit, commorari fecit*. Utramque enim poteſtatem habet verbum ξενίζω.

Ἀεικῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
Ἀλλ' ὃ μὲν δὴ λήζω θρήνων
Στυγερῶν τε γόων, ἕς τ' ἂν
Λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων
Ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ, μὴ
Οὐ, τεκνολέτειρ' ὡς τις ἀηδὼν,
Ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῴων
Πρὸ θυρῶν ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν.
Ὦ δῶμ' Ἀΐδα καὶ Περσεφόνης,
Ὦ χθόνι' Ἑρμῆ, καὶ πότνι' Ἀρᾶ,

102. ἀεικῶς] ἀδίκως Ald. Turneb. ἀϊκῶς Br. 106. μὴ v. ſequenti attribuit Br.

102. ἀεικῶς. Hoc malui, ſuppeditatum a Scholiaſta et Suida, v. ἀεικῶς, ut acerbius, quam vulgata ἀδίκως.

104. ἕς τ' ἂν λεύσσω—ἄστρων ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ. Bene interpretatur vetus Scholiaſtes: *quamdiu vel noctem vel diem videro*; id eſt, *quamdiu vixero.*

107. τεκνολέτειρ', *liberorum ſuorum interfectrix.* Sic malim interpretari, ut fabulam Philomelæ reſpiciat Electra. Johnſonus vertit, *luſcinia, quæ ſuos pullos amiſit*, non male, niſi alteri notioni etymologia vocis faveret.

108. τῶνδε. Malim τήνδε, i. e. τήνδε ἠχώ, *hunc clamorem, hanc vocem.*

111. Ἀρᾶ. Qui meminerint Æſchylum Ἀρὰς pro Eumenidum nomine habere (Eumen. v. 420.) mirabuntur forte et Ἀρὰν hoc verſu et in proximo Ἐριννύας ut diverſa numina invocari. Mihi Triclinius verum hic vidiſſe videtur, qui Ἀρὰν *votum* vel *imprecationem* interpretatur, quo Ægiſthum et Clytæmneſtram quotidie devovebat Electra. Talem imprecationem Æſchylus εὐχλαίαν Ἐριννὺν vocat, Sept. c. Theb. 729. tanquam præcipui aliquid præ cæteris Furiis habentem: unde et hic forte a Sophocle diſtinguitur. Vel lege Ἄτα. Sic Ἄτην, Ἐριννὺν δ'. Æſchyl. Agam. 1442.

Σεμνάί τε θεῶν παῖδες Ἐριννύες,
Τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
Τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους
Ἕλθετ', ἐρήξατε, τίσασθε πατρὸς
Φόνον ἡμετέρᾳ·
Καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν·
Μόνη γὰρ ἄγειν ἀκέπι σωκῶ
Λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος.

113. τὰς] αἳ τὰς Ald. Br.
114. τὰς τὰς] τὰς Ald.
117. καί μοι] κἀμοὶ Br.

112. Ἐριννύες. Metro laboranti ſuccurrendum forte legendo Ἐριννῦς. Sic σεμνὰς Ἐριννῦς, ταυρόποδας, Aj. 848.
Bentleius (ad Phalarin. p. 141.) eidem huic vitio medetur, delendo τοὺς in proximi verſus initio. Verum ſic verſus iſte Paræmiacus fit, quem negat Heathius locum habere, nondum abſoluta ſententia; de quo mihi nondum liquet. Ipſe Heathius Ἐριννύες reſcribit, dempto altero ν, ut corripi poſſit antepenultima, citans inter alia Eurip. Iph. in Taur. 938, 977, 1468. ubi ego quidem malim vocales, υ, ω coaleſcere. Confer Œd. Tyr. 652.

113. ὁρᾶτε. Ne iterum hic hiet metrum, legendum forte, ὁρᾶτ' ἄ, *reſpicite O.*

114. τὰς—ὑποκλεπτομένους. Senſu activo accipit Laſcaris apud H. Steph. in Lexico. Et ſic Camerarius *ſubſeſſores cubilium.* Mihi contrarium magis placet, i. e. ut ὑποκλεπτόμενοι ſint ii, quibus conjuges furtim corrumpuntur et auferuntur.

118. σωκῶ. Extat vox Æſchyl. Eumen. 36. Heſychius: σωκεῖ· ἰσχύει.

119. ἄχθος. Græce vix dicitur ἄγειν ἄχθος pro ὑπομένειν ἄχθος. Sed ſi ἀντίῤῥοπον cum ἄγειν connectas, duæ voces ſimul ſumptæ valebunt *æquilibrio tenere*, i. e. *parem ferendo eſſe*; *non ſuperari ab onere*: ἄγειν, *pendere*, exemplis quantum ſatis eſt munivit H. Steph. in Lexico.

ΧΟΡΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. Ὦ παῖ, παῖ δυσπονοτάτας 120
Ἠλέκτρα ματρὸς, τίν' ἀεὶ
Τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν,
Τὸν πάλαι ὀκ δολερᾶς ἀθεωτάτας
Ματρὸς ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα,

120. Ὦ] Ἰὼ Ald. 122. ἀκόρεστον] ἀκόρετον F. 1. Br. e codd. A. D. E. et suo.

120. δυσπονοτάτας. Euphemismus est pro *impurissimæ*. Sic δύσπονε, Aj. 1307.

122. Potest forte τάκειν οἰμωγὰν per enallagen constructionis significare *macerare se edendo lamenta*. Enallage constructionis, si quæris, est cum accusativus verbo subjectus talis est, ut non proprie, nec in pedestri oratione, sed per poeticam tantum licentiam verbo adhærere possit. Exemplum præbebit Virgilius, Æneid. i. 691.

——— *placidum per membra soporem*
Irrigat.

Soporem irrigare, si ad proprietatis leges exigas, vix tueri se poterit. Apud Græcos, maximeque Tragicos, permulta hujusmodi loca sunt. Sic νεῖκος, δίκας, πολέμους ταράττειν etiam Historici habent, ut docebunt notæ ad Antig. 805. Sic τέγγειν ἄχναν, Trachin. 861. ἐρείπεται κτύπος, Œd. Col. 1533. ἀραχθὲν et τυφλωθὲν ἕλκος, Antig. 984. 986. πλᾶξε ψολόεντα κεραυνὸν, Pind. Nem. x. epod. 4.

124. Ἀγαμέμνονα a quo regatur, nihil statim lectori se offert; neque facile cuiquam in mentem venit Agamemnonem ipsum οἰμωγὰν dici posse. At si quis reputet *carmen* Latinis esse *argumen-*

Κακᾷ τε χερὶ πρόδοτον ; 125
Ὡς ὁ ζαθὶ πορὼν
Ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.

125. χερὶ] χειρὶ Ald. Br. 126. ταδὶ] τάδε Ald. Br.
Ibid. πρόδοτον] πρόδωτον Turneb.

tum carminis, non negabit, credo, οἰμωγὰν ſignificare poſſe τῆς οἰμωγῆς ὑπόθεσιν. Claudianus, Præfat. in Sext. Conſ. Honor. 17. *Enceladus mihi carmen erit.* Iterumque Laud. Herc. 10. *Alcides mihi carmen erit.* Audacius paullo Propertius, lib. i. xv. 21.

Conjugis Evadne *miſeros ulata per ignes*
Occidit, Argivæ fama *pudicitiæ.*

Eadem phraſi, ſed modeſtius, in proximis verſibus utitur:

Tu *quoque uti fieres nobilis* hiſtoria.

Inter Græcos quoque, minime grandiloquus auctor, Euripides plus uno loco adhibet. Phœniſſ. 679.

——ὀλβίσας ἐνώτισε,
Βακχεῖον ΧΟΡΕΥΜΑ
Παρθένοισι.

Iph. in Taur. 965.

Κλύω δ' Ἀθηναίοισι τἀμὰ δυσυχῆ
ΤΕΛΕΤΗΝ γενέσθαι———

Sed de hoc ſatis. Priuſquam tamen pedem hinc promoveamus, monendus eſt Lector, præpoſitionem ἐκ abundare hic videri. Vide infra, v. 621. et ad Antig. 1068.

125. κακᾷ—χερὶ, minus bene Camerarius per ablativum reddit, *proditum ſcelerata dextera.* Vertendum puto erat, *ignavæ manui proditum.* Ægiſthus utique ignavus et alibi audit. Vide infra, v. 303.

126. πορών. Eurip. Androm. 1065. παιδὸς παιδὶ πορσύνων μόρον.

127. εἴ μοι θέμις. *Si mihi, utpote mulieri, ita principi civitatis imprecari convenit.*

Στροφὴ β'.

Ηλ. Ὦ γλυέθλα γυναίων πατέρων,
Ἧκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.
Οἶδά τε κἀγὼ ξυνίημι τάδ', ἔτι με
Φυγγάνει, ἀδὲ θέλω περιλιπεῖν τόγε,
Μὴ ἀ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον.
Ἀλλ', ὦ παντοίας
Φιλότητος ἀμειβόμενα χάριν,
Ἔατέ μ' ὧδ' ἀλύειν·
Αἰ ἀ ἰκνεῖμαι.

128. Ὦ omittit Br.
Ibid. γίνεθλα] γενέθλα Turneb. Br.
Ibid. πατέρων] τοκέων Br. e cod. suo, et E. var. lec.
113. ἐδὲ θέλω] οὐ θέλω Ald. Br.
Ibid. τόγε] τόδε Ald. Br.

129. παραμύθιον. Frigide vertit Johnſonus: *ut ſitis ſolatio.* In omnibus linguis uſitatiſſimum eſt, etiam extra Poeticum, abſtractum, quod aiunt, pro concreto adhibere. Exempla quædam vide ad Œd. Tyr. 1271.

130. Οἶδά τε κἀγὼ ξυνίημι τάδ', ἔτι με
Φυγγάνει———

Non eſt tautologia, ſed repetitio magnum pathos indicans. Vide annotata ad Eurip. Oreſt. 137.

133. παντοίας φιλότητος ἀμειβόμενα χάριν. Male Johnſonus, *quæ reponditis gratiam.* Arrogans enim eſſet Electra, collata in Chorum beneficia, vel ſic commemorans: ut mittam ipſam amicorum inopem nulla in quenquam beneficia conferre potuiſſe. An igitur interpretamur, *officia omnia in me per vices conferentes?* Parum et hoc quoque decorum eſſet: eſt enim amicorum mediocrium ſane, vices inter ſe officiorum partiri. Supereſt ut hanc viciſſitudinem ad ipſa officia referamus: *At O vos, nullum officii genus negligentes, ſed nunc hoc, nunc viciſſim illud conferentes.* Sic ἀμείβομαι γυναῖκας apud Steph. in Lexico eſt, *aliam et deinde aliam uxorem ducere.*

Ἀντιστροφὴ α΄.

Χο. Ἀλλ' οὗτοι τόν γ' ἐξ αἰδᾶ
Παγκοίνᾳ λίμνας πατέρ' ἀν-
στάσεις, ἔτε γόοισιν, ἃ λιταῖς.
Ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων, ἐπ' ἀμήχανον
Ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι,
Ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν
Οὐδεμία κακῶν.
Τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίη;

Ἀντιστροφὴ β΄.

Ηλ. Νήπιός ὅστις τῶν οἰκτρῶς
Οἰχομένων γονέων ὀπιλάθεται.
Ἀλλ' ἐμέ γ' ἃ στονόεσσ' ἄραρε Φρένας,

139. ἔτι γόοισιν, ἃ λιταῖς] ἔτε γόοις, ἔτι λιταῖς Ald. Br.
Ibid. λιταῖς] λιταῖσιν F. 2.
140, 141, &c. Hos verſus aliter diſtinguit Br.
145. ὅστις] ὃς Ald.

140. ἐπ' ἄλγος στεναχεῖν non magis Græcum eſt, quam ἐπ' ἄλγος διόλλυσαι. Scripſit forte Sophocles:

Ἀλλὰ πόνων μετρίων ἄπ' ἀμήχανον
Ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι.

Conſtructio eſt; ἀλλὰ διόλλυσαι στενάχουσα ἀεὶ ἀμήχανον ἄλγος ἀπὸ μετρίων πόνων. Offendat forte aliquos inſolentior locutio, στενάχουσα ἄλγος, quæ mihi parum differre videtur a στενάχειν στοναχὰς, cum ἄλγος et στοναχὴ poteſtate fere conveniant, etymologia tantum diverſa ſint. De iſtiuſmodi autem locutionibus, ſc. ubi accuſativus cum verbo cognatæ ſignificationis conſtruitur, vid. cl. Forſterum in Indice ad calcem Platonis. v. Accuſativus.
Quibus hoc non ſatisfacit, legere poſſunt καναχῶσα.

147. ἐμὲ—ἄραρε. Sic etiam ἀρέσκω paſſim apud Poetas et Platonem cum accuſativo conſtruitur.

Ἆ Ἴτυ, αἰὲν Ἴτυ γ' ὀλοφύρεται
Ὄρνις ἀτυζομένη, Διὸς ἄγγελος.
Ἰὼ παντλάμων
Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεὸν,

148. Ἴτυν γ'] Omittit γ' Ald.
149. ἀτυζομένη] ἀτυζομέναι Ald. Br.
151. σὲ δ'] σέ, σ' Br. e cod. A.

149. Διὸς ἄγγελος. Veris nuncium Sappho in Scholiis citata luſciniam dixit: patetque nominis ratio ex Hom. Odyſſ. T. 519. Sed nihil hinc roboris vulgatæ accedit, niſi appareat Δια apud Tragicos *vernum tempus* ſignificare. Rationem quidem affert Triclinius, cur Διὸς ἄγγελος audiat luſcinia, quod ſcilicet paullo ante Διάσια, i. e. Jovis feſtum, canere incipiat. Ea Διάσια, menſe Antheſterione celebrata fuiſſe teſtatur Scholiaſtes Ariſtophanis ad Nubes, v. 407. menſemque Antheſterionem eundem cum Aprili fuiſſe auctor eſt Macrobius, Saturn. i. 12. Tempus igitur non male convenit, modo veriſimile ſit, Tragicam perſonam, tam gravem, atque in tanto mœrore conſtitutam, ad Athenienſium ritus et feſta alluſiſſe. Mihi ſane parum ſatisfacit hæc ſolutio. Tentabam, Διὸς ἔγγονος, *Jovis progenies*. Philomela enim ab Erichthonio Vulcani filio, originem traxit. Apollodor. lib. iii. p. 243. Omnino tamen præſtulerim:

Ὄρνις, ἀτυζομένα Διόθεν γένος.

Avis, cujus genus omne a Jove labefactatum eſt. Ἀτύζεσθαι plerumque valet *terrere ſubito affici*. Ne tamen hanc unam vocis notionem fuiſſe putemus, facit Heſychius, qui ἀτύζει per ἀπολύει, i. e. ἀπολλύει, exponit.

151. σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεὸν, *te Deum puto*. Νέμω, *puto*, ut Aj. 1348. Œd. Col. 931. ubi alia.

At quomodo vel quam ob cauſam Electra pro Dea habet Nioben? Nempe ob felicitatem, qua præ hominibus fruuntur Immortales. Electra ſc. triſtitiæ et mœrori indulgens, idque ut in tali rerum ſtatu jucundiſſimum exiſtimans, miram quandam felicitatem Niobæ eſſe autumat, ſemper lacrymas ſtillantis. *Deum eſſe vel inter Deos verſari*, non dignitatis faſtigium, ſed felicitatis conſummationem apud Veteres ſignificat. Catullus, lii. 1.

Ἀτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
Αἰ, αἰ, δακρύεις.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Οὗτοι σοὶ μέλα, τέκνον,

153. αἴ, αἴ] αἰαῖ Br. e cod. ſuo.

Ille mî par eſſe Deo videtur,
Ille, ſi fas eſt, ſuperare Divos,
Qui ſedens adverſus identidem te
Spectat——

Quod ex Sapphûs oda traductum eſſe norunt Eruditi. Horatius quoque loco non ſatis intellecto, lib. i. od. i. 29.

Me doctarum hederæ præmia frontium
Diis miſcent ſuperis:——

i. e. *pari gaudio afficiunt ac ſi inter Deos verſarer*, vel *tali gaudio afficiunt, ut inter Deos verſari me putem.* Inurbanus fuiſſet atque ἀπειρόκαλος Horatius, ſi his verbis ad Mæcenatem uſus eſſet, multum ſupra doctorum hederas dignitatis faſtigio eminentem. Quid quod hedera coronari non excellentis doctrinæ aut ingenii indicium, ſed omnibus doctis commune erat. Propertius: ii. iv. 26.

Ruſticus hæc aliquis tam turpia prælia quærat,
Cujus non hederæ circuiere caput.

Sed nimis de via digreſſi ſumus.

153. αἴ, αἴ, δακρύεις. Sic ſi legamus, interjectiones αἴ, αἴ, filum orationis, ſine ullo lepore aut emphaſi, diſrumpunt. Peritque etiam id, quod in Niobæ conditione maxime invidendum ducebat Electra, lacrymarum utique perennitas. Noli dubitare quin ſcripſerit Sophocles αἰαῖ δακρύεις, ut inveniſſe videtur in quibuſdam libris Triclinius.

154. Οὗτοι σοί. Hunc et ſequentes verſus uſque ad τραπέζαις v. 194. cum pro Monoſtrophicis haberentur, revera Antiſtrophicos eſſe dudum me monuit Tyrwhittus, Vir doctiſſimus: conſtare autem duabus ſtrophis, quarum priorem terminat vox Ὀρέσται, alteram φαίνεις; deinde duabus antiſtrophis, quarum prior ad ἀνάσσων, v. 184. altera ad τραπέζαις, v. 194. pertingit.

Ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
Πρὸς ὅ,τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὰ,
Οἷς ὁμόθεν εἶ, καὶ γονᾷ ξυναιμος·
Οἷα Χρυσόθεμις
Ζώᾳ, καὶ Ἰφιάνασσα,
Κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ.
Ηλ. Ὄλβιος ὃν ἀ κλεινὰ
Γᾶ ποτὲ Μυκηναίων
Δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὔφρονι

161. Ὄλβιος] ὅλβιον Br. Hunc autem v. cum 3 ſequentibus Chori partibus tribuit ex Tyrwhitti emendatione.

159. Ἰφιάνασσα. Non eſt eadem cum Iphigenia. Nam et apud Homerum Agamemnon, anno poſt ſimulatam Iphigeniæ cædem decimo, Iphianaſſam Achilli pollicetur. Iliad. I. 145. Electram eſſe quæ Homero Laodice audit, monuit jam Scholiaſtes Euripidis ad Oreſt. 72.

160. ἀχέων. Participium ἀχέων, *mœrens*, habet Homerus, Iliad. B. 694. et 724.

161. Hic Electræ perſonam præfigunt Editi et MSS. Sed recte præcedentibus annectit et Choro tribuit Tyrwhittus. Electra enim, ſpem omnem abjicere incipiens, ſalva perſona dicere vix potuit, Ὃν ἀ γᾶ Μυκηναίων δέξεται—Διὸς εὔφρονι βήματι. Choro contra, utpote conſolatoria, optime conveniunt.

Vox ὄλβιος nec cum ἀχέων conſiſtere poteſt, nec exulis conditioni convenit. Corruptela nata eſt, opinor, ex Ὁ ΑΒΙΟΣ, *egenus*, ut Sophoclis ætate ſcribi ſolebat, nondum ab Atticis recepto omega. Hoc ut ὦβιος pronunciabatur, quæ ſcribendi ratio haud ita multo poſt uſu obtinuit. De Craſi vocalium ο et α vide Giſbert. Kœnium ad Gregorium de Dialectis, p. 196.

163. εὐπατρίδαν, *nobilem*, Johnſonus; *generoſum*, vertit Camerarius. At ego quidem malim ut genitivum pluralem accipere. Μυκηναίων εὐπατριδᾶν ut εὐγενετᾶν Ἐρεχθειδᾶν. Eurip. Ion. 1079.

Βήματι μολόντα τάνδε γᾶν
Ὀρέςαν, ὃν ἔγωγ' ἀκάματα
Προσμένȣσ', ἄτεκνος,
Τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,
Δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
Οἶτον ἔχȣσα κακῶν. Ὁ δὲ λάθεται
Ὧν τ' ἔπαθ', ὧν τ' ἐδάη· τί γὰρ ȣ̓κ ἐμοὶ
Ἔρχεται ἀγ[ελίας ἀπατώμενον;
Αἰεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ,
Ποθῶν δ' ȣ̓κ ἀξιοῖ φανῆναι.
Χο. Θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον·
"Ἔςι μέγας ἐν ȣ̓ρανῷ
"Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει·
"Ὦ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμȣσα,
"Μήθ' οἷς ἐχθαίρεις
"Ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθȣ·
"Χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός.

164. βήματι Scholiastes per πομπῇ interpretatur; quam potestatem vocis βῆμα nusquam alibi invenio. An legendum Διὸς εὔφρονι σήματι, cui geminum fere est δεξιὸν Διὸς τέρας, Eurip. Phœniss. 1224?

165. Ὃν ἔγωγ'. Ab his vocibus responsionem Electræ incipere censet Tyrwhittus, omne proculdubio punctum laturus.

169. οἶτον κακῶν, potest esse vel *luctum malorum* vel *perniciem malorum*. Hesychius enim οἶτος et per θρῆνος et per ὄλεθρος, φθορὰ, exponit.

171. ἀπατώμενον. Forma hic passiva, notio activa est. Sic ηὐδᾶτ', Aj. 783. αὐδωμένȣ, Philoct. 131. ἡ παῖς ὁρᾶται, Antig. 429.

174. Χο. Θάρσει. Ab hoc versu incipit antistrophe tertia.

177. νέμȣσα, i. e. ἐφιεῖσα, *permittens, ejus arbitrio concedens*. Comparari potest σοὶ νέμω τοὐμὸν μέρος. Eurip. Iph. Aul. 500.

180. εὐμαρὴς Θεός. An interpretandum, *Deus, qui sensim, et nullo*

Οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν
Βȣνόμαν ἔχων ἀκτὰν
Παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
Οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων.
Ηλ. Ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς
Ἀπολέλοιπεν ἤδη
Βίοτος ἀνέλπιστος,
Οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ·
Ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι,
Ἃς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται.
Ἀλλ', ἅπερ εἴτις ἔποικος, ἀναξία
Οἰκονομῶ θαλάμȣς πατρὸς, ὧδε μὲν
Ἀεικεῖ σὺν στολᾷ,
Κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδὰ,

181. Κρίσαν] Κρίσσαν Turneb.
182. βȣνόμαν] βȣ́νομον F. 1. 2. Br.
191. ἅπερ εἴτις] ἀπερεί τις Br. Ita legendum censuit quoque H. Steph.

molimine, quicquid vult, effectum reddit? Virg. Æneid. ix. 6.

—— *quod optanti Divûm promittere nemo*
Auderet, volvenda dies, en, attulit ultro.

181. Κρίσαν. Legendum, Κρίσᾳ, ut Δωδῶνι, Trachin. 175.

183. ἀπερίτροπος, *nullas vicissitudines habens:* a περιτροπὴ, *vicissitudo.*

185. Ἀλλ' ἐμέ. Ab hoc versu incipit antistrophe quarta.

191. ἀναξία. i. e. *dignitatis expers,* χωρὶς ἀξίας.

195. Οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά. Scholiastes interpretatur de patris

Οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πυρώσας,
Ὅτε σοὶ πυγχάλκων ἀνταία
Γενύων ὡρμάθη πλαγά.
Δόλος ἰὼ ὁ φράσας, ἔρος ὁ κλείνας,

reverſi nuncio, utpote qui ſtatim poſt reditum interfectus eſt. Primum, ſi hoc voluit Sophocles, obſcure admodum et inconcinne enunciavit: verba enim nihil aliud ſonant, niſi triſtem fuiſſe in reditu vocem. Deinde lætus potius quam triſtis aut miſerabilis erat de reditu patris nuncius; licet gaudium illud paullo poſt in triſtitiam converſum fuerit. Poſtremo, nimis abrupte atque inelegantер Chorus, velut de Electræ miſeriis parum ſollicitus, ad mortem Agamemnonis ſaltum facit. Puto igitur locum corruptum eſſe, et ſic emendandum:

Οἰκτρὰ μὲν νῆις λύμα.

Νῆις λύμα ut *νήισιν αἰκίαις*, Æſchyl. Prometh. 601. *νήιδες ἄλαι*, Agam. 1630. *Miſeranda ſane eſt jejunii contumelia.* Optime hoc cum Electræ *βίοτοι* connectitur, cujus finis erat querela de victus parcitate. Per periphraſin ſic non incommode interpreteris: *Fatendum eſt te non abſque cauſa lugere; nam et luctuoſum eſt victu per contumeliam privari, et luctuoſum quoque æreæ ſecuris vulnus.*

196. *ἐν κοίταις, in thalamis.* Vide ad Eurip. Hecub. 1084.

197. *σοί.* Scholiaſtæ facile aſſentior, pronomen hoc non penitus otioſum eſſe monenti. Vis ejus eſt: *Vulnus illud quod perpetuo tibi in animo verſatur.*

Ibid. *ἀνταία, corpus trajiciens.* Æſchyl. Choeph. 638. *ἄγχι πλευμόνων ξίφος διανταίαν—σᾶτας.* Vide et Antig. 1314.

198. *γενύων.* Vide infra, 487. et Eurip. in fragm. vi. Meleagri.

199. *δόλος ἦν.* Frigide ut mihi videtur, Chorus, non ut miſeratione tactus, ullamve cum Electra luctus ſocietatem habens, ſed hiſtorici prope more de morte Agamemnonis differit, quibus cauſis impulſi, quam viam ingreſſi patraverint eam homicidæ. Neque recte porro ultimas in hoc dramate partes, ipſam utique cædem, Amori tribuit, qui ſcelerati conſilii auctor potius et origo dicendus erat. Vere enim Thucyd. iii. 45. *ἥ τε ἐλπὶς, καὶ ὁ ἔρως ἐπὶ παντί·* ὁ

Δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
Μορφὰν, εἴτ' ἔν θεὸς, εἴτε βροτῶν
Ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

Στροφὴ β'.

Ηλ. Ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἀμέ-

203. ἀμέ- ἀμέρα ἐ ἐλθεῖσ'] ἐλθεῖσ' Ald. Br.

μὲν, ἡγέμενος, ἡ δ', ἑφεπομένη. Verum hoc librariorum, non Poetæ, puto, crimen erat, quem vide, Lector, an probabiliter emendaverim;

Δόλος ὦν ὁ φράσας, Ἄρες ὁ κτείνας,
Δεινὰν τεῖν' ἐς προφυτεύσαντας
Κορυφὰν, εἴτ' οὖν——

Δόλος hic nominativus est pro vocativo. Sic Eurip. Helen. 1419. ὦ κλεινὸς ἡμῖν πόσις. Dolum an ut Deum alloquatur non dixerim; quanquam Ἀπάτη ab Hesiodo, Theog. 224, *Fraus* a Cicerone, Deorum numero recensentur; De Nat. Deor. iii. 17. Licet talem Deum non agnoverint Mythologi, a Choro certe προσωποιεῖσθαι, utpote magnum Agamemnoniæ cædis artificem, magnam et venustatem et πάθος habet.

Ὧν, *quarum rerum*: necessarium pronomen ad comma hoc cum præcedenti connectendum.

Τεῖν' ἐς προφυτεύσαντας, *adversus eos qui hanc calamitatem primi pepererunt, dirige.* Eurip. Hecub. 263. Εἰς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον. Confer etiam Iliad. P. 543. et 736. Υ. 101.

Κορυφὰν, *finem, terminum.* Plutarchus: ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιθεὶς ἑαυτῷ παύσηται, de Prud. Animal. vol. ii. p. 975. A.

Totus locus sic concipiendus est; *Quarum rerum tu, O Dole, qui excogitasti, tu, O Mars, qui interemisti, dirige finem terrificum in eos, qui in fabricando principes fuerunt.*

202. ὁ ταῦτα πράσσων, *qui talium rerum pœnas exigere solet.*

203. ἀμέρ'. Legendum ἀμέρα, ut habent omnes Bodleiani.

ῥ' ἐλθὲ' ἐχθίστῳ δή μοι·
Ὦ νὺξ, ὦ δείπνων ἀῤῥήτων
Ἔκπαγλ' ἄχθη·
Τὰς ἐμὰς εἶδε πατὴρ
Θανάτας ἀεικεῖς διδύμαιν χεροῖν,
Αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον
Πρόδοτον, αἳ μ' ἀπώλεσαν·
Οἷς ὁ μέγας θεὸς Ὀλύμπιος
Ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι·
Μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο,
Τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

Ἀντιστροφὴ α'.

Χο. Φράζε, μὴ πόρτω φωνεῖν.
Οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἵων

207. εἶδε] ἴδε Br.
208. ἀεικεῖς] ἀικεῖς Br.
Ibid. χεροῖν] χειροῖν Br.
211. ὁ μέγας θεὸς] θεὸς ὁ μέγας Ald. Br.

206. ἄχθη. Æſchyl. Choeph. 417. πάθεσιν ἄχθεα. Eurip. Iph. Aul. 686. Ὡς ἄχθος ἡμῖν ἐγένεθ' ἡ Φρυγῶν πόλις. Quæ affero, ne quis hic reponat ἄχη.

208. Vide infra ad v. 228.

214. ἀνύσαντες ἔργα. Parum mihi ſatisfacit Johnſoni verſio, *Qui perpetrarunt facinora*. Ἀνύειν eleganter adhibetur *de rebus feliciter geſtis*. Vide Dawef. Miſcell. Crit. p. 206. Valckenaer. ad Theocrit. Idyll. xviii. 17. et quæ dabimus ad Œd. Col. 1838.

Ἔργα non ſunt *quævis facta*, ſed *facinora illuſtria*. Homerus, Iliad I. 443. πρηκτῆρά τε ἔργων. Utramque vocem eadem qua hic poteſtate conjunxit Æſchyl. Perſ. 768.

Hinc τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα interpretor, *Qui tam præclara facinora fortuna favente ediderunt*.

Τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας
Ἐμπίπλεις ἔτως ἀεικῶς;
Πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,
Σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ
Ψυχᾷ πολέμους· τὰ δὲ τοῖς δυωτοῖς
Οὐκ ἐρισὰ πλάθειν.

218. ἐμπίπλης] ἐπιπίπλεις Turneb. Ibid. ἀεικῶς] ἀϊκῶς Br.

217. οἰκείας—ἄτας, si vera ſcriptura eſt, interpretari licet, *mala quæ Electra præ reliquis ſororibus perpeti ſolebat.* Vid. v. 362. et ſeq. Non deterius tamen eſſet:

Οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἵων
Τὰ παρόντ' οἰκεῖς, ἃ τ' εἰς ἄτας
Ἐμπίπλεις ἔτω σκαιῶς;

Ἐξ οἵων οἰκεῖς, *per quales homines vivis*, vel *penes quos tuæ vitæ poteſtas eſt.* Sic οἰκεῖμεν pro ζῶμεν, Œd. Col. 1401.

Ἄτη vox ambigua eſt, ſignificans et *damnum*, et *veſaniam*. Si vulgatam lectionem ſequimur, priori notione accipienda eſt. Sed ad alterum potius ducit v. 226. in quo ad præcedentia Chori monita manifeſta alluſio eſt. *Veſaniam*, vel *vecordiam* ſignificat apud Homerum quoque, Iliad. A. 412. I. 115.

Ἐμπίπλεις quod habet Aldina, melius convenire videtur, quam vulgata ἐπιπίπλεις. Sic enim Plato habet ἐμπίπλειν ἀνομίαν, epiſt. vii. p. 1284. E. Ariſtides: εἰς τέτες ἐμπίπλω τὲς λόγες, tom. ii. p. 323.

Σκαιῶς, *moroſe*, δυσκόλως. Auctor incertus apud Suidam, v. σκαιὸς, Ὁ δὲ ἐν μὲ ταῖς εὐθυξεσι σκαιὸς ἦν· ἐν δὲ ταῖς πράξεσι καὶ μάλα ἐς τὰ ναῦλα ἅπιος. Idem Suidas σκαιότης paullo poſt per ἀγριότης exponit.

Inter vulgatam lectionem et noſtram hoc præcipue intereſt, quod vulgata proxime ſequentem verſum,

Πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,

anticipat et ſuperfluum quodammodo reddit; non item ea, quam ex conjecturâ poſui.

221. τὰ δὲ, *hujuſmodi mores*, vel *hujuſmodi probra.*

222. ἐρισά. Vix credo ab Auctore eſſe. Tentabam: ἐραστὰ, ut Hom. Odyſſ. I. 230.

Ἀντιστροφὴ β΄.

Ηλ. Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δή.

223. Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δή.] Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην· ἐν δεινοῖς Ald. δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς Br.

Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.

Malim tamen: ἄρισα.

223. Quod hic dedit H. Stephanus,

Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δή,

Triclinii, ut ipſe profitetur, emendatio eſt. Ed. Ald. et MSS. Bodleiani exhibent:

Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην· ἐν δεινοῖς.

Quod etſi aperte mendoſum ſit, quippe nec metro congruum, nec commodam ſententiam habens, pro minera tamen haberi debet, in qua nobis vera Sophoclis ſcriptura quærenda eſt. Ac primo, quid ſibi hic vult ἠναγκάσθην? An ſubaudiendum τοιαῦτα λέγειν vel aliquid ſimile? At negat in proximis verſibus Electra ſe ulla neceſſitate coactam hoc facere; negat, inquam, cum affirmat ſe nunquam, quoad vita duraverit, ab hac verborum intemperantia ceſſaturam:

— ἐν γὸ δεινοῖς ἐ χήσω
Ταύτας ἄτας,
Ὅφρα μ' ἔχῃ βίοτος.

Animadverte, quæſo, Lector, in his quos citavi verſibus tertium jam repeti ἐν δεινοῖς. Intelliges, opinor, in prioribus verſibus poſitum fuiſſe argumentum ἀπὸ τῶν δεινῶν deſumptum, cui hic reſpondet. Illud ſic fortaſſe Auctor enunciaverat;

Δεινοῖς συνεκλήσθην, ἐν δεινοῖς.
Ἔξοιδ'.

Periculis, periculis undecunque cincta ſum. Probe ſcio. Pro συνεκλήσθην, ſi ſcripſerint Veteres συνεκλάσθην, ut Callimachus κλᾶδα pro κλεῖδα, H. in Cer. 45. (vid. et Gregor. de Dialecto Doric. ſect. 126.) librariis ἠναγκάσθην inde facientibus proclivior lapſus erat. Συνεκλήσθην, i. e. συνεκλείσθην bene hic convenire docebit locus Ari-

Ἔξοιδ'· ὃ λάθει μ' ὀργά.
Ἀλλ', ἐν γὰ δεινοῖς, ὃ χήσω
Ταύτης ἄτας,
Ὄφρα μ' ἔχῃ βίοτος·
Τίνι γάρ ποτ' ἂν, ὦ φίλα γενέθλα,
Πρόσφορον ἀκέσαιμ' ἔπος ;

227. μ' ἴσχῃ βίοτος] μὲ βίος ἴσχῃ Ald. Br. 228. ὦ φίλα] ὦ φιλία Ald. Br. 229. ἀκέσαιμ'] ἀκέσαί μ' Ald.

ſtid. tom. i. p. 452. εἶτα ᾗ εἰς ἀνάγκην καλακίκλειν). Confer etiam Aj. 1291.

Qui ἐν deinde in initio verſus addidit, phraſin ad ſequentium, puto, normam reformare voluit.

224. ὃ λάθει μ' ὀργά, *non latet me ira mea.* Sic fere Interpretes, ex ingenio *mea* ſupplentes. At neque ſic bona ſententia eſt. Non enim de ira ſua a Choro admonita erat, ſed de periculis, quibus ob linguæ intemperantiam expoſita erat; quæ ideo profitetur ſibi non ignota eſſe. Legendum forte :

ὃ λάθει μ' ὀργμά.

Non latet me circumſeptio : ὀργμὰ, *circumſeptio,* ab εἴργω, *cohibeo.* Heſychius, ὀρχμαί· φραγμοί : unde alii fortaſſe ὀρχμὰ hic malint. Sed alteram ſcripturam tuetur locus incerti ſcriptoris apud Suidam, v. ὀργμεύοντες, ubi non prætulerim cum Kuſtero ὀγμεύοντες.

225. χήσω, *compeſcam, cohibebo.*

228. φίλα. Suidas φιλία habet, citans hæc ad v. καίρια· nec aliter Aldina et MSS. Bodleiani. Sed metro convenientius erit φίλα γενέθλα (pro φίλη γενέθλη) modo recte ſic ἀντίστοιχοι, v. 208. conſtituerim :

Θανάτῳ διδύμαιν χεροῖν ἀεικεῖς——
Τίνι γάρ ποτ' ἂν, ὦ φίλα γενέθλα——

Contra, ſi γενέθλα nominativus pluralis eſt a γένεθλον, legendum erit φιλία.

229. ἀκέσαιμ'. Ita ſcribendum, non disjunctim ἀκέσαί μ'. Senſus eſt ; *cui bene audiam, a quo laudabor ?* Confer Philoct. 616.

Τίνι φρονοῦντι καίρια;
Ἄνετέ μ', ἄνετε παράγοροι·
Ταῦτα γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται.
Οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι,
Ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ,
Μάτηρ ὡσεί τις πιστὰ,
Μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.
Ηλ. Καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε,
Πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
Ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;
Μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις·
Μήτ', εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,
Ξυναίοιμ' εὔκηλος, γονέων
Ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας

232. ταῦτα] τάδε Ald. Br.

232. Bene Johnſonus κεκλήσεται pro ἔσται poſitum cenſet, citans v. 977. Confer Æſchyl. Perſ. 2. et 242. Choeph. 1037. quæque præterea congeſſimus ad Eurip. Hecub. 625.

234. ἀνάριθμος—θρήνων. Sic Eurip. βοστρύχων πινῶδες, Oreſt. 225. θεσπισμάτων ψευδόμαντις, ibid. 1699. Noſter ἀλαῶν ὀμμάτων φυτάλμιος. Œd. Col. 147.

236. πιστὰ, *bona, benevola.* Vide Æſchyl. Choeph. 395. Πιστὰ φρονέων, Pind. Olymp. iii. ſtroph. 2. Confer et Eurip. Ion. 764.

237. μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις, *ne damnum tibi tua intemperantia conſciſcas.* De ambiguitate vocis ἄτα dixi ad v. 217.

244. Verſus mendoſiſſimus, ſaltem intricatiſſimus. Lego:

Οἰκτισμοὺς ἴσχουσ', ἀπτέρυγας
Ὀξυτόνων γόων.

Ὀξυτόνων γόων.
Εἰ γὰ ὁ μὲν θανὼν
Γᾶ τε καὶ ἀδὲν ὢν
Κείσεται πάλας,
Οἱ δὲ μὴ πάλιν
Δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,
Ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς, ἀπάντων
τ' εὐσέβεια θνητῶν.

ΧΟΡΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

Ἰαμβοι.

Χο. Ἐγὼ μὲν, ὦ πᾶ, καὶ τὸ σὸν στεύδσ' ἅμα,
Καὶ τἀμὸν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
Λέγω, σὺ νίκα· σοὶ γὰ ἑψόμεθ' ἅμα.
Ηλ. Αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
Πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
Ἀλλ', ἡ βία γὰ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
Σύγγνωτε· πῶς γὰ ἥτις εὐγλὴς γυνὴ,
Πατρῷ' ὁρῶσα πήματ', ἐ δρῴη τάδ' ἂν,
Ἃ 'γὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ
Θάλλοντα μᾶλλον ἢ καθαφθίνονθ' ὁρῶ;

250. δώσουσ'] δώσουσιν Br.
252. εὐσέβεια] εὐσεβία Br.
Ibid. θνητῶν] θνατῶν Ald. Br.
259. σύγγνωτε] ξύγγνωτε Br.

Luctum ob parentes ita comprimens, ut non in ejulatus acutos erumpat. Sic locum laxius paullo interpretor. Vox οἰκτισμὸς extat Æſchyl. Eumen. 189. Xenophont. p. 510. Sympoſ. ſub initio. Polluc. lib. vi. cap. 50. ſect. 201.

257. πολλοῖσι θρήνοις, *ob nimis multa lamenta.* Conſtruitur enim cum δοκῶ, non cum δυσφορεῖν.

262. θάλλοντα. Conf. Philoct. 262.

Ἦ πρῶτα μὲν τὸ μητρὸς, ἥ μ' ἐγείνατο,
Ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
Ἐν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τἀ πατρὸς
Ξυνοικῶ, καὶκ τῶνδ' ἄρχομαι, καὶκ τῶνδέ μοι
Λαβεῖν θ' ὁμοίως κ̓ τὸ τηπάδαν πέλει.
Ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
Ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
Τοῖσιν πατρῴοις ; εἰσίδω δ' ἐσθήματα
Φορεῖντ' ἐκείνῳ ταυτὰ, καὶ πυρεσίους
Σπένδοντα λοιβὰς, ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν ;
Ἰδὼ δὲ τάτων τὼ τελοῦσ̓ ἰαν ὕβριν,
Τὸν αὐτοφόντην ἡμὶν ἐν κοίτῃ πατρὸς
Ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, μητρὸς εἰ χρεὼν
Ταύτην προσαυδᾶν τῶδε συγκοιμωμένην ;
Ἡ δ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι
Ξύνες', Ἑρμιῦν ὅπιν ἐκφοβουμένη·
Ἀλλ', ὥσπερ ἐγελῶσα τοῖς πονουμένοις,
Εὑρᾶσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε
Πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε,
Ταύτῃ χορὰς ἵστησι, καὶ μηλοσφαγεῖ
Θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.

266. τῶνδέ μοι] τῶνδ' ἐμοὶ Br. 274. αὐτοφόντην] αὐτοίντην Br. e Schol.

270. ἐσθήματα—ταυτὰ, i. e. veſtimenta regibus ſolenniter geſtata. Statius, Theb. v. 315. *notas, regum geſtamina, veſtes*; et vi. 80. *cultuſque, inſignia regni, Purpureos.* Germanic. Arat. Phænomen. *Reges—ſatis religioſe tunicati.* Nonnus, K. 20.

——βασιλήϊα φαιδρὰ τοκῆος
Δύσατο πορφυρέῳ πεπαλαγμένα φαρέα κόχλῳ.

283. ἔμμην' ἱερά. Quid proprie ſint, docebunt annotata ad Eurip.

Ἐγὼ δ', ὁρᾶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
Κλαίω, τέτηκα, καὐπικωκύω πατρὸς
Τὴν δυστέλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένῳ,
Αὐτὴ πρὸς αὐτήν· ἀδὲ γὰ κλαῦσαι πάρα
Τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
Αὐτὴ γὰ ἡ λόγοισι γὼναία γωὴ
Φωνῆσαι, τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά·
Ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
Τέθνηκεν, ἄλλος δ', ἅτις ἐν πένθει βροτῶν;
Κακῶς ὄλοιο· μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
Τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.
Τάδ' ἐξυβρίζει· πλὴν ὅταν κλύῃ πινὸς
Ἥξοντ' Ὀρέστην, τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
Βοᾷ παραστᾶσ'· Οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
Οὐ σὸν τόδ' ἐξ τοὔργον, ἥτις ἐκ χερῶν
Κλέψασ' Ὀρέστῃ τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
Ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην.
Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας
Ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρών,

Heraclid. 780. Sed hic Sophocles, minus quidem proprie pro feſto die adhibuit, qualemcunque ob cauſam celebrato. Et ſic Suidas: Ἱερομηνίαι· αἱ ἑορτώδεις ἡμέραι ἱερομηνίαι καλοῦνται.

286. δαῖτ', i. e. θυσίαν, *ſacrificium*. Sic θεῶν ἐν δαῖτι apud Homerum pluries. Virg. Æneid. viii. 186. *Has ex more dapes*. Vide et Pindari Iſthm. ii. antiſtr. 3. et Iſthm. iv. antiſtr. 4.

289. Clytæmneſtra quomodo λόγοισι γενναία dici meruerit, non equidem intelligo: λόχοισι γενναία eſſet *Illa in inſidiis fortis*. Confer v. 124.

290. φωνῆσα. Inepta et ſuperflua vox, cui lubens ſuffecerim φωρῶσα, *deprehendens*. Ἐξονειδίζει κακὰ verterim *aggerat convitia*; niſi ſcripſit Auctor καλὰ ironice.

Ὁ πάντ' ἄναλκις ὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
Ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
Ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ
Παυστῆρ' ἐφήξειν ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
Μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾷν τι, τὰς ὄσας τέ μου
Καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.
Ἐν οὖν τοιούτοις, ὅτε σωφρονεῖν, φίλαι,
Οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς
Πολλή γ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά.
Χο. Φέρ' εἰπὲ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας
Λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;
Ηλ. Ἢ κάρτα· μὴ δόκει μ' ἂν, εἴπερ ἦν πέλας,
Θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.
Χο. Ἢ κἂν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
Τοὺς σοὺς ἱκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει.
Ηλ. Ὡς νῦν ἀπόντος, ἱστόρει τί σοι φίλον.
Χο. Καὶ δή σ' ἐρωτῶ· τοῦ κασιγνήτου (τί φῄς)
Ἥξοντος, ἢ μέλλοντος, εἰδέναι θέλω.
Ηλ. Φησίν γε· φασκων δ', οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ.
Χο. "Φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα.
Ηλ. Καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ.
Χο. "Θάρσει· πέφυκεν ἐσθλὸς, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις.
Ηλ. Πέποιθ'· ἐπεί τ' ἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.

307. τέ μου] τ' ἐμοῦ Br.
311. πολλή γ'] πολλή τ' F. 1. 2.
316. Ἢ κἂν] ἦ δ' ἂν Ald.
319. Parentheseos notas delet Br.

319. Delendæ parentheseos notæ, ut constructio sit, εἰδέναι θέλω, τί φῄς. Sic melius decurrere videtur oratio. Non enim ignoro verbis *sciendi* genitivum nonnunquam subjici. Vide ad Trachin. 398.

Χο. Μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὡς δόμων ὁρῶ
Τὸν σὸν ὅμαιμον ὀκ πατρὸς ταὐτὸν φύσιν
Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρὸς, ἐκπάφια χεροῖν
Φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.
Χρ. Τίν' αὖ σὺ τῇδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
Ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὦ καπηγνήτη, φάπν;
Κἀδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
" Θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά.
Καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτὴν, ὅπι
Ἀλγῶ πὶ τοῖς παροῦσιν· ὡς ἂν, εἰ σθένος
Λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἵ' αὐτοῖς φρονῶ.
" Νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πολεῖν ὑφειμένη δοκᾶ·
Καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.
Τοιαῦτα δ' ἀλλὰ κἀγὼ σὲ βέλομαι ποιεῖν.
Καίτοι τὸ μὲν δίκαιον, ἐχ ἥ 'γὼ λέγω,
Ἀλλ' ἢ σὺ κρίνεις· εἰ δ' ἐλεύθεραν με δεῖ
Ζῆν, τῶν κρατέντων ἐσὶ πάντ' ἀκουσέα.
Ηλ. Δεινόν γε σ' ὄσαν πατρὸς, οὗ σὺ παῖς ἔφυς,
Κείνα λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
Ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα
Κείνης διδακτὰ, κἀδὲν ὀκ σαυτῆς λέγεις.

327. ὅμαιμον hic eſt adjectivum, non ſubſtantivum. Ipſa enim Chryſothemis, ne dubites, ὅμαιμος φύσις dicitur. Sic Homerus ὁμηλικίη pro ὁμῆλιξ. Vide et citata ad Aj. 771.

337. πολεῖν ὑφειμένη. Recte Scholiaſtes exponit.

340. Poſt λέγω, repetendum a verſu ſuperiori ποιεῖν. *Pium eſt te, non ut ego ſuadeo, facere.*

341. μὲ δεῖ. Legendum, ni fallor, σὲ δεῖ, ut recte hic ſignificet Chryſothemis, quæ infra apertius declarat v. 376. et 381.

Ἐπεί θ' ἑλοῦ γε θάτερον, ἢ φρονεῖν κακῶς,
Ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμλω ἔχειν.
Ἥτις λέγεις μὲν ὀρθίως, ὡς εἰ λάβοις
Σθένος, τὸ τάτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·
Ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης,
Οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε σῴζουσαν ἐκτρέπεις.
Οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
Ἐπεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
Κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων.
Οὐ ζῶ; κακῶς μέν, οἶδ', ἐπαρκέντως δέ μοι.
Λυπῶ δὲ τάτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
Τιμὰς προσάπτειν, εἴτις ἔς' ἐκεῖ χάρις.
Σὺ δ' ἡμὶν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ,
Ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξυνεῖ.
Ἐγὼ μὲν οὖν ἐκ ἂν ποτ', ἐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
Μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς,
Τάτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλησία
Τράπεζα κείσθω, καὶ πρεπόντως βίος.
Ἐμοὶ γὰρ ἔστω τἀμὲ μὴ λυπεῖν μόνον

347. ἐπεί θ'] ἔπειθ' Ald.
Ibid. θάτερον] θάτερ' Ald. Br.
356. δοί μοι] δ' ἐμοί. Br. etiam 378.
365. μὴ] νὴν Br.

347. θάτερον. Bodleiani duo θάτερ', quod anapæſtum tollit, Tragicis in quarto loco plerumque vitatum. At non memini qui in hac phraſi, plurale θατερ', non ſingulare θάτερον adhibuerit. Unde, ſi vel neceſſario ejiciendi eſſent anapæſti, malim ἢ delere, quam θάτερ' ſine auctore recipere.

365. λυπεῖν. Scholiaſtes et hoc in MSS. inveniſſe videtur, et præterea λιπεῖν, quod hunc ſenſum efficeret; *Mihi ſatis eſt non deficere alimenta.* Sed omnino retinendum λυπεῖν. *Mihi inſtar pabuli ſit, non me duntaxat, ſed alios angere.* Confer v. 357.

Βόσκημα· τὸ σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
Οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' ὤν· νῦν δ' ἔξον παῖδες
Πάντων ἀρίστω παῖδα κεκλῆσθαι, καλῶ
Τῆς μητρός· ὅτῳ γὰ φανῇ πλείστοις κακὴ,
Θανόντα πατέρα κ᾽ φίλους προδοῦσα σούς.
Χο. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν· ὡς τοῖς λόγοις
Ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
Τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὖτη πάλιν.
Χρ. Ἐγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἠθάς εἰμί πως
Τῶν τῆσδε μύθων· ἐσ᾽ ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
Εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὼ ἰὸν
Ἥκουσ᾽, ὃ ταύτην τῶν μακρῶν ἀφῆσ᾽ γόων.
Ηλ. Φέρ᾽, εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν· εἰ γὰ τῶνδέ μοι
Μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ᾽ ἔπι.
Χρ. Ἀλλ᾽ ἐξερῶ τοι πᾶν ὅσον κάτοισθ᾽ ἐγώ.
Μέλλουσι γάρ σ᾽, εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
Ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μήποθ᾽ ἡλίῳ
Φέγγος προσόψει· ζῶσα δ᾽ ἐν κατηρεφεῖ
Στέγῃ, χθονὸς τῆσδ᾽ ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά·
Πρὸς ταῦτα φράζου, καί με μήποθ᾽ ὕστερον
Παθοῦσα μέμψῃ· νῦν γὰ ἐν καλῷ φρονεῖν.
Ηλ. Ἦ ταῦτα δή μοι καὶ βεβούλευται ποιεῖν;
Χρ. Μάλιθ᾽· ὅταν περ οἶκαδ᾽ Αἴγισθος μόλῃ.
Ηλ. Ἀλλ᾽ ἐξίκοιτο τῆδέ γ᾽ ἔνεκ᾽ ἐν τάχει.
Χρ. Τίν᾽, ὦ τάλαινα, τόνδ᾽ ἐπηράσω λόγον;

369. φανῇ] φανεῖ Br.
375. ἠδ᾽ ἂν] κἠδ᾽ ἂν Br.
377. τῶν μακρῶν] omittit τῶν Ald.
380. ἐξερῶ τοι] ἐξερῶ σοι Ald. Br.
381. λήξεις] λήξοις Ald. Turneb.
385. καί με] κἀμὲ Br.
387. δή μοι] δή με F. 1. 2. Br. e codd.

381. λήξεις. Ita bene MSS. Bodleiani. Vulgo λήξοις.

Ηλ. Ἐλθεῖν ἐκεῖνον, εἴτι τῶνδε δρᾷν νοεῖ.
Χρ. Ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; πῦ ποτ' εἶ φρενῶν;
Ηλ. Ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω.
Χρ. Βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;
Ηλ. Καλὸς γὰρ οὐμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι.
Χρ. Ἀλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.
Ηλ. Μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν.
Χρ. Ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκάθειν.
Ηλ. Σὺ ταῦτα θώπευ'· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.
Χρ. Καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.
Ηλ. Πεσούμεθ', εἰ χρὴ, πατρὶ τιμωρούμεναι.
Χρ. Πατὴρ δὲ τούτων (οἶδα) συγγνώμην ἔχει.
Ηλ. Ταῦτ' ἐστὶ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.
Χρ. Σὺ δ' οὐχὶ πείσῃ καὶ συναινέσεις ἐμοί;
Ηλ. Οὐ δῆτα· μήπω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή.
Χρ. Χωρήσομαί τ' ἄρ' οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ.
Ηλ. Ποῖ δ' ἐμπορεύῃ; τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα;
Χρ. Μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.
Ηλ. Πῶς εἶπας; ἦ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;
Χρ. Ὃν ἔκταν' αὐτή· τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.
Ηλ. Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;
Χρ. Ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί.
Ηλ. Ὦ θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.
Χρ. Ἔχεις τί θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;
Ηλ. Εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε.
Χρ. Ἀλλ' οὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.

401. τιμωρούμεναι] τιμωρούμενοι Ald. Br.
404. πείσῃ] πείσει Br.
407. ἐμπορεύῃ] ἐκπορεύῃ Ald. Ibid. τῷ] ποῖ Ald.
413. συγγένεσθε] ξυγγένεσθε Br.

Ηλ. Λέγ' ἀλλὰ τᾶτο· πολλά τοι σμικροὶ λόγοι
Ἔσφηλαν ἤδη, κοὐ κατώρθωσαν βροτές.
Χρ. Λόγος τις αὐτὴν ἔστιν εἰσιδεῖν πατρὸς
Τᾷ σᾷ τε κἀμοῖ δευτέραν ὁμιλίαν,
Ἐλθόντος ἐς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέσιον
Πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον, ὃ φέρῃ ποτὲ
Αὐτὸς, ζανῶν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τᾶδ' ἄνω
Βλαστεῖν βρύοντα φυλλὸν, ᾧ κατάσκιον
Πᾶσαν γῆν τὴν Μυκηναίων χθόνα.
Τοιαῦτά τε παρόντος, ἡνίχ' ἡλίῳ
Δείκνυσι τοὔναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένᾳ·
Πλείω δὲ τᾶτων ἃ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
Πέμπει με κείνη τᾶδε τᾷ φόβᾳ χάριν.
Πρός νιν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν,

429. πέμπει με κείνη] πέμπει μ' ἐκείνη Br. e codd. C. D. T. et suo. 430, 431, 432. Hos tres v. Electræ tribuit Ald.

420. δευτέραν ὁμιλίαν. Ne emendare festinemus, vetat δισσῶν ὀνείρων infra, v. 647. At unius duntaxat somnii, non duorum, in sequentibus meminit Chrysothemis. Quidnam igitur sibi volunt δευτέραν illud et δισσῶν? An somnium id bis in eadem nocte a Clytæmnestra visum esse? quemadmodum somnia quædam, ad majorem rei fidem faciendam, repetita fuisse traduntur. Cic. de Divin. lib. i. 25. et 26. Hæc si mens Auctoris fuit, obscurius paullo enunciavit: quod in Sophocle quis miretur?

426. ἡλίῳ Δείκνυσι τἄναρ. Ex more Veterum hoc feciisse videtur. Confer Eurip. Iph. Taur. 43. Valerius Flaccus, v. 330.

Senserat ut pulsas tandem Medœa tenebras,
Rapta toris, primi jubar ad placabile Phœbi
Ibat.

430. τῶν ἐγγενῶν, *qui jura affinitatis tuentur*. Vid. ad Antig. 205. Iidem Platoni ὁμόγνιοι θεοὶ dicuntur. Δία ξύναιμον habet Noster, Antig. 670. θεῶν ὁμογνίων, Œd. Col. 1398.

Ἐμοὶ πιθέσθαι, μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν·
Εἰ γάρ μ' ἀπώσῃ, σὺν κακῷ μέτῃ πάλιν.
Ηλ. Ἀλλ', ὦ φίλη, τέτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν
Τύμβῳ προσάψῃς μηδέν· ἀ γάρ σοι θέμις,
Οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστέναι
Κτερίσματ', ἐδὲ λατρὰ προσφέρειν πατρί.
Ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνῃ
Κρύψον νιν, ἔνθα μή πετ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
Τέτων πρόσοδοι μηδέν· ἀλλ', ὅταν θάνῃ,
Κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω.

432. ἀπώσῃ] ἀπώσει Br. 440. σωζέσθω] σωζέσθων Br. e cod. suo.

436. κτερίσματ', ἐδὲ λατρά. Cujusmodi fuerint in medio reliquit Poeta: ἐντάφια vocat, v. 328. χοάς, v. 408. et 442. ἔμπυρα, v. 407. Libationes sepulchrales quales fuerint omnium planissime declarat Eurip. Iph. Taur. 161. ἔμπυρα interpretabitur Lucianus de Luctu, sect. 19. τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν, ᾗς αὐτοὶ ἑρᾶτε, αἷμα, ὡς τὸ μὲν νομιζόμενον ὑπ' παρασκευασμένων, ὁ καπνὸς παραλαβὼν ἄνω εἰς τὸν ἀέρα οἴχεται κ. τ. λ. Has inferias qui λατρὰ dixerit non memini, tentabamque adeo λύτρα. Hesychius: Λύτρα· καθάρματα.

437. ἢ πνοαῖσιν. Alteri substantivo, non huic, accommodatur verbum κρύψον; de qua licentia fuse egit Dorvillius ad Chariton. p. 398. Hortabatur Electra sororem, ut inferias sibi a Clytæmnestra demandatas, vel ludibria ventis dispergeret, vel, si matris reverentia hoc prohiberet, saltem pulveri infoderet, tanquam thesaurum ipsi post fata sponte perventurum. Veteres, quæcunque mortuis devovebant, terra superinjecta occultare solebant: vid. ad Antig. 203. Cujus moris origo ad opinionem forte referenda est, mortuorum juris esse, quæcunque terra occultarentur.

438. εἰς εὐνήν. Tetigit Dorvillius ad Chariton. p. 97.

Ἀρχὶὼ γὰ, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ
Πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς
Οὐκ ἄν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε.
Σκέψαι γὰ, εἴ σοι πρόσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
Γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς,
Ἐμαχαλίσθη, καπὶ λωτροῖσιν κάρᾳ

441. ἀρχὶν γὰς] ἀρχὶν δ' ἄν Ald. Br. 442. τάσδε] τάσδέ μοι Ald.

441. τλημονεστάτη, *impudentissima*. Sic τλημονέστατον λόγον, Philoct. 367. Vide et supra, v. 277.

447. ἐμαχαλίσθη. Bene Grammatici μασχαλιδέντας interpretantur, *quibus membrorum extremitates amputantur, et axillis cadaveris subjiciuntur*. Tradunt porro hoc ab antiquis factum esse, mortui debilitandi causa, ne æque ad homicidium ulciscendum potens esset. Quod mihi cum hoc Sophoclis loco non satis convenire videtur. Commemoratur enim μασχαλισμὸς, ut causa cædi superaddita, cur Agamemnonis odium in Clytæmnestram implacabile esset; unde colligas contumeliam potius, quam homicidæ incolumitatem hoc more spectatam esse. De ἀκρωτηριασμῷ, quod ad μασχαλισμὸν proxime sane accedit, clara res est: vid. Hom. Odyss. x. 475. Apollon. Rhod. iii. 378. Virgil. Æneid. vi. 496. Arrianum de supplicio Bessi, Exped. Alex. lib. iv. cap. 7. Justin. xv. 3.

Etymologus porro cum in v. λώβη tradat, ἀκρωτηριασμὸν hominum sceleſtorum pœnam fuisse usitatam, non inepte emendes:

Ὑφ' ἧς θανὼν, ἄτιμος, ὥστε δυσσεβὴς,
Ἐμασχαλίσθη——

ut ἄτιμος cum ἐμασχαλίσθη construatur. *Ignominiose, ut sceleſtus, artus præcisos sub axilla gessit*. Perfrigidum sane est δυσμενὴς: quem enim ferro interfecerat Clytæmnestra, num aliud quam δυσμενὴς esse potuit?

Κηλῖδας ἐξέμαξεν· ἆρα μὴ δοκεῖς
Λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τῷ φόνῳ φέρειν;
Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
Τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας,
Κἀμοῦ ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως

Quod ſequitur ἐπὶ λυτρεῖσιν ſatis cum hiſtoria convenire non negaverim. Tradunt enim antiqui, tragici ſaltem, Agamemnonem in balneo occiſum fuiſſe. Æſchyl. Agam. 1118. Eumen. 636. At quam vim ad πάθος augendum habeat balnei commemoratio, equidem non intelligo. An legendum?

—κἀπ' ἀλιτροῖσιν, κάρα
Κηλῖδας ἐξέμαξεν.

Ἐπ' ἀλιτροῖσιν, *velut ob ſcelera*: κάρα de capite Agamemnonis intelligendum eſt. Euſtathius in Iliad. T. p. 1237. τὰ ἐκ φαύλου φόνου ῥυπαινόμενα ξίφη εἰς τὴν τῶν πιπτόντων κεφαλὴν ἀνεμάττοντο. Feciſſe hoc videntur homicidæ, velut teſtantes eum, quem occiderant, proprii ſceleris debitas pœnas dediſſe; unde phraſis; *tuo capite hoc abſterges*. Hom. Odyſſ. T. 92. ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις. Crœſus apud Herodotum, i. 155. ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας φέρω. Eodem forte alludit Apollon. Rhod. iv. 234.

—τάδε πάντα, δαήσονται κεφαλῇσι
Πάντα χόλον, ᾧ πᾶσαν ἐὴν ὑποδίγμενοι ἄτην.

448. ἆρα μή. Malim ἆρα μὴν, *an revera*.

450. οὐκ ἔστιν. Vid. Aj. 470. Eurip. Electr. 1066. et quæ dedi ad ejuſdem Ion, 353.

451. ἄκρας φόβας. Vix putem morem fuiſſe ſummos capillorum apices vel Deo conſecrare vel mortuis honoris cauſa offerre. Vid. annotata ad Eurip. Oreſt. 128. Victor. Var. Lect. lib. xxxii. 6. An igitur ἄκρας interpretandum *optimas, præſtantiſſimas?* An mendo laborat locus, legendumque ἀβρὰς, non ἄκρας? Denique ſi quis ἄκρας ad κρατὸς referre maluerit, tueri ſe poterit ex annotatis ad Eurip. Oreſt. 270. Electr. 140.

Ἄ ἄχω, δίος αὐτῷ τήνδε λιπαρῆ τρίχα,
Καὶ ζῶμα τυμβεῖον, ἀ χλιδᾶις ἠσκημένον.
Αἰτᾶ δὲ πεφαιτνᾶσα, γῆθεν εὐμενῆ
Ἡμῖν δρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθρὰς μολεῖν·
Καὶ παῖδ' Ὀρέστᾳ ἐξ ὑπερτέρας χερὸς
Ἐχθροῖσιν αὐτᾶ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί,
Ὅπως τολοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
Χερσὶ τρέφωμεν ἢ παρὼν δωρήμεθα.
Οἶμαι μὲν ἄν, οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον
Πέμψαι πάρ' αὐτῆ δυσπρόσοπ' ὀνείρατα.
Ὅμως δ', ἀδελφή, σοί θ' ὑπέργησον πάρα
Κἀμοί τ' δρωγά, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν
Πάντων ἐν ἅδε κειμένῳ κοινῷ πατρί.
Χο. Πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δὲ
Εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τάδε.

453. τήνδε λιπαρῆ] τήνδ' ἀλιπαρῆ Ald. 464. κἀμοί τ'] ἐμοί τ' Ald. Br. Turneb.

453. τήνδε λιπαρῆ τρίχα. Lectionem hanc conservavit Scholiastes, qui et ἱκέτιν τρίχα exponit. Extat adjectivum λιπαρὴς infra, v. 1395. Œd. Col. 1181. Verbum λιπαρέω, Œd. Tyr. 1448. Herodot. iii. 51. Vulgo, τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα. Sed nullum datur adjectivum ἀλιπαρής.

454. ζῶμα. Plerumque significat pallium, ut indicare videtur Scholiastes. Pallia tamen mortuis oblata non temere invenias: unde probabiliter idem de zona vel cingulo interpretatur, quam ab Electra, tæniam in promptu non habenti, quippe subito oblatam occasionem celeriter arripienti, vice tæniæ consecrari minime absurdum erat.

457. ἐξ ὑπερτέρας χερός. Sic infra, v. 1096. καθύπερθεν χερί. Eurip. Bacch. 879. χεῖρ' ὑπὲρ κορυφᾶς τῶν ἐχθρῶν. Ἐξ pro μετὰ hic poni videtur. Nicander: Σκορπίου, ἐκ κέντρου τεθηγμένου, Theriac. 14.

Χρ. Δράσω· " τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
" Δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ὀπιπεύδειν τὸ δρᾶν.
Πειρωμένῃ δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
Σιγὴ παρ' ὑμῶν, πρὸς θεῶν, ἔσω, φίλαι.
Ὡς εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
Δοκῶ με πεῖραν τῇδε τολμήσειν ἔπι.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Εἰ μὴ ἐγὼ παράφρων
Μάντις ἔφυν, καὶ γνώμας
Λειπομένα σοφᾶς,
Εἶσιν ἀ πρόμαντις
Δίκα, δίκαια φερομένα
Χερσὶν κράτει· μέτεισιν, ὦ
Τέκνον, ἐ μακρᾷ χρόνῳ.
Ὑπεστί μοι θράσος,
Ἀδυπνόων κλύουσαν

474. μὴ ἐγὼ] μὴ 'γὼ Br. 481. θράσος] θάρσος Ald.

468. τὸ γὰρ δίκαιον. Subobſcura gnome ſic fortaſſe intelligenda eſt; *De re honeſta* (i. e. quam honeſtam eſſe conſtat) *diſceptare non oportet, ſed facere.* Οὐκ ἔχει λόγον plerumque ſine nominativo, ut verbum impersonale, occurrit; valetque, *rationi minime conſentaneum eſt.* Qua quidem ratione et hunc locum conſtruendum cenſeo, ut δίκαιον accuſativus ſit verbo δρᾶν ſubjectus. Nec objici debet impeditus verborum ordo, Sophocli, ut a populari ſermone remotior, haud raro captatus.

481, 2. μοι—κλύουσαν. Nota enallagen caſuum, et vid. cl. Forſterum, Ind. Platonico, v. Accuſativus.

Ἀρτίως ὀνειράτων·
Οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ Φύσας
Ἑλλάνων ἄναξ,
Οὐδ' ἀ παλαιὰ χαλκόπληκτος
Ἀμφήκης ῥύσις,
Ἃ νιν κατέπεφνεν αἰ-
σίως ἐν αἰκίαις.

Ἀντιστροφή.

Ἥξει δὲ καὶ πολύπους
Καὶ πολύχειρ, ἀ δεινοῖς
Κρυπτομένα λόχοις,
Χαλκόπους Ἐρινύς.
Ἄλεκτρ', ἄνυμφα γὰ ἐπέβα
Μιαιφόνων γάμων ἀμιλ-
λήματ' οἷσιν ἃ θέμις·
Πρὸ τῶνδέ τοι μ' ἔχει,

487. ἀμφήκης] ἀμφάκης Br.
489. ἐν] εἰν Ald.
490. Ἥξει δὲ] ἥξει Ald. Br.

494. Conſtructio eſt: [τινὲς] οἷσιν ἃ θέμις ἐπέβα [vel ἐπέβαν] ἄλεκτρα, ἄνυμφα ἀμιλλήματα [vel ὁμιλήματα.]

Nominativus etſi pluralis ſimulque maſculinus ſit, poteſt tamen verbum ſingulare adjunctum habere, ut oſtendi ad Eurip. Helen. 1378. Ἐπέβα igitur cum ἐπέβαν non mutaverim.

Pro ἀμιλλήματ' cum duo Bodleiani præbeant ἀμιλήματα, non longe quærenda erat vera lectio, ὁμιλήματ'. Sic Eurip. νυμφικὰς ὁμιλίας, Helen. 1420. Vox ὁμίλημα extat apud Platon. p. 841. A. et in fragmento Euripidis Antiopæ apud Stobæum, ſerm. xxxvi.

497. πρὸ τῶνδε, *ob hæc*. Sic πρὸ φόβοιο ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν, Iliad. P. 667.

Μήποτε, μήποθ' ἡμῖν
Ἀψεγὲς πελᾶν τέρας
Τοῖς ὁρῶσι κ᾽ σωδρῶσιν.
Ἦτοι μαντεῖαι βροτῶν
Οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ἐνείροις,
Οὐδ' ἐν θεσφάτοις,
Εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκ-
τὸς εὖ καταοχήσῃ.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ὦ Πέλοπος ἀ παλαιὸν

498. Superfluum eſt ἡμῖν, ut ſæpe apud Euripidem μοί. Vide Barneſium in Indice.

505. καταοχήσει. Non diſpliceret καταοκήψει, ut ὀργαὶ καταοκῆψαι, Eurip. Hippol. 1436. Vide et Æſchyl. Perſ. 514. et 742. Vulgata ſi retinetur, metaphora erit a navibus, quæ καταοχεῖν dicuntur, cum terræ appellunt.

506—517. Etſi difficile ſit rationem tranſpoſitionis reddere, præſertim ubi ἕξις aliqua paulo longius a ſede ſua deerravit, nequeo mihi perſuadere epodon hanc proprium locum obtinere: Primo, commode ſententiam claudit, εἰ μὴ τόδε φάσμα κ. ε. κ. Deinde mœſtitiam ſpirat epodos, cum in fine antiſtrophes, Chorus, ad boni eventus ſpem animum erigere cœperat; ut non facile intelligas quid ei in memoriam Myrtili hiſtoriam revocaverit. At hoc ipſum φάσμάτιον ad finem proximi actus transferatur, poſt verſum 876. jam venuſta et dilucida erunt omnia. Quippe audita ex nuncio Oreſtis morte, quam in curruum certamine accidiſſe mentiebatur, aptiſſime ſubjeciſſet Chorus ὦ πελόπειος ἱππεία, ὡς ἔμολες ἀλαὰ τᾷδε γᾷ. Imo vel ex ἀ πρόσθεν παλαιὸν ſatis liquere videtur, novam aliquam calamitatem ex aurigatione ortam, Chori animo obverſatam eſſe. Myrtili porro exemplum unquamne commodius citari potuit, quam ubi ſimilis fere caſus lugendus erat?

Πελόπονος ἱππεία,
Ὡς ἔμολες αἰανὴ
Τᾶδε γᾶ.
Εὖτε γὰρ ὁ πομπαθὴς
Μυρτίλος ἐκοιμάθη
Παγχρύσων δίφρων
Δυσάνοισιν αἰκίαις
Πρόρριζος ἐκπεφθείς,
Οὔτις πω
Ἔλειπεν ἐκ τᾶσδ' οἴκᾳ
Πελόπονος αἰκία.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοι.

Κλ. Ἀνειμένη μὲν (ὡς ἔοικας) αὖ τρέφῃ·
Οὐ γὰρ πάρες' Αἴγισθος, ὃς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ
Μή τοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλας.
Νῦν δ' ὡς ἄπες' ἐκεῖνος, ἁδὲν ἐντρέπῃ
Ἐμὲ γε· καί τοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ
Ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα κἠ πέρα δίκης
Ἄρχω καθυβρίζουσα καί σε κἀμὲ τὰ σά.

507. πελόπονος] πολύπονος Ald. Turneb. Br.
513. δυσάνοισιν] δυσάνοις Ald. Br.
517. πελόπονος] πολύπονος Ald. Br.
519. ἀεὶ] αἰεὶ F. 1. 2.

511. ἐκοιμάθη. Confer Œd. Tyr. 980. Antig. 844.

518. τρέφῃ, pro ἀνατρέφῃ. Sic Plato, epiſt. vii. ἐπὶ γῆ τρεφομένῳ, p. 1284. A. Liban. vol. i. p. 843. A. κατὰ τὴν πόλιν τρέφονται.

Ἀνειμένη, *libera, cuſtodia ſoluta*. Sic vertendum eſſe oſtendunt proximi duo verſus; pariaque ipſa de ſe Electra teſtatur, v. 314, 15.

Ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω· κακῶς δέ σε
Λέγω, κακῶς κλύουσα τοὺς σέθεν φιλεῖ.
Πατὴρ γὰρ, ὀδὲν ἄλλο σοὶ προφέρομ' ἀεὶ,
Ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν· ἐξ ἐμοῦ καλῶς·
Ἔξοιδα, τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι.
Ἡ γὰρ δίκη νιν εἶλε, κ' οὐκ ἐγὼ μόνη·
Ἢ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες.
Ἐπεὶ πατὴρ ὅτος σὸς, ὃν θρηνεῖς ἀεὶ,
Τὴν σὴν ὅμαιμον μόνος Ἑλλήνων ἔτλη
Θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
Λύπης ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τεκοῦσ' ἐγώ.
Εἶεν· δίδαξον δή με τοῦ χάριν τίνων
Ἔθυσεν αὐτώ· πότερον Ἀργείων ἑρεῖς;
Ἀλλ' ἀ μετ' αὐτοῖσι τὼν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
Ἀλλ' αὖτ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω; κτανὼν
Τἄμ', οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην;
Πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν ὀπλοῖ,
Οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς
Καὶ μητρὸς ὅτας ἧς ὁ πλεῖς ὅδ' ἦν χάριν;
Ἢ τῶν ἐμῶν ἄδης τίν' ἵμερον τέκνων

528. ἐξ ἐμοῦ καλῶς· Ἔξοιδα] ἐξ ἐμοῦ· καλῶς Ἔξοιδα Ald. Br. ἐξ ἐμοῦ, καλῶς Ἔξοιδα· Turneb.
530. εἶλε, κ' οὐκ] εἶλεν, οὐκ Ald. Br.
535. τεκοῦσ'] τίκτουσ' Ald. Br.
536. δή με τοῦ χάριν τίνων] δή με τοῦ, χάριν τίνος Ald.
540. τῶνδέ μοι] τῶνδ' ἐμοὶ Br. sic perpetuo.

528. ἐξ ἐμοῦ καλῶς· Ἔξοιδα. An præstiterit post ἐμοῦ distinguere?

——— ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
Ἔξοιδα.

536. An legendum τοῦ χάριν, τίνων τ', *cujus rei et quorum hominum gratia?*

Ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
Ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
Παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεῳ δ' ἐνῆν;
Οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
Δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
Φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
Δύσθυμος· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς,
Γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.
Ηλ. Ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γε μ' ὡς ἄρξασά τι

552. φρονεῖν] φρονῶν Ald.

545. δαίσασθαι. Mortem ſic depingi rariuſculum eſt. Gratius tamen Cynegetico, 347.

—— *totumque avidiſſimus orcus*
Paſcitur, et nigris orbem circumſonat alis.

Seneca, Herc. Fur. 554.

—— *mors avidis pallida dentibus.*

Confer etiam Eurip. Alceſt. 857. Antipater, Anthol. p. 219.

—— λοιμὸν ὅλας θοινήτορα χέρσου.

547. Μενέλεῳ. Sic cum iota ſubſcripto recte exhibet Scholiaſtes Bodleianus. Vulgo, Μενέλεω caſu genitivo.

553. Si vera eſt ſcriptura, participium σχοῦσα ad Electram referri debet; quod et Scholiaſtæ placet. Sed mihi hoc perfrigidam ſane ſententiam præbere videtur; *æquo judicio utens, alios vitupera.* Quanto Clytæmneſtra dignius eſſet; *At ſi tibi non recte ſentire videor, ipſa mentem puram habens, ineptos patienter fero.* Græce;

Γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς φαύλους ςέγω.

Heathius τοὺς πέλας *propinquos tuos* interpretatur, Agamemnonem intelligens. Sed hoc de cognatis dici (ut ἐγγὺς, Eurip. Heraclid. 37.) nondum mihi conſtat: τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας, Hippol. 446. recte vertunt, *iis qui alios amant.*

Λυπηρὸν, εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο·
Ἀλλ' ἢν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος θ' ὕπερ
Λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς, τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ.
Κλ. Καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις
Ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.
Ηλ. Καὶ δὴ λέγω σοί· πατέρα φῂς κτεῖναι; τίς ἂν
Τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι,
Εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι
Ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας, ἀλλά σ' ἔσπασε
Πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ τανῦν ξύνει.
Ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν, τίνος
Ποινῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·
Ἢ 'γὼ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν.
Πατήρ ποθ' οὑμὸς, (ὡς ἐγὼ κλύω) θεᾶς
Παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
Στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς
Ἐκκομπάσας, ἔπος τὶ τυγχάνει βαλών.

556. τεθνηκότος θ'] τεθνηκότος γ' Ald. Br. 563. ἔσπασε] ἔσπασεν Ald.

558. Nota phraſin inſolentem, λόγοις ἐξάρχειν.

566. ποινῆς. An legendum ποινάς?

569. ἐξεκίνησεν. Heathio placet ἐξενίκησεν, quod ſpeciem ſane habet. Vulgatam tamen interpretari forte licet; *excitavit e cubili* vel *e latibulo* ποδοῖν *curſitatione.*

570. Tentabam;

——ὃν κατὰ σφαγὰς,
Ἐκκομπάσας ἔπος τὶ τυγχάνει, βαλών.

Quem ad jugulum feriens, neſcio quid jactabundæ vocis edidit: σφαγαὶ, *jugulum,* ut Eurip. Oreſt. 291. De cerva hac vide Libanium, tom. ii. p. 667.

Κἀκ τοῦδε μηνίσασα Λητῴα κόρη
Κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὡς πατὴρ ἀντίςαθμον
Τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην.
Ὧδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
Ἄλλη ςρατῷ πρὸς οἶκον, οὐδ' εἰς Ἴλιον.
Ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ, κἀντιβὰς, μόλις
Ἔθυσεν αὐτὴν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
Εἰ δ' οὖν (ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν) κεῖνον θέλων
Ἐπωφελῆσαι, ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
Χρῆν αὐτὸν οὕνεκ' ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ;
Ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
Μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς.
Εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
Πρώτη θάνοις ἂν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
Ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς.
Εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν
Αἴσχιςα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
Ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ
Πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,
Καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
Κἀξ εὐσεβῶν βλαςόντας ἐκβαλοῦσ' ἔχεις.
Πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς,
Ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
Αἰσχρῶς δ', ἐάνπερ καὶ λέγῃς· οὐ γὰρ καλὸν
Ἐχθροῖς γαμεῖσθαι τῆς θυγατρὸς οὕνεκα.
Ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεςί σε,
Ἣ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν ὡς τὴν μητέρα

585. τυγχάνοις] τυγχάνεις Ald. 598. ἵης] ἵεις Ald. ἱεῖς Br.

Κακοστομοῦμεν· καί σ' ἔγωγε δεσπότιν
Ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω,
Ἢ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
Πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα, τοῦ τε συνόμου.
Ὁ δ' ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγὼν,
Τλήμων Ὀρέστης δυστυχῆ τρίβει βίον.
Ὃν πολλὰ δή με σοὶ τρέφειν μιάστορα
Ἐπηπιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον,
Ἔδρων ἂν, εὖ τοῦτ' ἴσθι· τοῦδέ γ' οὕνεκα
Κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρὴ κακὴν,
Εἴτε στόμαργον, εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.
Εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,
Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.
Χο. Ὁρῶ μένος πνέουσαν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
Ξυνέστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ.
Κλ. Ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος,
Ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε,
Καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; ἆρ' οὔ σοι δοκεῖ
Χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ;
Ηλ. Εὖ νῦν ἐπίστω τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν,
Κεἰ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ' ὅθ' οὕνεκα
Ἔξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα.
Ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σὰ
Ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾷν βίᾳ.
"Αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκετο.
Κλ. Ὦ θρέμμ' ἀναιδὲς, ἦ σ' ἐγὼ, καὶ τἄμ' ἔπη,

612, 13. Verto; *video Electram iras spirantem, sed utrum jure an injuria, aliis curæ esse nondum video.*

620. ἔξωρα. Recte interpres; *ætati meæ incongrua.* Id utique ipsi Clytæmnestra exprobraverat; καὶ ταῦτα τηλικοῦτος.

Καὶ τἄργα τἀμὰ, πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ;
Ηλ. Σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ· σὺ γὰρ ποιεῖς
Τοὔργον· τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται.
Κλ. Ἀλλ', οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν, θράσους
Τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὖτ' ἂν Αἴγισθος μόλῃ.
Ηλ. Ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ, μεθεῖσά μοι
Λέγειν ἃ χρῄζοιμ', οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν;
Κλ. Οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς
Θῦσαί μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;
Ηλ. Ἐῶ, κελεύω· θῦε, μηδ' ἐπαιτιῶ
Τοὐμὸν στόμ'· ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι.
Κλ. Ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἡ παροῦσά μοι
Πάγκαρπ', ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους
Εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων ἃ νῦν ἔχω.
Κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε,
Κεκρυμμένην μου βάξιν· οὐ γὰρ ἐν φίλοις
Ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
Πρὸς φῶς, παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί·

638. ἃ νῦν] ὧν νῦν Ald. Br.

626. νὶν, *ista*. Plurale pariter est Eurip. Bacch. 979. et Helen. 1561. ubi ἰδὼν δέ νιν παρόντας. Vide et Œd. Tyr. 887.

628. θράσους—ἀλύξεις. Eadem constructio est Antig. 494. Oppian. Halieut. iii. 104. Nec dissimile est τῆς νόσου πεφευγέναι, Philoct. 1072.

639. Φοῖβε προστατήριε, *Phœbe, ante ædes stans*. Hesychius: Ἀγυιεύς· ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστὼς βωμὸς, ἐν σχήματι κίονος. Plura ibi dabunt Interpretes.

640. κεκρυμμένην—βάξιν. Non putem Clytæmnestram submissa voce hæc eloqui, ut audire Electra non posset: sed βάξιν κεκρυμμένην vocare, quod mentem suam verborum ἀμφιβολίαις occultare studeret. Mox enim dicit, non sibi expedire πᾶν ἀναπτύξαι, i. e. *totam rem dilucide enarrare*.

Μὴ σὺ φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
Σπείρῃ ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.
Ἀλλ' ὧδ' ἄκουε· τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω
Ἃ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα
Διοτρεφῆ ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἄναξ,
Εἰ μὲν σέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα·
Εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέλοι.
Καὶ μή, με πλέτε τῶ παρόντος εἴ τινες
Δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῆς·
Ἀλλ' ὧδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ,
Δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν πάρα,
Φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν,
Εὐημερεῖσαν, καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
Δύσνοια μὴ πρόσεστιν, ἢ λύπη πικρά.
Ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἵλεως κλύων,
Δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα·
Τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σιωπώσης ἐμοῦ,
Ἐπαξιῶ σε δαίμων' ὄντ' ἐξειδέναι.
Τὰς γὰρ Διὸς γὰρ εἰκὸς ἐστὶ πάντ' ὁρᾶν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ, ΗΛΕΚΤΡΑ.

Παι. Ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς
Εἰ τὸν τυράννου δῶμα τ' Αἰγίσθου τόδε;
Χο. Τόδ' ἐστίν, ὦ ξέν'· αὐτὸς ἤκασας καλῶς.
Παι. Ἦ καὶ δάμαρτα τὴνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
Κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.

643. σέφηνεν] σέφυκεν F. 1. 2. 664. ἤκασας] ἧκας Br.

Χο. Μάλιστα πάντων, ἥδε σοι κείνη πάρα.
Παι. Ὦ χαῖρ' ἄνασσα· σοὶ φέρων ἥκω λόγους
Ἡδεῖς φίλου παρ' ἀνδρὸς, Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.
Κλ. Ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν· εἰδέναι δέ σου
Πρώτιστα χρῄζω τίς σ' ἀπέστειλε βροτῶν.
Παι. Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.
Κλ. Τὸ ποῖον, ὦ ξέν', εἰπέ· παρὰ φίλου γὰρ ὢν
Ἀνδρὸς, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.
Παι. Τέθνηκ' Ὀρέστης· ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω.
Ηλ. Οἰ 'γὼ τάλαιν', ὄλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
Κλ. Τί φῄς, τί φῄς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε.
Παι. Θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω.
Ηλ. Ἀπωλόμην δύστηνος, οὐδέν εἰμ' ἔτι.
Κλ. Σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσ'· ἐμοὶ δὲ σὺ, ξένε,
Τἀληθὲς εἰπὲ, τῷ τρόπῳ διόλλυται.
Παι. Κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω.
Κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
Ὅτ' ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων

676. Οἴ 'γὼ] Οἴ ἐγὼ Br. e codd. vett.

670. ἐδεξάμην τὸ ῥηθὲν, *accipio omen.* Omen eſt, quod a pædagogo dictum erat, ſe ἡδεῖς λόγους afferre. Clytæmneſtræ, ſomniis perturbatæ et ſollicitæ, optime convenit hæc exclamatio.

683. Lego et diſtinguo:

—— εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Πρόσχημ', ἀγῶνος Δελφικῶν τ' ἄθλων χάριν.

Honeſtius eſt, *propter certamen et præmia Delphica*, quam quod vulgata duntaxat dicit, *propter præmia Delphica.*

Πρόσχημα Ἑλλάδος interpretor *locum in quo ſe oſtentare ſolebat Græcia.*

Δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις,
Εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·
Δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα,
Νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
Χώπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
Οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
Ἓν δ' ἴσθ'· ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς
Δρόμων διαύλων πεντάεθλ' ἃ νομίζεται,
Τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια
Ὠλβιζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
Ὄνομα δ' Ὀρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε.
Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'. "Ὅταν δέ τις θεῶν
"Βλάπτῃ, δύναπ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.

688. φύσει] 'φέσει Br.
691. τοιοῦδ'] τοιάδ' Br. e cod. suo.
692. βραβεῖς] βραβῆς Br. ut etiam v. 711.

688. τῇ φύσει. Levicula depravatio mirum quantum hunc locum obscuravit. Legendum enim τῇ 'φέσει, i. e. τῇ ἀφέσει. Suidas: ἀπὸ γραμμῆς· οἷον, ἀπ' ἀρχῆς· ἐκ μεταφορᾶς τῆς τῶν δρομέων ἀφετηρίας καὶ γραμμῆς, ἣν ἄφεσιν καὶ βαλβίδα καλοῦσιν. Sensus est; *metam carceribus pernicitate adjungens.* Antipater, Anthol. p. 1.

Ἢ γὰρ ἐφ' ὑσπλήγγων, ἢ τέρματος εἶδέ τις ἄκρου
Ἠίθεον, μέσσῳ δ' οὔποτ' ἐνὶ σταδίῳ.

690. ἐν πολλοῖσι παῦρα, *pauca ex multis, quæ dici possent.*

693. Legendum et distinguendum;

Δρόμων, διαύλων, πένταθλ' ἃ 'νομάζεται.

ἃ ὀνομάζεται. Reliquorum certaminum natura ex nomine cognoscitur; non item Pentathli. Hinc pædagogus, *eorum quæ pentathla vocantur*; more hominum, quibus in sermonem nomen paullo insolentius incidit. Δρόμον a Diaulo diversum esse ostendet, si cui id dubium est, Pindarus, Olymp. xiii. antistr. 2.

Κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἱππικῶν
Ἦν, ἡλίου τέλλοντος, ὠκύπους ἀγὼν,
Εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα.
Εἷς ἦν Ἀχαιὸς, εἷς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται·
Κἀκεῖνος ἐν τούτοισι, Θεσσαλὰς ἔχων
Ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος, ἐξ Αἰτωλίας
Ξανθαῖσι πώλοις· ἕβδομος, Μάγνης ἀνήρ·
Ὁ δ' ὄγδοος, Λεύκιππος Αἰνιὰν γένος·
Ἔνατος, Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
Βοιωτὸς ἄλλος δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
Στάντες δ' ὅτ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβεῖς
Κλήροις ἔπηλαν, καὶ κατέστησαν διφρους,
Χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν· οἱ δ' ἅμα
Ἵπποις ὁμοκλήσαντες, ἡνίας χεροῖν
Ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
Κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων· κόνις δ' ἄνω
Φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι,
Φείδοντο κέντρων οὐδὲν, ὡς ὑπερβάλοι
Χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά.

708. Αἰνιὰν] Αἰνειὰν Ald. et infra, v. 726. Αἰνειᾶνος.

711. ὅτ'] ὅθ' Ald. Turneb. Br.

704. ζυγωτῶν. Hesychius: ζυγώσω—κλείσω.

710. δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον, *decem curruum numerum explens*: an potius *decimum currum implens*, i. e. ipse suo corpore obtinens. Judicet lector.

711. Legendum cum Aldina ὅθ', i. e. ὅθι, *ubi*: non, ut vulgo, ὅτ', i. e. ὅτε, *quando*.

719. χνόας τις αὐτῶν. Legendum, ni fallor, χνόας τις ἄλλων. Mentem loci cepit et reddidit Johnsonus.

Ὁμᾶ γὰ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσις
Ἤφειζεν, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί.
Κῶνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην σήλαν ἔχων
Ἐχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα· δεξιόν τ' ἀνεὶς
Σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν πεσσεύμενον.
Καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἔσωσαν δίφρους·
Ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄσομοι
Πῶλοι βίᾳ φέρεσιν, οὐκ δ' ὑποστροφῆς
Τελῶντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον,

722. ἔχων. Ab hoc participio regitur σύριγγα. Conſtructio eſt: ἔχων σύριγγα ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην σήλην, ἐχριμπτ' ἀεί. Confer annotata ad Philoct. 308.

727. οὐκ δ' ὑποστροφῆς, *et in reflexione*. Sic ἐκ νυκτῶν, *in nocte*, Theæt. apud Anthol. p. 211. Vide et annotata ad Philoct. 1104.

728. Pro τελοῦντες malim τελέντος. *Quo tempore Ænian hic ſextum ſeptimumve curſum abſolveret. Septimumve*, inquam: puto enim τὲ, *et*, pro ἤ, *aut*, hic uſurpari. Vide annotata ad Eurip. Bacch. 407. Sextum ſeptimumque ſimul abſolvi nimis ridiculum eſt. In curruum certamine duodecim flexus fuiſſe docet ex Pindar. Olymp. iii. ſtroph. 3. Camerarius.

Planior ſententia foret, ſi hic verſus cum præcedenti locum commutaret;

Ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄσομοι,
Τελέντος ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον,
Πῶλοι βίᾳ φέρεσιν——.

Sed quæ plana ſunt vitare, non ſectari ſolet Sophocles. Quid quod in triſti caſu enarrando venuſtatis aliquid habet intricatior ordo?

Quærat fortaſſe aliquis, cum Poeta nullibi tradat Ænianis hujuſce equos curſum retro vertiſſe, quomodo fieri potuerit, ut frontibus adverſis in Barcæos equos impegerint. Hunc nodum, modo non ineptum fuerit talem a Poeta ἀκριβείαν, in figmento præſertim enarrando, exigere; nodum, inquam, hunc ita ſolvere licet. Fingamus lineam, quam deſcribere debuerint currus, ellipſin fuiſſe,

Μέτωπα συμπαίȣσι Βαρκαίοις ὄχοις·
Κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον, ἐξ ἑνὸς κακȣ̃,
Ἔθραυε, κἀνέπιπτε· πᾶν δ' ἐπίμπλατο
Ναυαγίων Κρισσαῖον ἱππικῶν πέδον.
Γνȣ̀ς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος,
Ἔξω παραπᾷ, κἀνακωχεύει, παρεὶς
Κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
Ἤλαυνε δ' ἔσχατος μὲν, ὑστέρας δ' ἔχων
Πώλȣς Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων.

729. συμπαίȣσι] συμπ[αίȣσι Ald.
732. Κρισσαῖον] Κρισαῖον Br.
736. ὑστέρας δ'] ὑστέρας Br. e cod. August.

cujus duo foci fuerint metæ :

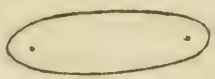

Jam quid vetat equos Ænianis curſum introrſum flectentes equorum inſequentium frontibus occurriſſe ?

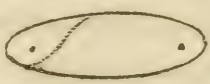

Sed nimium, puto, diligentes ſumus.

729. Βαρκαίοις ὄχοις. Optime interpretatur Heathius, *Barcæis equis :* oſtendens etiam ex Phaethontis fragmento ὀχήματα *equos* ſignificare. Adde Eurip. Ion, 1170.

736. ὑστέρας. Legendum forte εὐσφύρȣς, *bonis talis præditos.* Ratio ſc. hic reddenda erat ſpei, quam de ſe excitaverat Oreſtes, qui, pædagogo teſte, τῷ τέλει πίστιν ἔφερεν, *fiduciam de fine certaminis fautoribus ſuis dedit.* Εὔσφυρος epithetum eſt onagri, Oppian. Cyneg. iii. 183.

Ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
Ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
Πώλοις, διώκει· καξισώσαντες ζυγὰ
Ἡλωνέτην, τὸτ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἕτερος
Κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.
Καὶ τὰς μὲν ἄλλας πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
Ὠρθῶθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων.
Ἔπειτα, λύων ἡνίαν δεξιτερὰν
Κάμπτοντος ἵππου, λανθάνει σήλην ἄκραν
Παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χοάς,
Καὶξ ἀντύγων ὤλισθε· σὺν δ' ἐλίσσεται
Τμηταῖς ἱμᾶσι· τὰ δὲ πίπτοντος πέδῳ
Πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον.
Στρατὸς δ', ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπωκότα
Δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
Οἵτ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακὰ,
Φορούμενος πρὸς ὕδασ, ἄλλοτ' ἀρανῶ
Σκέλη προφαίνων· ἐς τέ νιν διφρηλάται,
Μόλις καταοχέθοντες ἱππικὸν δρόμον,
Ἔλυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα
Γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
Καί νιν πυρᾷ κείαντες εὐθὺς, ἐν βραχεῖ
Χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας στοδὸς

740. καξισώσαντες] καὶξισώσαντε Br. e Schol.
741. τὸτ'] τότ' Br. e cod. A. et aliis.
759. κείαντες] κήαντες Ald. Br.

753. λαγχάνει. Non deterius foret, τυγχάνει, quod ut varia lectio a Scholiasta commemoratur. Nam et hoc accusativum, quanquam rarius, adscisci: vid. Eurip. Phœniss. 1709.

760. δειλαίας στοδὸς. Legendum, ni fallor, accusativo plurali δει-

Φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
Ὅπως πυρᾷας τύμβον ὀκλάχοι χθονός.
Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστὶν, ὡς μὲν ἐν λόγοις,
Ἀλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἷπερ εἴδομεν,
Μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.
Χο. Φεῦ, φεῦ, τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς σκάλαι
Πρόρριζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος.
Κλ. Ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῆ λέγω,
Ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει
Εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.
Παι. Τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς, ὦ γυναῖ, τῷ νῦν λόγῳ;
Κλ. Δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· ἐδὲ δὴ κακῶς
Πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ πεσσυγίνεται.
Παι. Μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἤκομεν.
Κλ. Οὕτοι μάτην γε· πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
Εἴ μοι θανόντος ὡς ἔχων τεκμήρια
Προσῆλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγὼς,
Μαστῶν ἀποσκὼς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
Ἀπεξενῶτο· καί μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
Ἐξῆλθεν, ἐκπεπ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι
Φόνως πυρᾷους, δεινὰ ἐπηπείλει τελεῖν.
Ὡς ὅτε νυκτὸς ὕπνον, ὅτ' ἐξ ἡμέρας,

763. σοὶ] τοὶ Br.
772. οὐδὲ γὰρ] οὐδὲ καὶ Br.
773. προσγίνεται] προσγίγνεται Br.
779. καί μ'] κἄμ' Br.

λαίας σποδούς. Rariuſculum eſt hujus nominis plurale; occurrit tamen in verſu Sotionis apud Athenæum, lib. viii. p. 336. F.

762. ὀκλάχοι. Sententia poſtulare videtur ὀκλάχῃ.

768. τί ταῦτα. Supplendum ex ſequentibus λέγω. *Quidnam hæc dicam?* τί ταῦτα λέγω;

Ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν· ἀλλ' ὁ προστατῶν
Χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.
Νῦν δ' ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου
Πρὸς τῆσδ' ἐκείνου θ'· ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
Ξυνοικος ἦν μοι, τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
Ψυχῆς ἄκρατον αἷμα· νῦν δ' ἔκηλά που,
Τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ', ἡμερεύσομεν.
Ηλ. Οἴ μοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
Ὀρέστα, τὴν σὴν ξυμφορὰν, ὅθ' ὧδ' ἔχων
Πρὸς τῆσδ' ὑβριζῇ μητρός· ἆρ' ἔχει καλῶς;
Κλ. Οὔτοι σύ· κεῖνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.
Ηλ. Ἄκουε, Νέμεσις τοῦ θανόντος ἀρτίως.
Κλ. Ἤκουσεν ὧν δεῖ, κἀπεκύρωσεν καλῶς.
Ηλ. Ὕβριζε· νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.
Κλ. Οὐκοῦν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε;

785. ἡμέρᾳ κ. τ. λ. usque ad νῦν, v. 788. in parenthesi dedit Br. δὲ ante ἔκηλα omisso.

794. Νέμεσις] Νέμεσι Ald. Br.

797. Οὐκοῦν] Οὔκουν (sine interrogatione) Br.

783. ὁ προστατῶν χρόνος. Non tempus quodcunque, sed tempus adveniens, tempus futurum Clytæmnestram male habuit. An igitur legendum?

—— ὁ προσπατῶν
Χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ——

Hesychius: πατεῖν· πορεύεσθαι. Æschyl. Agam. 1307. πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς. Oppian. Cyneg. i. 66.

—— δι' ἠερίην δόνακες πατέουσιν ἀταρπόν.

Διῆγε ut ὁ δὲ διάγει με πολὺν ἤδη χρόνον, Philostrat. Vit. Apollon. lib. iii. cap. 38. Idem, lib. v. cap. 42. διήγετο pro ἐτρέφετο, sc. μελιτθύταις διήγετο καὶ ἄρτοις.

794. Νέμεσις. Nihil opus Νέμεσι reponere. Conf. Eurip. Iph. Taur. 929. Helen. 1419.

Ηλ. Πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.
Κλ. Πολλῶν ἂν ἥκοις, ὦ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,
Εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.
Παι. Οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.
Κλ. Ἥκιστ'· ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ καταξίως
Πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.
Ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾷν
Ἔα τά θ' αὑτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.
Ηλ. Ἆρ' ὑμὶν ὡς ἀλγοῦσα κῳδυνωμένη
Δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ
Τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ὧδ' ὀλωλότα;
Ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. Ὦ τάλαιν' ἐγὼ,
Ὀρέστα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανών.
Ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενὸς
Αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
Σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε,
Κἀμοῦ ταλαίνης· νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
Μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη
Καὶ πατρὸς ἤδη· δεῖ με δουλεύειν πάλιν
Ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ
Φονεῦσι πατρός· ἆρά μοι καλῶς ἔχει;
Ἀλλ' οὔτι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
Ξύνοικος ἔσσομ'· ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
Παρεῖσ' ἐμαυτὴν, ἄφιλος αὐανῶ βίον.
Πρὸς ταῦτα, καινέτω τις, εἰ βαρύνεται,

816. πατρὸς ἤδη] πατρός· ἦ δὴ Br.

800. ἔπαυσας. Ed. Johnſ. errore typographico ἵπαυσαι.

Τῶν ἔνδον ὄντων· ὡς χάρις μὲν, ἢν κτάνῃ·
Λύπη δ', ἐὰν ζῷ· τῷ βίῳ δ' ὀδὸς πόδος.

ΧΟΡΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Πᾷ ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἢ 825
Πᾷ φαέθων Ἅλιος,
Εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες
Κρύπτουσιν ἔκηλοι;

823. κτάνῃ] θάνῳ Br. e Schol. 826. Ἅλιος] Ἀίλιος F. 2.
825—828. Hos verſus Electræ tribuit Br.

827. ἐφορῶντες. Locus poſtulat verbum cujus ſenſus fuerit *intuentes, aſpicientes.* i. e. ἐσορῶντες, non ἐφορῶντες.

828. κρύπτουσιν, *occultant.* At minime occulta erant Clytæmneſtræ ſcelera, neque opus erat ſole, ut in lucem proferrentur. Ergo hic vertendum potius *obſcurant*; i. e. negligendo obſoleſcere et obſcurari ſinunt. Raro ſcelera, frequentius paullo res honeſtæ factaque egregia κρύπτεσθαι dicuntur. Vid. ad Œd. Col. 286.

Licet etiam κρύπτουσιν per *occultant ſe* interpretari. Vide ad Eurip. Phœniſſ. 1152. et ad Noſtri Œd. Tyr. 987.

Antiſtrophe ut in Aldina et MSto. Bodl. exhibetur una voce ſtrophen ſuperat. An igitur hinc excidit ἄτιτα?

Εἰ ταῦτ' ἐσορῶντες,
Ἄτιτα κρύπτουσιν ἔκηλοι.

Heſychius: ἄτιτος· ἀτιμώρητος.

Electræ hanc ῥῆσιν tribuendam cenſebat Mudgius, ut ipſi, ſumma deſperatione affectæ, magis quam Choro convenientem: cui tamen conjecturæ habeo quod opponam. Iis utique verbis ῥῆσιν ſuam terminat Electra, tanquam omni deinde uſu loquelæ omiſſo, mortem oppetere decreviſſet. Quæ enim hoc de ſe profeſſa erat;

Λύπη δ', ἐὰν ζῷ· τῷ βίῳ δ' ὀδὸς πόδος,

Ηλ. Ἔ ἔ, αἰ αἰ.
Χο. Ὦ ὦᾶ, τί δακρύεις; 830
Ηλ. Φεῦ.
Χο. Μηδὲν μέγ' ἀΰσῃς.
Ηλ. Ἀπολεῖς.
Χο. Πῶς;
Ηλ. Εἰ τῶν φανερῶς οἰ- 835
χομένων εἰς ἄϊδαν
Ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμὲ

829. Ἔ ἔ, αἰ αἰ] ἒ ἒ· αἲ αἲ Br. 836. εἰς] ἐς Ald.
833. Ἀπολεῖς] Ἀπολεῖς με Turneb.

an ab ea ſtatim Deos objurgari expectes? Choro contra, proſperis impiorum rebus, Electræque immerentis infortunio indignanti, optime convenit hujuſmodi exclamatio.

832. Μηδὲν μέγ' ἀΰσῃς. Interpretatur Heathius, *ne inſolenter quidquam contra numen dicas:* comparatque μηδὲν μέγ' εἴπῃς, Aj. 586. Adde Theocrit. Idyll. x. 20. Virg. Æneid. x. 547. Verum aliud eſt μέγ' εἰπεῖν, aliud, ni fallor, μέγ' αὔειν, cum αὔειν non ſit *loqui*, ſed *clamare*, *vociferari*. Verterim igitur, iiſdem fere quibus Johnſonus verbis; *Ne altum clamaveris*. Sic μέγα paſſim ab Homero cum verbo ἴαχειν conjungitur. Μηδὲν autem pro adverbio μὴ accipiendum. Vid. Suidam in Μηδὲν μακράν.

833. Ἀπολεῖς. Sic legendum cum ed. Ald. et MSS. Bodl. Vulgo, ἀπολεῖς με.

835. ᾗ φανερῶς οἰχομένων εἰς ἄϊδαν. Ridiculus fuiſſet Chorus ſpem aliquam de Oreſta ſuggerens, quem mortuum eſſe minime dubitabat. Nec eo referri ſententiam finit adverbium φανερῶς, quod tum maxime adhiberi ſolet, cum dubitandi locus aliquis, perexiguus tamen, relinquitur. Ergo τῶν οἰχομένων εἰς ἄϊδαν cum πραγμάτων ſubaudito conſtruendum puto. *Si de rebus manifeſto perditis et peſſundatis ſpem aliquam ſuggeris.* Νεκρὰ πράγματα de rebus deſperatis dici oſtendemus ad Œd. Tyr. 45.

Τακομένας
Μᾶλλον ἐπεμβάσῃ.

Ἀντιστροφὴ α'.

Χο. Οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων 840
Χρυσοδέτοις ἔρκεσι
Κρυφθέντα γυναικῶν
Ἀπάταις· κεἰ νῦν ὑπὸ γαίας
Ηλ. (Ἐ, ἔ· ἰώ.)

839. ἐπιμβάσῃ] ἐπεμβάσει Br. 842. κρυφθέντα γυναικῶν Ἀπάταις] κρυφθέντ' ἀπάταισι Turneb. κρυφθέντα γυναικῶν Br.

841. ἔρκεσι. Etsi non damno, lectori tamen perpendendum relinquo, annon scripserit Auctor ἕρσεσι ab ἕρσις.

842. κρυφθέντα. Amphiaraum in profundum terræ specum demersum non male depingit hæc vox. Oraculum Alcmæoni datum apud Athenæum, lib. vi. p. 232. F.

——ᾧ ποτε μήτηρ
Ἀμφιάραον ἔκρυψ' ὑπὸ γῆν.

Nec aliter Alcæus in Anthol. p. 254. de naufrago quodam; σῶμα δὲ πόντος ἔκρυψ'. Videtur tamen vox κρύπτεσθαι de quovis genere mortis poetis in usu fuisse. Confer huj. fab. 874. Eurip. Bacch. 955. Diotimus, Anthol. p. 208.

Λέσβον ὁ λυσιμελὴς ἀμφεκάλυψ' ἀΐδης.

An et huc pertinent Hesychiana illa? Κρύβες, νεκροί. Κρυβησία, νεκυσία. Κρυβήτας, τετελευτηκότας.

Ibid. γυναικῶν Ἀπάταις. Vocem γυναικῶν ut metro contrariam ejecit homo imperitissimæ audaciæ Triclinius, eoque auctore omiserunt Turnebus et Stephanus. Ea tamen resecta perit sententiæ gratia et venustas. Voluit utique Poeta significare, ornamenta aurea γυναικῶν ἀπάτας esse, i. e. fœminis decipiendis apta: καθόλου τὸν χρυσὸν γυναικῶν ἀπάτην εἶπεν, ut est in Scholiastæ annotatione. Metrum quomodo accommodari debet, in notis ad strophen docuimus.

Χο. Πάμψυχος ἀνάσσει. 845
Ηλ. Φεῦ.
Χο. Φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γάρ.
Ηλ. Ἐδάμη γάρ.
Χο. Ναί.

848. Ἐδάμη γὰρ] Ἐδάμη; Ald. Ἐδάμη— Br.

845. πάμψυχος ἀνάσσει. Obſcura locutio, et quæ Scholiaſtis negotium fecit. Mihi ex orationis ſcopo veriſimile fit Chorum hic Electræ in memoriam revocaſſe, Amphiaraum, qui ſcelere Eriphylæ Orco demiſſus fuerat, poſtea tamen ipſa pœnas dante, priſtinam apud mortuos dignitatem recuperaſſe. Apud Veteres enim, qui violenta morte perierant, apud Inferos ἄτιμοι eſſe credebantur, quamdiu inulti erant: vid. Æſchyl. Eumen. 97. Jam ζῆν, et ζωὸς εἶναι poetis valet *dignitate et opibus florere*. Sic v. 1443. ζῶσιν εἰ γᾶς ὑποκείμενοι. Plura dabimus ad Œd. Tyr. 45. Hinc pro πάμψυχος corrigebam ἔμψυχος ἀνάσσει, *vivit et regnat*, i. e. dignitate priſtina floret. Sed nihil temere mutandum. Fieri enim poteſt ut Poeta per πάμψυχος et ἔμψυχος, et aliquid plus quam ἔμψυχος, indicare voluerit.

847, 8. Χο. Φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γάρ.
Ηλ. Ἐδάμη γάρ.

Poſterius γὰρ in omnibus Bodleianis deeſt, pariterque in ed. Colinæi, quæ Aldinam, puto, expreſſit. Metro porro inutilis eſt, ſenſui vero officit. Sed neque perſonæ hoc in loco recte mihi diſtribui videntur. Choro certe melius conveniunt quæ conſolatoria ſunt, Electræ quæ triſtia. Hinc emendabam:

Ηλ. Φεῦ.
Φεῦ δῆτ'. Χο. Ὀλοὰ γὰρ
Ἐδάμη.
Ηλ. Ναί.
Οἶδ', οἶδ'· ἐφάνη γὰ
Μελέτωρ——

Ὀλοὰ hic accipiendum nominativo ſingulari de Eriphyla: *Periit*

Ηλ. Οἶδ', οἶδ'· ἐφάνη γὰ̀ 850
Μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν
Πένθει· ἐμοὶ δ' ἔτις ἔτ' ἐὼν·
Ὃς γὰ̀ ἔτ' ἰὼν,
Φρεσὶ δοὺς ἀναρπασθείς.

Στροφὴ β'.

Χο. Δειλαία δειλαίων κυρεῖς. 855
Ηλ. Κἀγὼ τῆδ' ἴσωρ, ὑπερίσωρ,
Πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν
Δεινῶν συγγενῶν τ' Ἀχαιῶν.
Χο. Εἴδομεν ἀ θροεῖς.
Ηλ. Μή με νῦν μηκέτι 860

858. δεινῶν] δεισῶν τε Br.
Ibid. Ἀχαιῶν] ἀχίων Ald. Br. ἀρχαίων Turneb. in marg.
860. Μή με νῦν] μή μέ νυν Br.

enim ſceleſta. Continuatur autem argumentum ex priori Chori ſententia. *Honoratur Amphiaraus apud Inferos; perit enim ſceleſta.* Ideo ſc. honoratur, quia illa perierat.

855. Δειλαία δειλαίων. Conjungit vetus Interpres, ut ſenſus ſit, *Inter miſeros miſerrima:* ad quam formam et ἐσχατὴ ἐσχατῶν dici notat. Plura hujuſmodi dabimus ad Œd. Col. 1302.

857. πανσύρτῳ παμμήνῳ, i. e. διὰ τὸ πάνσυρτον καὶ τὸ πάμμηκες. Per πάνσυρτον indicatum puto numerum et vehementiam malorum quæ ipſam, inſtar diluviei omnia trahentis, obruebant; per πάμμηκες durationem. Pro Ἀχαιῶν verſu ſequenti non dubitanter legerim αἰχίων, i. e. ἀεικείων, ut bene exponit Daweſius, Miſcell. p. 317. Vid. ſupra, v. 489. Ariſtoph. Eccleſ. 659. Etiam πολλῶν in ſuſpicionem mihi venit. Prætulerim certe;

Πανσύρτῳ παμμήνῳ τ' ΟΧΛΩΝ
Δεινῶν, συγγενῶν τ' αἰχίων.

Παραγάγῃς, ἵν' ἐ-
Χο. Τί φῄς ;
Ηλ. Πάρεισιν ἐλπίδων
Ἔπι κοινοτόκων
Εὐπωγιδᾶν τ' ὀρῳγοί. 865

Ἀντιστροφὴ β'.

Χο. "Πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος.
Ηλ. Ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις
Οὕτως, ὡς κείνῳ δυσάνῳ,
Τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκύρσαι ;

862. Addit ad finem v. αὐδᾷς δὲ ποῖον Ald.

861. παραγάγῃς. Johnſonus vertit *ſoleris* ; quo ſenſu non memini me legiſſe. Valet potius *demulceas verbis*, vel *decipias*.

Ibid. ἵν'. Locus poſtulat vocem, cujus vis fuerit, *quandoquidem*. Vide igitur, Lector, an hic conveniat ἵνα.

862. Ed. Ald. et MSS. Bodl. ſic exhibent ;

Τί φῄς ; αὐδᾷς δὲ ποῖον.

Sed αὐδᾷς δὲ ποῖον ex paraphraſi interlineari in contextum migraſſe videtur.

863. Pro ἐλπίδων melius intelligerem ἀσπίδων, *clypeorum*, ut Oreſtes dicatur Electræ clypeus fuiſſe. Vel ἀλκιδῶν. Heſychius : ἀλκίδι· δυνάμει.

865. ὀρῳγοί. Scholiaſtes ὀρῳγαὶ legit, quod verum puto.

869. τμητοῖς. Supra hoc epithetum loris tribuerat, v. 749.

Ibid. ὁλκοῖς. De loris vel habenis non alibi occurrit. Nec certum eſt vel metaphorice de iis dici poſſe. Heſychius ὁλκὴ quidem per ῥυτὴρ exponit, ſed non ὁλκός. Thucydides, lib. iii. cap. 15. de machinis adhibet, quibus naves in terram ſubducuntur. Sed an inde ſequitur ad lora transferri poſſe ? Mihi igitur veriſimilius fit, legendum hic ὁλκεῦσ', i. e. ὁλκεῦσι. Heſychius, ὁλκεῖς, οἱ (forte οἷς)

Χο. Ἄσκοπος ἀ λώβα. 870
Ηλ. Πῶς γὰρ οὔκ; ἐὰ ξένος
Ἄτερ ἐμαῶν χερῶν,
Χο. Παπαί.
Ηλ. Κέκλυθεν, ἔτε τᾶ
Τάφῳ ἀνπάσας, 875
Οὔτε γόων πάρ' ἡμῶν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβικοί.

Χρ. Ὑφ' ἡδονῆς τοι, φιλπάτη, διώκομαι,

872. ἐμαῶν χερῶν] ἐμᾶν χερῶν F. 2. Br. ἐμᾶν χειρᾶν Ald. 874. εὔτε τᾶ] εὔτε τε Ald. Br. 877. τοὶ] σοὶ Br.

τὰ ἀμφίβληστρα ἐπισπᾶνται. Si enim de hominibus loqueretur, dixiſſet potius, οἱ ἐπισπᾶντες. Sed neque ullo modo veriſimile eſt, fuiſſe inter piſcatores certum hominum numerum, retibus trahendis deſtinatum, quique ab eo munere ὁλκεῖς audirent. Addo Suidam: Ὁλκεῦσιν. Οἱ δὲ Τρῶες ὁλκεῦσι πολλοῖς καὶ ἀρτήμασιν ἀνάψαντες. Hic cur Kuſterus ſcripturam bis occurrentem mutatum iret, nulla ratio erat. Tenendum porro *lora jugalia* proprie ὁλκεῖς dici potuiſſe, quod eorum ope currus trahatur; non item *habenas*, ſed metonymice tantum et quatenus Oreſtem humi trahentes ὁλκέων vicem præſtabant.

Ibid. ἰγκύρσαι. Suſpicor verbum hoc de infauſtis tantum caſibus adhiberi.

870. ἄσκοπος. Sic legiſſe videntur Suidas et Heſychius. Mihi tamen pro rei atrocitate non ſatis grave videbatur epitheton, legebamque adeo ἄσπετος.

874. κέκευθεν. Vide Aj. 641.

876. γόων, *luctuum*. Nempe eorum quos præſente corpore ante ſepulturam celebrari mos erat. Vid. porro ad v. 506.

877. διώκομαι, *feſtino*. Vid. ad Eurip. Herc. Fur. 1085.

Τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν.
Φέρω γὰρ ἡδονάς τε, κἀνάπαυλαν ὧν
Πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.
Ηλ. Πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
Ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;
Χρ. Πάρεστ' Ὀρέστης ἡμίν· ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
Κλύουσ' ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.
Ηλ. Ἀλλ' ἦ μέμηνας, ὦ τάλαινα, κἀπὶ τοῖς
Σαυτῆς κακοῖσι, κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;
Χρ. Μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
Λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.
Ηλ. Οἴ μοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
Τόνδ' εἰσακούσασ', ὧδε πιστεύεις ἄγαν;
Χρ. Ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου, σαφῆ
Σημεῖ' ἰδοῦσα, τῷδε πιστεύω λόγῳ.
Ηλ. Τίν', ὦ τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν; ἐς τί μοι
Βλέψασα, θάλπῃ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;
Χρ. Πρός νυν θεῶν ἄκουσον, ὡς μαθοῦσά μου
Τολοιπὸν ἢ φρονοῦσαν, ἢ μωρὰν λέγῃς.
Ηλ. Σὺ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τὶς ἡδονή.
Χρ. Καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν ὅσον κατειδόμην.

884. Post κλύουσ' interpungit Br.
894. τῷδ'] τῷδε Turneb.
895. μαθοῦσά μου] μαθοῦσ' ἐμοῦ Br.
898. σοὶ] τοὶ Ald.

878. τὸ κόσμιον, *verecundiam incessus*. Deinde subaudiendum ὥστε. *Omittens* (vel *negligens*) *verecundiam incessus, ut cito venirem.*

884. Interpungendum post κλύουσ', ut ἐναργῶς ad πάρεστι referatur.

894. πυρί. Passim apud Hippocratem *febrim* valet πῦρ. Ad perturbationem mentis, pariter ac Sophocles, transfert Max. Tyrius, Diss. xiii. cap. 7. πῦρ αὐτὸν (sc. Alcibiadem) ἐπινέμεται πολὺ καὶ ἄγριον, καὶ τοὺς λογισμοὺς ἐπιταράττει.

Ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
Ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους
Πηγὰς γάλακτος, καὶ περιστεφῆ κύκλῳ
Πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.
Ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ
Μήπου τὶς ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν·
Ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,
Τύμβου προσεῖρπον ἆσσον· ἐσχάτης δ' ὁρῶ
Πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον·
Κεὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
Ψυχῇ σύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
Πάντων Ὀρέστου τοῦθ' ὁρᾷν τεκμήριον·
Καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὐ,

904. ἐγχρίμπτῃ] ἐγχρίπτῃ Ald. Turneb.

899. ἀρχαῖον τάφον. Melius intelligerem ἀγέραστον, *inhonoratum*. Vide Eurip. Electr. 325. et ſeq.

906. ἐσχάτης—Πυρᾶς. Sic Hom. Odyſſ. Γ. 251. Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ. Noſter, Philoct. 639. νεὼς ἄγοντα. In omnibus ſupplendum videtur ἐπί.

908. ἐμπαίει. Non verbum activum eſſe videtur, ſed neutrum; unde et ὄμμα verſu ſequenti non accuſativi caſus eſt, ſed nominativi.

909. σύνηθες. Familiaris Chryſothemidi nec viſus eſſe poterat, nec ſpes quam inde conceperat. An igitur legendum σύνηρες, ut ψυχῇ σύνηρες id ſit quod uno verbo θύμηρες ſignificare ſolent poetæ? Vox σύνηρες extat Nicand. Alexipharm. 512. formata ibi a σὺν et ἄρω. Hic fuerit a σὺν et ἀρέσκω, quemadmodum πανῆρες apud Heſychium a πᾶν et ἀρέσκω. Συνηδὲς, ſi bonus auctor præberet, æque hic commodum eſſet.

Ibid. ὄμμα. An *ſpes?* ut Trachin. 206. et 1036.

911. βαστάσασα, *prehendens*, vel *contrectans*. Vide infra, v. 1499. et quæ dedi ad Eurip. Cyclop. 379.

Χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων·
Καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι,
Μήτε τόδ' ἀγλαΐσμα πλεῖν κείνῃ μολεῖν.
Τῷ γὰρ πρόσκειται πλεῖν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε;
Κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι,
Οὐδ' αὖ σύ· πῶς γάρ, εἴ γε μηδὲν πρὸς θεὸς
Ἔχεις ἀκλαύστῳ τῇδ' ἀποσκῆναι στέγης;
Ἀλλ' ἀδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
Τοιαῦτα πράσσειν, ὅτε δρῶσ' ἐλάνθανεν.
Ἀλλ' ἔς' Ὀρέστῃ ταῦτα πρεπίτιμια.
Ἀλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε· "τοῖς αὐτοῖσί τοι
"Οὐκ αὐτὸς αὐτὴ δαιμόνων πρόσκειτεῖ·
Νῷν δ' ἰὼ τὰ πρόσθεν συγγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.

Ηλ. Φεῦ τῆς ἀνοίας· ὡς σ' ἐποικτείρω πάλαι.

Χρ. Τί δ' ἐστίν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;

Ηλ. Οὐκ οἶδ' ὅποι γῆς, ἀδ' ὅποι γνώμης φέρῃ.

920. ἐλάνθανεν] ἐλάνθαν' ἄν Br. 923. αὐτὸς] αὐτὸς Br.
922. ἀλλ'] ἄγ' Br.

913. ἐξεπίσταμαι. Non vertendum *certo scio*, sed *valde existimo*. Hesychius: ἐπίσταμαι—οἶμαι. Vide et Porti Lexicon Ionicum.

921. τἀπιτίμια, *munera*. Conf. v. 1400.

922. θάρσυνε. Non semper transitiva sunt hujus formae verba. De ταχύνω vid. ad Aj. 1183. Plutarchus, Marco Catone: τὰ δικάδια τὰ πραχθέντα τῷ πατρῷ, vol. i. p. 348. B. Adde citata ad Trachin. 1192.

923. κῦρος. An legendum κρουνὸς, *fons, scaturigo*? Liban. vol. ii. p. 438. B. πηγῆς ἀγαθῆς ἀπολαυούσας.

928. ὅποι γῆς. Vide ad Eurip. Bacch. 506. Liban. vol. ii. p. 411. B. ἀδὲ οἳ γῆς ἦσαν διὰ τὸν οἶνον εἰδότων.

Χρ. Πῶς δ' ἐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἄγ' εἶδον ἐμφανῶς ;
Ηλ. Τέθνηκεν, ὦ πάλαινα· τὰ κείνε δέ σοι
Σωτῆρι ἔρρει· μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ὅρα.
Χρ. Οἵ μοι πάλαινα· τῶ πάρ' ἦκεσάς βροτῶν ;
Ηλ. Τῶ πλησίον παρόντος ἡνίκ' ὤλλυτο.
Χρ. Καὶ πῶ 'στιν ἔτος ; θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται.
Ηλ. Κατ' οἶκον, ἡδύς, ἐδὲ μητρὶ δύσχερής.
Χρ. Οἵ μοι πάλαινα· τῶ γὰ ἀνθρώπων πότ' ἦν
Τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα ;
Ηλ. Οἶμαι μάλις' ἔγωγε τῶ τεθνηκότος
Μνημεῖ' Ὀρέστε ταῦτα πεφυτεῦναί τινα.
Χρ. Ὦ δυσυχής· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγες
Τοιέσδ' ἔχεσ' ἔπαυδον, ἐκ εἰδυῖ' ἄρα
Ἰν' ἦμεν ἄτης· ἀλλὰ τὸν ὄθ' ἱκόμην,
Τά τ' ὄντα πέφυθεν, ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά.
Ηλ. Οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· ἐὰν δέ μοι πιθῇ,
Τῆς νῦν παρέσης πημονῆς λύσεις βάρος.
Χρ. Ἦ τὸς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ ;
Ηλ. Οὐκ ἔθ' ὅγ' εἶπον· ὃ γὰ ὧδ' ἄφρων ἔφυν.
Χρ. Τί γὰ κελεύεις ὧν ἐγὼ φερέγλυος ;
Ηλ. Τλῆναί σε δρῶσαν ἃ'ν σ' ἐγὼ παραινέσω.
Χρ. Ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', ἐκ ἀπώσομαι.
Ηλ. Ὅρα· "πόνε τοι χωρὶς ἐδὲν εὐτυχεῖ.
Χρ. Ὁρῶ· ξυνοίσω πᾶν ὅσον περ ἂν θέλω.

930. τὰ κείνε] τἀκείνε Br. 949. σὲ post ἃ'ν omittit Br.

935. ἡδύς, *lætus*. Sic enim Electræ videbatur. Liban. vol. i. p. 881. B. ἡδίες (lætiores) ποιήσεις τὲς πολεμίες. Sed neque ineptum foret interpretari ; *jucundus, ne matri quidem infuavis*,

Ηλ. Ἄκουε δὴ νῦν ἢ βεβούλευμαι τελεῖν.
Παρουσίαν μὲν οἶδα κἀγὼ σὸν πόσι φίλων,
Ὡς ἄτις ἡμῖν ἐστιν, ἀλλ' ἀδὴς λαοῖν
Ἀπεστέρηκε, κοὐ μόνα λελείμμεθον.
Ἐγὼ δ', ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ
Θάλλοντά τ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας
Φόνα πότ' αὐτὸν πρᾶκτορ' ἵξεσθαι πατρός·
Νῦν δ' ἡνίκ' ἀκέτ' ἐστίν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,
Ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρῴα φόνα
Ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοικήσῃς κλαίειν
Αἴγισθον· ἀδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔπι.
Ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; εἰς τίν' ἐλπίδων
Βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ἢ πάρεσι μὲν σένειν
Πλάτα πατρῴα κτῆσιν ἐσερημένῃ,
Πάρεσι δ' ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τᾶ χρόνα
Ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
Καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
Τεύξῃ πότ'· ὁ γὰρ ὦδ' ἄβουλος ἐς' ἀνὴρ
Αἴγισθος, ὥσε σόν ποτ' ἢ καμὸν γόνος
Βλαστεῖν ἔασαι, πημονὴν αὑτῷ σαφῆ.

954. παρουσίαν μὲν] Turneb. poſt μὲν interpungit.
957. ἐγὼ δ'] ἔγωγ' Br.
958. Θάλλοντά τ'] Θάλλοντά γ' F. 2. Br. e cod. D.
962. κατοικήσῃς] κατοικήσεις Br. e codd. A. et E.
964. εἰς] ἐς Br.
970. τεύξῃ] τεύξει Br. qui, ut prius, Atticam terminationem ſecundæ perſonæ paſſivæ et mediæ formæ ubique in futuris reponit.

958. Θάλλοντά τ'. Malim Θάλλοντ' ἔτ', *florentem adhuc.*
965. ὀρθὴν, *ſalvam, ſoſpitem.* Conf. Œd. Tyr. 39. 50. 51. 88. 714.
966—8. ἐσερημένῃ—γηράσκουσαν. Vid. N. Forſteri Indicem in Platonis V. Dialogos, v. Accuſativus.

Ἀλλ' ἦν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι,
Πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
Θανόντος οἴσῃ, τἄδε κασιγνήτῳ θ' ἅμα·
Ἔπειτα δ', ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλεύθερος
Καλῇ τολοιπὸν, κἀμὲ γάμων ἐπαξίων
Τεύξῃ· "φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν.
Λόγῳ γε μὴν εὔκλειαν ἐχ ὁρᾷς ὅσην
Σωτῆ τε καὶ μοὶ προσβαλεῖς πειθεῖσ' ἐμοί;
Τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν,
Τοιοῖσδ' ἐπαίνοις ἐχὶ δεξιώσεται;
"Ἰδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι,
"Ὡ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην·
"Ὡ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,
"Ψυχῆς ἀφειδήσαντε, πρευσήτην φόνα.
"Τούτω φιλεῖν χρὴ, τώδε χρὴ πάντας σέβειν·
"Τώδ' ἐν θ' ἑορταῖς ἔν τε πανδήμῳ πόλει
"Τιμᾶν ἀπαντας ὕνεκ' ἀνδρίας χρεών.
Τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,

977. καλῇ] καλεῖ Br. 989. ἀνδρίας] ἀνδρείας Ald. Br.

974, 5. εὐσέβειαν—οἴσῃ, *famam pietatis adipiſceris*. Vid. Antig. 936. Eurip. Iph. Taur. 682.

977. καλῇ. Præſens pro futuro. Vide Æſchyl. Prometh. 766. et 847. Œd. Tyr. 785. Antig. 899. et quæ dedi ad Eurip. Electr. 1066.

An καλεῖμαι hic ponatur pro εἰμὶ minus certum eſt. De ea licentia videri poſſunt citata ad Eurip. Hecub. 625.

985. εὖ βεβηκόσιν. Similes locutiones vide in notis ad Eurip. Heraclid. 611.

986. πρευσήτην. Non *duces erant*, ut interpres, ſed *adminiſtrabant*. Vide annotata ad Eurip. Androm. 221.

Ζώσαιν θανόσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος.
Ἀλλ', ὦ φίλη, πείθητι, συμπόνει πατρί·
Σύγκαμὲ ἀδελφῷ· πᾶῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ·
Παῦσον δὲ σαυτὴν, τῦτο γινώσκεσ', ὅτι
" Ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.
Χο. Ἐν τοῖς τοιῦτοις ἐστὶν ἡ σωφροσύνη
Καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος.
Χρ. Καὶ μὴν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
Ἐτύγχαν' αὐτη μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν
Τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ ἐχὶ σώζεται.
Ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα, τοιῦτον θράσος
Αὐτή θ' ὁπλίζῃ, κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;
Οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν, ἀδ' ἀνὴρ ἔφυς·
Σθένεις δ' ἔλαττον τῶν ἐναντίων χερῶν.
Δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν,
Ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ, κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.
Τίς οὖν, τοιῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν,
Ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
Ὅρα, κακῶς πράσσοντε, μὴ μείζω κακὰ
Κτησώμεθ', εἴπις τάσδ' ἀκέσεται λύσις.
Λύει γὰρ ἡμᾶς ἀδὲν, ἀδ' ἐπωφελεῖ,

993. σύγκαμὲν'] ξύγκαμὲν' Br.
999. αὕτη] αὐτὴ Br.
1003. οὐδ'] οὐκ Br. e cod. D.
1004. ἔλαττ[ον] ἔλασσον Br.
Ibid. χερῶν] χερὶ Ald. Br.
1010. ἀκέσεται] ἀκέσεται F. 2.

992. συμπόνει παῖρί· Σύγκαμὲ ἀδελφῷ. Mortui apud Inferos agentes ultionem meditari et quovis modo promovere putabantur. Hinc *mortuis auxiliari* apud poetas valet ulciſci. Vide ad Œd. Tyr. 503.

1011. λύει, *juvat*, vel *prodeſt*. Vid. Œd. Tyr. 325. Eurip. Med. 571. et 1373. Alceſt. 639.

Βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.
" Οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
" Χρῄζων τὶς, εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν.
Ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τοπᾶν
Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος,
Κατάσχες ὀργήν· καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
Ἄῤῥητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι·
Αὐτὴ δὲ νῦν σχὲς, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
Σθένουσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν.
Χο. Πείθου· " προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ
" Κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.
Ηλ. Ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς
Δ' ᾔδειν σ' ἀποῤῥίψουσαν ἀπηγελλόμην.
Ἀλλ' αὐτοχειρί μοι μόνῃ τε δραστέον
Τοὔργον τόδ'· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν.
Χρ. Φεῦ, εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην πατρὸς
Θνήσκοντος εἶναι· πάντα γὰρ κατειργάσω.
Ηλ. Ἀλλ' ἦν φύσιν γὲ, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.
Χρ. Ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν.
Ηλ. Ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε;
Χρ. " Εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράττειν κακῶς.

1017. κατάσχες] κατέσχες Ald.
1024. ᾔδειν] ᾔδη Br. qui et δ' in versum præcedentem rejicit.
1028. πάντα γὰρ] πᾶν γὰρ ἂν Br.
1032. πράττειν] πράσσειν Br. e codd. A. E. et suo.

1026. κενὸν, *infectum*.

1028. πάντα γὰρ κατειργάσω. Dawesius, Miscell. Crit. p. 260. legendum statuit πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω. Mihi magis placet, quippe animosius, πάντα γ' ἂν κατειργάσω. MSS. Bodleiani duo πάντα γὰρ ἂν κατειργάσω.

Ηλ. Ζηλῶ σε τὸν νέ, τῆς δὲ δειλίας φυγῶ.
Χρ. Ἀνέξομαι κλύουσα, χ' ὥταν εὖ λέγῃς.
Ηλ. Ἀλλ' ἔποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ μάθῃς τόδε.
Χρ. Μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτά χ' ὡ λοιπὸς χρόνος.
Ηλ. Ἄπελθε· σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἐνί.
Χρ. Ἔνεστιν, ἀλλὰ σοὶ μάθησις ἐ πάρα.
Ηλ. Ἐλθοῦσα μητρὶ ζῶντα πάντ' ἔξειπε σῇ.
Χρ. Οὐδ' ὡ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ.
Ηλ. Ἀλλ' ἔν ἐπίσω γ' οἵ μ' ἀλιμίας ἄγεις.
Χρ. Ἀλιμίας μὲν οὔ, σωφροσύνης δέ σε.
Ηλ. Τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ὀπισπέσθαι με δεῖ;
Χρ. Ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσῃ σὺ νῷν.
Ηλ. "Ἦ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.
Χρ. Εἴρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ σωφρονεῖσαι κακῷ.
Ηλ. Τί δ'· ἃ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;
Χρ. Ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χ' ἡ δίκη βλάβην φέρει.
Ηλ. Τέτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις ἃ βούλομαι.
Χρ. Ἀλλ' εἰ ποιήσῃς ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.
Ηλ. Καὶ μὴν ποιήσω γ', ἀδὲν σκηπλαγεῖσά σε.

1035. μάθῃς] πάθῃς F. 1. 2. Br. e codd. A. et E.

1034. χ' ὥταν εὖ λέγῃς. Nullum ego quidem hinc ſenſum exſculpo. An legendum ?

Ἀνέξομαι κλύουσ', ἄχρις τἄμ' εὖ λέγῃς.

Suſtinebo haec audiens, donec meum conſilium laudaveris. Confer v. 1063.

1035. μάθῃς, *audiveris*. Sic ἔμαθον, *audio*, Eurip. Rheſ. 690.

1036. τὸ κρῖναι. Abundat τό. Similia exempla vide ad Aj. 556. Quibus adde Œd. Tyr. 1430. Œd. Col. 455. huj. fab. v. 1085.

Χρ. Καὶ τῶτ' ἀληθὲς, ἀδὲ βκλεύση πάλιν;
Ηλ. " Βκλῆς γὸ ἀδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς.
Χρ. Φρονεῖν ἔοικας ἀδὲν ὧν ἐγὼ λέγω.
Ηλ. Πάλαι δέδοκται ταῦτα, κἀ νεωστί μοι.
Χρ. Ἄπειμι τοίνυν· ὅτε γὰρ σὺ πᾶμ' ἔπη
Τολμᾶς ἐπαινεῖν, ὅτ' ἐγὼ τὰς σὰς τρόπας.
Ηλ. Ἀλλ' εἴσηθ'· οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
Οὐδ' εἰ σφόδρ' ἱμείρεσα τυγχάνεις· ἐπεὶ
" Πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.
Χρ. Ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
Φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'· ὅταν γὸ ἐν κακοῖς
Ἤδη βεβήκῃς, πᾶμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. Τί τὰς ἄνωθεν Φρονιμωτάτας
Οἰωνὰς ἐσορώμενοι
Τροφᾶς κηδομένας, ἀφ' ὧν τε
Βλαστῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν εὕρω-
σι, τάδ' οὐκ ἐπίσης τελοῦμεν;

1053. ἀδὲν ἔστιν] ἔστιν ἀδὲν Br. e cod. D.
1059. οὐδ' εἰ] οὐδ' ἢν Ald. Br.
Ibid. τυγχάνεις] τυγχάνῃς Ald. Br.
1067. ὄνησιν] ὄνασιν Br.
1068. ἐπίσης] ἐπίσας Ald. ἐπ' ἴσας Br.

1065. οἰωνούς. De pietate avium vide Ariſtoph. Aves, 1353. Cic. de Fin. ii. 33. De cygnis, Eurip. Bacch. 1364. Electr. 151. De ciconiis, Phil. Jud. vol. ii. p. 200. Symmachus, lib. v. epiſt. 67. *Eſt hujus indulgentiæ in quibuſdam avibus exemplum, ut nutrimenta ſeneſcentibus ætas viciſſim prima comportet.*

Ἀλλ' ἐ τὰν Διὸς ἀραπὰν,
Καὶ τὰν ἐρανίαν θέμιν,
Δαρὸν γὰρ ἐκ ἀπόνητοι.
Ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα,
Κατά μοι βόασον οἰκτρὰν
Ὅπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις,
Ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη.

Ἀντιστροφὴ α'.

Ὅτι σφίσ' ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων
Νοσεῖ δή· τὰ δὲ πρὸς τέκνων,
Διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξι-
σῶσα φιλοξενίῳ διαίτᾳ.

1069. οὐ] εὐ μὰ Ald.
1071. δαρὸν γὰρ] δαρὸν Ald. Br.
Ibid. ἀπόνητοι] ἀποίνητοι F. 1. Br.
1076. σφίσ'] σφίσιν Ald.
1077. νοσεῖ δὴ] νοσεῖ Ald. Br.

1071. δαρὸν γάρ. Deeſt γὰ in duobus Bodleianis et uno Pariſienſi. Metro non ſatis conveniente legebat Canterus δαρὸν ἄρ'. Nobis alia placet medicina, ut mox declarabimus.

Ibid. ἀπόνητοι. Ita ed. Ald. Bodleiani duo et Pariſienſis. Vulgo, ἀποίνητοι, quod cum metro fronte adverſa pugnat. Sed neque alterutrum patitur ſententia. Primo Chorus non de ſceleſtis aut parricidis hic agit, ſed queritur homines non pari pietate, ac avium genus, parentes ſuos proſequi. Quid ad hoc facit vel ἀποίνητοι vel ἀπόνητοι? Sed et Chorus, deſperationi jam vicinus, vix dixiſſet δαρὸν οὐκ ἀποίνητοι. Legendum ni fallor;

Δρῶν ἀγαθ' οὐκ ἀπόνητα.

Qui juſte agit, nullum virtutis fructum percipit. Δρᾶν pro ὁ δρᾶν, ut ναιετάοντες, Pindar. Pyth. iv. epod. 8. Sequitur tum percommode; *O vox terras ſubiens miſerabilem mihi querelam et convitia ad Atridas defer.*

1075. ὀνείδη. Vid. ad Eurip. Oreſt. 1244.

Πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει
Ἠλέκτρα τὸν ἀεὶ πατρὸς
Δειλαία ξενάχεσ', ὅπως
Ἃ πανόδυρτος ἀηδὼν,
Οὔτέ τι τᾶ θανεῖν προμηθὴς,
Τό, τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα,
Διδύμαν ἑλᾶσ' ἐρεννύν.
Τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλαστοῖ;

1087. τίς ἄν] τίς ἂν εὖν Ald. Ibid. βλαστοῖ] βλάστῃ F. 1.

1081. τὸν ἀεὶ πατρός. Doctiſſimus Theologus Zacharias Mudgius, cujus notæ Heathianis inſertæ ſunt, legendum conjiciebat,

Ἠλέκτρ', οἷτον ἀεὶ πατρός.

Quod conſtructionem loci facillimam ſane reddit. Nec penitus tamen rejicienda eſt Scholiaſtæ ratio, qui τὸν ἀεὶ elliptice poni poſſe tradit pro τὸν ἀεὶ χρόνον. Sic Noſter, Trachin. 80. εἰς τὸν ἔτερον. Alciphron, σπάσας τὸν ἐωθινὸν, lib. i. epiſt. 34. ſub finem. Ariſtoph. Theſmoph. 2. ἀλλᾶν ἀνδρώπος ἐξ ἐωθινοῦ. Vid. et Œd. Col. 1114. Quod idem auctor eſt, ſubaudiri poſſe μόρον, nullo ſimili exemplo firmare potui: πατρὸς pro περὶ πατρὸς facile defendas ex citatis ad Eurip. Herc. Fur. 529.

1084. τοῦ θανεῖν. Sic ſi ſcriptum dedit Auctor, eundem ſenſum et in hoc et in ſequenti verſu poſuit; quod vix crediderim. Non igitur dubito quin verum ſit, τᾷ λαθεῖν.

1087. ὧδε βλαστοῖ. Camerarius ſic vertit. *In taline fortuna floreſcere queat ulla, paternæ nobilitatis conſcia?* Pari fere ſenſu Johnſonus: *Quis bonis prognatus ſic vivere juſſinet?* Mihi verſus enthuſiaſtice a Choro proferri videtur, magnanimitatem Electræ miranti: *Quis unquam adeo generoſa extitit?* Hoc puto dicere voluit. Verba ſubabſurdi aliquid habent; *Quis unquam adeo generoſa exiſtere* (vel *naſci*) *poſſit?* An igitur legendum?

Τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλαστός;

Quodnam tam generoſum germen?

Στροφὴ β'.

" Οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν ζῶν κακῶς,
" Εὔκλειαν αἰσχύναι θέλει
" Νώνυμος, ὦ παῖ, παῖ· ὥστε καὶ σὺ πάγκλαυτον αἰ-
ῶνα κοινὸν εἵλω,

1090. νώνυμος] νώνυμνες F. 1. Ibid. ὥστε] ὡς Ald. Br. 1091. πάγκλαυτον] πάγκλαυστον Ald.

1088. Effatum hoc, ſi propius atque accuratius contempleris, Sophoclis nec ore nec ſapientia dignum eſt. *Nemo*, inquit, *bonus*, (vel *bene natus*) *inhoneſte vivens famam dedecorare vult.* At ſi inhoneſte vivit, jam famam dedecoravit. An igitur ζῶν κακῶς interpretabimur, *inhoneſte vivendo?* Sententiam quidem ſic efficias, ſed exilem, planeque trivialem. Ergo ſic potius legerim :

Οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν ΖΗΝ κακῶς
Εὔκλειαν ΑΙΣΧΥΝΑΣ θέλει.

i. e. *nemo bene natus inhoneſte vivere vult, ea lege ut famam dedecoret:* vel planius, *vitam inhoneſtam tanti putat ut famam propterea dedecoret.*

1090. ὦ παῖ, παῖ. Metrum hujus verſus cum antiſtrophico nullo modo concilies, nec hæc Electræ, quacum alias colloquitur, compellatio magnum me judice πάθος habet. Utramque ob cauſam legerim ὦ πόποι, *O Dii.* Cum qua lectione mox ad antiſtrophen metrum conciliabimus.

1091. αἰῶνα. Quid ſit πάγκλαυτος αἰὼν κοινὸς, non aſſequor. Legendum forte αὐλῶνα, *foſſam*, ut Eurip. Rheſ. 112. Carcinus apud Athenæum, lib. v. p. 189. D. αὐλῶνα περίδρομον τρατῆ. Quanquam neſcio annon præſtiterit *vallem* interpretari, ut ſignificetur Inferorum ſedes, quam Pindarus κοίλαν ἀγυιὰν vocat, Olymp. ix. ſtroph. 2. Κοινὰν αὐλῶνα ut πολύκοινον ἅδαν, Aj. 1212. παγκοίνῳ λίμνας, ſupra, v. 137. κοινὰν εἰς' ὑπὸ χθόνα, Pindar. apud Clem. Alex. p. 518.

Τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα
Δύο φέρειν ἑνί γε λόγῳ,
Σοφά τ' ἀρίστη τε πάντ' ἐκλήθην.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ζώης μοι καθύπερθεν χερὶ,
Πλάτῳ τε, τῶν ἐχθρῶν, ὅσον
Νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις.
Ἐπεί σ' ἐφεύρηκα μοί-
ρᾳ μὲν ἐκ ἐπ' ἐσθλᾷ
Βεβῶσαν· ἀ δὲ μέγις' ἔβλαστε
Νόμιμα, τῶνδε φερομέναν
Ἄριστα τᾷ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἰαμβοι.

Ορ. Ἆρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκέσαμεν,
Ὀρθῶς δ' ὁδοιπορέμεν ἔνθα χρήζομεν;

1094. ἑνί γε] ἐνὶ Ald. ἐν ἑνὶ Br.
1096. καθύπερθεν] καθύτερθε Ald.
1097. πλάτῳ τε] καὶ πλάτῳ Ald.
1100. ἐπ'] ἐν Ald. Br.
1103. Ζηνὸς] Διὸς Ald. Br.
1105. ὀρθῶς δ'] ὀρθῶς θ' Br.

1093. τὸ μὴ καλόν. Desideratur copula, præcedentia et sequentia connectens. An legendum?

αὐ-
λῶνα κοινὸν, εἶλε
Δ' ὃ μὴ καλὸν καθοπλίσασα——

Vel φέρειν θ' in v. 1094.

1098. Pro ὑπὸ χεῖρα ναίεις, legendum fortasse ὑπέρχαρ ναίεις.

1100. ἐπ' ἐσθλᾷ. MSS. tres ἐν ἐσθλᾷ, consentiente Aldina. Verum putat Heathius conferens v. 1062.

Χο. Τί δ' ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς πάρει;
Ορ. Αἴγισθον, ἔνθ' ᾤκηκεν, ἱστορῶ πάλαι.
Χο. Ἀλλ' εὖ γ' ἱκάνεις, χ' ᾧ φράσας ἀζήμιος.
Ορ. Τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
Ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;
Χο. Ἥδ'· εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών.
Ορ. Ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι
Φωκεῖς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.
Ηλ. Οἴ μοι τάλαιν'· οὐ δή ποθ' ἧς ἠκούσαμεν
Φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;
Ορ. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'· ἀλλά μοι γέρων
Ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.
Ηλ. Τί δ' ἐστὶν, ὦ ξέν'; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος.
Ορ. Φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
Τεύχει θανόντος, ὡς ὁρᾷς, κομίζομεν.
Ηλ. Οἳ ἐγὼ τάλαινα· τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές.
Πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι.
Ορ. Εἴπέρ τι κλαίεις τῶν Ὀρεστείων κακῶν,
Τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου στέγον.
Ηλ. Ὦ ξεῖνε, δός νυν πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε
Κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, εἰς χεῖρας λαβεῖν·
Ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
Ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῷ.
Ορ. Δόθ', ἥτις ἐστὶ, προσφέροντες· οὐ γὰρ ὡς
Ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τόδε·

1108. εὖ γ'] εὖ θ' Ald. Br.
1113. Φωκεῖς] Φωκῆς Br. etiam infra, 1471.
1119. σμικρὰ] μικρὰ Ald. Br.
1126. εἰς] ἐς Br.
1130. τόδε] τάδε Ald. Br.

1107. ἱστορῶ, *interrogo*; ut Eurip. Phœniss. 635. Supp. 842.

Ἀλλ' ἢ φίλων τὶς, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν.
Ηλ. Ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ,
Ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν· ὡς ἀπ' ἐλπίδων
Οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.
Νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν·
Δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
Ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον
Πρὶν ἐς ξένην σὲ γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν
Κλέψασα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνου·
Ὅπως θανὼν ἔκεισο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
Τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος.
Νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς,
Κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα.
Κοὔτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ
Λουτροῖς ἐκόσμησ', οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
Ἀνειλόμην, ὡς εἰκὸς, ἄθλιον βάρος.
Ἀλλ' ἐν ξένῃσι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας,
Σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
Οἴ μοι τάλαινα, τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
Ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
Πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον· οὔτε γάρ ποτε
Μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος,
Οὐδ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός·
Ἐγὼ δ' ἀδελφή σοι προσηυδώμην ἀεί.

1133. ὡς ἀπ'] ὥς σ' ἀπ' Br.
1137. ὤφελον] ὤφελες F. 1. 2.
1144. φίλαισι] φίλῃσι Br.
1154. σοὶ] σὴ Ald. Turneb.

1154. σοί. Ita tres Bodleiani. Editi σή.

Νῦν δ' ἐκλέλοιπε παῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
Θανόντα σὺν σοί· πάντα γὰρ συναρπάσας,
Θύελλ' ὅπως, βέβηκας· οἴχεται πατήρ·
Τέθνηκ' ἐγώ σοί· φρᾶδος αὐτὸς εἶ θανών.
Γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
Μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
Φήμας λάθρα πεᾴπεμπες ὡς φανέμενος
Τιμωρὸς αὐτός· ἀλλὰ τῇδ' ὁ δυσυχὴς
Δαίμων ὁ σός τε κἀμὸς ἐξαφείλετο·
Ὅς σ' ὧδέ μοι πρᾴπεμψεν, ἀντὶ φιλτάτης
Μορφῆς, πρόδον τε κἀμὴ σκιὰν ἀνωφελῆ.
Οἴ μοι, οἴ μοι.
Ὦ δέμας οἰκτρόν· φεῦ, φεῦ.
Ὦ δεινοπάτας, οἴ μοι, οἴ μοι,
Πεμφθεὶς κελεύθους, φίλ(αθ', ὡς μ' ἀπώλεσας.
Ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κάρα.
Τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,
Τὴν μηδέν, εἰς τὸ μηδέν, ὡς σὺν σοὶ κάτω
Ναίω τολοιπόν· κἢ γὰρ ἡνίκ' ἦθ' ἄνω,
Ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· κἢ νῦν πρόθῳ
Τἄ σἄ θανέσα μὴ 'πολείπεσθαι τάφῳ.
" Τὰς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους.
Χο. Θνητᾶ πέφυκας πατρὸς, Ἠλέκτρα, φρόνει·
Θνητὸς δ' Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
" Πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

1156. θανόντα] θανόντι Ald.
Ibid. συναρπάσας] ξυναρπάσας Br.
1166. οἴ μοι 2^10.] μοὶ Ald. Br. Iterum, v. 1168.
1172. σὺν] ξὺν Br.

1138. Legendum fortaſſe τέτηκ' ἐγώ σοι.

Ορ. Φεῦ, φεῦ· τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμηχανῶν
Ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω.
Ηλ. Τί δ' ἔχες ἄλγος; ποῖος τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;
Ορ. Ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε;
Ηλ. Τόδ' ἔς' σκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.
Ορ. Οἴ μοι παλαίνης ἆρα τῆσδε συμφορᾶς.
Ηλ. Τί δή ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε;
Ορ. Ὦ σῶμ' ἀτίμως καὐθέως ἐφθαρμένον.
Ηλ. Οὗτοι πόθ' ἄλλῳ ἢ 'μὲ δυσφημεῖς, ξένε.
Ορ. Φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
Ηλ. Τί δή ποτ', ὦ ξέν', ὧδ' ὀπίσκοπῶν στένεις;
Ορ. Ὡς οὐκ ἄρ' ἤδειν τῶν ἐμῶν ἀδὲν κακῶν.
Ηλ. Ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων;
Ορ. Ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπεφθάσαν ἄλγεσι.
Ηλ. Καὶ μὴν ὁρᾷς γε πᾶσα τῶν ἐμῶν κακῶν.
Ορ. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν;
Ηλ. Ὅθ' ἕνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος.
Ορ. Τοῖς τῶ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;
Ηλ. Τοῖς πατρός· εἶπα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.
Ορ. Τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προστρέπει βροτῶν;
Ηλ. Μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' ἀδὲν ἐξισοῖ.

1180. ἀμηχανῶν] ἀμηχέτων Ald. Turneb.
1191. ἤδειν] ἤδη Br.
1193. ἄλγεσι] ἄλγεσιν Ald.
1195. τῶνδ' ἔτ'] τῶνδέ τ' Ald. Turneb.

1180. ἀμηχανῶν. Malim fic, ut fit participium. [Ita Brunckii codex C.] Vulgo, ἀμηχάνων ab ἀμήχανος.
1187. καὐθέως. Vid. Œd. Tyr. 262.
1195. τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω. Vulgo, τῶνδέ τ' ἐχθίω.
1199. ἀνάγκη. Ita cum Aldina legendum. Vulgo, ἀνάγκη.

Ορ. Τί δρῶσα; πότερα χερσὶν, ἢ λύμῃ βίου;
Ηλ. Καὶ χερσὶ, καὶ λύμαισι, καὶ πᾶσιν κακοῖς.
Ορ. Οὐδ' οὐ 'παρήξων, οὔθ' ὁ κωλύσων πάρα;
Ηλ. Οὐ δῆθ'· ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν.
Ορ. Ὦ δύσποτμ', ὡς ὁρῶν σ' ἐποικτείρω πάλαι.
Ηλ. Μόνος βροτῶν νῦν ἴσθ' ἐποικτείρας ποτέ.
Ορ. Μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.
Ηλ. Οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν;
Ορ. Ἐγὼ φράσαιμ' ἂν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα.
Ηλ. Ἀλλ' ἔστιν εὔνουν· ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.
Ορ. Μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς.
Ηλ. Μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.
Ορ. Πείθου λέγοντι, κοὐχ ἁμαρτήσῃ ποτέ.
Ηλ. Μὴ, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.
Ορ. Οὔ φημ' ἐάσειν.
Ηλ. Ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
Ὀρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.
Ορ. Εὔφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
Ηλ. Πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ στένω;
Ορ. Οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
Ηλ. Οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;
Ορ. Ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν.
Ηλ. Εἴπερ γ' Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε.
Ορ. Ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον.
Ηλ. Ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος;

1213. Πείθου] Πιθοῦ Br.

1221. *Adeone parum me honoraverit mortuus, ut eum non debeam fratrem appellare?*

Ορ. Οὐκ ἔστι· " τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστι τάφος.
Ηλ. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ;
Ορ. Ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω·
Ηλ. Ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ;
Ορ. Εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.
Ηλ. Ἦ γὰρ σὺ κεῖνος;
Ορ. Τήνδε προσβλέψασά μου
Σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω.
Ηλ. Ὦ φίλτατον φῶς.
Ορ. Φίλτατον, συμμαρτυρῶ.
Ηλ. Ὦ φθέγμ', ἀφίκου;
Ορ. Μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ.
Ηλ. Ἔχω σὲ χερσίν;
Ορ. Ὡς τὰ λοίπ' ἔχεις ἀεί.
Ηλ. Ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες.
Ὁρᾶτ' Ὀρέστην τόνδε μηχαναῖσι μὲν
Θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον;
Χο. Ὁρῶμεν, ὦ παῖ, κἀπὶ συμφοραῖσί μοι
Γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

1226. οὐκ ἔστι] οὐκ ἔστιν Br.
1229. ἀνὴρ] ὢ νὴρ Br.
1235. συμμαρτυρῶ[ξυμμαρτυρῶ Br.
1239. ἔχεις] ἔχοις Br.

1233. σφραγῖδα, *sigillum*. Sed hoc non certo ostendit eum Agamemnonis filium esse. Unde alii cogitarunt de nota corporis omnibus Pelopidis propria. De talibus notis vid. Hygin. fab. lxxii. Justinum, lib. xv. cap. 4. de Seleucidis. Aristot. de Arte Poetica, cap. 16. Plutarch. de Sera Num. Vindict. vol. ii. p. 563. A. Cedrenus, p. 135. A. ait Iphigeniam Oresti non antea parcere voluisse, ἕως τὸ Πελόπειον τοῦ γένους σήμαντρον τὴν ἐλαίαν εἶδεν ἔχοντα ἐν τῷ ὤμῳ δεξιῷ.

1239. ἔχεις. Legendum, ni fallor, ἔχοις.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφὴ α'.

Ηλ. Ἰὼ γοναὶ, γοναὶ σω-
μάτων ἐμοὶ φιλτάτων,
Ἐμόλετ' ὀρτίως.
Ἐφεύρετ'· ἦλθετ'· εἴδεθ' ὃς ἐχρῄζετε.

Σύστημα α'.

Ορ. Πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πέρσμενε.
Ηλ. Τί δ' ἐστίν;
Ορ. Σιγᾶν ἄμεινον, μήπις ἔνδοθεν κλύῃ.

Στροφὴ β'.

Ηλ. Ἀλλ' ἐ τὰν Ἄρτεμιν
Τὰν αἰὲν ἀδμήταν,
Τόδε μὲν ἔποτ' ἀξιώσω τρέσαι,
Περισσὸν ἄχθος ἔνδον
Γυναικῶν ὃν ἀεί.

Σύστημα β'.

Ορ. Ὅρα γε μὲν δὴ, κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης

1245. γοναὶ semel tantum Ald.
1250. ἐστὶν] ἐσὶ Br.
1252. οὐ] οὐ μὰ F. 1. 2. Col. Br.
Ibid. — τὰν Ἄρτεμιν
Τὰν αἰὲν ἀδμήταν]
τάν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν Br.

1257. —— κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης
Ἔνεστιν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά πω.

Ita ed. Ald. et quatuor Bodleiani, nisi quod δ' omittunt. Non agnoscit v. 1258. sed ne in notis quidem memorat H. Steph. quod mireris, cum eo sublato non satis conveniat Electræ responsum.

Ἔνεσιν· εὖ δ' ἔξοιδα πειραθεῖσά πω.

Στροφὴ γ'.

Ηλ. Ὀτοτοτοί.
Ἀνέφελον ἐπέβαλες,
Οὔποτε καθαλύσιμον,
Οὐδέποτε λησόμενον,
Ἀμέτερον οἷον ἔφυ κακόν.

Σύστημα γ'.

Ορ. Ἔξοιδα κἀγὼ ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρῇ σία
Φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών.

Ἀντιστροφὴ ά.

Ηλ. Ὁ πᾶς ἐμοὶ ὁ πᾶς ἂν
Πρέποι παρὼν ὀνέπειν

1258. ἔνεσιν, &c.] Omittit hunc v. Turneb. 1259. Ὀτοτοτοί] ὀτοτοῖ Ald.

1259. Ὀτοτοτοί. Ed. Ald. et Bodleiani omnes ὀτοτοῖ. Legendum;

Ὀτοτοῖ, ὀτοτοτοί.

Cui in antistropha respondet,

Ἔφρασας ὑπερτέραν.

Nam ὀτοτοτοῖ quod præbet ed. H. Steph. v. 1279. in Aldina et Bodleianis omnibus deest.

1264. Legendum fortasse, ὅταν παῤῥησία Χρήσῃ, vel, quod malim, ὅταν παῤῥησίαν Πράξῃ. Πράξῃ pro κτήσῃ; *cum libertatem loquendi adepta fueris*. Pindar. Pyth. iii. epod. 5. παύροις δὲ πράξαις' εὐμαρές. Denique omnium maxime placet ὅταν παῤῥησία Φράζειν.

Τάδε δίκα χρόνος·
Μόλις γὰ ἔχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.

Ἀντισύστημα ἀ.

Ορ. Ξύμφημι κἀγώ· τοιγαρῦν σώζε τόδε.
Ηλ. Τί δρῶσα;
Ορ. Οὖ μή 'στι καιρὸς, μὴ μακρὰν βέλε λέγειν.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ηλ. Τίς δῆτ' ἂν ἀξίαν
Σᾷ μοι φανέντος νῦν
Μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;
Ἐπεί σε νῦν ἀφράσως
Ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.

Ἀντισύστημα β'.

Ορ. Τότ' εἶδες, ὅτε θεοί γέ μ' ὦτρυναν μολεῖν.

Ἀντιστροφὴ γ'.

Ηλ. Ὀτοτοτοί.
Ἔφρασας ὑστερέραν
Τᾶς πάρος ἔπι χάριτος·
Εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν

1268. δίκα] δίκαια Ald.
1273. Τίς δῆτ' οὖν ἀξίαν
Σᾷ μοι φανέν]ος νῦν]
Τίς ἂν ἂν ἀξίαν γε σᾷ πεφηνότος
Ald. Br.
1278. Θεοί γέ μι] Θεοί μι Ald. Ita Br.
sed habet mox ἐπώτρυναν.
1279. Ὀτοτοτοί deeft Ald. Br.
1282. Εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν
Ἀμίτερα πρὸς μέλαθρα]
Εἴ σε θεὸς ἐς μέλαθρα Turneb.

1279. Delendum ὀτοτοτοῖ, quod in Aldina et Bodleianis omnibus deeſt.

1282, 3. Εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν
Ἀμίτερα πρὸς μέλαθρα.

Ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα·
Δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ.

Ἀντίστημα γ'.

Ορ. Τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν· τὰ δὲ 1285
Δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ηλ. Ἰὼ χρόνῳ μακρῷ γε φιλπάταν ὁδὸν
Ἐπιξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι,
Μή τί με πολύστονον ὧδ' ἰδών,
Ορ. Τί μὴ ποιήσω; 1290
Ηλ. Μή μ' ἀποστερήσῃς
Τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέδρᾳς.
Ορ. Ἢ κάρτα κἀν ἄλλοισι θυμοίμιλω ἰδών.
Ηλ. Ξυναινεῖς;
Ορ. Τί μὴ οὔ; 1295
Ηλ. Ὦ φίλαι, ἕκλυον ἂν

1286. δέδοικα] δέδοικά σε Turneb. 1289. μή τί με] μή τοι Br.
1287. μακρῷ γε] μακρῷ Ald. Br. 1291. ἀποστερήσῃς] ἀποστερίσῃς F. 1.

Ita ed. Ald. et Bodleiani omnes. Nec quidquam jam ad metri integritatem deeſt, niſi ut legatur ἐπῶρσε νῦν, pro ἐπῶρσεν.

Sententiam non minus quam metrum peſſumdedit Triclinius legendo εἴ σε θεὸς ἐς μέλαθρα, quem ſequitur, ſatis quidem negligenter, H. Stephanus. Nec remedium invenit Heathius.

1286. δέδοικα λίαν. Ita ed. Ald. et tres Bodleiani. Vulgo, δέδοικά σε λίαν.

1292. ἡδονὰν μεθέδρᾳς. Legendum ἡδονῇ μεθύδρᾳς. Philoſtrat. vita Herodis, cap. 1. πλέτῳ μεθύοντες. Demoſthenes, Philippic. 1. ſub finem μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων.

Μεθύδρᾳς pro μεθυσθῆναι in fragmento Alcæi reſtituit clar. Bentleius, not. in Horat. lib. iii. od. 2.

Ἐγὼ δ' ἂν ἤλπισ' ὠδάν.
Ἔχον ὀργὰν ἄναυδον,
Οὐδὲ σὼ βοᾷ κλύσα τάλαινα.
Νῦν δ' ἔχω σέ· πρὸφάνης δὲ
Φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
Ἃς ἐγὼ δόλ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

Ἰαμβοι.

Ορ. Τὰ μὲν πρόσω τὰ τῶν λόγων ἄφες·
Καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με,
Μήθ' ὡς πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων
Ἀπλεῖ· τὰ δ' ὀκχεῖ, τὰ δὲ Διασπείρει μάτην.
Χρόνος γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
Ἃ δ' ἁρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,
Σήμαιν', ὅπως φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
Γελῶντας ἐχθρὸς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ·
Οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται
Φαιδρῷ πρόσωπῳ, νῷν ἐπελθόντοιν δόμων.
Ἀλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ,
Στένασ'· ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
Χαίρειν πρέσαι χὠ γελᾶν ἐλευθέρως.
Ηλ. Ἀλλ', ὦ κασίγνητ', ὧδ' ὅπως καί σοι φίλον

1299. κλύσα τάλαινα. Non apparet quid sit, quod tacitam se audiviſſe glorietur. Legendum ergo: κλύσα τὰ δεινὰ, audiens *triſtia illa*, i. e. triſtem de morte Oreſtis nuncium. Niſi malis κλύσα τάγ' αἰνα.

1307. Minime hic convenit χρόνῳ. An legendum δρᾶσις? Heſychius: δρανός· ἔργον, πρᾶξις. Probabilem quoque ſententiam effeceris legendo,

Χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸς ἐξείργοι λόγα.

Καὶ τȣ̓μὸν ἔϛαι τῇδ'· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς
Πρὸς σȣ̃ λαβȣ̃σα, κȣ̓κ ἐμὰς, ἐκτησάμην.
Κȣ̓δ' ἄν σε λυπήσασα βȣλοίμην βραχὺ,
Αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος· ȣ̓ γὰρ ἂν καλῶς
Ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι.
Ἀλλ' οἶσθα μὲν τἀνθένδε· πῶς γὰρ ȣ̓; κλύων
Ὅθ' ȣ̓νεκ' Αἴγισθος μὲν ȣ̓ κατὰ ϛέγας,
Μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἢν σὺ μὴ δείσῃς πόθ', ὡς
Γέλωτι φαιδρὸν τȣ̓μὸν ὄψεται κάρα.
Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι·
Κἀπεί σ' ἐσεῖδον, ȣ̓ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς
Δακρυῤῥοȣ̃σα· πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγὼ,
Ἥτις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
Καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἴργασαι δέ μ' ἄσκοπα·
Ὡϛ' εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν
Τέρας νομίζειν αὐτὸ, πιϛεύειν δ' ὁρᾷν.
Ὅτ' ȣ̓ν τοιαύτην ἡμὶν ἐξήκεις ὁδὸν,
Ἄρχ' αὐτὸς, ὥς σοι θυμός· ὡς ἐγὼ μόνη
Οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον· ἢ γὰρ ἂν καλῶς
Ἔσωσ' ἐμαυτὴν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

ΟΡΕΣΤΗΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ορ. Σιγᾶν ἐπῄνεσ'· ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω

1325. φαιδρὸν] φαιδρῷ Turneb.

1333. ἡμὶν] ἧμιν Ald. et ſic, quotieſcumque poſterior ſyllaba corripitur.

1321. ὑπηρετοίμην. Niſi alio exemplo confirmetur, legerim ὑπηρετοίην.

1325. φαιδρόν. Ita optime Bodleiani duo et margo Turnebianæ. Vulgo male φαιδρῷ.

Τῶν ἔνδοθεν χωρῶντος.
Ηλ. Εἴσιτ', ὦ ξένοι,
Ἄλλως τε καὶ φέροντες οἷ' ἂν ὄτέ τις
Δόμων ἀπώσαιτ', ὅτ' ἂν ἡσθείη λαβών.
Παι. Ὦ πλεῖστα μῶροι, καὶ φρενῶν τητώμενοι,
Πότερα παρ' ὀδὲν τῶ βίω κήδεσθ' ἔτι,
Ἢ νῶς ἔνεστιν ὅτις ὑμῖν ἐγγενὴς,
Ὅτ' ὀ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
Τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γινώσκετε;
Ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρων ἐγὼ
Πάλαι φυλάσσων, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
Τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·
Νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ.
Καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων
Καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς,
Εἴσω παρέλθεθ'· ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
Ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.
Ορ. Πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι;
Παι. Καλῶς· ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα.
Ορ. Ἤγγειλας, ὡς ἔοικεν, ὡς τεθνηκότα.
Παι. Εἷς τῶν ἐν ᾅδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὢν ἀνήρ.
Ορ. Χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;
Παι. Τελουμένων, εἴποιμ' ἄν· ὡς δὲ νῦν ἔχει,
Καλῶς τὰ κείνων πάντα καὶ τὰ μὴ καλῶς.

1346. γινώσκετε] γιγνώσκετε Br.

1338. τῶν ἔνδοθεν. Subaudiendum τινός. Vid. Eurip. Med. 1128. Iph. Taur. 1216. Constructio est: κλύω τινὸς τῶν ἔνδοθεν χωρῶντος ὡς ἐπ' ἐξόδῳ.

1361. Interpretandum forte; *pulchre habent istorum res* (specie et opinione eorum scilicet) *etiam quæ non pulchre habent.*

Ηλ. Τίς ὅτος ἐς', ἀδελφὲ, πρὸς θεῶν φράσον.
Ορ. Οὐχὶ ξυνίης;
Ηλ. Οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.
Ορ. Οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖρας ποτέ;
Ηλ. Ποίῳ; τί φωνεῖς;
Ορ. Οὗ τὸ Φωκέων πέδον
Ὑπεξεπέμφθη σῇ προμηθείᾳ χεροῖν.
Ηλ. Ἦ κεῖνος ὅτος ὁν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
Μόνον πρόσευρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
Ορ. Ὄδ' ἐσί· μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
Ηλ. Ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων
Ἀγαμέμνονος· πῶς ἦλθες; ἢ σὺ κεῖνος εἶ
Ὃς τόνδε κἀμὲ ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
Ὦ φίλταθ', μὲν χεῖρες, ἡδίσην δ' ἔχων
Ποδῶν ὑπηρέτημα· πῶς ἔτω πάλαι
Ξυνών μ' ἔληθες, ἀδ' ἔφυνες; ἀλλά με
Λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί.
Χαῖρ', ὦ πάτερ· (πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ)
Χαῖρ'· ἴσθι δ', ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
Ἤχθηρα κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.
Παι. Ἀρκεῖν δοκεῖ μοι· τὰς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους
Πολλαὶ κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,
Αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἠλέκτρα, σαφῆ.
Σφῶν δ' ἐπέπω γε τῶν παρεστώτων, ὅτι

1363. ξυνίης] ξυνίεις Ald. ξυνιεῖς Br. 1383. κυκλοῦνται] κυκλοῦσι Ald. Br.

1382. Ἀρκεῖν δοκεῖ μοι. Elegantius foret ἀρκεῖ δοκεῖν μοι. Vid. supra, v. 412. Æschyl. Pers. 246. Philostrat. in Memnone, p. 773. βέλτιται κατὰ τὸ γέρον, ἐμοὶ δοκεῖν.

Νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη·
Νῦν οὔτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
Φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις
Ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.
Ορ. Οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμὶν οὐδὲν ἂν λόγων,
Πυλάδη, τόδ' εἴη τοὔργον· ἀλλ' ὅσον τάχος
Χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη
Θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε.
Ηλ. Ἄναξ Ἄπολλον, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
Ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ
Ἀφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ προύστην χερί.
Νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἐξ οἵων ἔχω,
Αἰτῶ, προπιτνῶ, λίσσομαι· γένου πρόφρων
Ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων·
Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια
Τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ἴδεθ' ὅπου προνέμεται

1402. ὅπου] ὅπη Br. e cod. D.

1392. ἕδη, *simulachra, statuas.* Hesychius; ἕδος,—ἄγαλμα. Clem. Alexandrin. Strom. lib. v. p. 662. τὸ τῆς Ἀθήνας ἕδος ὕπαιθρον ἀφώρισαν. Vid. Callimachi fragm. 105.

1396. προύστην, *supplicavi.* Hinc προστάτης, *supplex,* Œd. Col. 1235.

Τὸ δυσέριστον αἷμα Φυσῶν Ἄρης·
Βεβᾶσι δ' ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
Μετάδρομοι κακῶν πανεργημάτων
Ἄφυκτοι κύνες.
Ὡς δ' ἀ μακράν γ' ἔτ' ἀμμένει
Τἀμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρέμενον.

Ἀντιστροφή.

Παράγεται γὰρ ὀνέρων
Δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγης,
Ἀρχαιόπλαστα πατρὸς εἰς ἑδώλια
Νεακόνητον αἷμα χειρῶν ἔχων·
Ὁ Μαίας δὲ παῖς
Ἑρμῆς σφ' ἄγχι δόλον σκότῳ
Κρύψας πρὸς αὐτὸ τέρμα, κἀκεῖ' ἀμμένει.

1404. βεβᾶσι δ'] βεβᾶσιν Ald. Br.
1407. μακράν γ'] μακρὰν Ald. Br.
1410. στέγης] στέγας Ald. Br.
1411. ἑδώλια] ἑδράσματα Ald. Turneb.
1412. χειρῶν] χεροῖν Ald. χεροῖ Br.
1414. σφ' ἄγχι] ἐπάγει Ald.

1403. τὸ δυσέριστον. Adverbialiter accipi poteſt, ut τὸ γενναῖον, Œd. Col. 1711. ubi plura. Προκύμαν, *præit, præcurrit*, more canis venatici primarii.

1411. ἑδώλια. Ita Scholiaſtes et Suidas in voce, uterque vulgatum ἑδράσματα interpretamenti loco exhibentes.

1412. νεακόνητον αἷμα. Heſychius, v. αἷμα—ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ, τὴν μάχαιραν ἔφη: vide ibi Interpretes. Omnibus dura videtur tranſlatio, mihi ne tolerabilis quidem. Legendum fortaſſe νεακόνητον οἶμα, *recens—acutum manuum impetum*. Metaphorice νεακόνητοι, ut λᾶμ' ἔχων τιθηπίοις, Eurip. Oreſt. 1658. Heſychius: οἶμα· ὁρμή. Extat vox Iliad. Π. 752. Magis vero placet αἶχμα, i. e. αἰχμή. Utroque modo locutus puto Veteres. Vide alia exempla ad Trachin. 1021.

ΗΛΕΚΤΡΑ, ΧΟΡΟΣ, ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἴαμβοι.

Ηλ. Ὦ φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα
Τελεῖτε τἔργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε.
Χο. Πῶς δή; τί νῦν πράσσεσθον;
Ηλ. Ἡ μὲν ἐς τάφον
Λέβητα κοσμεῖ, τὼ δ' ἐφέστατον πέλας.
Χο. Σὺ δ' ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί;
Ηλ. Φρουρήσασ' ὅπως
Αἴγισθος αὐτὸς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω.
Κλ. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ· ἰὼ τέγαι
Φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι.
Ηλ. Βοᾷ τις ἔνδον· οὐκ ἀκούετ', ὦ φίλαι;

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Ἤκουσ' ἀνήκουστα
Δύστηνος, ὥστε φρίξαι.

Σύστημα α'.

Κλ. Οἵ μοι πέλαν· Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς;
Ηλ. Ἰδὲ μάλ' αὖ θροεῖ τις.
Κλ. Ὦ τέκνον, τέκνον,
Οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν.
Ηλ. Ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
Ὠκτείρεθ' οὗτος, ἀλλ' ὁ γηνήσας πατήρ.

1416. ἄνδρες] ὦ ἄνδρες Br.
1423. Αἴγισθος αὐτὸς] Αἴγισθες Ald. Αἴγισθος ἡμᾶς Br.

Στροφὴ β'.

Χο. Ὦ πόλις, ὦ γλυκὺ
Τάλαινα· ἰὼν σε
Μοῖρα καθημερία
Φθίνει, φθίνει.

Σύστημα β'.

Κλ. Ὤ μοι, πέπληγμαι.
Ηλ. Παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.
Κλ. Ὤ μοι μάλ' αὖθις.
Ηλ. Εἰ γὰ Αἰγίσθῳ θ' ὁμῶ.

Στροφὴ γ'.

Χο. Τελεῖ δ' ἀραί· ζῶσιν οἱ
Γᾶς ὑποκείμενοι.
Πολυρρύτων γὰ αἷμ' ὑπεξαμείβεσι τῶν
Κταν́ντων οἱ πάλαι θανόντες.

ΗΛΕΚΤΡΑ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Σύστημα γ'.

Ηλ. Καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε· φοινία δὲ χεὶρ

1438. φθίνει semel tantum Ald.
1443. Τελεῖ δ'] τελεῖσιν Ald.
1444. γᾶς ὑποκείμενοι] γᾶς ὕπαι κείμενοι Br.

1442. Εἰ γάρ. Mœris Atticista: εἰ γάρ, Ἀττικῶς· εἶδε γάρ, Ἑλληνικῶς.

1443. Τελεῖ δ'. Nonnulli pro τελοῦσαι accipiunt. Quidni autem vertas, *effectum reddunt*? sc. τὸ ἑαυτῶν ἔργον, ut bene Johnsonus. Sed legendum forte γελᾷ δ', ut Æschyl. Eumen. 563.

Γελᾷ δ' ὁ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμουργῷ.

Στάζει θυηλῆς Ἄρεος· ἐδ' ἔχω λέγειν,
Ὀρέστα, ὡς κυρεῖ γε.

Ορ. Τἀν δόμοισι μὲν
Καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισε.
Τέθνηκεν ἡ τάλαινα· μηκέτ' ἐκφοβοῦ
Μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀλιμάσῃ ποτέ.

Ἀντιστροφὴ α'.

Χο. Παύσασθε· λεύσω γὰ
Αἴγισθον ἐκ προδήλου.

Ἀντισύστημα α'.

Ηλ. Ὦ παῖδες, οὐκ ἄψορρον; εἰσορᾶτέ πῃ
Τὸν ἄνδρ' ἐφ' ὑμῖν; ἔτος ἐκ προαισίου
Χωρεῖ γεγηθώς.

Ἀντιστροφὴ β'.

Χο. Βᾶτε κατ' ἀντιθύρων
Ὅσον τάχιστα·
Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι,
Τάδ' ὡς πάλιν.

1449. κυρεῖ γε] κυρεῖ Ald. Br.
1450. Τἀν] τά γ' ἐν Br.
1453. ἀτιμάσῃ] ἀτιμάσει Br. e codd. A. D. E. Auguſt. et ſuo.
1456. εἰσορᾶτέ πῃ
Τὸν ἄνδρ' ἐφ' ὑμῖν] Hæc Oreſti tribuit Br. e 5 codd. legit porro ex iiſdem ἐρ' ἡμῖν.

1448. θυηλῆς, *ſacrificii.*

1459. ἀντιθύρων. An legendum ἀμφιθύρων; ut Theocrit. Idyll. xiv. 42. Polluc. lib. i. ſect. 76. Vide et Euripidis Med. 135. Κατ' ἀμφιθύρων, *verſus januam interiorem.*

1461. Dilucidior foret conſtructio, ſi ſcriptum eſſet,

Νῦν πάλιν εὖ θέμενοι
Τάδ', ὡς τὰ πρίν.

Ἀντισύστημα β'.

Ορ. Θάρσῃ· τελῶμεν ἢ νοεῖς.
Ηλ. Ἔπειγέ νυν.
Ορ. Καὶ δὴ βέβηκα.
Ηλ. Τἀνθάδ' ἂν μέλοι γ' ἐμοί.

Ἀντιστροφὴ γ'.

Χο. Δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς
Ἥπιον ἐννέπειν
Πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι, λαθραῖον ὡς
Ὀρούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἀντισύστημα γ'.

Αι. Τίς εἶδεν ὑμῶν πῇ ποθ' οἱ Φωκεῖς ξένοι,
Οὓς φασ' Ὀρέσην ἡμὶν ἀγγεῖλαι βίον
Λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;
Σέ τοι, σὲ κρίνω, καὶ σὲ τὴν ἐν τῷ πάρος
Χρόνῳ θρασεῖαν, ὡς μάλιστά σοι μέλειν
Οἴμῳ· μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι.

Ἰαμβοι.

Ηλ. Ἔξοιδα· πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν

1466. μέλοι γ'] μέλοιτ' Ald. Br.
1467—70. Hæc Electræ tribuit Ald.
1468. ἥπιον] ἠπίως Ald. Br.
1474. καὶ] ναὶ Br. ex Reiskii emendatione.
1476. κατειδυῖαν] κατ' εἰδυῖαν Ald.

1477. In omnibus Electræ ad Ægisthum responsis, quæsita est ambiguitas, Johnsono non prætervisa. Primo συμφορᾶς γὰρ ἂν et

Ἔξωθεν εἶλω τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.
Αι. Πᾷ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με.
Ηλ. Ἔνδον· φίλης γὰρ πρόξενοι κατήνυσαν.
Αι. Ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως;
Ηλ. Οὔκ· (ἀλλὰ καὶπέδειξαν) ὁ λόγῳ μόνον.
Αι. Πάρεσ' ἄρ' ἡμῖν ὥστε καὶμφανῆ μαθεῖν;
Ηλ. Πάρεσι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θέα.
Αι. Ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, οὐκ εἰωθότως.
Ηλ. Χαίροις ἂν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.
Αι. Σιγᾶν ἄνωγα, καὶναδεικνύναι πύλας
Πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις θ' ὁρᾶν·
Ὡς, εἴτις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
Ἐξῆρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν,
Στόμια δέχηται τἀμὰ, μηδὲ πρὸς βίαν,
Ἐμοῦ κολαστοῦ πρόσυχον, φύσῃ φρένας.
Ηλ. Καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ· τῷ γὰρ χρόνῳ
Νοῦν ἔσχον ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.

1478. τῆς φιλτάτης] τι φιλτάτων F. 2. 1494. κρείσσοσιν] κρίσσοσιν Br. 1491. μηδὲ] μὴ δὲ Ald.

quæ ſequuntur, ſignificare poſſunt, vel, *Alioqui ignorarem caſum mihi gratiſſimum*, vel, *caſum hominis mihi conjunctiſſimi*. Deinde πρόξενοι κατήνυσαν valet, vel, *adepti ſunt hoſpitem*, (vide ad Œd. Col. 1838.) vel, *confecerunt*. Poſtea, quærente Ægiſtho utrum Oreſtem mortuum vere nunciaverint, reſpondet, *Non*; quod adverbium diverſum ſenſum præbet, prout cum ἤγγειλαν ἐτητύμως, vel cum ὁ λόγῳ μόνον conſtruitur. Addam tantum ἄζηλος θέα, v. 1484. eſſe vel, *ſpectaculum fœdum*, vel, *ſpectaculum minime tibi optabile*.

1492. φύσῃ φρένας vertendum cum Camerario *prudentiam gignat*. Commode citat Heathius, Œd. Col. 838, 9.

Αι. Ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ', ἄνευ φθόνου μὲν οὐ
Πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω.
Χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
Τὸ συγγενές γε κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ.
Ορ. Αὐτὸς σὺ βάσταζ'· οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σὸν,
Τὸ ταῦθ' ὁρᾷν τε καὶ προσηγορεῖν φίλως.
Αι. Ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι· σὺ δὲ,
Εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.
Ορ. Αὕτη πέλας σοῦ· μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.
Αι. Οἴ μοι· τί λεύσσω;
Ορ. Τίνα φοβῇ; τίν' ἀγνοεῖς;
Αι. Τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
Πέπτωχ' ὁ τλήμων;
Ορ. Οὐ γὰρ αἰσθάνῃ πάλαι
Ζῶν τοῖς θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα;
Αι. Οἴ μοι, ξυνῆκα τοὔπος· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
Ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἔσθ' ὁ προσφωνῶν ἐμέ.

1495. οὐ] εὖ Br. ex Tyrwhitti emendatione.
1498. συγγενές γε] συγγενές τι Ald. συγγενές τοι Br. e codd. D. et suo.
1500. φίλως] φίλος Ald.
1509. ζῶν τοῖς] ζῶντας Br. ex Tyrwhitti emendatione.

1495. ἄνευ φθόνου μὲν οὐ. Eleganter emendat Tyrwhittus ad Eurip. Rhes. 456.

—— ἄνευ φθόνου μὲν, εὖ
Πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι Νέμεσις, οὐ λέγω.

Spectaculum, felici casu (modo absit invidia verbo) oblatum; at si Nemesis insequatur, non dico.

1499. βαστάζ'. Vide supra ad v. 911.

1509. ζῶν τοῖς θανοῦσιν. Verissime emendat Tyrwhittus, ubi supra, ζῶντας θανοῦσιν. *Non enim sentis, quod dudum vivos quasi mortuos alloqueris.*

Ορ. Καὶ μάντις ὢν ἄρ᾽ ἐσφάλλε πάλαι.
Αι. Ὄλωλα δὴ δείλαιος· ἀλλά μοι πάρες
Καὶν σμικρὸν εἰπεῖν.
Ηλ. Μὴ πέρα λέγειν ἔα 1515
Πρὸς θεῶν, ἀδελφὲ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.
" Τί γὰρ βροτῶν ἂν σοὶ κακοῖς μεμιγμένον
" Θνήσκειν ὁ μέλλων τἄχρονα κέρδος φέροι;
Ἀλλ᾽ ὡς τάχιστα κτεῖνε· κἂν κτανὼν πέσῃς
Ταφεῦσιν, ὧν τόνδ᾽ εἰκός ἐστι τυγχάνειν, 1520
Ἀποπλον ἡμῶν· ὡς ἐμοὶ τόδ᾽ ἂν κακῶν
Μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.
Ορ. Χωροῖς ἂν εἴσω σοὶ τάχει· λόγων γὰρ ἐν
Νῦν ἐστιν ἀγὼν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.
Αι. Τί δ᾽ ἐς δόμους ἄγῃς με; πῶς, τόδ᾽ εἰ καλὸν 1525
Τὄργον, σκότος δεῖ, κἀ πεφυκέναι ἑᾷ κτανεῖν;
Ορ. Μὴ πίστευε· χώρει δ᾽ ἔνθα περ κατέκτανες
Πατέρα τὸν ἀμὸν, ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς.
Αι. Ἦ πᾶσ᾽ ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
Τά τ᾽ ὄντα κἀ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά. 1530
Ορ. Τὰ γᾶν σ᾽· ἐγώ σοι μάντις ἐμὶ τῶνδ᾽ ἄκρος.

1512. ἐσφάλλε] ἐσφάλε Ald. 1524. ἀγὼν] ὠγὼν Br.
1517. σὺν] ξὺν Br. etiam v. 1523. 1528. ὡς ἄν] ὡς Ald.
Ibid. μεμιγμένον] μεμιγμένων Ald. Br.

1512. μάντις ὤν. Talem exhibet Euripidis Electra.

1517. Hunc et ſequentem verſum ſic interpretor; *Cur enim tempus aliquod lucretur is qui letho deſtinatus eſt, cum inter homines ſceleribus inquinatos numeretur.* Lego utique cum duobus Bodleianis μεμιγμένων.

1520. ταφεῦσιν. Sic Lycophron, v. 154. ἐτύμβευσε τάφῳ pro ἔφαγε.

Αι. Ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας.
Ορ. Πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται.
Ἀλλ' ἕρφ'.
Αι. Ὑφηγοῦ.
Ορ. Σοὶ βαδιστέον πάρος.
Αι. Ἦ μὴ φύγω σέ;
Ορ. Μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν
Θάνῃς, φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν.
" Χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,
" Ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
" Κτείνειν· τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν
Δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες,
Τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν.

1545. τελεωθέν. Malim στερεωθὲν, *firmatum, solide fundatum*: vel στελεχωθὲν, quod legitur bis in Philone Judæo.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ΙΕΡΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ἐκ Θηβαίων γερόντων.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Πολύβ.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Οἰδίπους.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Λιπων Κόρινθον Οἰδίπους, πατρὸς νόθος
Πρὸς τῶν ἁπάντων λοιδορούμενος ξένος,
Ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
Ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρον.
Εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν ςεναῖς ἁμαξιτοῖς
Ἄκων ἔπεφνε Λάϊον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
Ἤχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
Λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑςίαν,
Ὅπως πύθηται τοῦ κακοῦ παυςήριον,
Ἤκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
Τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας,
Δισσαῖσι χερσὶν ἐξετύφλωσεν κόρας·
Αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

ΔΙΑ ΤΙ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ Οἰδίπους ἐπὶ διακρίσει θατέρου ἐπιγέγραπται· χαριέντως δὲ τύραννον ἅπαντες αὐτὸν ἀπέγραφον, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως· καίπερ ἡττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὥς φησι Δικαίαρχος. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ πρότερον αὐτὸν οὐ τύραννον ἐπιγράφοντες, διὰ τοὺς χρόνους τῶν διδασκαλιῶν, καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀλήτην γὰρ καὶ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι. Ἴδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ, τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς τυράννους προσαγορεύοντες, ὀψέ ποτε τοῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου χρόνους, καθάπερ Ἱπ-

πίας ὁ σοφιστὴς φησιν. Ὅμηρος γὰν τὸν πάντων παρανομώτατον Ἔχετον, βασιλέα φησὶ, καὶ τύραννον,

Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα——.

Προσαγορευθῆναι δέ φασι τὸ τύραννον ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν· χαλεπὸς γάρ τινας περὶ ληστείαν τότε γενέσθαι. Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτὸν γενηθῆναι ἀπὸ Τύρου πόλεως. Εἴρηται δὲ τύραννος κατὰ τὸ ἔτυμον, οἱονεὶ τύρων τὸς λαὸς, καὶ ἀνίας ἐπιφέρων, καὶ τυρεύων δόλους κατὰ τῶν ὑπ' αὐτόν. Ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τῦ τυράννυ ὄνομα, δῆλον. Οὔτε γὰρ Ὅμηρος, οὔτε Ἡσίοδος, οὔτε ἄλλος ἀρχαῖος τῶν παλαιῶν, τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει. Ὁ δὲ Ἀριστότελης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ, τὸς τυράννυς φησὶ τοπρότερον αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι· εὐφημότερον γ' ἐκεῖνο τὄνομα.

ΑΛΛΩΣ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ Οἰδίπες πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῦ ἐν τῷ Κολωνῷ ἐπιγέγραπται. Τὸ κεφαλαῖον δὲ τῦ δράματος, γνῶσις τῶν ἰδίων κακῶν Οἰδίποδος, πήρωσίς τε τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ δι' ἀγχόνης θάνατος Ἰοκάστης.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ ΤΩ ΘΗΒΑΙΩ.

Λαιε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
Σοῦ παιδὸς χείρεσσι λιπεῖν φάος· ὡς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος συγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἔστι δίπεν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον· ἦ μία φωνὴ,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ βοὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἕρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
Ἀλλ' ὁπόταν πλείοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτῦ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΙΕΡΕΥΣ.

Ἴαμβοι.

Οι. Ω ΤΕΚΝΑ, Κάδμε τᾶ πάλαι νέα τροφή,
Τίνας τόθ' ἕδρας πάσδε μοι θοάζετε
Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
Πόλις δ' ὁμᾶ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὁμᾶ δὲ παιάνων τε κἀγεναγμάτων. 5
Ἃ 'γὼ δικαιῶν μὴ πάρ' ἀγγέλων, τέκνα,

1. Κάδμε τᾶ πάλαι. Sic Athenienſes παῖδες Κραναοῦ vocantur, Æſchyl. Eumen. 1014.

Ibid. τροφή, *ſoboles*. Rariſſime hac poteſtate adhibetur: Euripides tamen μηκάδων ἀρνῶν τροφαὶ habet Cyclop. 189.

2. θοάζετε. Plutarchus de Aud. Poet. (vol. ii. p. 22. E.) *ſedendi* ſenſu interpretatur: cujus aliud exemplum, quod quidem certum ſit, mihi non ſuggerit memoria. Θοάζειν πόνου habet Euripides, Bacch. 65. quod non inepte vertas *urgere* vel *ſiſtinare laborem*. Extat porro apud eundem Oreſt. 335, 1571. Phœniſſ. 822. Iph. Taur. 1149. Troad. 353. Bacch. 219. Herc. Fur. 382.

3. ἐξεστεμμένοι. Non *frontem coronati*, ſed *manibus ramos ſupplicatorios geſtantes*; perinde ut Chryſes ille Homericus, Iliad. A. 14.

Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος.

De ramo hoc ſupplicatorio, qui et εἰρεσιώνη, vide Eurip. Supp. 10, 36, 260. Heraclid. 518. Æſchyl. Eumen. 43. Supp. 23, 199, 249. Ariſtoph. Plut. 383. Harpocration. in voce. La Cerdam in Virgil. Æneid. vii. 237.

Similis ſupplicationis Diogneto Rhodio factæ meminit Vitruvius, lib. x. cap. 22.

Ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
Ἀλλ', ὦ γεραιέ, φράζ' (ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
Πρὸ τῶνδε φωνεῖν) τίνι τρόπῳ καθέζεσθε; 10
Δείσαντες, ἢ σέξαντες; ὡς θέλοντος ἂν
Ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἂν
Εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.—
Ιε. Ἀλλ', ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς,
Ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα 15
Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν, οὐδέπω μακρὰν
Πτέσθαι θένοντες· οἱ δὲ, σὺν γήρᾳ βαρεῖς
Ἱερεῖς, ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δέ τ' ἠϊθέων
Λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεσεμμένον

11. σέξαντες] σέρξαντες F. 2. Br. e cod. Reg.
18. ἱερεῖς] ἱερῆς Br. Ibid. ἠϊθέων] ἡθέων Br.

11. δείσαντες, ἢ σέξαντες. Interpretor: *utrum malum vel injuriam aliquam metuentes, an jam perpeſſi, ultionemque adeo comprecantes.* Aram utique circumſidentes (v. 16.) ſpeciem præbebant hominum, qui vim perpeſſi erant, vel imminentem evitare ſperabant. Ad peſtis depulſionem quomodo talis confeſſus pertineret, nemini ſtatim apparere potuit. MS. Cantabrig. aliique H. Steph. memorati σέρξαντες exhibent. Placuit id Heathio *precandi* ſenſu: cujus exemplum citat Œd. Col. 1151. Hoc ſi probes, interpretatio erit: *utrum malum aliquod metuentes, an bonum prece depoſcentes.*

16. βωμοῖσι τοῖς σοῖς. Intelligere videtur aram Apollinis Ἀγυιέως, qualem, ex Veterum more, ædes quæcunque honeſtiores præ foribus oſtentabant. Vide ad Electr. 639.

17. πτέσθαι. Infantes non raro πεσσοὶ audiunt: vide Eurip. Troad. 752. Herc. Fur. 72. 984. Nota hæc conſuetudo Sophocleæ metaphoræ audaciam quodammodo mitigat.

18. ἱερεῖς. Malim, ἱερεῖς τ'. *Et ætate graves et ſacerdotes.*

Ἀγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
Ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνῷ τε μαντείᾳ σοδῷ.
Πόλις γὰρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
Ἤδη σαλεύει, κἀνακῴσαι κάρᾳ
Βυθῶν ἔτ' ἐχ οἵα τε φοινίᾳ σάλᾳ,
Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,
Φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουόμοις, τόκοισί τε
Ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Σκῆψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,

20. ἀγοραῖσι. Deorum ſimulachra in Foris ſtatui ſolita fuiſſe bene monet editor Oxonienſis, conferens Æſchyl. Sept. c. Theb. 278. Heraldum in Tertulliani Apolog. lib. i. Digreſſ. 14.

21. Apollinis Iſmenii meminit Pauſanias in Bœot. p. 730. ubi et templum ejus deſcribit.

Ibid. μαντείᾳ. Adjectivum eſt, ut Eurip. Troad. 458. Ion. 130.

25. Deſcriptionem hanc peſtis, iterum aliis verbis retractatam v. 177. et ſeq. Poetæ, ni fallor, ſuggeſſit celebris illa Athenienſium calamitas Thucydidi (ii. 49.) diligenter enarrata, deinde et Lucretio, lib. vi.

27. ὁ πυρφόρος θεὸς eſt Mars, cujus ſtella Græcis πυρόεις audiebat. Vide Cic. de Nat. Deor. ii. 20. Hygini Poet. Aſtronom. lib. iv. 19. Manethon. Apoteleſm. ii. 291. Manilius, lib. iv. 501.

Seu rapidos Mavors ignes jaculatur in ipſum.

Homerus, Hymn. in Mart. 6.

—— πυραυγέα κύκλον ἐλίσσων
Αἰθέρος ἐπλαπόροις ἐνὶ τείρεσιν.

28. ἐλαύνει, *peſſundat*. Apollonides, Anthol. p. 97.

—— Ξέρξεω—γόλος Ἑλλάδα πᾶσαν
Ἤλασεν.

Leonidas, ibid. p. 247.

Ἤλασε τὰς πολλὰς τῶν ἐτέων δεκάδας.

Vide et Æſchyl. Perſ. 773.

Ὑφ' οὗ κενᾶται δῶμα Καδμείων· μέλας
Δ' Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλατίζεται.
Θεοῖσι μέν νυν ἐκ ἰσέμενόν σ' ἐγὼ,
Οὐδ' οἵδε παῖδες, ἐζόμεσθ' ἐφέστιοι,
Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου
Κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
Ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμείων μολὼν,
Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν ὃν παρείχομεν·
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
Οὐδ' ἐκδιδαχθείς· ἀλλὰ προσθήκῃ θεοῦ
Λέγῃ νομίζῃ θ' ἡμὶν ὀρθῶσαι βίον.
Νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόσποροι,
Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμῖν, εἴτέ τῳ θεῶν
Φήμῳ ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά πω.
Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς

29. Καδμείων] Καδμείων Br. e codd. et Schol. ita etiam v. 35.

30. Ἅιδης] ἄϊδης Ald. ᾰ in vſ. præcedentem rejicit Br.

31. ἰσέμενόν σε. Malim ἰσέμενοί σε.

34. δαιμόνων ξυναλλαγαῖς, *in caſibus quibuſcunque Deorum voluntate invectis.* Sic νόσε ξυναλλαγῇ infra, v. 979. ποίας φανείσης ξυναλλαγῆς, Œd. Col. 423.

36. ἀοιδοῦ, *Sphingis.* Sic etiam vocat Euripides, Phœniſſ. 1545. Vide et infra, 130. et 399.

40. πᾶσιν. Quid hic valeat, ne veteri quidem Scholiaſtæ ſatis conſtitiſſe videtur. Mihi videtur idem eſſe quod παντάπασι, i. e. παντελῶς. Confer Œd. Col. 1516. Eurip. Heraclid. 452. Herodian. iii. 43. Ariſtides, tom. i. p. 565. μανίας τοῖς πᾶσι περιῆς.

44. τὰς ξυμφοράς. De voce ξυμφορᾷ vide Æſchyl. Perſ. 436. et 439. Ariſtoph. Acharn. 1202. Eurip. Iph. Aul. 1346. Thucy-

Ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
Ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν·
Ἴθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ

dides, i. 140. τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων, ubi Scholiastes τὰς ἀποβάσεις. Sed neque ξυμβολὰς spreverim pro ξυμφοράς.

45. ζώσας. Ζώειν valet *successu*, aut *opibus florere*. Noster, Electr. v. 1443. ζῶσιν οἱ γᾶς ὑποκείμενοι. Aristoph. Nub. 395. ζῶντας περιφλύει. Nonnulli, teste Scholiasta, ζῶντας interpretantur πλούσιους. Anthol. p. 81. Epig. Antipatri ζώεις, *beata es*. Synesius in Calvit. Encom. p. 51. ζωὴ δὲ καὶ φῶς καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῆς ἀγαθῆς συστοιχίας ἐστί τε καὶ νομίζεται. Menander, fragm. 80. ζῶσιν δ' οἷς ἐστιν βίος. Æschyl. Agam. 828. ἄτης θυέλλαι ζῶσιν. Hesiod. Op. et D. 686.

Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.

Suidas: Ζωεσκον, ἀντὶ τοῦ ἐπλούτουν. Timocles apud Stobæum, serm. lxxxix.

Ταργύριόν ἐστιν αἷμα καὶ ψυχὴ βροτοῖς·
Ὅστις δὲ μὴ ἔχει τοῦτο μηδ' ἐκτήσατο,
Οὗτος μετὰ ζώντων τεθνηκὼς περιπατεῖ.

Idem Stobæus, serm. liii.

Τέθνηκε κοινῇ πᾶς ὁ τῶν ζώντων βίος.

Menander apud Eustath. Odyss. Σ. p. 651.

Ἄνθρωπε πέρυσι πτωχὸς ἦσθα καὶ νεκρὸς,
Νυνὶ δὲ πλουτεῖς.

Astrampsychus apud Suidam,

Νεκροὺς ὁρῶν, νέκρωσιν ἕξεις πραγμάτων.

Georgias apud Aristot. Rhet. iii. 3. χλωρὰ καὶ ἔναιμα τα πράγματα. Plutarchus in Lucullo, vol. i. p. 491. F. αὖος, ἀμουσίᾳ τεθνηκώς. Idem de Adulat. et Amic. vol. ii. p. 49. C. πράγμασι ξηροῖς καὶ κατεψυγμένοις. Chariton, lib. i. 9. δειλὸν—καὶ νεκρότερον τῆς τεθνεώσης. Arrian. Epictet. iii. 23. ἂν μὴ ταῦτα ἐμποιῇ ὁ τοῦ φιλοσόφου λόγος, νεκρός ἐστι καὶ αὐτὸς, καὶ ὁ λέγων. Eustathius in Iliad. X. p. 1352. ex antiquo auctore citat τέθνηκε τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Eurip. Helen. 294 τοῖς πράγμασιν τέθνηκα.

Lucretius, iii. 1059.

Mortua quoi vita est prope jam vivo atque videnti.

Σωτῆρα κλῄζει τῆς πάρος προθυμίας·
Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
Στάντες γ' ἐς ὀρθὸν, καὶ πεσόντες ὕστερον.
Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
Ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
Παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
Ὡς, εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.
Ὡς οὐδέν ἐστιν ὅτε πύργος, ὅτε ναῦς,
Ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.——
Οι. Ὦ παῖδες οἰκτροὶ, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι
Προσήλθεθ' ἱμείροντες· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται
Μόνον καθ' αὑτὸν, κοὐδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
Ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
Ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε,
Ἀλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάναις·
Ἣν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,

50. στάντες γ'] στάντες τ' Ald. Br.

67. πλάναις] πλάνοις Br. e cod. B. et Schol. Turneb. in marg.

Cicero in Verr. v. 18. *Antiquæ sunt istæ leges et mortuæ.* Idem in Verr. iv. 25. *Cum jam pro damnato mortuoque esset.* Confer etiam Plaut. Pseud. act. i. sc. 3. 76. Truculent. act. i. sc. 2. 62.

Γνώμη, vss. 44. 45. expressæ contrarium plerumque valere vere docet Herodotus, vii. 49.

48. τῆς πάρος προθυμίας. Subaudi ἕνεκα. Exempla affatim dabit L. Bos de Ellipsibus.

Ταῦτ᾽ ἔπραξα· πῶς γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ᾽, ἐμαυτῷ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
Ἔπεμψα Φοίβᾳ δώματ᾽, ὡς πύθοιτ᾽ ὅ, τι
Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
Καί μ᾽ ἦμαρ ἤδη ξυμμετρέμενον χρόνῳ
Λυπεῖ, τί πράσσει· τῷ γὰρ εἰκότος πέρα
Ἄπεστι πλείω τῷ καθήκοντος χρόνου.
Ὅταν δ᾽ ἵκηται, τηνικαῦτ᾽ ἐγὼ κακὸς
Μὴ δρῶν ἂν εἶμι πάνθ᾽ ὅσ᾽ ἂν δηλοῖ θεός.

Ιε. Ἀλλ᾽ εἰς καλὸν σύ τ᾽ εἶπας, εἰ δέ τ᾽ ὀρθίως
Κρέοντα πρόσειχόντα σημαίνεσί μοι.

Οι. Ὦ ναὶ Ἄπολλον· εἰ γὰρ ὀν τύχῃ γέ τῳ
Σωτῆρι βαίᾳ λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.

Ιε. Ἀλλ᾽ εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· ἃ γὰρ ἂν κάρᾳ
Πολυσεφὴς ὧδ᾽ εἶρπε παγκάρπᾳ δάφνῃ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΚΡΕΩΝ, ΙΕΡΕΥΣ.

Οι. Τάχ᾽ εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς πλύειν.

78. εἰ δέ τ᾽] εἴδέ τ᾽ Ald. εἴδε γ᾽ Br. e cod. B. et Schol. 80. γέ τῳ] γε τὼς Br. ex Marklandi emendatione.

70. γαμβρόν. Creontis fororem matrimonio duxerat Œdipus. Hic igitur valet Pollucis illud; *συγκεχύκασιν οἱ ποιηταὶ τὰ ὀνόματα.* Proprie enim dicendus erat πενθερός. Vide Polluc. lib. iii. sect. 31.

73. χρόνῳ. Sic si scripsit Auctor, interpretandum erit: *tempori quod iter tale necessario exigit.* Sed cum hoc duriusculum sit, malim, ξυμμετρέμενον γ᾽ ὁδῷ. *Et me temporis spatium cum itinere compatientem, anxium jam habet, quid ipsi obtigerit.*

74. εἰκότος πέρα, *ultra quam æquum erat.*

Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
Τίν' ἡμὶν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;
Κρ. Ἐσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
Οι. Ἔστιν δὲ ποῖον τοὔπος; οὔτε γὰρ θρασὺς,
Οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.
Κρ. Εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν,
Ἕτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.
Οι. Ἐς πάντας αὔδα· τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
Τὸ πένθος ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
Κρ. Λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα.
Ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.
Οι. Ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
Κρ. Ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
Λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.

101. τόδ'] τήνδ' Br. ex Mudgii emendatione.

85. ἄναξ. Eo nomine compellari solebant non reges tantum, sed regum filii et consanguinei, denique urbis cujuscunque proceres. Vide infra, v. 930. Antig. 1103. et ad Eurip. Hippol. 88.

87. καὶ τὰ δύσφορ'. Legendum forte βαιὰ δύσφορ', *pauca* vel *exigua molesta*. Nullam certe vim aut emphasin habet copulativa καί.

92. ἕτοιμος. Subaudiendum εἰμί. Confer Aj. 824.

101. τόδ' αἷμα. Eleganter Mudgius apud Heathium; ὡς τήνδ' αἷμα χειμάζον πόλιν. Nondum enim cædis cujuslibet facta erat mentio.

Οι. Ποίȣ γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
Κρ. Ἦν ἡμὶν, ὦ ἄναξ, Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν
Γῆς τῆσδε, πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
Οι. Ἔξοιδ' ἀκȣ́ων· ȣ̓ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.
Κρ. Τȣ́τȣ θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
Τȣ̀ς αὐτόεντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.
Οι. Οἱ δ' εἰσὶ πȣ̃ γῆς; πȣ̃ τόδ' εὑρεθήσεται
Ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;
Κρ. Ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ· τὸ δὲ ζητȣ́μενον
Ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελȣ́μενον.
Οι. Πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος,
Ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνῳ;
Κρ. Θεωρὸς (ὡς ἔφασκεν) ἐκδημῶν, πάλιν
Πρὸς οἶκον ȣ̓κέθ' ἵκεθ' ὡς ἀπεστάλη.
Οι. Οὐδ' ἄγγελός τις, ȣ̓δὲ συμπράκτωρ ὁδȣ̃
Κατεῖδ', ὅτȣ τὶς ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;
Κρ. Θνήσκȣσι γὰρ, πλὴν εἷς τις, ὃς φόβῳ φυγὼν,
Ὧν εἶδε, πλὴν ἓν, ȣ̓δὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.
Οι. Τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
Ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.
Κρ. Λῃστὰς ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μιᾷ
Ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.
Οι. Πῶς ȣ̃ν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ

120. ἐξεύροι. Conjiciebam ἐκφέροι. Sed et vulgata eundem forte ſenſum præbuerit. Sic Trachin. 25.

Μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ.

Confer Eurip. Ion. 1137. Oreſt. 1158. et ad Aj. 621.

124. Diſtinguendum:

Ἐπράσσετ', ἐνθένδ' ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; 125
Κρ. Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαΐῳ δ' ὀλωλότος
Οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίνετο.
Οι. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
Οὕτω πεσούσης, εἶργε τἄτ' ἐξειδέναι;
Κρ. Ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν, 130
Μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ, περσήγετο.
Οι. Ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὖτ' ἐγὼ φανῶ.
Ἐπαξίως γὰ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
Πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπισκοπήν.
Ὡς ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον, 135
Γῆ τῇδε πημανθέντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
Ὑπὲρ γὰρ ἀχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
Ἀλλ' αὐτὸς αὑτὸ, τἄτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
Ὅσις γὰ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν, τάχ' ἂν
Κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. 140
Κείνῳ περσαρκῶν οὖν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
Ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
Ἵστασθε, τέσσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους·

125. ἐνθένδε cum ἐπράσσετο conjungit Br.
127. ἐγίνετο] ἐγίγνετο Br.
134. πρὸ] πρὸς Ald. Turneb.

—— εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Ἐπράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;

Quomodo igitur latro, niſi hinc, i. e. ex hac regione, *pecunia ſubornatus eſſet, in tantum audaciæ proceſſiſſet?*

134. πρὸ τοῦ θανόντος. Ita in compluribus libris ſcriptum eſſe teſtatur editor Oxonienſis. Vulgo, πρὸς τοῦ θανόντος.

143. ἵστασθε, *exſurgite, auferentes hinc ramos hoſce ſupplicatorios.* Diſerte jubet Sacerdotes cum Supplicum grege diſcedere: alium

Ἄλλος δὲ Κάδμῳ λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω,
Ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος· ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
Σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπλωκότες.
Ιε. Ὦ παῖδες, ἱσώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
Καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται·
Φοῖβος δ', ὁ πέμψας πάσδε μαντείας, ἅμα
Σωτὴρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσῳ παυσήριος.

146. σὺν] ξὺν Br.

mox dimittit ad concionem populi Thebani convocandam. Sacerdos, impetrata re, cujus causa convenerant, cum pueris se ad discedendum accingit: et tamen fuerunt, etiam docti Viri, qui contendere non dubitarint, Sacerdotes per totam fabulam in scena manere, exque iis Chorum constare. Aiunt utique, Sacerdotem Coryphæum, eum sc. qui cum Œdipo collocutus erat, discedere parantem, non reliquos Sacerdotes ex sedilibus voce excitasse, v. 147. sed παῖδας tantum. Verum et sic Œdipus ipse παῖδας nomine totum Supplicantium gregem, in iis ergo Sacerdotes, compellat, v. 58. Addunt non apparere, quid populum vel proceres Thebanos ad Œdipi fores tam subito compulerit. Facilis responsio est; ideo advenisse, quod ab Œdipo ipso per nuncium arcessiti fuerint, v. 144. Atque hæc etsi rem forte in liquido constituant, iubet tamen alia nonnulla attexere. Illud igitur nonne Chorum a Supplicibus manifesto discriminat, quod hic, mox a primo in scenam ingressu, adeo anxie quærit, quale fuerit Phœbi responsum; illi contra a Creonte enarratum audiverant? Alterum est, Chorum infra, v. 930. κόρας ἄνακτας a Jocasta vocari. Denique, in tragœdiis Græcis semper, si bene memini, Chorus partes a cantu aliquo auspicatur.

ΧΟΡΟΣ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Ὦ Διὸς ἀδυεπὴς φάτι, τίς ποτε
Τὰς πολυχρύσου Πυθῶνος
Ἀγλαὰς ἕδας Θήβας;
Ἐκτέταμαι φοβερᾶν φρένα,
Δείματι πάλλων,
Ἰήϊε, Δάλιε, Παιὰν,
Ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος,
Τί μοι ἢ νέον
Ἢ τῶτελλομέναις
Ὥραις πάλιν ἐξανύσῃς χρέος.
Εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον

151. Principium hujus odes in ſtrophen et antiſtrophen ex Heathii mente diſtribuit Br.

151. Ὦ Διός. Initium hujus odes in ſtrophen et antiſtrophen diſpertiendum eſſe acute vidit Heathius: qui et ſtrophen voce Φάμα, v. 162. antiſtrophen voce ἰὴ, v. 175. terminari arbitratur. De reliquis aſſentior: illud non conceſſerim ex v. 175. reſecandum eſſe ὦ πόποι, multoque mihi probabilius fit deſiderari vocem in ultimo ſtrophes, quam ſic forte ſuppleveris:

Ἀμβροτε Φάμα [τοξῶς.] Stroph.
Ἐλθετε νῦν, ὦ πόποι. Antiſtr.

Ibid. Ὦ Διὸς—φάτι. Interpretis vicem præſtabit Æſchylus, Eumen. 19.

Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός.

Adde et Virgil. Æneid. iii. 251.

155. πάλλων. Activum pro paſſivo. Vide ad Eurip. Phœniſſ. 1152. Bacch. 799. Cyclop. 166.

Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα.
Πρῶτά σε κεκλόμενος,
Θύγατερ Διὸς,
Ἄμβροτ' Ἀθάνα,
Γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς
Θρόνον εὐκλεᾶ θάσσει,
Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον.
Ἰὼ, ἰώ.
Τελοσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,

163. κεκλόμενος] κεκλομένῳ Ald. Br. 170. ἰὼ semel Br.
168. εὐκλεᾶ] εὐκλία Br. ob metrum.

163. κεκλόμενος. Bodleiani tres cum Aldina et margine Turnebianæ κεκλομένῳ, quod non longe a vero abeſſe videtur. Legerim utique,

Πρῶτά σε κεκλόμεθ', ὦ——

166. Γαιάοχον. Recte Heathius ſic vocari cenſet, ut terræ Bœoticæ tutricem. Non enim Dianam vulgarem hic intelligit Poeta, ſed ſpeciatim illam, quæ Bœotis Ἄρτεμις Εὐκλεια audiebat. De ea ſic Plutarchus in Ariſtide: ἔθαψαν ἐν τῷ ἱερῷ τῆ Εὐκλείας Ἀρτέμιδος—τὴν δ' Εὔκλειαν οἱ μὲν πολλοὶ καλοῦσι καὶ νομίζουσιν Ἄρτεμιν, ἔνιοι δέ φασιν, Ἡρακλέους μὲν θυγατέρα καὶ Μυρτοῦς γενέσθαι τῆς Μειτίου μὲν θυγατρὸς, Πατρόκλου δ' ἀδελφῆς· τελευτήσασαν δὲ παρθένον, ἔχειν παρά τε Βοιωτοῖς καὶ Λοκροῖς τιμάς· βωμὸς γὰρ αὐτῇ καὶ ἄγαλμα παρὰ πᾶσαν ἀγορὰν ἵδρυται, καὶ προθύουσιν αἵ τε γαμέμεναι καὶ οἱ γαμέοντες. vol. i. p. 331. E. Fanum ejus Thebis commemorat Pauſanias in Bœot. p. 743. Eam hoc in loco intelligi teſtatur quoque vetus Scholiaſtes. Æſchylus: προσατηρίας Ἀρτέμιδος εὐνάιαισι. Sept. c. Theb. 456.

167. ἀγορᾶς. An legendum ἀγοραῖς? Vide notam præcedentem.

168. εὐκλεᾶ. Libenter legerim, ſi per metrum liceret, Εὔκλεια. Vide ad v. 166.

Εἴποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ
Ὀρνυμένας πόλει ἠνύσατε
Ἐκτοπίαν φλόγα πήματος,
Ἔλθετε νῦν, ὦ πόποι.
Ἀνάριθμα γὰρ φέρω πήματα·
Νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος.
Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος,
Ὧ τις ἀλέξεται· ὅτε γὰρ
Ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς
Αὔξεται, ὅτε τόκοισιν
Ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι
Γυναῖκες· ἄλλον δ' ἂν
Ἄλλῳ προσίδοις,
Ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν,
Κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς

175. νῦν] καὶ νῦν Ald. Br. 185. ἅπερ] ᾅπερ Ald. Br.

172. ὕπερ cum ὀρνυμένας per hyphen conjungo, ut ſit ἄτας ὑπερορνυμένας πόλει, *calamitate urbem invadente* vel *ſuperveniente*.

175. ὦ πόποι, *O Dii*. Nominativum habet Lycophron, v. 943.

Τοιγὰρ πόποι φύξηλιν ἤνδρωσαν σπόρον.

Plutarch. vol. ii. p. 22. C. Δρύοπες δὲ πόπους τοὺς δαίμονας [καλοῦσι.]

182. καματων. Subaudi ἀπό. Οὐκ ἀνέχουσι ἀπὸ Ἰηΐων καμάτων, *non reſurgunt iterum a Lucinæ doloribus*. Syneſ. epiſt. 98. ἀπὸ τῆς κλίνης σοὶ γέγραφα, μόλις ἀνεχόμενος εἰς διασκευήν. Vide ad Electr. 628.

185. ἅπερ—ὄρνιν. Euripides, Hippol. 840.

Ὄρνις γὰρ ὥς τις ἐκ χερῶν ἄφαντος εἶ
Πήδημ' ἐς ᾅδου κραιπνὸν ὁρμήσασά μοι.

186. κρεῖσσον—πυρός. Proverbium quo ſignificatur mali celeritas et vehementia. Habet et Euripides, Hecub. 608.

Ὄρμενον ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρᾳ
Θεοῦ, ὧν πόλις ἀνάρμοστος
Ὄλλυται· νηλέᾳ δὲ γλώσσᾳ
Πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ
Κεῖται ἀνοίκτως· ἐν δ' ἄλοχοι
Πολιαί τ' ἄπαι ματέρες
Ἀκτὰν παρὰ βώμιον
Ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
Ἱκτῆρες ἐπισοναχῆσι.
Παιὼν δὲ λάμπει σονόεσσά τε γῆρυς
Ὄμαυλος· ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα
Θύγατερ Διὸς εὐῶπα, πέμψον
Ἀλκάν, Ἄρεά τε τὸν μαλερὸν,
Ὃς νιν ἄχαλκος ἀπίδων
Φλέγει με πρὸς πολεμόκτυπος ἀνὶ κύκλῳ,

193. ἀκτὰν] ἀΰτὰν Br. ex Musgravii conjectura.
Ibid. παρὰ βώμιον] παραβώμιον Ald. Br.
195. ἐπισοναχῆσι] ἐπισοναχῶσι Br.
196. παιὼν] παιὰν Ald. Br.

187. ἑσπέρᾳ θεοῦ. Neminem præterea novi qui sic Plutonem vocaverit. Πόρευ' Ἀχέροντος ἀκλαὲς παρ' εὐσταθὲς habet Pindarus, Pyth. xi. strophe 2. Vide et Antig. 823, 4.

193. ἀκτὰν παρὰ βώμιον. Lego ἀΰτὰν παραβώμιον, *ejulatum circa altaria*; qualem exhibet Æschyl. Sept. c. Theb. 97. et seq.

196. λάμπει. Audaciam hujus figuræ mitigare videtur Græcorum consuetudo. Sic enim λαμπρὰ φωνὴ iis *clara vox* est; Polluc. lib. ii. sect. 116. Plutarchus de Virtute Mulier. ὡς δὲ εἶδε πεπακότα, λαμπρὸν ἀνωλόλυξε, vol. ii. p. 258. B.

197. ὄμαυλος. Hesychius: ὄμαυλον· ὁμόκοιτον, ὁμῶ αὐλιζόμενον.

199. Ἄρεα. Vide ad Aj. 716.

201. περιβόητος. Active, ut ἀφόβητος infra, v. 904. ἄψαυστος, v. 988. Valet igitur περιβοᾶν. Antipater, Anthol. p. 62. Ἄμμων, ἀμφιβόητος ὄφις.

Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι
Πάτρας ἄπυρον, εἴτ' ἐς μέγαν
Θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον
Θρηΐκιον κλύδωνα.
Τέλει γὰρ εἴ τι νὺξ ἀφῇ,
Τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται.
Τὸν, ὦ πυρφόρων ἀστραπᾶν
Κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων
Ἀπ' ἀγκύλων βέλεα θέλοιμ' ἂν

207. εἴ τι] ἤν τι Br.

202. νωτίσαι, *terga dare*, ut Eurip. Androm. 1144. regitur enim a πέμψον. Πέμψον ἀλκὰν, πέμψον τε Ἄρεα—νωτίσαι.

203. ἄπυρον. Ita optime edd. veteres et plerique MSS. Valet autem ἐξόριος, *extorris*. Radix eſt Ionica vox οὖρος, unde et τηλυρὸς adhibitum Euripidi Oreſt. 1331. Androm. 890.

Ibid. μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας. Intelligo mare Atlanticum, tum quod nullum aliud æque a magnitudine deſignari mereatur; tum quod omnium quæ tum quidem innotuerint, a Græcia longiſſime abſit, aptiſſimumque adeo fuerit, in quod peſtem ablegari cuperent Thebani. Cicero, Somn. Scipion. cap. 6. *circumfuſo illo, quod Atlanticum, quod magnum—appellatis*. Theon in Arat. Phænom. 26. ὠκεανὸς δὲ, ἡ ἐκτὸς καὶ μεγάλη θάλασσα καλεῖται.

207. τέλει. An legendum μέρει pro ἐν μέρει, *viciſſim?*

212. Λύκει' ἄναξ. Infra, eundem invocat Jocaſta, v. 938. ubi vide Scholiaſten: nec ſilentio prætermiſit Æſchylus, Sept. c. Theb. 147. Vide ejuſdem Supp. 694.

213. ἀγκύλων. Uſus cuivis fere funiculorum generi nomen hoc tribuit; ut funiculis nauticis, Eurip. Iph. Taur. 1419. calceorum

Ἀδάμας' ἐνδατεῖσθαι,
Ἀρωγὰ προσταθέντα,
Τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος
Αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκει' ὄρεα
Διαΐσσει· τὸν χρυσομίτραν
Τε κικλήσκω τᾶσδ' ἐπώνυμον
Γᾶς, οἴνοπα Βάκχον εὐΐον
Μαινάδων ὁμόσολον

220. οἴνοπα] οἰνῶπα Ald. Br. 221. ὁμόσολον] μονόσολον Ald. Turneb.

loris, Hesych. v. ἀγκύλας; loro quo canes venatici continentur, Polluc. lib. v. sect. 54. Hic nervum arcus indicat: arcum enim gestabat, non jaculum, Apollo.

214. ἐνδατεῖσθαι. Vide Eurip. Herc. Fur. 217.

215. προσταθέντα. Radix est προΐσταμαι, non προστίθημι.

217. αἴγλας. Vide Spanhemium ad Callimachi hymn. in Dian. v. 11. ubi Dea facem utraque manu gestans ex veteri nummo exhibetur. Διπύρους ἀπέχουσα λαμπάδας; depingitur Aristoph. Ran. 1406.

Ibid. Λύκει' ὄρεα διαΐσσει. Hujus fabulæ origo quæ fuerit, ex simili de Baccho fabula conjicere licet. Auctor est Scholiastes ad Eurip. Phœniss. 237. spontaneum ignem in quodam Parnassi vertice vulgo visum esse, non dissimilem forte iis quibus Castoris et Pollucis nomen tribuit Antiquitas. Hoc arripiens Euripides, Ion. 725. Bacchum fingit noctu in eo loco tripudiare, tæda utraque manu gestantem.

218. χρυσομίτραν. Luciano itidem depingitur μίτρᾳ—ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, in Dialogo Jovis et Junonis, vol. i. p. 247. quin et in Προσλαλιᾷ, vol. iii. p. 76.

221. ὁμόσολον. Recte scripturam hanc, a Scholiasta conservatam, vulgatæ μονόσολον prætulit Canterus. In Antigona pariter Chorus Bacchum approperare orat, non solum, sed ξὺν Θυιάσι πανσπόλοις, v. 1165.

Πελασθῆναι, φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκᾳ,
Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἴαμβοι.

Οι. Αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ δ' ὑπηρετεῖν,
Ἀλκὴν λάβοις ἂν καὶ ἀναπάφισιν κακῶν.
Ἀ 'γὼ ξένος μὲν τῶν λόγων τῶνδ' ἐξερῶ,
Ξένος δὲ τῶν πραχθέντος· ὡς δ' ἂν μακρὰν
Ἴχνοσον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον·
Νῦν δ' (ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ)
Τμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.

223. ἀπότιμον. Heſychius: ἀπότιμος, ἄτιμος. Extat etiam Herodot. ii. cap. 167. Sic apud Heſychium, ἀπόθεπτος· ἀθεπτος, et ἀπόθεα· ἄθεα.

225. τῇ νόσῳ ὑπηρετεῖν, *ea facere, quæ morbi natura et ratio exigit.*

229. σύμβολον. De quavis neceſſitudine vel affinitate dicitur. Ariſtoteles, de Genere et Corrupt. ii. 4. ὅσα μὲν γὰρ ἔχει σύμβολον πρὸς ἄλληλα, ταχεῖα τούτων ἡ μεταβασις, et mox, ἔχει γὰρ ἅμφω πρὸς ἄμφω σύμβολα, iterumque, διὰ τὸ σύμβολον ὑπάρχειν τοῖς ἐφεξῆς. Dicit utique Œdipus, non a ſe expectandum fuiſſe ut rem ſtudioſius anquireret, cum nulla ipſi neceſſitudo (ſic enim putabat) cum Laio tum intercederet; poſt id tempus ſe concivem ejus factum eſſe. Habet et aliam poteſtatem vox σύμβολον, non penitus ab hoc loco alienam, quæ dubito annon Poetæ animo ſimul obverſata ſit. Ea eſt, qua μέτοικοι inquilini urbis cujuſvis ἀπὸ συμβόλου κοινωνεῖν dicuntur, Ariſtot. Polit. iii. 1. Idem ejuſdem libri cap. 9. Τυρρηνοὶ καὶ Καρχηδόνιοι μὲν πάντες εἰσὶ σύμβολα πρὸς ἀλλήλους.

230. εἰς ἀστοὺς τελῶ. Eurip. Bacch. 822. εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελῶ. Pollux, lib. ii. ſect. 19. εἰς ἐφήβους τελεῖν.

Ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκου
Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ὃν τίνος ὀλώλετο,
Τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοὶ,
Κεἰ μὲν φοβεῖται, τἀπίκλημ' ὑπεξελὼν
Αὐτὸς καθ' αὑτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
Ἀσεργὲς ὀδὲν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
Εἰ δ' ὧν τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
Κέρδος τελῶ 'γὼ, χἠ χάρις πρὸσκείσεται.
Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, κἄι τις ἢ φίλων
Δείσας ἀπώσῃ τοῦπος, ἢ χ' αὑτοῦ, τόδε,
Ἃ 'κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον ὅστις ἐστὶ, γῆς
Τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
Μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ,
Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι
Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
Τοῦδ' ἡμῖν ὄντος· ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
Μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
Ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίου.

242. ἀπώσῃ] ἀπώσει Br. e codd. T. et Augusf.

235. φοβεῖται, τἀπίκλημ' ὑπεξελών. Sic recte distinguit Heathius.
248. κοινὸν ποιεῖσθαι, *socium adhibere.*
256. ἐκτρίψαι, *ad finem usque conterere.*

Ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
Ἐν τοῖς ἐμοῖς ἥκοιτ' ἐμῷ σωτειδότος,
Παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.
Ὑμῖν δὲ ζῶσι πᾶσιν ἐπισκήπτω τελεῖν,
Ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ, τῶ θεῶ τε, τῆσδέ τε
Γῆς, ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης.
Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν ὅτως ἐᾶν,
Ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
Ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ,
Ἔχων μὲν ἀρχὰς ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρίν,
Ἔχων δὲ λέκτρα, κἀ γυναῖχ' ὁμόσπορον,
Κοινῶν τε παίδων κοιν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
Μὴ 'δυσύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐλήλαθ' ἡ τύχη.

258. γένοιτ' ἐμοῦ] γένοιτο μὴ οὐ Br. ex Marklandi emendatione.

266. νῦν δ' ἐπικυρῶ] νῦν δέ γ' ἐπικυρῶ Br. e cod. D.

262. ἀθέως, *sublato Deorum præsidio*. Sic ἄθεοι—ἑλοίμαν infra, v. 676. Adde Electr. 1187.

266. ἐπικυρῶ antepenultimam corripit, ideoque metro non convenit. An legendum ἐπιθύνω, *in viam reduco?*

269. κοίν'. Recte Scholiastes ἀδελφὰ interpretatur. Vide Antig. 1. et 207.

Ibid. εἰ κείνῳ γένος Μὴ 'δυσύχησεν, *si proles ipsius non infelix fuisset*. Euphemismus est pro *periisset*, quæ mens est Œdipi. Sed maluit Poeta ambigua voce hic uti, quæ veram prolis hujus sortem, ipsi ignoratam, auditori continuo suggerat. In sequenti versu idem artificium est: —— ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐλήλαθ' ἡ τύχη. Hoc Œdipus ad deperditum Laii filium refert, auditor interea diverso sensu ad Œdipum ipsum.

271. ἐλήλαθ'. Conf. v. 1331. Antig. 1347. Apoll. Rhod. ii. 220.

Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ' ὡσπερεὶ τἀμὰ πατρὸς
Ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι
Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τῷ φόνῳ λαβεῖν,
Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρῳ τε, καὶ
Τῷ πρόσθε Κάδμῳ, τῷ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν, εὔχομαι θεὸς
Μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινὰ,
Μήτ' ἐν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἀπὶ τεῦδ' ἐχθίονι.
Ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
Τάδ' ἐς' ἀρέσκουθ', ἥ τε σύμμαχος δίκη,
Χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.

Χο. Ὥσπερ μ' ἀρᾶσιν ἔλαβες, ὦδ', ἄναξ, ἐρῶ.
Οὔτ' ἔκτανον γὰρ, ἔστε τὸν κτανόντ' ἔχω
Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα τῷ πέμψαντος λῷ
Φοίβῳ τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασαί ποτε.

Οι. Δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεὸς,
Ἂν μὴ θέλωσιν, ἀδὲ εἷς δύναται' ἀνήρ.

Χο. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἃ μοι δοκεῖ.

Οι. Εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῇς τὸ μὴ 'ὸ φράσαι.

Χο. Ἄνακτ' ἄνακτι ταῦθ' ὁρῶντ' ἐπίστεμαι

272. τάδ'] τῶδ' Br. ex Mudgii emendatione.
289. ἄν] ἄ', Br.
Ibid. ὦδ' εἷς] ὧδ' ἄν εἷς Br. ex duobus codd.
292. ταῦθ'] ταὐθ' (i. e. τὰ αὐτὰ) Turneb. Br.

—— ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐριννὺς Λαὸς ἐπέβη.

272. τάδ'. Subaudi κατά.

273. κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι. Sic Eurip. Hippol. 286. εἰς πάντ' ἀφῖγμαι.

278. Aliquanto suavior erit constructio si legeris γῆς.

Μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν· παρ' ὃ τις ἂν
Σκοπῶν τάδ', ὦ ναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
Οι. Ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
Ἔπεμψα γὰρ, Κρέοντος εἰπόντος, διπλοῦς
Πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.
Χο. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη.
Οι. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
Χο. Θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.
Οι. Ἤκουσα κἀγώ· τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὁρᾷ.
Χο. Ἀλλ' εἴτι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος;
Τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.
Οι. Ὦ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.
Χο. Ἀλλ' οὐξελέγχων αὐτόν ἐστιν· οἵδε γὰρ
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
Τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ.

Οι. Ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία διδακτά τε,

302. δείματός γ'] δείματός τ' Ald. 305. οὐξελέγχων] οὐξελέγξων Br.

296. Κρέοντος εἰπόντος. Animum ad hoc advertisse, cum ad Œdipi et Creontis jurgium perveneris, non inutile erit. Œdipi enim suspiciones, minime alioqui absurdas, illud vel maxime confirmasse videtur, quod arcessendi Teiresiæ consilium ipsi a Creonte primo suggestum erat.

305. οὐξελέγχων. Malim, quod habent duo Bodleiani, οὐξελέγξων.

308. νωμῶν. Hesychius: νωμῶν—κρίνων. Sic Æschylus:

Ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσὶν——
Χρηστηρίους ὄρνιθας,

Ἄρρητά τ', ἀφάνιά τε, κἀ χθονοσιβῆ,
Πόλιν μέν, εἰ κἀ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
Οἵᾳ νόσῳ σώιεσιν· ἧς σε πρεσβάτιν
Σωτῆρά τ', ὦ ναξ, μῦθον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων,
Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνιμον ἂν ἐλθεῖν τῆδε τῆ νοσήματος,
Εἰ τὰς κτανόντας Λάϊον μαθόντες εὖ,
Κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
Σὺ δ' ἢ φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
Μήτ' εἴτιν' ἄλλῳ μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
Ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν· ῥῦσαι δ' ἐμέ·
Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τῆ τεθνηκότος.
Ἐν σοὶ γὰρ ἐσμεν· "ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
"Ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων.

Τει. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη
Λύει φρονοῦντι· ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
Εἰδὼς διώλεσ'· ὡ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην.

313. κλύεις] "κλυες Br. ex Valckenarii emendatione. 318. σὺ] σὺν Ald. Br.

Sept. c. Theb. 25. Euripides: ῥῆξεις τ' ἰώμαν, Phœniff. 1290. Plato in Cratylo: τὸ γὰρ νωμᾶν, καὶ τὸ σκοπεῖν, ταὐτὸν, p. 282. E. Herodotus: νωμῶντες ὧν σῖτα ἀναιρεομένες τὰς Δαρείε. iv. 128.

325. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγώ. Vere hæc Heathius corrupta esse judicat, in emendando non æque felix. Legendum utique:

—— ταῦτα γὰρ, τὰ λῷστ' ἐγὼ
Εἰδὼς, διώλεσ'· ὡ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην.

Sic enim ego, cum quæ maxime factu utilia essent, scirem, scientiæ hujus fructum aljeci: alioqui minime huc veniissem. Ταῦτα pro ᾧ ταῦτα. Vide Aj. 679. Suidam in ταὐτά τοι.

Οι. Τί δ' ἐσίν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.
Τει. Ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾷσα γὰρ τὸ σόν τε σὺ,
Κἀγὼ διοίσω τἀμόν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ.
Οι. Οὔτ' ἔννομ' εἶπες, οὔτε πρόσφιλὲς πόλει 330
Τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.
Τει. Ὁρῶ γὰρ ἁδέ σοι τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
Πρὸς καιρόν· ὡς ἔν μηδ' ἐγὼ ταὐτὸν πάθω.
Χο. Μή, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποσταφῇς, ἐπεὶ
Πάντες σε πρόσκυνέμεν οἵδ' ἱκτήριοι. 335
Τει. Πάντες γὰρ ἁ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' ἁ μήποτε
Τἄμ', ὡς ἂν εἴπω, μὴ τὰ σ' ἐκφήνω κακά·
Οι. Τί φής; ξυνειδὼς ἁ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
Ἡμᾶς προδῆναι, καὶ καθαφθεῖραι πόλιν;
Τει. Ἐγώ τ' ἐμαυτὸν, ἄτέ σ' ἀλγυνῶ· τί ταῦ- 340
τ' ἄλλως ἐλέγχεις; ἁ γὰρ ἂν πύθοιό μου.
Οι. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε (καὶ γὰρ ἂν πέτρα
Φύσιν σύγ' ὀργάνειας) ἐξερεῖς ποτέ;
Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος καὶ τελεύτητος φανῇ;
Τει. Ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ 345
Ναίουσαν ἁ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
Οι. Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν ἁκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
Κλύων, ἃ νῦν σὺ πώδ' ἀλμάζεις πόλιν;

330. εἶπες] εἶπας Ald. Br.
337. ὡς ἂν εἴπω] ἐξενείπω Br.
Ibid. σ' ἐκφήνω] σὰ 'κφήνω Br.
340. Ἐγώ τ'] ἐγὼ ἔτ' Br. e duobus codd. et Athenæo.
345. σὴν] σοὶ Turneb. in marg.

337. τἄμ', ὡς ἂν εἴπω. Impedita et frigida ſententia. Legendum forte, τἄμ' ὡς κάλ' εἴπω—*Nunquam dicam mea quam honeſta ſint, ne tua mala patefaciam*; vel, *ne tua turpia eſſe oſtendam*: ut hæc ad Œdipum jam converſus dicat.

Τει. Ἥξει γὰρ αὐτὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ τέγω.
Οι. Οὐκοῦν ἃ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.
Τει. Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
Θυμῷ δι' ὀργῆς ὅτις ἀγριωτάτη.
Οι. Καὶ μὴν παρήσω γ' ὀδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
Ἅπερ ξυνίημ'· ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
Καὶ ξυμφυτεῦσαι τέργον, ἐργάσῃ θ' ὅσον
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
Καὶ τέργον ἂν σε τᾶτ' ἔφην εἶναι μόνε.
Τει. Ἀληθες· ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι,
Ὥπερ προσεῖπας, ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας
Τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τόσδε, μήτ' ἐμὲ,
Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάσορι.
Οι. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
Τὸ ῥῆμα; καὶ πῶ τᾶτο φεύξεσθαι δοκεῖς;
Τει. Πέφυγα· τἀληθὲς γὰρ ἰσχύει τρέφω.
Οι. Πρὸς τοῦ διδαχθείς; ὁ γὰρ ἐκ γε τῆς τέχνης.
Τει. Πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν.
Οι. Ποῖον λέγων; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
Τει. Οὐχὶ ξυῆκας πρόσθεν, ἢ 'κπειρᾷ λέγειν;
Οι. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
Τει. Φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς οὗ ζητεῖς κυρεῖν.

359. πρσεῖπας] προεῖπας Br. 368. λέγειν] λέγων Br.
363. καὶ πῶ] καί πω Br.

358. Ἀληθες. Sarcaſtice, ut Antig. 769. Eurip. Cyclop. 241. Ariſtoph. Av. 1605.

368. ἢ 'κπειρᾷ λέγειν. Quid ſit non admodum intelligo; tentabamque adeo ἢ 'πείρᾳ λοχῶν; Ἐπείρᾳ ab ἐπείρομαι, *iterum interrogo. An iterum interrogas inſidias ſtruens?*

Οι. Ἀλλ' ἔτι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.
Τει. Εἶπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;
Οι. Ὅσον γε χρήζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.
Τει. Λελῃθέναι σέ φημι σὺν τοῖς φιλτάτοις
Αἴσχιστ' ὁμιλῶντ', οὐδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακῶς. 375
Οι. Ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;
Τει. Εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
Οι. Ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοι· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
Τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ.
Τει. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοι 380
Οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
Οι. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτός· ὥστε μήτ' ἐμὲ,
Μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι πότ' ἄν.
Τει. Οὐ γάρ με μοῖρα πρός γε σὲ πεσεῖν, ἐπεὶ
Ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπράξαι μέλει. 385
Οι. Κρέοντος, ἢ σὲ ταῦτα τἀξευρήματα;
Τει. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν· αὐτὸς σὺ σοί.
Οι. Ὦ πλοῦτε, καὶ τυραννί, καὶ τέχνη τέχνης

383. βλάψαι] βλίψαι Ald. Turneb. 387. Κρέων δέ σοι] Κρέων γέ σοι Br.
384. γάρ με μοῖρα πρός γε σὲ] γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ Br.

382. τρέφῃ πρὸς νυκτός. *A nocte aleris* valet *in nocte vivis*. Vide Trachin. 119. et quæ dedi ad Eurip. Hippol. 372.

383. βλάψαι. Ita Scholiaſten legiſſe, ex annotatione ejus manifeſtum eſt. Sed neque vulgata βλίψαι cum Tireſiæ reſponſo conſiſtere poteſt. Sententiam recte ſic declarat Scholiaſtes: *propter cæcitatem miſerantur te omnes*.

388. τυραννί. Ita optime edd. vett. Corruptum τύραννοι a Stephano invectum eſt.

Ibid. τέχνη τέχνης. Legendum τέχνη τέχνας, *ars cæteris artibus præſtans*. Philo Judæus, de conſtitutione Principis, vol. ii. p. 362.

Ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
Ὅστις παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται·
Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς ἔνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
Δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχείρισε,
Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
Λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,
Τοιοῦδε μάγου τοιόνδε μηχανοῤῥάφου,
Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
Ἐπεὶ, φέρ' εἰπὲ, πῆ σὺ μάντις εἶ σαφής;
Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
Ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
Καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τῷ 'πιόντος ἦν
Ἀνδρὸς διιπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
Ἧν ἔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ πεφάνης ἔχων
Οὔτ' ἐκ θεῶν τε γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολὼν
Ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους ἔπαυσά νιν
Γνώμῃ κυρήσας, ἐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών.
Ὃν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
Παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.
Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χ' ὡ σωθεὶς τάδε,
Ἀγηλατήσειν· εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων

410. ἀγηλατήσειν] Tenui ſpiritu notarunt Ald. Turneb.

πραγμάτων ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ἢ ἱερῶν ἐπιμέλειαν, ἣν ἐκ ἂν ἁμάρτοι τις εἰπὼν τέχνην τεχνῶν καὶ ἐπιστήμην ἐπιστημῶν εἶναι. Xenophon, Memorab. iv. p. 462. μιγίστης ἐφίεσαι τέχνης· ἔστι γὰρ τῶν βασιλέων αὕτη, καὶ καλεῖται βασιλική. An et huc pertinet Noſtri locus, Philoct. 138. et ſeq.?

410. ἀγηλατήσειν, *piacula ablegare velle*; ut recte interpretantur

Εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷάπερ φρονεῖς.
Χο. Ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι, καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
Ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ.
Δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
Μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.
Τει. Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
Ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ·
Ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
Λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας,
Σὺ καὶ δέδορκας, κοὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ,
Οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
Ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
Τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω.
Καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
Ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρὰ,
Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν;

421. δέδορκας, κοὐ] δεδορκὼς, οὐ Br.

Suidas, Heſychius, Etymolog. Mag. Gloſſarium quoque Herodoteum, ex lib. v. 72.

419. οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι, *non in tabulis publicis, tanquam Creontis cliens, recenſebor.* Lege cautum erat Athenis, ut μέτοικοι, i. e. inquilini omnes civium aliquem patronum (προστάτην) ſibi adoptarent, idque in tabulas publicas referretur. Vide Suid. v. ἀπροστασίου, v. νέμειν προστάτην. Heſychium, v. προστάτου.

427. βλέποντα—σκότον. Sic σκότον δεδορκὼς, Eurip. Phœniſſ. 391. εἰσορᾷ κνέφας, Bacch. 510. Vide et infra, v. 1304.

428. λιμήν. Heſychius: λιμὴν· ἀγορὰ, καὶ ἐνδιατριβή· Πάφιοι. Exexemplis quæ ibi attulerunt Interpretes adde Noſtri Antig. 1012.

Ποῖος Κιθαιρὼν ἐχὶ σύμφωνος πέχα,
Ὅταν καταίθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
Ἄνορμον εἰσέπλωσας εὐπλοίας τυχών;
Ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,
Ἃ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
Πρὸς ταῦτα, καὶ Κρέοντα καὶ τὰμὸν στόμα
Προπηλάκιζε· σὰ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
Κάκιον ὅστις σκηριβήσεταί ποτε.

Οι. Ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ σοὶς τέτλα κλύειν;
Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ἐχὶ θᾶσσον; ἀ πάλιν
Ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;

Τει. Οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.

Οι. Οὐ γάρ τι σ' ἤδειν μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
Σχολῇ σ' ἂν οἴκοις τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.

Τει. Ἡμᾶς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μέν σοι δοκεῖ,
Μῶροι· γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.

Οι. Ποίοισι; μεῖνον· τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;

Τει. Ἥδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ.

Οι. Ὡς πάντ' ἄγαν γ' αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις;

Τει. Οὐκοῦν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς.

Οι. Τοιαῦτ' ὀνείδιζ' οἷς ἐμὰ εὑρήσεις μέγαν.

433. ἃ σ' ἐξισώσει] ὅσ' ἐξισώσει Br. ex Marklandi emendatione.
441. ἤδειν] ἤδη Br. e cod. E.
444. ἔμφρονες] εὔφρονες Turneb.
447. ἄγαν γ'] ἄγαν Ald. Br.
448. Οὐκοῦν] οὔκουν interrogative Br.

Delenda tamen interrogationis nota poſt λιμὴν, ut βοᾷς a σύμφωνος regatur.

439. ἄψορρος. Vox contumelioſa, quippe ab ἂψ et ἐρέω formata.

444. ἔμφρονες. Ita optime edd. vett. cum tribus Bodleianis. Male H. Stephanus, εὔφρονες.

446. φύσει σε, *gignet te*, i. e. oſtendet unde genitus ſis.

Τει. Αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
Οι. Ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', ἔμοι μέλει.
Τει. Ἄπειμι τοίνυν· καὶ σὺ, πᾶϊ, κόμιζέ με.
Οι. Κομιζέτω δῆθ'· ὡς παρὼν τἀ γ' ἐμποδὼν
Ὀχλεῖς· συθείς τ' ἂν ἐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.
Τει. Εἰπὼν ἄπειμ' ὧν ἕνεκ' ἦλθον, ἐ τὸ σὸν
Δείσας πρόσωπον· ἐ γάρ ἐσθ' ὅπᾳ μ' ὀλεῖς.
Λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τῆτον, ὃν πάλαι
Ζητεῖς, ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων φόνον
Τὸν Λαΐειον, ἔτος ἐστὶν ὀνθάδε,
Ξένος λόγῳ μέτοικος· εἶτα δ' ἐγγενὴς
Φανήσεται Θηβαῖος· ἐδ' ἡδήσεται
Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰ ἐκ δεδορκότος,
Καὶ πλωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἐπὶ
Σκήπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἐμπορεύσεται.
Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὑτῆ ξυνὼν
Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ
Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τῆ πατρὸς
Ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς· καὶ ταῦτ', ἰὼν
Εἴσω, λογίζε· κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
Φάσκειν ἐμ' ἤδη μανικῇ μηδὲν φρονεῖν.

453. τά γ'] σύ γ' Ald. Turneb.

464. προδεικνύς. Subaudi ἑαυτῷ: *sibi ipsi monstrans.* Similium ellipsium exempla vide ad Eurip. Bacch. 799.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Τίς ὅντιν' ἀ θεσπιέπεια
Δελφὶς εἶπε πέτρα
Ἄρρητ' ἀρρήτων
Τελέσαντα φοινίαισι χερσίν;
Ὥρα νιν ἀελλοπόδων ἵππων
Σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν.
Ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
Πυρὶ καὶ σεροπαῖσι Διὸς γλήτας.
Δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται
Κῆρες ἀναμπλάκητοι.

Ἀντιστροφὴ α'.

Ἔλαμψε γὰρ τὰ νιφόεντος
Ἀρτίως φανεῖσα
Φάμα Παρνασσοῦ,
Τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπὸ ἀγρίαν ὕλαν,

475. ἀελλοπόδων] ἀελλάδων Br. in not.
478. σεροπαῖσι Διὸς] σεροπαῖς ὁ Διὸς Ald. Br.
480. ἀναμπλάκητοι] ἀναπλάκητοι Turneb. ἀπλάκητοι Br.
485. ὑπὸ] ὑπ' Ald. ὑπαί τ' Br.

480. ἀναμπλάκητοι. Ita optime Bodleiani cum editis vetuſtioribus. Nec obſtat metrum; corripitur enim ſyllaba ſecunda, ut oſtendent notata ad Iph. Aul. 124.

481. ἔλαμψε. Vide ſupra ad v. 196.

485. ὑπό. Verſus anapæſticus eſſe debet, qui ut efficiatur, adjicienda copula, ὑπός τ' ἀγρίαν ὕλαν.

Ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,
Μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
Ζῶντα περιποτᾶται.

Στροφὴ β'.

Δεινὰ μὲν οὖν δεινὰ ταράσσει
Σοφὸς οἰωνοθέτας,
Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκον-
θ'· ὅ, τι λέξω δ' ἀπορῶ.
Πέτομαι δ' ἐλπίσιν, οὔτ' ἐν-
θάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω.
Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις,
Ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκει-
τ', οὔτε πάροιθέν ποτ' ἐγὼ,
Οὔτε τανῦν πω ἔμαθόν

489. αἰεὶ] ἀεὶ Ald.

499. ἐγὼ] ἔγωγι Ald. ἔγωγ' Br. e cod. C.

488. ἀπονοσφίζων, *fraudans, fallens.*

490. ζῶντα. Sic Antig. 462. ἀεί ποτε Ζῇ ταῦτα. Vide et Trachin. 1185. Philoct. 21. Eurip. Supp. 223. Bacch. 8. Æſchyl. Agam. 828. Supp. 995.

493. ἀποφάσκονθ', *negantem, inficiantem.* Ariſtot. Metaphyſ. iii. cap. 7. ἀνάγκη ἢ φάναι ἢ ἀποφάναι ἓν καθ' ἑνὸς ὁτιοῦν. Idem, Categor. cap. 8. ἡ κατάφασις πρὸς τὴν ἀπόφασιν ἀντίκειται, οἷον τὸ, ΚΑΘΗΤΑΙ, τῷ, ΟΥ ΚΑΘΗΤΑΙ.

496. ὀπίσω, *retro,* i. e. tempore præterito: ut in illo Homeri ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω.

Τι, ϖϱὸς ὅτϖ δὴ βασάνῳ,
Ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
Φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα,
Λαβδακίδαις ἐπίκϖϱος
Ἀδήλων θανάτων. 505

Ἀντιϛϱοφὴ β'.

Ἀλλ' ὁ μὲν ἕν Ζεὺς, ὅ, τ' Ἀπόλλων,
Ξυνετοὶ, καὶ τὰ βϱοτῶν
Εἰδότες· ἀνδϱῶν δ' ὅτι μάντις

501. τὶ deeſt Ald. Br. Ibid. Poſt ὅτϖ inſerit χϱησάμενος Br. ex Schol. vett.

501. Antiſtropham mutilavit Triclinius reſecando ἐπ' αὐτῷ: eundem Heathius et hic interpolaſſe τὶ, quod in Aldina et MSS. Bodleianis non comparet, haud immerito ſuſpicatur. Sententiam certe conturbat, quin et metrum quoque, reſtitutis quæ in antiſtropha deleta erant. Sic autem inter ſe componi debebant verſus ἀντίϛτοιχοι,

Πϱὸς ὅτϖ δὴ βασάνῳ * * * * Stroph.
Γὰϱ ἐπ' αὐτῷ πλεϱόεσσ' ἦλθε κόϱα Antiſtr.

Poſt βασάνῳ deſideratur vox, qualis eſſet θλιβόμενος.

502. τὰν ἐπίδαμον. Heſychius: ἐπιδήμιον· κοινὸν, δημόσιον. Pariter et hic ἐπίδαμον φάτιν interpretor *popularem opinionem*, eam ſc. quæ apud populum maxime valebat.

503. Lego et diſtinguo:

Φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα,
Λαβδακίδαις ἐπίκϖϱόν σ'
Ἀδήλων θανάτων.

Ad popularem opinionem accedo te, O Œdipe, Labdacidis occultæ cædis vere ultorem et vindicem eſſe. Ἐπίκϖϱον θαιάτων, ut αἱμάτων ἐπίκϖϱος, Eurip. Electr. 138. Λαΐῤ ἀϱωγὸς ſupra, v. 127. Oreſtes *paternæ mortis auxilium unicum* Senecæ vocatur, Agam. 905.

Πλέον ἢ 'γὼ φέρεται,
Κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής· 510
Σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν
Παραμείψειεν ἀνήρ.
Ἀλλ' ὅποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἴδοι-
μ' ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων
Ἂν καταφαίην· φανερὰ 515
Γὰρ ἐπ' αὐτῷ πλερόεσσ' ἦλθε κόρα
Ποτὲ, καὶ σοφὸς ὤφθη,
Βασάνῳ θ' ἡδύπολις.
Τῷδ' ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔπο-
τ' ὀφλήσει κακίαν. 520

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοι.

Κρ. Ἄνδρες πολῖται, δείν' ἔπη πεπυσμένος
Κατηγορεῖν μὲ τὸν τύραννον Οἰδίπουν,
Πάρειμ' ἀτλητῶν· εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
Ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι,
Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον, 525

516 ἐπ' αὐτῷ omittit Turneb. 524. πρός γ'] πρός τ' Ald.
519. τῷδ'] τῷ Ald. Br.

515. καταφαίην, *assentiar*. Aristot. Metaphys. iii. cap. 7. ἡ διάνοια ἢ κατάφησιν, ἢ ἀπόφησιν. Vide et ad v. 493.

516. γὰ ἐπ' αὐτῷ πλερόεσσ'. Voces ἐπ' αὐτῷ, a Triclinio refectas, temere omisit Stephanus. Legendum tamen οἴτῳ, ni fallor, pro αὐτῷ. Ἐπ' οἴτῳ ἦλθε, quasi diceres ἐπὶ κακῷ ἦλθε, vel ἐπὶ ὀλέθρῳ ἦλθε.

525. εἰς βλάβην φέρον. Sic εἰς ὄκνον φέρει, Eurip. Supp. 297. ubi plura dedit Marklandus. Conf. etiam ad Aj. 810.

Οὔτοι βίȣ μοι τȣ̃ μακραίωνος πόθος,
Φέροντι τήνδε βάξιν· ȣ̓ γὰρ εἰς ἁπλȣ̃ν
Ἡ ζημία μοι τȣ̃ λόγȣ τȣ́τȣ φέρει,
Ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
Κακὸς ᾖ πρὸς σȣ̃ ϗ̀ φίλων κεκλήσομαι.
Χο. Ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τȣ̃το τȣ̃νειδος τάχ' ἂν
Ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν.
Κρ. Πρὸς τȣ̃ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
Πεισθεὶς ὁ μάντις τȣ̀ς λόγȣς ψευδεῖς λέγει;
Χο. Ηὐδᾶτο μὲν τάδ', οἶδα δ' ȣ̓ γνώμῃ τίνι.
Κρ. Ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ κἀξ ὀρθῆς φρενὸς
Κατηγορεῖτο τȣ̓πίκλημα τȣ̃τό μȣ;
Χο. Οὐκ οἶδ'· ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατȣ̃ντες, ȣ̓χ ὁρῶ.
Αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Οι. Οὗτος σὺ πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις
Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
Ἵκȣ, φονεὺς ὢν τȣ̃δε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
Λῃστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
Φέρ' εἰπὲ, πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
Ἰδών τιν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβȣλεύσω ποιεῖν;
Ἢ τȣ̃ργον ὡς ȣ̓ γνωρίσοιμί σȣ τόδε
Δόλῳ προσέρπον, κȣ̓κ ἀλεξοίμην μαθών;
Ἆρ' ȣ̓χὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σȣ,
Ἄνευ τε πλήθȣς καὶ φίλων τυραννίδα

534. λέγει] λέγοι Ald. 537. τοῦτό μȣ] τȣ̃τ' ἐμȣ̃ Br.

Θηρᾷν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται;
Κρ. Οἶσθ' ὡς ποιήσων; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
Ἴσ' ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.
Οι. Λέγειν σὺ δεινὸς, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
Σοῦ· δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί.
Κρ. Τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ.
Οι. Τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.
Κρ. Εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
Εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.
Οι. Εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
Δρῶν, οὐκ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
Κρ. Ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
Πάθημ' ὁποῖον φῂς παθεῖν, δίδασκέ με.
Οι. Ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρείη μ' ἐπὶ
Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;
Κρ. Καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι.
Οι. Πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον;—
Κρ. Δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
Οι. Ἄφαντος ἔῤῥει θανασίμῳ χειρώματι.
Κρ. Μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
Οι. Τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
Κρ. Σοφός γ' ὁμοίως, κἀξ ἴσου τιμώμενος.
Οι. Ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;

551. ποιήσων] ποίησον Br. ex Canteri emendatione.
563. χρείη] χρεία Ald. χρεί' ᾗ Turneb.
565. ἔτ' αὐτὸς] ἔθ' ὡὐτὸς Br.

551. ὡς ποιήσων. Legendum cum Cantero, ὡς ποίησον. Vide ad Eurip. Hecub. 225.

563. ἔπειθες. Vide supra ad v. 296.

Ibid. χρείη. Vide infra ad v. 810.

Κρ. Οὔκουν, ἐμοῦ γ' ἑκόντος ἀδαμοῦ πέλας.
Οι. Ἀλλ' οὐκ ἔρυναν τοῦ θανόντος ἔχετε;
Κρ. Παρέχομεν· πῶς δ' οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν.
Οι. Πῶς οὖν τόθ' ὅστις ὁ σοφὸς οὐκ ηὕδα τάδε;
Κρ. Οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.
Οι. Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα· καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.
Κρ. Ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.
Οι. Ὅθ' ἥνεκ' εἰ μή σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
Οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου Διαφθοράς.
Κρ. Εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σε
Μαθεῖν δίκαιῶ ταῦθ' ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν.
Οι. Ἐκμάνθαν'· ἀ γὰρ δὴ φονεὺς ἀλώσομαι.
Κρ. Τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
Οι. Ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνίσορεῖς.
Κρ. Ἄρχεις δ' ἐκείνη ταὐτὰ, γῆς ἴσον νέμων;
Οι. Ἃ ἂν ἡ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.
Κρ. Οὐκοῦν ἰσόμοιρ' σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος.
Οι. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνῃ φίλος.
Κρ. Οὔκ· εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγὼ, σαυτῷ λόγον.
Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴτιν' ἂν δοκεῖς
Ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
Ἄτρεστον εὕδοντ', εἰ τά γ' αὐθ' ἕξει κράτη;
Ἐγὼ μὲν οὖν ἔτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφυν

578. τὸ σὸν δέ γ'] τοσόνδέ γ' Ald.
583. ταῦθ'] ταὐθ' Br.
589. οὐκοῦν] οὔκουν (interrogative) Br. Ibid. σφῷν] σφῶϊν Ald. ita v. 683.

587. ταὐτά. Dubitabam annon legendum foret,
Ἄρχεις δ' ἐκείνη τερπνὰ——.

Τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν,
Οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω.
Εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
Ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυνασείας ἔφυ;
Οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
Ὡς ἄλλα χρήζειν ἢ τὰ σῶν κέρδει καλά.
Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
Νῦν οἱ σέθεν χρήζοντες ἐκκαλοῦσί με.
Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἐνί.
Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάσοιμ', ἀφεὶς τάδε;
Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
Ἀλλ' ἔτ' ἐρασθὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
Οὔτ' ἂν μετ' ἄλλα δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μέν, Πυθοῦ' ἰὼν,

599. ἦρχον] ἔχων Ald.

596. *τύραννα δρᾶν*, *regia agere*, i. e. regia poteſtate frui.

605. ἐκκαλοῦσι. Sententia poſtulare videtur ἐπικαλοῦσι, *opem meam implorant*. Fuit etiam cum de αἰκάλλεσι cogitarem: ſed videbatur ea vox turpem potius aſſentationem, quam honeſtam petitionem ſignificare.

609. ἐρασθὴς τῆσδε τῆς γνώμης dicitur ut ἐρασθὴν φθόνου Philoſtrato, Heroic. in Ulyſſe, p. 717. Γνώμη valet διάθεσις, *diſpoſitio animi*, ut interpretatur quoque Heſychius. *Nunquam amavi hanc mentis diſpoſitionem*, i. e. eam quæ titulis et faſtu capitur.

610. τλαίην ποτέ. Elliptice: ſupplendum enim, ἐρασθὴς τῆσδε τῆς γνώμης γίνεσθαι.

611. ἔλεγχον. Accuſativus pendens, ut ὑπόσχεσιν, Eurip. Phœniſſ. 1168. *miniſterium*. Virgil. Æneid. vi. 221.

Πεύθου τὰ χρηστέντ' εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοι
Ταῦτ'· ἀλλ' ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς
Κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς
Ψηφῷ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
Γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.
" Οὐ γὰρ δίκαιον ὄντε τοὺς κακοὺς μάτην
" Χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακούς.
" Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
" Καὶ τὸν παρ' αὑτοῦ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
Ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσῃ τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
" Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
" Κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.
Χο. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
Ἄναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.
Οι. Ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρα
Χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν.
Εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν

63. ταῦτ'] τοῦτ' F. 2. Br. qui etiam distinguit post ἤγγειλά σοι.
620. αὑτοῦ] αὑτῷ Ald. Br.
626. οὐπιβουλεύων] οὐπιβουλεύσων Turn.

612. Ad finem hujus versus, i. e. post σοὶ, distinctionem mediam collocandam censeo: proximi vero initium sic constituendum;

Τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ——.

Atque hoc porro aliud; si me cum vate, &c. Ut opponantur τοῦτο μὲ et τοῦτο ἄλλο, sitque duplex argumentum quo se defendat Creon.

624. Lego et distinguo,

Καλῶς ἔλεξεν· εὐλαβοῦ μένει πεσεῖν,
Ἄναξ.

Pulchre dixit: cave, O rex, ne præ ira infortunio macteris. Μένος, *ira*, habetur Eurip. Hippol. 996. Hom. Iliad. A. 103. et 207. Πεσεῖν, *in calamitatem incidere*, ut Electr. 400. et 431.

Πεπραγμέν' ἔσαι, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα.
Κρ. Τί δῆτα χρήζεις, ἤ με γῆς ἔξω βαλεῖν; 630
Οι. Ἥκιστ' ἀνήσκειν, ἀ φυγεῖν σε βέλομαι.
Κρ. Ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.
Οι. Ὡς ἀχ ὑπείξων, ἀδὲ πιστεύσων, λέγεις;
Κρ. Οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω.
Οι. Τὸ γοῦν ἐμόν. 635
Κρ. Ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν.
Οι. Ἀλλ' ἔφυς κακός.
Κρ. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν;
Οι. Ἀρκτέον γ' ὅμως.
Κρ. Οὕτοι κακῶς γ' ἄρχοντος. 640
Οι. Ὦ πόλις, πόλις.
Κρ. Κἀμοὶ πόλεως μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνῳ.
Χο. Παύσασθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ἡμῖν ὁρῶ
Τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
Τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών. 645

ΙΟΚΑΣΤΗ, ΚΡΕΩΝ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιο. Τί τὴν ἄβουλον, ὦ παλαίπωροι, στάσιν

630. ἤ με] ἤ με Br.
632. Post προδείξῃς mediam distinctionem habet Ald.
638. ξυνίης] ξυνίεις Ald. ξυνιεῖς Br.
642. μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ] μέτεστιν οὐχί σοι Turn. in marg. quod et Br. placuit.
643. ἡμῖν] ὑμῖν Ald. Turneb. Br.

632. οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν. Nihil unquam frigidius vidi. An legendum?

Ὅταν προδείξῃς μ' οἷον ἐντίμῳ φθονεῖν.

Quum me ostenderis talem, ut viro honorato invideam.

640. ἄρχοντος. Vide, Lector, annon syntaxis postulet potius ἄρχοντας.

Γλώσσης ἐπήρατ', ἀδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
Οὕτω νοσέσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
Οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας;
Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴστετε;
Κρ. Ὅμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
Δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
Ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.
Οι. Ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
Εἴληφα τἀμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
Κρ. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ὁρᾷος, εἴ σέ τι
Δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν.
Io. Ὦ πρὸς θεῶν, πίσθυσον, Οἰδίπους, τάδε,
Μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
Ἔπειτα κἀμὲ, τάσδε θ' οἳ πάρεισί σοι.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. Πίθῃ, θελήσας φρονήσας τ',
Ἄναξ, λίσσομαι.
Οι. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;

649. *σύ τ' οἴκους*] σύ τ' εἰς οἴκους Turneb. *κατὰ*, quod mox ſequitur, omiſſo.

649. Οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας; Ita optime ed. Ald. conſentientibus MSS. Bodl. Corrupit, ut alia non pauca, H. Stephanus legendo,

Οὐκ εἶ σύ τ' εἰς οἴκους, σύ τε, Κρέων, στέγας;

650. Conſtructio eſt, ἢ μὴ οἴστετε τὸ μηδὲν εἰς μέγα ἄλγος.

661. Θελήσας et φρονήσας cum λίσσομαι connecto, non, ut Interpres, cum πίθῃ. *Obſequere, O rex, cro te, et cupiens ita fieri, et æquum judicans.*

Χο. Τὸν ἔτε πρὶν νήπιον,
Νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν,
Καταίδεσαι.

Σύστημα ά.

Οι. Οἶσθ' οὖν ἃ χρήζεις;
Χο. Οἶδα.
Οι. Φράζε δὴ τί φήις.
Χο. Τὸν ἀναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ
Σύν γ' ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.
Οι. Εὖ νῦν ἐπίσω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
Ζητῶν ἔλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

Στροφὴ β'.

Χο. Οὐ, τὸν πάντων θεῶν
Θεὸν πρέσβιν Ἄλιον·

664. ἔτε] οὔποτε Ald.
671. σύν γ'] σὺν Ald. Br.
Ibid. βαλεῖν] ἐκβαλεῖν Ald.
673. τῆσδε γῆς] τῆσδε τῆς γῆς Ald.
675. θεὸν πρόμον] πρόμον Ald.

664. ἔτε πρὶν νήπιον, *nec antea defenſione inepta uſum.* Ed. Ald. et duo Bodleiani ἔποτε πρὶν, quod eſſet *nunquam antea peccantem.* Hoc ſi probetur, antiſtrophæ ad metrum ſupplendum adjicienda erit ſyllaba.

670. ἀναγῆ φίλον. Lego ἀναγῆ, *purum, labis expertem.* Heſychius: ἀναγής· καθαρός.

Ibid. ἐν αἰτίᾳ. Connecto cum βαλεῖν, ut ἐν αἰτίᾳ βαλεῖν ſit *culpæ*, vel, *criminis arguere.* Sic Trachin. 957. ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ. Plato, p. 1287. F. μηδέποτε βαλεῖν ἐν αἰτίᾳ τὸν δικαίως. Philo Jud. vol. i. p. 545. ἐ πᾶσαν κάκωσιν ἐν αἰτίᾳ τίθημαι.

671. σύν γ' ἀφανεῖ λόγῳ. Lego σύν γ' ἀφανεῖ λόγων. Sic ἐν κακῷ χείμωνος, Aj. 1163.

Ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
Ὅ, τι πύματον ὀλοίμαν,
Φρόνησιν εἰ πάνδ' ἔχω.
Ἀλλά μοι δυσμόρῳ
Γᾶ φθίνυσα τρύχει
Ψυχὰν, καὶ τάδ' εἰ κακοῖς
Κακὰ προσψαύσῃ
Τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

Σύστημα β'.

Οι. Οὐδ' ἔν ἴτω, καὶ χρή με παντελῶς θανεῖν,
Ἢ γῆς ἄλιμον τῆσδ' ἀπωθῆναι βίᾳ.
Τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τῆδ', ἐποικτείρω σόμα
Ἔλεεινόν· ὅστος δ', ἔνθ' ἂν ᾖ, συγήσεται.
Κρ. Στυγνὸς μὲν εἰκὼν δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
Θυμῷ περάσῃς· αἳ δὲ τοιαῦται φύσεις
Αὑταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγιστοι φέρειν.
Οι. Οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀκτὸς εἶ;

682. προσψαύσει] πρισάψει Ald. Br. 684. ὅσ'] ἔθ' F. 2.

676. ἄθεος. Vide ſupra ad v. 262.

688. βαρύς. Supra, v. 554. βαρύν σ' εἶπκ' ἐμοί. Eurip. Med. 38. βαρεῖα γὰρ φρήν. Idem, Danaa, 63. ὀργῇ βαρὺς, ὡς δόξαι, κἀμοί. Eſt igitur βαρὺς, *gravem iram alens*. Verum θυμῷ περάσῃς quid ſit, non adeo facile eſt dictu. Θυμῷ συγχωθῇς nemini forte diſplicuerit, ſi MSS. faverent: συγχωθέντες τοῖς θυμοῖς, Maccabæorum ii. cap. x. 35. et cap. xiv. 45. In mentem quoque venit θυμὸν vel θυμὸς περάσῃς, *cum iram expleveris*. Sed vereor ne ſententiæ non ſatisfaciat. Reſtat θυμῷ περασθῇς, i. e. νικηθῇς, *cum ab ira ſuperatus fueris*. Sic certe explicant περάσω in Epigrammate Agathiæ Anthol. p. 155.

Κρ. Πορεύσομαι,
Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ὃν δὲ τοῖσδ', ἴσος.

ΧΟΡΟΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ἀντιστροφὴ ά.

Χο. Γύναι, τί μέλλεις κομίζειν
Δόμων τόνδ' ἔσω;
Ιο. Μαθεῖά γ' ἥτις ἡ τύχη.
Χο. Δόκησις ἀγνὼς λόγων
Ἦλθε· δάπτει δὲ καὶ
Τὸ μὴ ἄδικον.

Ἀντισύστημα ά.

Ιο. Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;
Χο. Ναιχί.
Ιο. Καὶ τίς ὢν λόγος;
Χο. Ἄλις ἔμοιγ', ἄλις γᾶς πεπονημένας
Φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτὸ μένειν.

702. τίς ἦν λόγος] τίς ἦν ὁ λόγος Ald. 704. φαίνεται] φαίνετ' Br. e cod. D. τίς ὁ λόγος ἦν Br.

693. ἀγνῶτος, *inique*, ἀγνώμονος. Heſychius: ἀγνῶτας φίλους, ἀγνώμονας. Nec alia ejus notio Polluci obverſata videtur lib. iii. ſect. 63. *Ignari* ſenſu habet Xenophon, Œconom. p. 506. *Immemorem* ſonat infra, v. 1153. *Inſcium*, Pind. Pyth. ix. ſtroph. 3. Iſthm. ii. epod. 2.

697. δόκησις ἀγνὼς λόγων, *ſuſpicio de ſermonibus quibuſdam*, inter Creontem ſc. et Tireſiam habitis, *certa ſcientia deſtituta.*

698. δάπτει—τὸ μὴ ἄδικον, *mordet Creontem* ſc. *injuſta* Œdipi *criminatio.*

Οι. Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ, 705
Τἀμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

Ἀντιστροφὴ β'.

Χο. Ἄναξ, εἶπον μὲν ἐχ
Ἄπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι μ' 710
Ἂν, εἴ σε νοσφίζομαι,
Ὅς γ' ἐμὰν γᾶν φίλαν,
Ἐν πόνοις ἀλύσ-
σαν, κατ' ὀρθὸν ἔρεισας.
Ταυῦν δ' εὔπομπος, 715
Εἰ δώσιο, γίνοι.

Ἀντισύστημα β'.

Ιο. Πρὸς θεῶν, δίδαξον κἄμ', ἄναξ, ὅτῳ ποτὲ
Μῆνιν τοσήνδε πράγματος σήσας ἔχεις.
Οι. Ἐρῶ (σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω)
Κρέοντος, οἷά μοι βεβούλευκὼς ἔχει. 720
Ιο. Λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.

712. ὅς γ'] ὅς τ' Ald. Br.
714. ἔρισας] ἔρεισας Ald. Turneb.
715. ταυῦν δ' εὔπομπος] ταυῦν τ' εὔπομπος Ald. ταυῦν τε πομπὸς Br.
716. γίνοι] γενοῦ Ald. γίγνοι Br.

709. παραφρόνιμον, *insanum, amentem*: ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα, *ad omne prudens consilium inhabilem.*

714. ἔρισας. Emendatio est H. Stephani, proposita in Lexico, v. ἐρίζω. Firmant hujus fab. v. 1347. Trachin. 840. Eurip. Androm. 611. Ad eandem figuram pertinet εὔπομπος.

721. Diu est, ex quo Ruhnkenius meus legendum monuit ἐγ-

Οι. Φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι.
Ιο. Αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;
Οι. Μάντιν μὲν οὔ, κακὸν γὰρ εἰσπέμψας· ἐπεὶ
Τό γ' εἰς ἐαυτὸν, πᾶν ἐλεύθερόν στόμα.

Ἴαμβοι.

Ιο. Σὺ νῦν ἀφεὶς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
Ἐμοῦ πάκουσον, καὶ μάθ' ὕνεκ' ἐσί σοι
Βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
Χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ', (οὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο)
Ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν
Ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
Καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
Λῃσταὶ φονεύσασ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς·
Παιδὸς δὲ βλάστας, ἃ διέχον ἡμέρας
Τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν,

χαλᾶν, *iram laxans, mitigans.* Malim tamen cum copula ἰσχαλᾶν τ'. *Dic, ſi et perſpicue, et ira poſita jurgium enarrabis.*

725. πᾶν ἐλευθερὸν στόμα, *omnium ora in me laxat.* Æſchyl. Perſ. 593.

Οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν
Ἐν φυλακαῖς· λέλυται γὰρ
Λαὸς ἐλεύθερα βάζειν.

728. ἔχον τέχνης. Inuſitatum locutionis genus. Plerumque enim dicunt ἐχόμενον τέχνης μαντικῆς, *a vatum ſcientia pendens.* Eſt et alia phraſis non admodum diſſimilis, cujus vis tamen diverſa eſt, videlicet τὰ ἐς μαντικὴν τέχνην ἔχοντα, de rebus quæ ad vaticinandi artem pertinent, i. e. quæ partem artis conſtituunt.

Ἐῤῥίψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.
Κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε
Φονέα γενέσθαι πατρὸς, οὔτε Λάϊον
Τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο πρὸς παιδὸς θανεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν.
Ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὧν γὰρ ἂν θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.
Οι. Οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν·
Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις;
Οι. Ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λάϊος
Κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.
Ιο. Ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
Οι. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος οὗ τόδ' ἦν πάθος;
Ιο. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.

739. ἤνυσε] ἤνυσεν Ald. 741. θανεῖν] παθεῖν Br.

738. εἰς ἄβατον ὄρος. Suavius esset ἄβατον εἰς ὄρος.

744. χρείαν. Interpretor *facinus*, πρᾶξιν: eamque vocis notionem ad Eurip. Supp. 20. abunde exemplis firmavimus. Malim tamen ἦν pro ὧν. *Quodcunque facinus Deus scrutatur, facile ipse in lucem proferet.*

747. ὑποστραφείς. Nonnulli libri separatim ὑπο στραφείς. Sed poetis passiva omnia, sive verba, sive participia, genitivum non raro adsciscunt. Vide ad Eurip. Iph. Aul. 1078.

753. Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας. Describitur locus ubi viæ Delphos a Thebis ducenti alia ad Dauliam ducens via se adjungebat. De Daulia Strabo, p. 423. B. ἐν ᾗ τῇ μεσοταίᾳ μετὰ Δελφοὺς ὡς πρὸς τὴν ἕω Δαυλὶς πολίχνιον. Locum ubi Œdipus patrem interfecit Σχιστὴν ὁδὸν proprio nomine vocatum esse testatur Pausan. in Phocic. p. 808.

Οι. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς ;
Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Ἀρχὴν ἐφαίνε, ταῦτ' ἀκηρύχθη πόλει.
Οι. Ὦ Ζεῦ, τί μ' ἔδρασας βεβούλευσαι πέρι ;
Ιο. Τί δ' ἐστί σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἀθύμιον ;
Οι. Μή πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν
Τὴν εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων.
Ιο. Μέγας, νοσίζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.
Οι. Οἵ μοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.
Ιο. Πῶς φής ; οὐκοῦν τοι πρός σ' ἀποσκοπῶσ', ἄναξ.
Οι. Δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ·
Δείξεις δὲ μᾶλλον ἢν ἐν ἐξείπῃς ἔτι.
Ιο. Καὶ μὴν οὐκοῦν μέν· ἀ δ' ἂν ἔρῃ, μαθὼν ἐρῶ.
Οι. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
Ἄνδρας λοχίτας, οἵ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης ;
Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
Κήρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία.
Οι. Αἰ, αἰ, τάδ' ἤδη διαφανῆ· τίς ἦν ποτε
Ὁ τόνδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι ;

760. ἔχων] τότε Br. 765. πρός σ'] πρόσ' Ald.

758. ἐνθύμιον, *terriculamentum*. Affatim hanc notionem illustravimus ad Eurip. Herc. Fur. 724.

761. λευκανθές. Pind. Nem. ix. duodec. 5. λευκανθέα καπιόν. Nicand. Theriac. 530. λευκανθέος ἄγνου.

769. βαιὸς, *tenuis*, i. e. tenuiter, cum exiguo comitatu.

Ιο. Οἰκεύς τις, ὥσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
Οι. Ἦ καὶν δόμοισι τυγχάνει πεσὼν πάρος;
Ιο. Οὐ δῆτ'· ἀφ' ἅρμ' γὰρ κεῖθεν ἦλθε, κἀκράτη
Σέ τ' εἶδ', ἔχοντα, Λαΐου τ' ὀλωλότα,
Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών,
Ἀγρὸς σφε πέμψαι καὶπὶ ποιμνίων νομὰς,
Ὡς πλεῖστον εἴη τῆσδ' ἄποπτος ἄστεος.
Κἄπεμψ' ἐγώ νιν· ἄξιος γὰρ ὢδ' ἀνὴρ
Δοῦλος φέρειν ἃ τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμὶν ἐν πόλει πάλιν;
Ιο. Πάρεσιν· ἀλλὰ πρὸς τί τῶνδ' ἐφίεσαι;
Οι. Δέδοικ' ἐμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
Εἰρημέν' ᾖ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
Ιο. Ἀλλ' ἵξεται μὲν, ἀξία δέ πω μαθεῖν
Κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ.

782. ὢδ'] ᾧδ' Turneb. ὅδε γ' Br. e codd. A. B. E. T. et Auguſt. quod Henr. Stephano etiam placuit. 789. τά γ'] τάδ' Turneb.

782. ὢδ' ἀνὴρ. Scholiaſtes ὅγ' ἀνὴρ. MSS. Bodl. et Stephaniani nonnulli ὅδε γ' ἀνὴρ. Nihil horum ſine vitio. Legendum forte,

——ἄξιος γὰρ, ὡς γ' ἀνὴρ
Δοῦλος, φέρειν ἦν——.

785. Πάρεσιν. Præſens pro futuro, ut Antig. 899. ἀλίσκεται, Pind. Olymp. viii. epod. 2. Nec in hæc exempla quadrat quod de nonnullis probabiliter docet R. Daweſius, Miſcell. Crit. p. 74. revera futura eſſe Attica, quæ putabantur præſentia eſſe pro futuris poſita.

789. τά γ' ἐν σοί. Ita bene ed. Ald. Bodleiani duo et Cantabr. Vulgo, τάδ' ἐν σοί.

Οι. Κἀ μὴ σεσηθῆς γ' ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰ ἂν καὶ μείζονι
Λέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, Δηὼ τύχης τοιᾶσδ' ἰών;
Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
Μήτηρ δὲ, Μερόπη Δωρίς· ἡγόμην δ' ἀνὴρ
Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
Τοιάδ' ἐπέσκη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
Σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης
Καλεῖ παρ' οἶνον πλαστὸς ὡς εἴη πατρί.
Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
Τὸνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην· ὅμως δ'
Ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰ πολύ.
Λάθρα δὲ μητρὸς κἀ πατρὸς πορεύομαι
Πυθώδε· καί μ' ὁ Φοῖβος, ὧν μὲν ἱκόμην,

792. λέξαιμ'] λέξοιμ' F. 2.

790. σεσηθῆς. Subaudi τῷ μαθεῖν, quod ex præcedentibus repetendum.

Ibid. ἐς τοσοῦτον. Conſtructio eſt: ἐμοῦ βεβῶτος ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων, *me in tantam expectationem arrecto.* Ἐς ἐλπίδα βαίνειν, ut εὐφροσύνης ἐπιβῆτον, Hom. Odyſſ. Υ. 52. εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες, Œd. Col. 185. δόξης ἐπιβάντες, Philoct. 1509. τερπωλῆς ἐπέβημεν, Apoll. Rhod. iv. 1166. βῆναι ἐπ' ἐλπίδος, Philoſtrat. vit. Apoll. lib. vii. 26. in fine.

805. ὑφεῖρπε, *animum ſubierat.* Libanius, vol. i. p. 784. A. πολὺς τοιοῦτος ὑφεῖρπε λόγος.

807. ἱκόμην, *precabar.* Conf. Œd. Col. 279. et 1066. Ἄτιμον ὧν ἱκόμην, ut ἀτίμως γέρων, Thucyd. iii. 58.

Ἄπιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
Καὶ δεινὰ κἀμὲ δύσλωα πεφάνη λέγων,
Ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
Ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν·
Φονεὺς δ' ἐσοίμην τῶ φυτεύσαντος πατρός.
Κἀγὼ 'πικέσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
Ἄστροις τολοιπὸν ἐκμετρέμενος χθόνα,
Ἔφυγον, ἔνθα μήποτ' ὀφοίμην κακῶν
Χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
Στείχων δ' ἱκνοῦμαι τέσδε τὰς χώρας, ἐν οἷς
Σὺ τὸν τύραννον τῶτον ὄλλυσθαι λέγεις.
Καί σοι, γύναι, ταλήθες ἐξερῶ· τρίπλης
Ὅτ' ἰὼν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
Ἐνταῦθά μοι κήρυξ τε κἀπὶ πωλικῆς
Ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῂς,
Συμπίπτουσιν· κἀξ ὁδοῦ μ' ὅ, θ' ἡγεμὼν
Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.
Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην

810. χρείη] χρεῖ' ἦ Ald. Turneb.
811. δηλώσοιμ'] δηλώσαιμ' Ald.
816. χρησμῶν] χρησμῶν γ' Ald.
823. συμπίπτουσιν] ξυμπιπτίαζον Br.

810. χρείη. Sic legendum esse bene docet Daweſius, Miſcell. Crit. p. 333. ut ſit aoriſtus optativi. Vulgo, χρεί' ἦ.

814. ἄστροις—ἐκμετρέμενος. Proverbium de iis dictum, qui regionem aliquam præſentem oculis non contemplantur, ſed ſitum ejus ex aſtrorum inſpectione colligere ſatis habent. Omnium optime illuſtrat Toupius ad Suidam, v. χθών. Quoad ſenſum ſimile eſt τηλόθεν τὸ Ἴλιον—ἰσοχῶν, Philoct. 459. Medea apud Val. Flacc. vii. 478.

—— *Quando bine aberis, dic, quæſo, profundi*
Quod cœli ſpectabo latus?

Παίω δ' ὀργῆς· καί μ' ὁ πέσθους ὡς ὁρᾷ
Ὄχθῳ παρασείχοντα, τηρήσας μέσον
Κάρα διπλοῖς κέντροισί μ' καθίκετο.
Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ σωτόμως
Σκήπτρῳ τυπεὶς ὑπ' τῆσδε χειρὸς, ὕπιος
Μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται.
Κτείνω δὲ τὰς ξύμπαντας· εἰ δὲ τῷ ξένῳ
Τάτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενές,
Τίς τῶδέ γ' ἀνδρὸς ἔστιν ἀθλιώτερος;
Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ;
Ὃν μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινὰ
Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινα,
Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων· καὶ τάδ', ἄτις ἄλλος ἰὼ
Ἦ 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προσθείς.
Λέχη δὲ τἄ Ἰαΐοντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
Χραίνω, δι' ὧνπερ ὤλετ'. Ἆρ' ἔφυν κακός;
Ἆρ' ἐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἰ με χρὴ φυγεῖν,
Καί μοι φυγόντι, μήτε τὰς ἐμὰς ἰδεῖν,
Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
Μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα καθαχτανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με·
Ἆρ' ἐκ ἀπ' ὠμῶ ταῦτα δαίμονος τὶς ἂν
Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον;
Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας,
Ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν

836. μηδ'] μήτ' Br.

843. μήτ'] μή 'σι Br. e codd. B. et Auguſt. μη 'σι Turneb. in marg.

829. ἴσην. Subaudi δίκην.

Βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
Κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην.
Χο. Ἡμῖν μὲν, ὦ ἄναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'· ἕως δ' ἂν οὖν
Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.
Οι. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος
Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.
Ιο. Πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;
Οι. Ἐγὼ διδάξω σ'· ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων
Σοὶ ταὔτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.
Ιο. Ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον;
Οι. Λῃστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
Ὥς νιν κατακτείναιεν· εἰ μὲν οὖν ἔτι
Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ἔκτανον·
(Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος)
Εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
Τοῦτ' ἔστιν ἤδη τοὔργον εἰς ἡμᾶς ῥέπον.
Ιο. Ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο.
Κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
Εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
Οὔτοι ποτ', ὦ ἄναξ, τόν γε Λαΐου φόνον
Φανεῖ δικαίως ὀρθὸν, ὅν γε Λοξίας
Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.
Καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε

860. δέ μου] δέ μοι Turneb.
862. κατακτείναιεν] κατακτείναιαν Br. e cod. T.
864. εἷς γε τοῖς] εἷς γέ τις Br.
866. ἡμᾶς] ἐμὲ Ald. Br.

860. περισσὸν, *præ cæteris animadversione dignum.*
872. δικαίως. Videtur hic pro ἀκριβῶς poni.

Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
Ὡς ἀχὶ μαντείας γ' ἂν ὅτε τῇδ' ἐγὼ
Βλέψαιμ' ἂν ἕνεκ', ὅτε τῇδ' ἂν ὕστερον.
Οι. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
Πέμψον πρὸς σελήνην, μηδὲ τᾶτ' ἀφῇς.
Ιο. Πέμψω ταχύνας· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὧν σὺ φίλον.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν
Εὐσεβῆ ἁγνείαν λόγων
Ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
Ὑψίποδες γ' οὐρανίαν δι' αἰθέρα

885. ὑψιπεδὶς γ'] ὑψίποδες Ald. Br.

876. ὅτε τῇδ' ἐγὼ Βλέψαιμ' ἂν ἕνεκ', i. e. *adeo flocci hæc pendo, ut ne oculos quidem huc vel illuc vaticiniorum causa converterem.* Sic Teucer cum Menelai contemptum significare vellet, τῷ δὲ σῷ ψόφῳ οὐκ ἂν γραφείην, Aj. 1136. *Huc vel illuc*, ut ἢ ἐνθ' ἢ ἔνθα κιόντα, Hom. Odyss. K. v. ultimo. Apoll. Rhod. i. 1287.

Οὐδ' ἔτι τοῖον ἔπος μετεφώνεεν, οὐδ' ἔτι τόῖον.

882. Εἰ, pro εἴθε, *utinam*. Vide Etymol. Mag. in ω, ubi citat Eurip. Hecub. 836. Plura dat Valckenaerius ad Phœniss. 761.

Ibid. μοῖρα. Non interpretor cum Scholiaste *fortuna secunda*, sed simpliciter *fors, fatum utinam mihi contingat, pietatem colere.*

885. ὑψιπεδὶς, *proceri.* Videtur hoc, ut divinioris naturæ indicium posuisse. Vide Turneb. Adverss. xxx. c. 39.

Τεκνωθέντες· ὧν Ὄλυμπος
Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
Φύσις ἀνέρων ἔπικτεν, οὐδὲ
Μήν ποτε λάθᾳ καθακοιμάσᾳ.
Μέγας ἐν τέτοις θεὸς, 890
Οὐδὲ γηράσκει.

Ἀντιστροφὴ α'.

Ὕβρις φυτεύει τύραννον· ὕβρις, ἰὼ
Πολλῶν ὑπερπληθῇ μάταν,
Ἃ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,
Ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον 895

892. ἥν] εἰ Ald. 894. συμφέροντα] συμφέρον Τ' ἀκροτάταν Ald.

886. Ὧν Ὄλυμπος πατήρ. Serio hoc tuetur Socrates apud Xenoph. Memorab. p. 470.

887. νὶν, *eos.* Vide ad Electr. 626.

892. Ὕβρις. Non quadrat in Œdipi ingenium, qui minime omnium ὑβριστικός. Vide fabulæ initium. Vel hinc igitur ſuſpicari licet Poetam, relicto aliquantiſper Œdipo, in ſua jam republica atque inter ſui temporis homines verſari. Nec longe quærendus eſt, quem hic ut civibus formidoloſum deſignare voluerit. Quis enim in hiſtoria Attica adeo hoſpes eſt, ut neſciat, neminem unquam tot contumelioſi ingenii ſpecimina edidiſſe, quam Alcibiadem? Ob quod etiam optimatibus in tyrannidis affectandæ ſuſpicionem venit. Plutarchus: οἱ μὲν ἐνόουν, μετὰ τοῦ βδελύττεσθαι καὶ δυσχεραίνειν, ἐφοβοῦντο τὴν ἐλιγαρχίαν αὐτῷ καὶ παρανομίαν, ὡς τυραννικὰ καὶ ἀλλόκοτα, in Alcibiade, vol. i. p. 188. F. Hoc ſi pauciſſimis verbis ſignificare volueris, nulla aptiora invenies quam, ὕβρις φυτεύει τύραννον.

895. ἀπότομον. Nec metrum conſtat, nec ſententia: deſideratur enim ſubſtantivum cui ἀκροτάταν adhæreſcere poſſit. Si veteres

Ἀνώρȣσεν εἰς ἀνάγκαν,
Ὅθ' ȣ̓ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
Μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτȣ̃μαι.
Θεὸν ȣ̓ λήξω ποτὲ
Προςτάταν ἴσχων.

Στροφὴ β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
Ἢ λόγῳ πορεύεται
Δίκας ἀφόβητος, ȣ̓δὲ

896. ἀνώρȣσεν] ὤρȣσεν Ald. ὤρȣσέν νιν Br. 897. ὅθ'] ἔνθ' Ald. Br.

Græci, ut certe aoriſtum τμάγεν a verbo τμήσσω formarunt, (Hom. Iliad. Π. 374.) ita et verbale τμαγὴ, *ſciſſio*, agnoverunt, non dubitanter emendaverim ἀποτμαγὰν, *rupem abſciſſam*, qualem Apoll. Rhod. ii. 583. ἀποτμῆγα σκοπιὴν vocat.

897. οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται. Iis id uſu venit, qui per abrupta in faſtigium quodcunque eſcenderunt.

898. τὸ καλῶς ἔχον—πάλαισμα. Hoc et Thebanæ et Atticæ civitatis ſtatum reſpicere videtur. Thebanis πάλαισμα eſt, progreſſus quem in indagando Laii percuſſore fecerant: Athenienſibus, accuſatio Alcibiadis, et ſpes quam potentiæ ejus minuendæ inde conceperant optimates.

902—7. In his verſibus quot voces, totidem fere lineamenta Alcibiadis agnoſcas. Quis illo ſuperbior χερσὶν, ἢ λόγῳ, qui verborum contumeliis non contentus, nonnullos etiam ex potentioribus viris pugnis cecidit? Quis apertius juris contemptor, δίκας ἀφόβητος? Quis luxuriæ [χλιδᾷ] magis deditus? Denique erga Divorum ſimulachra parum reverentem fuiſſe [οὐδὲ Δαιμόνων ἕδη σέβων] vere an falſo, Athenienſibus certe perſuaſiſſimum erat, quandoquidem Hermarum mutilatorum reus ad cauſam dicendam ex expeditione Sicula revocatus eſt.

Δαιμόνων ἕδη σέβων, 905
Κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
Δυσπότμῳ χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἕρξεταί,
Ἢ τῶν ἀθίκτων ἔξεταί μαπτάζων· 910
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἕρξεται

911. τοῖσδ'] τόποις Turneb. 912. ἕρξεται] ἕρξει Br. ex Heathii emendatione, sed in notis ἕξει præfert.

905. ἕδη, *imagines, simulacra.* Vide ad Electr. 1392.

907. χλιδᾶς. Post hanc vocem plene distinguo.

908. εἰ μή. Lego Ἢ, εἰ μὴ, ut ἢ cum sequente diphthongo coalescat. Sic ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ Ζεύς, Eurip. Orest. 597. ἢ οὐκ ἠκούσατε Aj. 334. Sensus est: *alioqui, si lucrum injuste lucrifecerit.*

909. Lego: κἀκ τῶν ἀσέπτων ἔρσεται, *et si ex impie factis creverit.* i. e. potentiam auxerit. Ἔρσομαι, *crescо, alor, augeor,* extat in Nicandri Theriac. 63. et 631. ubi Scholiastes ἐρσομένην, αὐξομένην.

910. ἢ τῶν ἀθίκτων. Malim, ἢ τῶν ἀθίκτων, ut hic demum versus subjectum exhibeat, cujus prædicatum, ut cum Dialecticis loquar, in duobus præcedentibus expositum erat. Sic enim interpretor: *Alioqui, si is qui sanctissima quæque irreverenter tractat, lucrum tamen nullo jure lucrifecerit, et ex impie factis potentior fiat, quis postea cupidinem suam coërcere sperraverit?*

Ibid. ἕξεται. Pro ἕξεται. Sic ὃς δέ κε ψεύσεται, Hesiod. Op. et D. 283. ὃς μέν τ' αἰδέσεται, Hom. Iliad. I. 504. ὅσσον τορνώσεται ἀνὴρ, Odyss. E. 249.

911. ἐν τοῖσδ'. Ita ed. Ald. et tres MSS. Male H. Steph. ἐν τόποις, quod metrum corrumpit.

912. θυμῷ βέλη. Legendum fortasse θυμῶν, i. e. ἐπιθυμιῶν, *cupiditatum.* Distinguunt philosophi quidem inter θυμὸν et ἐπιθυμίαι, sed non item poetæ. Scholiastes Homeri ad Iliad. A. 173. θυμὸς παρὰ τὸ ποιητὴ σημαίνει πέντε—inter ea ἐπιθυμίαν, ὡς τὸ Ὦ θυμῷ εἴξα-

Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰ αἰ
Τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
Τί δεῖ με χορεύειν;

Ἀντιστροφὴ β'.

Οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' εἰς τὸν Ἀβαῖσι ναὸν,
Οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
Εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
Πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς.
Ἀλλ' ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ
Σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
Φθίνοντα γὰ Λαΐου

915. Poſt χορεύειν habet ποτεῖν ϗ ἢ τοῖς θεοῖς F. 2.
918. εἰς] ἐς Ald. Br.
923. λάθῃ] λάθοι F. 2.
925, 6. Φθίνοντα γὰρ Λαΐου Παλαιὰ θίσφατ'] Φθίνοντα δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, Τὰ Λαΐου θίσφατ' Turneb.

σα μίγη φιλότητι νὺ εὐνῇ, Odyſſ. E. 126. Conſentit Heſychius. Julianus Imp. p. 257. B. τέτοις ἀλόντες τοῖς βίλεσι.

Ibid. ἔξεται. Lego εὔξεται: *quis ſperaverit?*

916. τὸν ἄθικτον. Ad Eurip. Ion. 231. conjecturam de hac voce propoſui, nimirum lapidem illum album qui Delphis, teſte Pauſania, p. 835. umbilicus terræ audiebat, ſepto aliquo incluſum fuiſſe, multitudinis arcendæ cauſa.

918. τὸν Ἀβαῖσι ναόν. De oraculo Apollinis, quod Abis fuit, complura habet Pauſanias in Phocic. p. 887.

920, 21. Interpretor: *niſi hæc eventui congruerint, εἰ μὴ τάδε ἁρμόσει, adeo perſpicue, ut in exemplum cedant digito ab omnibus monſtrandum.*

925, 6. Φθίνοντα γὰ Λαΐου
Παλαιὰ θίσφατ' ἐξ-
αίρεσιν ——.

Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αίρεσιν ἤδη, κἀδαμῶ
Τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
Ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.

ΙΟΚΑΣΤΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοι.

Ιο. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεσκάθη
Ναὸς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
Στέφη λαβόσῃ κἀπιθυμιάματα.
Ὑψοῖ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
Λύπαισι παντοίαισιν· ἀδ', ὁποῖ' ἀνὴρ
Ἔννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.
Ἀλλ' ἔστι τοῖ λέγοντος, εἰ φόβους λέγοι.

936. εἰ φόβους λέγοι] ἢν φόβους λέγῃ Ald. Br.

Ita exhibent ed. Ald. Bodleiani duo et Cantabr. Nec in ea lectione quidquam ad ſententiæ integritatem deſideres. Metro una ſyllaba deeſt, quam facile fuerit multis modis ſupplere. Ego nihil lenius invenio, quam ſi Poetam θεόσφατα ſcripſiſſe ſtatueris, non θέσφατα: θεόσδοτα, ſimili forma, habet Heſiodus, Op. et D. 318. Pind. Pyth. v. antiſtr. 1. θεόσδοτον ἀνάμιν. Lucian. vol. ii. p. 630. ἀγαθῇ τινι θεοσδότῳ. Vide et ad Antig. 1230.

Qui ubique fere Sophoclem corrupit, H. Stephanus, nuſquam tamen licentius quam hic graſſatus eſt. Qui non ignarus voces ὡς ἐμοὶ δοκεῖ a Triclinio interpolatas eſſe, quippe quod ipſe ingenue fatetur, hæc tamen, ut Sophoclea ſcilicet, in contextu exhibet:

Φθίονται δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
Τὰ Λαΐου θέσφατ' ἐξ-
αίρεσιν ἤδη.

933. ὑψοῖ γὰρ αἴρει θυμόν. Apollon. Rhod. iii. 368.
—— ὑψοῖ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.

Ὅτ' οὖν παραινῶ σ' ἐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
Πρός σ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, (ἄγχιστος γὰρ εἶ)
Ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,
Ὅπως λύσιν τίν' ἡμὶν εὐαγῆ πόροις.
Ὡς νῦν ὁκνοῦμεν πάντες, σκηπτηγμένον
Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ.

Αγ. Ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου;
Μάλιστα δ', αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάκιστ' ὅπου.
Χο. Στέγαι μὲν αἵδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
Γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.
Αγ. Ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
Γένοιτ', ἐκείνου γ' ἔσα παντελὴς δάμαρ.
Ιο. Αὔτως δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἶ
Τῆς εὐεπείας ἕνεκ'· ἀλλὰ φράζ' ὅτου

940. πόροις] πόρης Ald. Br. 945. κάκιστ'] κατοῖσθ' F. 2.

937. ἐδὲν ἐς πλέον ποιῶ. Euripides, Hippol. ἐδὲν εἴργασμαι πλέον, 286. πλέον τι—ποιῆσαι ἀπολογούμενον, Platon. Apol. ſub init.

938. ἄγχιστος γὰρ εἶ. Vide Heſychium, v. πρόσατήριος.

947. γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε. Hæc verba, ſi a ſequentibus disjunxeris, veram Jocaſtæ conditionem depingunt. Nec mihi dubium eſt, quin eam ob cauſam ſelegerit Sophocles, ut audientium animos, tanquam ominoſe dicta, profundius ſubirent. De hujus verſus ambiguitate videndus etiam Scholiaſtes Hermogenis, p. 389.

951. τῆς εὐεπείας. Suidas: εὐέπεια, ἡ καλὴ φράσις. Hic tamen interpretor, *ob humanitatem ſermonis*. Phocylides, v. 115. εὐεπίην ἀσκεῖν.

Χρήζων ἀφῖξαι, χἠφ, τι σημῆναι θέλων.
Αγ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ σοὶ τῷ σῷ, γύναι.
Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; τοῦ τίνος δ' ἀφιγμένος;
Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου· τὸ δ' ἔπος οὐ ξερῶ τάχα 955
Ἥδιο μέν· πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀχάλλοις δ' ἴσως.
Ιο. Τί δ' ἐστί; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;
Αγ. Τύραννον αὐτὸν Ἴπιχώριοι χθονὸς
Τῆς Ἰσθμίας σήσουσιν, ὡς ἠὐδᾶτ' ἐκεῖ.
Ιο. Τί δ'; ἆχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι; 960
Αγ. Οὐ δῆτ'· ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
Ιο. Πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκέ πω Πόλυβος γέρων;
Αγ. Εἰ μὴ λέγω τἀληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
Ιο. Ὦ πρόσπολ', ἆχὶ δεσπότην τάδ' ὡς τάχος
Μολοῦσα λέξεις; Ὦ θεῶν μαντεύματα, 965
Ἰὼ ἐσέ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφυγε μὴ κτάνῃ· καὶ νῦν ὅδε
Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, ἀδὲ τοῦδ' ὕπο.—

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Οι. Ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων; 970

954. πρὸς] παρὰ Ald. Br.
955. οὔξερῶ] ὃ 'ξερῶ Turneb.
Ibid. τάχα] τάχ' ἄν Br.
958. οὔπιχώριοι] οἱ 'πιχώριοι Br. sic v. 1065.
962. ὦ Πόλυβος γέρων] Πόλυβος Ald. Br.
963. Εἰ μὴ λέγω] εἰ δὲ μὴ λέγω γ' ἐγὼ Ald. Br.
967. κτάνῃ] κτάνοι Br.
968. πρὸς] πρὸ Turneb.

968. πρὸς ἧ τύχης. Ita optime ed. Ald. cum duobus Bodleianis. Male H. Stephanus πρὸ τῆς τύχης.

Ιο. Ἄκουε τἀνδρὸς τῆδε, κἀμὴ σκόπει κλύων
Τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τῆ θεᾶ μαντεύματα.
Οι. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, κἀμὴ τί μοι λέγει;
Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
Ὡς ἐκὲτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
Οι. Τί φῄς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γένου.
Αγ. Εἰ τῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ' ὀκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;
Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρέμενος χρόνῳ.
Οι. Φεῦ, φεῦ, τί δῆτ' ἂν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
Τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τὰς ἄνω
Κλάζουσας ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
Κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
Ἄψαυστος ἔγχει, εἴ τι μὴ τῷ 'μῷ πόθῳ
Κατέφθιτ'· ἔτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ.
Τάδ' οὖν παρόντα συλλαβὼν ἀπίσματα,

974. ἀγγελῶν] ἀγγελὼν Ald.
976. γένου] γενοῦ Ald. Br.
989. οὕτω] οὕτως F. 2.
990. συλλαβὼν] ξυλλαβὼν Br. e 2 codd.

977. Εἰ τῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι. *Si hoc primum nunciare me oportet:* primum, i. e. prius quam te regem a Corinthiis electum iri.

987. κεῖθει pro κεῖθλαι. Sic κείθων, Aj. 641. κέκευθεν, Electr. 874. κεκευθότων, Antig. 923. κεκευθὼς, Æschyl. Sept. c. Theb. 594.

990. συλλαβὼν, *fœcum auferens*. Sic συλλαβὲν ἀρὰς, Œd. Col. 1449.

Κεῖται παρ' ἀδὴ Πόλυβος, ἄξι' ἀδενός.
Ιο. Οὔκουν ἐγώ σοι ζῶντα πρὸ λέγον πάλαι;
Οι. Ἤὐδας· ἐγὼ δὲ τῷ φοβῷ παρηγόμην.
Ιο. Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.
Οι. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον ἐκ οἰκεῖν με δεῖ; 995
Ιο. Τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν ἀδενὸς σαφής;
Εἰκῇ κράτιστον ζῆν ὅπως δύναιτό τις.
Σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶν ὀνείραισι βροτῶν 1000
Μητρὶ ξυνεύνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' ἀδὲν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει.
Οι. Καλῶς ἅπαντα τοῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
Ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν. 1005
Ιο. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς πάροι.
Οι. Μέγας, ξυνῆμι· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
Αγ. Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὑπερ;
Οι. Μερόπης, γεραιέ, Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα.
Αγ. Τί δ' ἐς' ἐκείνης ὑμὶν ἐς φόβον φέρον; 1010
Οι. Θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὦ ξένε.
Αγ. Ἦ ῥητὸν, ἢ ἀ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
Οι. Μάλιστά γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ

991. ἄξι' ἀδενὸς] ἄξιος ἀδενὸς Ald. 1012. ἢ εὖ] ἢ εὐχὶ Br.
1010. ἐκείνης] ἐκείνου Turneb.

997. πρόνοια, *rerum futurarum scientia*. Sic τᾶς παλαιφάτου προτέλειας, Trachin. 836.

1006. ὀφθαλμός. An comparandum Horatii *narium* pro *odorum*?

Χρῶσα μιγλῶσα μητρὶ τῇ 'μαυτοῦ, τό, τε
Πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν.
Ὧν ἕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπῳκεῖτ'· εὐτυχῶς μέν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν.
Αγ. Ἦ γὰ τάδ' οἰκνῶν, κεῖθεν ἦθ' ἀπόπτολις;
Οι. Πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
Αγ. Τί δῆτ' ἔγωγ' ἐ τῇδε τῇ φόβῃ σ', ἄναξ,
Ἐπείπερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;
Οι. Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
Αγ. Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως,
Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.
Οι. Ἀλλ' ἔστ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.
Αγ. Ὦ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος ἐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
Οι. Πῶς, ὦ γεραιέ; ποῖος θεῶν, δίδασκέ με.
Αγ. Εἰ τῶνδε φεύγεις ἕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.
Οι. Ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβος ἐξελθὴ σαφής.
Αγ. Ἦ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
Οι. Τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
Αγ. Ἆρ' οἶσθα δῆτα ποῖος δίκης ἀδὲν τρέμων;
Οι. Πῶς δ' οὐκ, ἐπεὶ πῶς γ' εἰ τῶνδε γνωτῶν ἔφυν;
Αγ. Ὅθ' ἕνεκ' ἰὼ σοι Πόλυβος ἀδὲν ὢν φύει.
Οι. Πῶς εἶπας; ὁ γὰ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
Αγ. Οὐ μᾶλλον ἀδὲν τῇδε τἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.

1021. οὐ] ἐκ Ald.
1025. πράξαιμί τι] πράξαιμί τοι Ald.
1030. ταρβῶ] ταρβῶν Ald.

1025. εὖ πράξαιμί τι. Bene editor Oxonienſis: *ut a te beneficii aliquid conſequerer.* Vide Trachin. 194.

Οι. Καὶ πῶς ὁ Φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
Αγ. Ἀλλ' ἔ σ' ἐγείνατ' ἄρτ' ὀκεῖνος, ἄρτ' ἐγώ.
Οι. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
Αγ. Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
Οι. ΚἄΞθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἕστερξεν μέγα;
Αγ. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
Οι. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκὼν μ' αὐτῷ δίδως;
Αγ. Εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
Οι. Ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τόσδε τὰς τόπους;
Αγ. Ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
Οι. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;
Αγ. Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
Οι. Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
Αγ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
Οι. Οἵ μοι· τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
Αγ. Λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
Οι. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.
Αγ. Ὡς' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ.
Οι. Ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; Φράσον.
Αγ. Οὐκ οἶδ'· ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῴων φρονεῖ.
Οι. Ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;
Αγ. Οὔκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐνδίδωσί μοι.
Οι. Τίς ἦτος; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
Αγ. Τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.
Οι. Ἦ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
Αγ. Μάλιστα· τοῦτο τἀνδρὸς ἦτος ἦν βοτήρ.
Οι. Ἦ κἄς' ἔτι ζῶν ἦτος ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;

1050. κακοῖς] καιροῖς F. 2.

Αγ. Ὑμεῖς γ' ἄρις· εἰδῆτ' ἂν οὐ πιχώριοι.
Οι. Ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστώτων πέλας,
Ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
Εἴτ' ἔν γ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' ἐσπλών;
Σημήνατ', ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθ τάδε.
Χο. Οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
Ὃν κἀμ' ὑμάτευες πρόσθεν εἰσπλεῖν· ἀτὰρ
Ἥδ' ἂν μάλ' ἐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
Οι. Γύναι, νοεῖς σκεῖνον ὃνπερ ἀρτίως
Μολεῖν ἐφιέμεσθα, τόνδ' ἅτος λέγει;
Ιο. Τίς δ' ἔστιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῇς· τὰ δὲ
Ῥηθέντα βέλτ μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.
Οι. Οὐκ ἂν γένοιτο τῷδ' ὅπως ἐγὼ λαβὼν
Σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τὸν ἐμὸν γόνον.
Ιο. Μή, πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τῷ σαυτῷ βίᾳ
Κήδῃ, ματεύσῃς τῆσδ'· ἄλις νοσοῦσ' ἔχω.
Οι. Θάρρει· σὺ μὲν γὰρ, οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανῆ κακήν.
Ιο. Ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι, μὴ δρᾶν τάδε.
Οι. Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.

1065. εἰδῆτ'] εἰδεῖτ' Br.
1070. τὸν] τῶν Ald.
1071. καὶ 'μάτευες] κἀμάτευες Br.
1080. νοσοῦσ' ἔχω] νοσοῦσ' ἐγὼ Br. ex Schol.
1081. Θάρρει] Θάρσει Br.
1083. δρᾶν] δρᾷ Br. e 3 codd.

1065. εἰδῆτ' ἄν. Si verum eſt, quod docet Daweſius, ἄν cum optativo conjungi debere, legendum fuerit, εἰδεῖτ' ἂν, pro εἰδείητ' ἄν. Sic εἶτ' pro εἴητε, Hom. Odyſſ. Φ. 195. σωθεῖμεν quoque pro σωθείημεν, Eurip. Helen. 824.

1081. ἐκ τρίτης—Μητρὸς—τρίδουλος. Vide notata ad Eurip. Androm. 637.

Ιο. Καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῷστά σοι λέγω.
Οι. Τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
Ιο. Ὦ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἶ.
Οι. Ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
Ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.
Ιο. Ἰοὺ, ἰοὺ, δύστηνε· τοῦτο γὰρ σ' ἔχω
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔποθ' ὕστερον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ.

Χο. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
Αἴξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναῤῥήξει κακά.
Οι. Ὁποῖα χρῄζει, ῥηγνύτω· τοὐμὸν δ' ἐγὼ,
Κεἰ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως (φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα)
Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων,
Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
Τοιόσδε δ' ἐκφὺς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
Ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος.

1093. αἴξασα] ἀΐξασα Ald. ᾄξασα Br. 1094. ἀναῤῥήξει] ἀναῤῥήξῃ Ald. Turn.

1094. ἀναῤῥήξει. Ita Bodleianus unus, quod recipiendum ſuadet Heathius, a Daweſio doctus Græcos poſt ὅπως μὴ futurum indicativum plerumque ſubjungere: vid. Miſcell. Crit. p. 228. Vulgo, ἀναῤῥήξῃ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ,
Καὶ κατὰ γνώμλω ἴδρις,
Οὐ τὸν Ὄλυμπον, ἀπεί-
ρων, Κιθαιρὼν, σὸκ ἔσῃ
Τὰν αὔριον παντελλιων,
Μὴ ὰ σέ γε καὶ πατριώταν
Οἰδίπα καὶ τροφὸν καὶ μη-
τέρ' αὔξειν, καὶ χορεύεσθαι
Πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖσι τυράννοις.
Ἰήϊε Φοῖβε,
Σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέσ' εἴη.

1108. Κιθαιρὼν] ὦ Κιθαιρὼν Ald. Br.
1114. ἐμοῖσι τυράννοις] ἐμοῖς τυράννοις Ald. ἐμοῖς τυράννοισιν Br.
1115. Poſt Ἰήϊε addit σοὶ Br.

1107. ἀπειρων. MS. Cantabr. ἄπειρος. Sed dubitare licet annon ἀπείρων eadem poteſtate gaudeat. Heſychius: ἀπείροιας, ἀπειράτες· Σοφοκλῆς Θυέστῃ.

1109. τὰν αὔριον παντέλλιων. Interpretor: *proximum plenilunium.*

1112. αὔξειν pro αὔξεσθαι. Sic τὸ δ' αὔξει βιότᾳ πολύπονον, Trachin. 119. ὅτᾳ λοβὸς ἀμφὶς ἀέξει, Nicand. Theriac. 536. αὐξήσωσι, Clem. Alex. p. 793. αὔξειν, ibid. p. 848. τρεφόμενον καὶ αὔξον, ibid. p. 920. Syneſius Calvit. Encom. p. 54. τρίχες τεθειάτων αὔξεσι. Vide et Thom. Magiſtrum in αὔξειν.

1113. ἐπίηρα φέροντα. Hom. Iliad. A. 578. πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν.

Ἀντιστροφὴ α΄.

Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔπικτε
Τῶν μακραιώνων; ἆρα
Πανὸς ὀρεσσιβάτα
Προσπελασθεῖσα, ἢ σέ γε
Τὶς θυγάτηρ, Λοξίᾳ; τῷ
Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶ-
σαι φίλαι· εἴθ' ὁ Κυλλάνας
Ἀνάσσων, εἴθ' ὁ Βακχεῖος
Θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
Εὕρημα δέξατο νυμφᾶν
Ἑλικωνιάδων,
Αἷσι πλεῖστα συμπαίζει.

Ἴαμβοι.

Οι. Εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ συναλλάξαντά πω,
Πρέσβεις, εἰδῆσαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ

1119. ὀρσιβάτα] ὀρσσιβάτα F. 2. Br. e codd. E. T. post hanc vocem addit πῦ ex Heathii conjectura.
1120. προσπελασθεῖσα] προσπελασθεῖσ' Br.
1126. δέξατο] δέξατ' ἔκ τε Ald. Br.
1128. αἷσι] αἷς Ald.
1129. συναλλάξαντά πω] ξυναλλάξαντά πω Ald. Br.
1130. πρίσβεις] πρίσβυ Br.

1119, 21. Πανὸς—Λοξίᾳ. Utrumque a προσπελασθεῖσα regitur. Vide Trachin. 17. et notata ad Eurip. Rhes. 914. Θυγάτηρ igitur *puellam* sonabit, non *filiam*.

1130. πρίσβεις. Chorum alibi sic compellatum non invenio. Non male Bodleiani duo, Cantabr. et nonnulli ex Stephanianis πρίσβειν. Mihi tamen magis arridet πρίσβει, ut constructio sit, μὴ συναλλάξαντα πρίσβει.

Ὅνπερ πάλαι ζητεῖμεν· ἔν τε γὰ μακρᾷ
Γήρᾳ ξυναύδει, τῷδέ τ' ἀνδρὶ ξύμμετρος.
Ἄλλως τε, τὰς ἄγουσας, ὥσπερ οἰκέτας
Ἔγνωκ' ἐμαυτὸν· τῇ δ' ὑπισήμῃ σύ μοι
Πρέσχοις, πάλιν ἄν σε τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.
Χο. Ἔγνωκα γὰ, σάφ' ἴσθι· Λαΐου γὰρ ὢν,
Εἴπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.
Οι. Σὲ τῶν' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
Ἦ τόνδε φράζεις;
Αγ. Τόνδ', ὃν πάρεισορᾷς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Οι. Οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
Ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ· Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;
Θε. Ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.
Οι. Ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;
Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην.
Οι. Χώροις μάλιστα ποῖς τίσι ξυίαυλος ὤν;
Θε. Ἦν μὲν Κιθαιρὼν, ἐνθα δὲ πρόσχωρος τόπος.
Οι. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῆδέ που μαθών;
Θε. Τί χρῆμα δρῶντα, ποῖον ἄνδρα κἀς λέγεις;
Οι. Τόνδ' ὃς πάρεσιν, ἢ ξυναλλάξας τί πω;
Θε. Οὐχ ὥστέ γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
Αγ. Κοὐδέν γε θαῦμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς

1150. ἢ] ἦ Br. e cod. D.

1150. ξυναλλάξας. Repetendum οἶσθα ex superioribus: ἦ οἶσθα ξυναλλάξας;

Ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν· εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
Κάτοισδεν, ἥμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον
Ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνὶ
Ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλας
Ἓξ ἥρος εἰς Ἀρκτοῦρον ἐμμίνας χρόνους.
Χειμῶνι δ' ἤδη, τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
Ἤλαυνον, ἔτός τ' εἰς τὰ Λαΐου φυθμά.
Λέγω τι τούτων, ἢ ἃ λέγω πεπραγμένον;
Θε. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
Αγ. Φέρ' εἰπὲ νῦν· τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
Δοὺς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
Θε. Τί δ' ἐστί; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;
Αγ. Ὅδ', ἐστὶν, ὦ τᾶν, κεῖνος, ὃς τότ' ὢν νέος.
Θε. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ἃ σιωπήσας ἔσῃ;
Οι. Ἆ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ'· ἐπεὶ τὰ σὰ
Δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
Θε. Τί δ', ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;
Οι. Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ.

1156. ἐπλησίαζον] ἐπλησίαζεν Br. 1160. λέγω τι] λέγω τί Turneb.
1157. ἐμμίνας] ἐμμόνας Ald. 1165. ὦ τᾶν] ὦ τὰν Br.

1155. ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις. Cum desideretur verbum, a quo regatur τόπον, conjiciebam legendum esse,

Νέμοι διπλοῖσι ποιμνίοις——.

Νέμοι præsens optativi pro præterito indicativi. Sic ἵλοι et ξύλξειεν, Trachin. 357. et 359. pro ἵλε et ἔθελξε.

1157. εἰς Ἀρκτοῦρον. Bene hic editor Oxonienſis *usque ad ſidus Arcturi, quod*, Plinio docente, (lib. ii. cap. 47.) *undecim diebus ante æquinoctium autumni exoritur*: h. e. ut ipſe alibi (lib. xviii. 74.) explicat, *pridie Idus Septembris*.

Θε. Λέγει γὰρ εἰδὼς ὧδ᾽ἐν, ἀλλ᾽ ἄλλως πονεῖ.
Οι. Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ᾽ ἐρεῖς.
Θε. Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ᾽ αἰκίσῃ.
Οι. Οὐχ ὡς τάχος τὶς τῶδ᾽ ἀποστρέψει χέρας;
Θε. Δύσηνος· αὐτὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1175
Οι. Τὸν παῖδ᾽ ἔδωκας τῷδ᾽ ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
Θε. Ἔδωκ᾽· ὀλέσθαι δ᾽ ὤφελον τῆδ᾽ ἡμέρᾳ.
Οι. Ἀλλ᾽ εἰς τόδ᾽ ἥξεις, μὴ λέγων γε τἄνδικον.
Θε. Πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλυμαι.
Οι. Ἀνὴρ ὁδ᾽, ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἑλᾷ. 1180
Θε. Οὐ δῆτ᾽ ἔγωγ᾽· ἀλλ᾽ εἶπον ὡς δοίην πάλαι.
Οι. Πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ ᾽ξ ἄλλου τινός;
Θε. Ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ᾽, ἐδεξάμην δέ του.
Οι. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, καὶ ποίας στέγης;
Θε. Μὴ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ᾽, ἱστόρει πλέον. 1185
Οι. Ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ᾽ ἐρήσομαι πάλιν.
Θε. Τῶν Λαΐου τοίνυν τὶς ἦν ξυνημάτων.
Οι. Ἦ δοῦλος, ἢ κεῖνου τὶς ἐγγενὴς γεγώς;
Θε. Οἴ μοι· πρὸς αὐτῷ γ᾽ εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
Οι. Κἀγωγ᾽ ἀκοῦσαι· ἀλλ᾽ ὅμως ἀκουστέον. 1190
Θε. Κεῖνου γέ τοι δὴ παῖς ὀνομάζετ᾽· ἡ δ᾽ ἔσω

1177. τῆδ᾽] τῇδ᾽ ἐν Ald.
1184. τῶνδε] τόνδε Ald.
1190. ἀκοῦσαι (ita F. 2.)] ἀκοῦσαν Ald. Turneb.
1191. ἡ δ᾽] ἥδ᾽ Ald. ὅδ᾽ F. 1. 2.

1174. ἀποστρέψει χέρας, *manus post tergum revinciet.*

1189. λέγειν. Margo Turnebianæ λέγων.

1190. ἀκοῦσαι. Ita legendum censui ex Plutarcho, Περὶ Πολυπραγμοσύνης, vol. ii. p. 522. C. et in libello adversus Epicurum, ibid. p. 1093. B. Vulgo, ἀκοῦσαν.

Κάλλις' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ', ὡς ἔχει.

Οι. Ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;

Θε. Μάλις', ἄναξ.

Οι. Ὡς σοῦ τί χρείας; 1195

Θε. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

Οι. Τεκοῦσα τλήμων;

Θε. Θεσφάτων ὄκνῳ κακῶν.

Οι. Ποίων;

Θε. Κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἐμὲ λόγος. 1200

Οι. Πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;

Θε. Κατοικτίσας, ὦ δέσποτ', εἰς ἄλλην χθόνα
Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἐμέ· ὁ δὲ
Κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν· εἰ γὰρ ὅστις εἶ
Ὃν φησιν ὅστις, ἴσθι δύστηνος γεγώς. 1205

Οι. Ἰὰ, ἰά· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.
Ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν·
Ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
Οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὕς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανών.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Ἰὼ γηγενὴς βροτῶν, 1210

1198. ὄκνῳ κακῶν] γ' ὄκνῳ κακῶν Ald. κακῶν ὄκνῳ Br. e cod. D.
1202. δίστοτ', εἰ;] δίστοθ'· ὡς Ald. Br.
1210. ἰὼ] ὦ Turneb.

1195. χρείας. De hac voce vide supra ad v. 744.

1210. Hanc odem antistrophicam esse, non monostrophicam, primus animadvertit Heathius, cujus distributionem secutus sum.

Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μη-
δὲν ζώσας ἀναριθμῶ.
Τίς γὰ, τίς ἀνὴρ πλέον
Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,
Ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν, 1215
Καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
Τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σόν, ὦ
Τλᾶμον Οἰδιπόδα, βροτῶν
Οὐδένα μακαρίζω· 1220

Ἀντιστροφὴ α'.

Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν
Τοξεύσας, ἐκράτησας τᾷ
Πάντ' εὐδαίμονος ὄλβῳ,
Ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας
Τὰν γαμψώνυχα παρθένον 1225
Χρησμῳδὸν· θανάτων δ' ἐμᾷ
Χώρᾳ πύργος ἀνέστας·
Ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλῇ

1211. ὑμᾶς] ἡμᾶς Turneb. 1224. ὦ Ζεῦ] φεῦ Turneb.

Ibid. Ἰώ. Ita Heathius ex Aldina. Ed. Steph. ὦ. MSS. Bodl. et Cantabr. ἰὼ dant, ſed duplicem.

1211. ὑμᾶς. Ita bene ed. Ald. Minus recte MSS. Bodl. cum edd. Turneb. et Steph. ἡμᾶς.

1215. δοκεῖν, *in gloria verſari.* Confer Eurip. Hecub. 295. Troad. 613. Heraclid. 900.

1224. ὦ Ζεῦ. Ita Heathius ex Aldina. Accedunt MSS. Bodl. et Cantabr. Ed. Steph. φεῦ.

Ἐμὸς, καὶ τὰ μέγις' ἐπ-
μάθης, ταῖς μεγάλαισιν ἐν
Θήβαισιν ἀνάσσων.

Στροφὴ β'.

Τανῦν δ' ἀκέειν,
Τίς ἀθλιώτερος ;
Τίς ἐν πόνοις, τίς ἄζηλος ἀγρίαις
Ξυνοικος ἀλλαγᾷ βίᾳ ;
Ὦ κλεινὸν Οἰδίπα κάρα,
Ὦ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε
Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
Πῶς ποτὲ, πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί σ'
Αλοκες φέρειν, πάλας,
Σῖγ' ἐδμωάθησαν,
Ἐς τοσόνδε ;

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἐφεῦρέ σ' ἄκοντ'
Ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος.
Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι,
Τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.

1231. Θήβαισιν] Θήβαις Ald. Turn. Br.
1236. ὦ] ἰὼ Ald. Br.
1237. αὐτὸς] ἀὐτὸς Br.
Ibid. ἤρκεσε] ἤρκησεν Ald.
1241. ἐδμωάθησαν] ἐδμωάθησαν Br. e cod. B.

1237. λιμὴν. Similis figura in Tiresiæ vaticinio, v. 430.

—— τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
Ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών.

1238. παιδὶ καὶ πατρί. Heathius ob metrum καὶ παιδὶ καὶ πατρί.

Ἰὼ Λαΐειον τέκνον,
Εἴθε σ' εἴθε μήποτ' ἰδόμαν.
Ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλ' ἰαχέων
Ἐκ στομάτων· τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν,
Καὶ κατεκοίμησα
Τέρμον ὄμμα.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἴαμβοι.

Εξ. Ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
Οἷ' ἔργ' ἀκέσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
Ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔπι
Τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
Οἶμαι γὰρ ἔτ' ἂν Ἴστρον, ἔτε Φᾶσιν ἂν
Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
Κεύθει· τάδ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
Ἑκόντα, κἄκ ἄκοντα· τῶν δὲ πημονῶν
Μάλιστα λυπεῖ' ἃ 'ν φανῶσ' αὐθαίρετοι.
Χο. Λείπει μὲν ἁδ' ἃ πρόσθεν ἤδειμεν τὸ μὴ ἐ

1249. περίαλλ'] περίαλλα Ald. Turn. Br. Ibid. ἰαχέων] ἰαχαίων Br. e cod. C.
1252. κατεκοίμησα] κατεκοίμισα Br. e codd. B. D. E. T. et Auguſt.

1247. ἰώ. Sic Aldina, MSS. Bodl. et Cantabr. prætulitque Heathius ob metrum. Vulgo, ὦ.

1248. Sic ob metrum conſtituit Heathius;

Εἴθε σ' εἴθ' ἐγὼ μήποτ' εἰδόμαν.

1256. ἐγγενῶς. Scholiaſtes per γνησίως interpretatur. Mihi hæc notio voci non ſatis convenire videbatur.

1261. ἑκόντα. Sic ἑκουσίαισιν βλάβαις, Philoct. 1356.

Βαρύσον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν, τί φής;
Αγ. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.
Χο. Ὦ δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αὐτίας;
Αγ. Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς· τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
Ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις ἃ πάρα·
Ὅμως δ', ὅσον γε καὶ ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
Πεύσῃ τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
Θυρῶνος, ἵκετ' εὐθὺ πρὸς τὸ νυμφικὰ
Λέχη, κόμιν πῶς' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.
Πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ', ὀπιρρήξασ' ἔσω,
Κάλει τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρὸν,
Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχασ', ὑφ' ὧν
Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὼ δὲ τίκτουσαν λίποι
Τοῖς οἷσιν αὐτῷ δύσκνον παιδουργίαν.
Γοᾶτο δ' εὐνὰς, ἔνθα δύσηνος διπλᾶς
Ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρας, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.

1265. Hic ut mox, v. 1268. et 1318. Ἐξαγγέλου personam apponit Br.
1270. κἀν] κᾶν Ald.
1273. ἵκετ'] ἵετ' F. 2. Br. e cod. C.
1276. κάλει] κάλει Ald. Turneb.
1280. γοᾶτο] ἐγοᾶτο Br.
1281. ἄνδρας] ἄνδρα Br. e codd. D. T.

1275. ἐπιῤῥήξασ' ἔσω, vi et impetu ab interna parte excludens.

1279. παιδουργίαν. Pro παιδουργόν. Sic ὁμηλικίη pro ὁμῆλιξ, Odyſſ. Z. 23. et alibi apud Homerum. Eurip. Androm. 939. Σειρήνων—ποικίλων λαλημάτων. Supp. 175. πειστεύματα pro πρίστεις. Confer ad Aj. 381.

1281. ἄνδρας. Pro ἄνδρα, ad augendum πάθος. Vide Longin. de Sublim. ſect. 23. exemploque ibi allato, qui eſt hujus fabulæ v. 1424. et ſeqq. adde Eurip. Herc. Fur. 454.

Χ' ὥπως μὲν ὀκ τῶνδ' ἐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται.
Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' ἕ
Οὐκ ἴσ' τὸ κείνης ἐκθεάσασθ' κακόν·
Ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον τεῖπολὸν τ' ἐλεύσομεν.
Φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἐξωτῶν πορεῖν,
Γυναῖκά τ' ἀ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὅπα
Κίχοι διπλῆν ἄρορεν, οὗ τε καὶ τέκνων.
Λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
Οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν εἰ παρῆμεν ἐγγύθεν.
Δεινὸν δ' ἀΰσας ὡς ὑφ' ἡγητῆ τινὸς,
Πύλαις διπλαῖς ἐπῄλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
Ἔκλινε κοῖλα κλεῖθρα, κἀμπίπτει σέγη,
Οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' εἰσείδομεν,
Πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην· ὁ δὲ
Ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς πάλας,
Χαλᾷ κρεμαστὴν δρτάνην· ἐπεὶ δὲ γῆ
Ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ὦ πάνθ' ὁρᾶν.
Ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους
Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεσέλλετο,
Ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτῆ κύκλων,

1283. εἰσέπαισεν] εἰσέπεσεν F. 2.
1291. ὑφ' ἡγητῆ] ὑφηγητῆ Br. ex omn. codd.
1293. κλεῖθρα] κλῆθρα Br.
1294. εἰσείδομεν] ἐσείδομεν Ald. Br.
1295. ἑώραις] ἀώροις Turneb.
1297. δὲ γῆ] δὲ γ' ἡ Br.
1298. ἔκειτο τλήμων] τλήμων ἔκειτο Br. ἔκειθ' ὁ τλήμων Ald.
Ibid. δ' ἦν πάνθ'] πάνθ' ἦν Br.

1291. Distinguendum post ἄΰσας, et tollenda distinctio post τινός. *Clausis portis non cunctanter insiluit, tanquam admonitus ab aliquo, Jocastam intus esse.*

1293. κοῖλα. Videtur enallage esse pro κοίλων. Confer Aj. 1005. Trachin. 683.

Αὐδῶν τοιαῦθ'· ὧθ' ἕνεκ' οὐκ ὄψοιτό νιν,
Οὔθ' οἳ' ἔπαρχεν, ἔθ' ὁποῖ' ἔδρα κακά·
Ἀλλ' ἐν σκότῳ τολοιπὸν, ὃς μὲν ἐκ ἔδει,
Ὀψοίαθ', ὃς δ' ἔχρηζεν, ἐ γνωσοίατο.
Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κἀχ ἅπαξ
Ἥραισ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνιαι δ' ὁμῶ
Γλῆναι γλμεὶ ἔτεγλον· ἀδ' ἀνίεσαν
Φόνε μυδώσας ταγόνας· ἀλλ' ὁμῶ μέλας
Ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγλετο.
Τάδ' ἐκ δυεῖν ἔῤῥωγμ, ἐ μόνε, κακά·
Ἀλλ' ἀνδρὶ κἀμὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.
Ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ὢν πάροιθε μὲν
Ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θ' ἡμέρᾳ
Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη, κακῶν
Ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', ἅδεν ἐς' ἀπόν.

1302. ὄψοιῖο] ὄψοινῖο Br. e codd. A.D.T.
1310. χαλάζης] χαλάζῃς Br.
Ibid. ἐτέγγετο] ἀπετέγγετο Br.
1314. θ' ἡμέρᾳ] θἡμέρᾳ Br.

1304. ἐν σκότῳ—Ὀψοίαθ', *per tenebras viderent*, i. e. omnino non viderent. Sic τηλόθεν εἰσορῶν, *e longinquo videns*, pro *non videns*, Philoct. 459. ὥς τις αἴδᾳ παρακείμενος ἑρᾷ, *videt ut aliquis apud Inferos*, i. e. *non videt*, ibid. v. 882. Βλέφαρον κέκλεισαί γ' ὡς καππλεῖσι θύραι, *palpebra clauditur, ut popinæ fores*, i. e. *non clauditur*, apud Polluc. lib. vii. sect. 193. ex Sophoclis Phineo. Confer Antig. 728.

1309. μυδώσας ταγόνας. Legendum, ni fallor, μιδῶσαι ταγόνες. *Non remiserunt, non cessarunt madentes guttulæ.*

1310. χαλάζης quid hic faciat non assequor. An legendum κορύζης, *muci*, quippe cui humores oculorum, fœdo spectaculo per genas delabentes, non nimis forte absimiles forent?

Ibid. αἵματος. Legendum: αἵματός τ'.

Ibid. ἐτέγλετο, *fluebat*. Vide ad Electr. 122.

1311. οὐ μόνε κακά. An legendum οὐ μόνε πάθη, ne invenuste repetatur κακά?

Χο. Νῦν δ' ἔθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακῇ;
Αγ. Βοᾷ διοίγειν κλεῖθρα, καὶ δηλῶν λυὰ
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
Τὸν μητρὸς, αὐδῶν ἀνόσι', ἀδὲ ῥητά μοι,
Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, ἀδ' ἔπι
Μενῶν δόμοις ἀραῖος ὡς ἠράσατο.
Ῥώμης γε μέντοι καὶ παρηγητῆ λυὸς
Δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
Δείξει γὰρ καὶ σοί· κλεῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε
Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
Τοιῶτον οἷον καὶ συγῶντ' ἐποικτίσαι.

ΧΟΡΟΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
Ὦ δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
Προσέκυρσ' ἤδη· τίς σ', ὦ τλῆμον,
Προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
Δαίμων μείζονα τῶν μηκίστων
Πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
Φεῦ, φεῦ, δύστην'· ἀλλ' ἀδ' ἐσιδεῖν

1318. κλεῖθρα] κλῆθρα Ald. Br. et 1325.
1332. δαίμων μείζονα] μείζονα δαίμων Ald. Br.
Ibid. μηκίστων] μακίστων Ald. Br.
1333. πρὸς σῇ] πρὸς τῇ σῇ Turneb.
1334. δύστην'] δύστανος Ald.

1322. ὡς ἠράσατο. Malim οἷς ἠράσατο, *obnoxius diris, quas ipse denunciaverat.*

1331. πηδήσας. Vide supra ad v. 271. Conf. Antig. 1346.

1333. πρὸς σῇ. Ita ed. Ald. et duo Bodleiani. Vulgo, πρὸς τῇ σῇ.

Δύναμαί σε, θέλων πόλλ' ἀνερέσθαι, 1335
Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·
Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

Οι. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ.
Φεῦ, φεῦ, δύσσηνος ἐγώ· ποῖ γᾶς
Φέρομαι τλάμων; ὦ μοι φθογγὰ 1340
Διαπέταται φοράδην;
Ὦ δαῖμον, ἵν' ἐξήλυε.—

Ἴαμβος.

Χο. Ἐς δεινὸν, ἀδ' ἀκουστὸν, ἀδ' ἐπόψιμον.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφὴ α'.

Οι. Ἰὼ σκότος ἐμὸν
Ἀπότροπον ἀμπλόμενον, 1345
Ἄφατον ἀδάματόν τε
Καὶ δυσέριστον· οἵ μοι,

1335. σὲ θέλων] σ' ἐθέλων Br. e cod. B.
1338. αἲ quatuor] αἰ ter Ald.
1341. διαπέταται] πέπτεται Br.
1342. ὦ] ἰὼ Ald. Br.
1345. ἐπιπλόμενον] ἐπιπλώμενον Ald.

1341. Διαπέταται. Si vera eſt ſcriptura, radix fuerit πέλω, *pando*, quod ſenſum frigidum efficeret. Mihi legendum videtur:

——ὦ μοι φθογγὰ
Διαπωτᾶται
Σποράδην; ὦ δαῖμον, ἵν' ἐξήλυε.

Διαπωτᾶται, *quaquaverſum temere avolat*. Φοράδην, quod de geſtatione bajulorum dicitur, parum hic convenit. Catullus, lxi. 74. *Riſeis—labellis palans ſonitus abit.*

1345. ἀπότροπον. Heſychius: ἀπότροπον, ὃ τις ἂν ἀποτράποιτο. (i. e. quod abominetur aliquis) Σοφοκλῆς Οἰδίποδι.

1347. δυσέριστον. Vide ſupra ad v. 714.

Οἴ μοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα, καὶ μνήμη κακῶν.

Σύστημα α'.

Χο. Καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσούτοις πήμασι
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φέρειν κακά.

Ἀντιστροφὴ α'.

Οι. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς
Ἐπίπολος ἔτι μόνιμος.
Σὺ γὰρ ὑπομένεις τόν γε
Τυφλὸν κηδεύων· φεῦ, φεῦ.
Οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γινώσκω σαφῶς,
Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

Ἀντισύστημα α'.

Χο. Ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

Στροφὴ β'.

Οι. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, ὦ φίλοι,

1350. τοσούτοις] τοσοῖσδε Ald. Br.
1351. φέρειν] φορεῖν Br. e codd. A. B.
1354. σὺ γὰρ] ἔτι γὰρ Ald. Br.
Ibid. τόν γε] ἐμὲ τὸν Ald. Br.
1355. φεῦ bis] femel, ob metrum, Br.
1356. γινώσκω] γιγνώσκω Br.
1358. Post τοιαῦτα distinguit Turneb.
1360. ὦ φίλοι] φίλοι Turneb.

1354. τόν γε τυφλόν. Lege, mutato ob metrum ordine, τὸν τυφλόν γε.

1360. ὦ φίλοι. Ita Bodleiani duo, Cantabr. et ed. Ald. Vulgo deest ὦ.

Ὁ κακὰ τελῶν τάδ', ἐμὰ πάθεα.
Ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν ἄτις, ἀλλ' ἐγὼ
Τλάμων· τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
Ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;

Σύστημα β'.

Χο. Ἦν ταῦθ', ὅπως περ καὶ σὺ φῄς. 1365

Στροφὴ γ'.

Οι. Τί δή ποτ' ἐμοὶ βλεπτὸν ἢ
Στερκτὸν ἢ προσήγορον
Ἔτ' ἐς' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι;
Ἀπάγετ' ὀκτόπιον ὅτι τάχιστά με,
Ἀπάγετ', ὦ φίλοι, τὸν ὄλεθρον μέγαν, 1370
Τὸν καταρατότατον, ἔτι δὲ καὶ
Θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν.

Σύστημα γ'.

Χο. Δείλαιε τᾷ νᾷ, τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
Ὡς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν.

1361. τάδ' ἐμὰ πάθια] ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθια Ald. ἐμὰ, κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθια Br.
1370. ὄλεθρον μέγαν] ὀλέθριον μέγαν Ald. ὄλεθρον μέγα Turneb.
1371. ἔτι δὲ] ἔτι δέ γε Turneb.
1374. ἀναγνῶναί ποτ' ἄν] ἀναγνῶναί ποτε Ald.

1361. τάδ' ἐμά. Bodl. tres, Cantabr. et ed. Ald. ἐμὰ τάδ' ἐμὰ, quod Heathio ob metrum placet.

1371. ἔτι δὲ καί. Ita duo Bodl. Cantabr. et ed. Ald. Vulgo, ἔτι δέ γε καί.

Ἀντιστροφὴ β'.

Οι. Ὄλοιθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀγρίας πέδας
Νομάδος ἐπιποδίας μ', ἀπό τε φόνου
Ἔρρυτο κἀνέσωσεν, οὐδὲν εἰς χάριν
Πράσσων· τότε γὰρ ἂν θανὼν,
Οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.

Ἀντισύστημα β'.

Χο. Θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.

Ἀντιστροφὴ γ'.

Οι. Οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς
Ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
Βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.
Νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς,
Ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτός γ' ἔφυν τάλας.
Εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔφυ κακοῦ
Κακὸν, τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

1375. ἀγρίας] ἀπ' ἀγρίας Ald. Br.
1376. νομάδος ἐπιποδίας μ'] νομάδος ἐπιποδίας ἔλυσεν Ald. νομάδος ἐπιποδίας ἔλυσέ μ' Br. ἐπιποδίας μ' Turneb.
1385. αὐτός γ'] αὐτὸς Ald. Br.
1387. τοῦτ' deest Turneb.

1376. νομάδος ἐπιποδίας. Ita Bodl. tres cum ed. Ald. In ed. Steph. deest νομάδος. Valet autem νομάδος, *pastoritiæ*, ποιμενικῆς. Sic νομάδες sunt pastores, Clem. Alex. Strom. v. p. 729.

Ibid. μ', ἀπό τε. Bodleiani tres cum ed. Ald. ἔλυσεν ἀπό τε. Cantabr. ἐλυσέ μ' ἀπό τε. Sed recte Heathius ἔλυσε ut glossema repudiat.

1385. ὁμογενής. Malim ὁμόγαμος. Quomodo enim Œdipus parentum ὁμογενὴς, i. e. *frater*, fuerit, non assequor.

Ἀντισύστημα γ'.

Χο. Οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.
Κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.

Ἴαμβοι.

Οι. Ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
Μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.
Ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
Πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς ᾅδου μολὼν,
Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
Ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
Ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
Βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί.
Οὐ δῆτα, τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτὲ,
Οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
Ἀγάλμαθ' ἱερὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ,
Κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς,
Ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
Ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
Φανέντ' ἄναγνον, καὶ γένους τοῦ Λαΐου.
Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν,
Ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾷν;
Ἥκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν

1396. ἀλλ' ἡ &c. cum interrogatione Br. 1406. τούτους] τούτοις Turneb.

1396. ἐφίμερος. H. Steph. ἐφήμερος typothetarum, puto, culpa.

Πηγῆς δι' ὤτων φραγμὸς, ὃν ἂν ἐχόμην
Τὸ μὴ 'κκλεῖσαι τἄμὸν ἄθλιον δέμας,
Ἵν' ὦ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν· "τὸ γὰ 1410
" Τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
Ἰὼ Κιθαιρὼν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' ὐ λαβὼν
Ἔκτεινας εὐθύς; ὡς ἔδειξα μήποτε
Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ὦ γεγώς.
Ὦ Πόλυβε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια 1415
Λόγῳ παλαιὰ δώματ', οἷον ἄρά με
Κάλλος κακῶν ὕπαλον ἐξεθρέψατε.
Νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρέσκομαι.
Ὦ τρεῖς κέλευθοι, καὶ κεκρυμμένη νάπη,
Δρυμός τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς, 1420
Αἳ τἀμὸν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο
Ἐπίετε πατρὸς, ἆρά μ' ἐμνήσθ' ἔτι,
Οἷ' ἔργα δράσας ὑμὶν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν
Ὁποῖ' ἔπεισαν ὠθεῖς; ὦ γάμοι, γάμοι,
Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν 1425
Ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, κἀπεδείξατε

1408. ἂν ἰσχόμην] ἀνισχόμην Ald. ἠνισχόμην Turneb. 1409. μὴ 'κκλεῖσαι] μὴ ἀποκλεῖσαι Ald. 1422. ἔτι] ὅτι Ald.

1408. ὃν ἂν ἰσχόμην, *non abſtinuiſſem.* Ed. Steph. ὃν ἠνεχόμην. Bodl. tres cum ed. Ald. ὃν ἀνεχόμην.

1413. ἔδειξα μή ποθι. Malim cum Heathio ἔδειξ' ἂν μή ποτε, *nunquam palam feciſſem.*

1417. κάλλος κακῶν ὕπαλον, i. e. *externe pulchrum, interne morbis latentibus plenum.* Ὕπαλον dicitur id, quod cicatrice obductum, nondum tamen perſanatum eſt.

1421. τοὐμὸν αἷμα—πατρός. Enallage, ut ſupra, 1293.

Πατέρας, ἀδελφὰς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χ' ὡπόσα
Αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.
Ἀλλ', (" ἃ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλὸν) 1430
Ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω με πρὸ
Καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
Ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
Ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τἀμὰ γὰρ κακὰ 1435
Οὐδεὶς οἷός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.
Χο. Ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων, τὸ πρόσθεν καὶ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ
Χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
Οι. Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ', ἔπος; 1440
Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.

ΚΡΕΩΝ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κρ. Οὐχ ὡς γελαστὴς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
Οὔθ' ὡς ὀνειδῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι 1445

1429. γίνεται] γίγνεται Br.
1436. πλὴν ἐμοῦ] πλήν γ' ἐμοῦ Br. e cod. D.
1443. οὐχ] οὔθ' Turneb.
1444. ἔθ'] ἐδ' Ald. Br.

1427. πατέρας, ἀδελφούς. Vide citata ad v. 1281.

1436. ἐδεὶς οἷός τε. *Neque meum contactum præ metu* (sc. piaculi contrahendi) *fugiatis: nostræ enim labes tam ingentes sunt ut cum aliis communicari non possint.*

1438. τὸ πρόσθεν καὶ τὸ βουλεύειν. Vide ad Electr. 1036.

Γένεθλα, τὴν γᾶν πάντα βόσκουσαν φλόγα
Αἰθεῖθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
Ἀκάλυπτον ἔτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
Μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς πεσὸν δέξεται.
Ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε. 1450
" Τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλιθ' ὁρᾶν,
" Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.
Οι. Πρὸς θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
Ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμὲ,
Πιθοῦ τί μοι· περὶ σοῦ γὰρ, ἀλλ' ἐμοῦ, φράσω. 1455
Κρ. Καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;
Οι. Ῥῖψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχιθ', ὅπου
Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
Κρ. Ἔδρασ' ἂν (εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἂν) εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
Πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τι πρακτέον. 1460
Οι. Ἀλλ' ἦ γ' ἐκεῖνα πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
Τὸν πατροφόντην τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
Κρ. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἵν' ἴσμεν
Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δρασέον.
Οι. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὑπερ; 1465
Κρ. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις.

1449. ὄμβρος ἱερός. De aqua lustrali interpretantur viri docti. Verum, cum in reliquis elementa rerum commemorat, malim et hoc de elemento aqueo intelligere. Ὄμβρον de aqua non pluviali dictum vide Œd. Col. 722. et in versibus Empedoclis apud Aristot. de Respiratione, cap. 3.

1453. ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας, *spem meam fefellisti.* Non enim Creontem, opprobriis ab ipso lacessitum supra, v. 540. et seq. tam humanum sibi tamque benevolum speraverat.

Οι. Καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε, καὶ προτρέψομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
Θοῦ, (καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ)
Ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
Πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν·
Ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κλήζεται
Οὐμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι
Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον,
Ἵν' ἐξ ἐκείνων οἵ μ' ἀπωλλύτην θάνω.
Καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτέ μ' ἂν νόσον,
Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἄν ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ.
Ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅπηπερ εἶσ', ἴτω.
Παίδων δὲ τῶν μὲν ἀῤῥένων μή μοι, Κρέων,
Πρόσθη μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου.
Ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
Αἷν οὔποθ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
Τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός· ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
Ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην·
Αἷν μοι μέλεσθαι, καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν
Ψαῦσαι μ' ἔασον, κἀποκλαύσασθαι κακά.
Ἴθ' ὦ ἄναξ.

1474. ζῶντι] ζῶντι Br. ex Toupii emendatione.

1480. ἀῤῥένων] ἀρσένων Br. e codd. B. D. E. T.

1487. αἷν] ταῖν Br. e cod. D.

1484. χωρίς. Conjiciebam χῆρος. Sed forte pleonasmus est, cujusmodi exempla aliquot dedimus ad Eurip. Helen. 2.

Ἴθ', ὦ γονῇ γενναῖε· χερσὶ δ' ἂν θιγὼν
Δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
Τί φημι;
Οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοιν
Δακρυῤῥοούντοιν; καί μ' ἐποικτείρας Κρέων,
Ἔπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐγγόνοιν ἐμοῖν;
Λέγω τί;
Κρ. Λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
Γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἧς εἶχες πάλαι.
Οι. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
Δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι.
Ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
Ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
Αἳ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾷν
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξένησαν ὄμματα.
Ὃς ὑμὶν, ὦ τέκν', οὔθ' ὁρῶν, οὔθ' ἱστορῶν,
Πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
Καὶ σφὼ δακρύω, (προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω)
Νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
Οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
Ποίας γὰρ ἀστῶν ἵξετ' εἰς ὁμιλίας;

1490. χερσὶ δ'] χερσί τ' Ald.
1495. ἐγγόνοιν] ἐκγόνοιν Br. e cod. B.
1498. ἧς εἶχες] ἣν εἶχες Ald. ἥ σ' εἶχεν Br. e codd. B. E. T. et August.
1510. ἵξετ'] ἥξετ' Ald. Br.

1490. γονῇ. Malim γονὴν γενναῖε, *genere et ortu nobilis.*

1498. ἧς. Bodleiani duo ἣν, quod verum putem, ut simul legatur παρουσῶν. γνοὺς τὴν τέρψιν, ἣν εἶχες πάλαι παρουσῶν.

1504. προὐξένησαν, *ministrarunt.* Conf. Eurip. Ion. 347.

Ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν ȣ̓ κεκλαυμέναι
Πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
Ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἵκητ' ἀκμὰς,
Τίς ȣ̃τος ἔςαι; τίς παραῤῥίψει τέκνα,
Τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
Γονεῦσιν ἔςαι σφῷν θ' ὁμȣ̃ δηλήματα;
Τί γὰρ κακῶν ἄπεςι; τὸν πατέρα πατὴρ
Ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκȣ̃σαν ἤροσεν
Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κἀκ τῶν ἴσων
Ἐκτήσαθ' ὑμᾶς, ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε· κἆτα τίς γαμεῖ;
Οὐκ ἔςιν ȣ̓δεὶς, ὦ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
Χέρσȣς φθαρῆναι κἀγάμȣς ὑμᾶς χρεών.
Ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
Ταύταιν λέλειψαι, (νὼ γὰρ, ὦ Φυτεύσαμεν,
Ὀλώλαμεν δύ' ὄντε) μή σφε παρίδῃς
Πτωχὰς, ἀνάνδρȣς, ἐγ[ενεῖς ἀλωμένας,
Μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς·
Ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν,
Πάντων ἐρήμȣς, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
Ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί.

1513. ἵκητ'] ἥκητ' Ald. Turneb. Br.
1514. τέκνα pro vocativo accipit Br.
1516. γονεῦσιν ἔςαι] ἐςὶν γονεῦσι Br.
Ibid. σφῷν θ'] σφῷν δ' Turneb.
1526. παρίδῃς] περιΐδῃς Br. ex Dawesii emendatione.

1511. κεκλαυμέναι. Conf. Æschyl. Choeph. 455. et 729.

1516. σφῷν θ'. Ita bene Aldina et tres MSS. Ed. Steph. σφῷν δ'.

1526. παρίδῃς. Legendum περιΐδῃς cum editore Londinensi.

1531. σῇ ψαύσας χερί. Fidei datæ hoc pignus erat. Vide Eurip. Med. 21. Heraclid. 308. Helen. 847.

Σφῷν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,
Πόλλ' ἂν παρήνεν· νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι,
Οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίᾳ δὲ λῴονος
Ὑμᾶς κυρῆσαι τἄ φυτεύσαντος πατρός.

Τροχαῖοι.

Κρ. Ἅλις ἵν' ἐξήκεις δακρύων· ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω.
Οι. Πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ.
Κρ. Πάντα γὰρ καιρῷ καλά.
Οι. Οἶσθ' ἐφ' οἷς ἔρχομαι;
Κρ. Λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.
Οι. Γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον.
Κρ. Τἄ θεᾶ μ' αἰτεῖς δόσιν.
Οι. Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω.
Κρ. Τοιγαρᾶν τεύξῃ πάχα.
Οι. Φὴς τάδ' ἔν;
Κρ. Ἃ μὴ φρονῶ γὰρ, ἃ φιλῶ λέγειν μάτην.
Οι. Ἄπαγε νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.
Κρ. Στεῖχε νῦν, τέκνων δ' ἀφοῦ.
Οι. Μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου.
Κρ. Πάντα μὴ βέλου κρατεῖν.
Καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας, οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

1532. σφῷν] σφῶϊν Ald. Turneb.
Ibid. εἰχέτην] εἰχετόν γ' Br.
1534. αἰεὶ] ἀεὶ Ald.
1536. Br. lic, Ἅλις. ἵν' ἐξήκεις δακρύων;
1539. εἰμὶ] εἶμι Br.
1541. ἄποικον] ἀπ' οἴκων Ald.
1543. ἔχθιστος] αἴχθιστος Ald.
1547. ἄπαγέ νύν μ' et mox στεῖχέ νὺν Br.
1549. ταύτας] πάντας Ald.

1534. οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν. Distinguendum sic: οὗ καιρὸς αἰεὶ, ζῆν. Καιρὸς, *expedit*, ut Electr. 1272. Libanius, vol. ii. p. 376. A. οὗ καιρὸς, συγκαθίζομεν.

1536. ἅλις ἵν' ἐξήκεις δακρύων, *satis jam lacrymasti.*

Χο. Ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
Ὃς τὰ κλεινὰ αἰνίγματ' ἤδει, καὶ κράλιστος ἦν ἀνὴρ,
Ὅστις ὀ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν. 1555
" Ὥστε, θνητὸν ὄντ', ἐκείνῳ τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
" Ἡμέραν ἐπισκοπεῖνται, μηδὲν ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
" Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

1553. ἤδει] ἤδη Br. 1555. συμφορᾶς] ξυμφορᾶς Br.

1554. Legendum forte:
Ὃν τίς ὀ ζήλῳ πολιτῶν τῆς τύχης ἐπέβλεπεν;
Quem quis non civium cum felicitatis invidia aſpexit?
1556. ἰδεῖν. Eleganter Stanleius ἔδει, ad Æſchyl. Sept. c. Theb. 778.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΞΕΝΟΣ *ἀλήτης.*
ΧΟΡΟΣ *γερόντων Ἀτ̃ικῶν.*
ΙΣΜΗΝΗ.
ΘΗΣΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Οἰδίπους.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΠΙ

ΚΟΛΩΝΩ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

Ο ΕΠΙ Κολωνῷ Οἰδίπους συνημμένος πως ἐστὶ τῇ Τυράννῳ· τῆς γὰρ πατρίδος ἐκπεσὼν Οἰδίπους, ἤδη γεραιὸς ὢν, ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ δ' θυγατρὸς Ἀντιγόνης χειραγωγούμενος· ἦσαν γὰρ τῶν ἀρσένων περὶ τὸν πατέρα φιλοστοργότεραι· ἀφικνεῖται δὲ εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ Πυθόχρηστον, ὡς αὐτός φησι, χρησθὲν αὐτῷ, παρὰ ταῖς Σεμναῖς καλουμέναις Θεαῖς μεταλλάξαι τὸν βίον. Τότε δὴ οὖν πρῶτον γέροντες ἐγχώριοι, ἐξ ὧν ὁ Χορὸς συνέκυκεν, πυθόμενοι συνέρχονται, καὶ διαλέγονται πρὸς αὐτόν· ἔπειτα δὲ Ἰσμήνη παραγενομένη τὰ κατὰ τὴν γάσιν ἀπαγγέλλει τῶν παίδων, καὶ τὴν γενομένην ἄφιξιν τοῦ Κρέοντος πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς τοὔπίσω, ἄπρακτος ἀπαλλάττεται· ὁ δὲ, πρὸς τὸν Θησέα διελθὼν τὸν χρησμὸν, ὕστερον βίον καταστρέφει παρὰ ταῖς θεαῖς.

Τὸ δὲ δρᾶμα, τῶν θαυμαστῶν· ὃ καὶ ἤδη γεγηρακὼς ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος ἑ μόνον τῇ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυτοῦ δήμῳ· ἦν γὰρ Κολωνέτης· ὥστε τὸν μὲν δῆμον ἐπίσημον ἀποδεῖξαι, χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγιστα τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ὧν ἀπορθήτης ἔσεσθαι, καὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτὸς κρατήσειν, ὑποτίθεται ὁ Οἰδίπους, προαναφωνῶν ὅτι ποτὲ πρὸς Θηβαίους, καὶ τούτων κρατήσουσιν ἐκ χρησμῶν διὰ τὸν αὐτοῦ τάφον.

ΑΛΛΩΣ.

Τὰ προχθέντα περὶ τὸν Οἰδίπουν ἴσμεν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἑτέρῳ Οἰδίποδι. Πεπήρωται δὲ, καὶ ἀφῖκται εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὁδηγέμενος ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων, Ἀντιγόνης· καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν Σεμνῶν Ἐρινύων, ὃ ἐστιν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππείῳ Κολωνῷ, ὕστερον πληθέντι, ἐπεὶ καὶ Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερὸν Ἱππείου καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτοῦ οἱ ὁρεωκόμοι ἵστανται· ἔστι δὲ αὐτῷ Πυθόχρηστον, ἐνταῦθα δεῖν αὐτὸν ταφῆς τυχεῖν. Οὗ μὴ ἐστιν ἑτέρῳ βεβήλῳ τόπος, αὐτόθι κάθηται· καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως προέρχεται· ὁρᾷ γάρ τις αὐτὸν τῶν ἐντεῦθεν, καὶ πορεύεται ἀγγέλλων, ὅτι τις παρὰ τῷ χωρίῳ

τούτῳ προσκάθηται· καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν Χορεῖ σχήματι μαθησόμενοι τὰ πάντα. Πρῶτος οὖν ἐστι καταλύων τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ τῇ θυγατρὶ ξενιζόμενος. Ἄφαλος δέ ἐστι καθόλου ἡ οἰκονομία ἐν δράματι, ὡς οὐδενὶ ἄλλῳ σχεδόν.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐν τῷ Ἱππείῳ, πρὸς τῷ καλῷ τῶν Σεμνῶν Θεῶν· ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ἀθηναίων ἀνδρῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἰαμβοι.

Οι. ΤΕΚΝΟΝ τυφλῆ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
Χώρας ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
Τίς τὸν πλανήτιν Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
Τλῆ νῦν πανισχυῖς δέξεται δωρήμασι,
Σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τῷ σμικρῷ δ' ἔπι
Μεῖον φέροντα, κἀμὲ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί;
" Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με, χὠ χρόνος ξυνὼν
" Μακρὸς διδάσκει, καὶ τὸ γεναῖον, τρίτον.
Ἀλλ', ὦ τέκνον, φάκοισιν εἴ τινα βλέπεις
Ἢ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν,
Στῆσόν με καἰζήσυσον, ὡς πυθοίμεθα
Ὅπου ποτ' ἐσμέν· μανθάνειν γὰρ ἥκομεν
Ξένοι πρὸς ἀστῶν, χἃ ἂν ἀκούσωμεν, τελεῖν.
Αν. Πάτερ παλαίπωρ' Οἰδίπου, σύργοι μὲν, οἳ
Πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω·

5. σμικρῷ] μικρῷ Ald.
7. χρόν. ξυν. μακ.] μακ. ξυν. χρόν. ordine vocum inverso Br.
11. πυθοίμεθα] πυθώμεθα Br.
13. χἃ ἂν] ἃ ἂν Ald.
14. Οἰδίπου] Οἰδίπους Ald. Br.

15. ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω. Distinguendum post ὀμμάτων, siquidem vera est lectio. *Moenia, quae urbem tuentur, procul absunt, quantum ex oculis conjicere licet:* ὡς ἀπ' ὀμμάτων εἰκάσαι. Nec sine exemplo foret εἰκάσῃ vel tale aliquid supplendum a lectore relin-

Χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς ἀπεικάσαι, βρύων
Δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλων· πυκνόπτεροι δ'
Εἴσω κατ' αὐτὸν εὐσομῶς' ἀηδόνες.
Οὗ κῶλα κάμψον τῇδ' ἐπ' ἀξέστῳ πέτρᾳ.
Μακρὰν γὰ ὡς γέροντι πρὸξύλης ὁδόν.
Οι. Κάθιζέ νύν με, καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.
Αν. Χρόνῳ μὲν ἔνεκ' ἃ μαθεῖν με δεῖ τόδε.

16. ἀπεικάσαι] σάφ' εἰκάσαι Ald. Br. 18. εἴσω] ἔσω Br.

qui: vide Aj. 394. Antig. 1175. quæque notavit Toupius ad Suidam, v. ὡς γ' ἐμοί.

Verum huic ſententiæ (neque locus aliam pati videtur) repugnat rei veritas. Non enim procul ab urbe aberat Colonus (ὁ Κολωνὸς) ſed eam fere contingebat. Quippe lucus Furiarum, ubi appulit primum Œdipus, Areopago contiguus erat, ψῆφον παρ' αὐτὴν, ſecundum Euripidem, Iph. Taur. 976. Paria ex Pauſania quoque colligas, qui Academiam, Platonis ſepulchrum, Timonis μισανθρώπου turrem, Colonum, ut continuo ſe inſequentia deſcribit. Quanquam nihil opus ad has ambages confugere. Thucydides, viii. 67. ἐς τὸν Κολωνόν· ἔστι δὲ ἱερὸν Ποσειδῶνος ἔξω τῆς πόλεως, ἀπέχον σταδίους μάλιστα δέκα. Confer et Cicer. de Fin. v. cap. 1. qui non difficulter cum Thucydide conciliatur: potuit enim Quintus Colonum e longinquo videre. His poſitis, nemo, opinor, dubitaverit, quin mendoſa ſit lectio vulgata, veriorque ea quam Scholiaſtes commemorat, ὡς ἀνομμάτῳ, πρόσω. *Longe hinc abſunt, cæco utique homini*, i. e. ſi tuæ cæcitatis ratio habeatur. Nec obſtat μακρὰ κέλευθος, v. 307. Ibi enim μικρὰ legendum eſſe, non μακρὰ, argumenta ſuperius propoſita evincunt.

17. δάφνης. Menander apud Stobæum, ſerm. lv.

— φέρει γὰ, ὅσα θεοῖς ἄνθη καλὰ,
Κιτλὸν, δάφνην.

19. ἀξέστου πέτρου. Commemoratur a Scholiaſte alia ſcriptura, nempe πάγου, *ſcopuli*, quod nihilo deterius vulgata. De re vide v. 101. et 194.

Οι. Ἔχεις διδάξαι δή μ', ὅποι καθέσταμεν ;
Αν. Τὰς γὰν Ἀθήνας οἶδα· τὸν δὲ χῶρον, ὅ.
Οι. Πᾶς γάρ τις ἡὐδα τοῦτον ἡμῖν ἐμπόρων.
Αν. Ἀλλ', ὅστις ὁ τόπος, ἦ μάθω μολεῖσά ποι ;
Οι. Ναὶ, τέκνον, ἔπερ ἐσί γ' ἐξοικήσιμος.
Αν. Ἀλλ' ἔστι μέν γ' οἰκητός· οὐρμᾶ δὲ δεῖν
Οὐδέν· πέλας γὰ ἄνδρα τόνδε νῶν ὁρῶ.
Οι. Ἦ δεῦρο πρόσειχονται καὶ ξορμώμενον ;
Αν. Καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χὠ, τι σοι λέγειν
Εὔκαιρόν ἐστιν, ἔννεφ', ὡς ἀνὴρ ὅδε.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΞΕΝΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Οι. Ὦ ξεῖν', ἀκέω τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμὲ
Αὐτῆς θ' ὁρώσης, ἕνεχ' ἡμῖν αἴσιος
Σκοπὸς πρόσηκας τῶν ἀδηλεμένων φράσαι.
Ξε. Πρὶν ἢ τὰ πλείον' ἐξορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἕδρας
Ἔξελθ'· ἔχεις γὰρ χῶρον ἁγνὸν πατεῖν.
Οι. Τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος ; τοῦ θεῶν νομίζεται ;
Ξε. Ἄβατος, ἀδ' οἰκητός· αἰ γὰ ἔμφοβοι

23. ὅποι] ὅπη Br. e cod. Vat.
25. τοῦτον] τοῦτό γ' Br. ex Heathii emendatione. Antigonæ autem hunc v. tribuit Ald. ut et Br.
27. ἐσί γ'] γ' ἐσὶν Br.
28. μέν γ'] μὲν Ald. μὴν Br.
29. νῶν] νῶϊν Ald. Turneb.
32. ἀνὴρ] ὦ νὴρ Br.
33. ἀκέω] ἀκέων Ald. Turneb. Br.
35. ἀδηλεμένων] ἀδηλεῖμεν Ald. Turneb.
36. πρὶν ἢ] πρινὴ Turneb. πρὶν νῦν Ald. Br.

32. ἀνὴρ ὅδε, *ecce tibi virum*. Sic γυναῖκες αἵδε, Eurip. Hippol. 296. ubi plura.

39. οὐδ' οἰκητὸς, *nedum ut habitetur*. Sic ἄστεπτος, οὐδ' οἰκουμένη, Philoct. 2.

Θεαί σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι.
Οι. Τίνων; τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων.
Ξε. Τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ἴσθ' ἐνθάδ' ὢν
Εἴποι λεώς νιν· ἄλλα δ' ἀλλαχῇ καλά.
Οι. Ἀλλ' ἵλεω μὲν τόνδ' ἱκέτην δεξαίατο·
Ὡς ἂν κράνας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔπι.
Ξε. Τί δ' ἔστι τοῦτο;
Οι. Συμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς.
Ξε. Ἀλλ' ἀδὲ μέντοι τἀξανιστέναι πόλεως
Δίχ' ἔστι θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ.
Οι. Πρός νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀπιμάσῃς,
Τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε πεσβεύω φράσαι.
Ξε. Σήμαινε· κοὐκ ἄτιμος ἐξ ἐμοῦ φανῇ.
Οι. Τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν;
Ξε. Ὅσ' οἶδα κἀγώ, πάντ' ἐπίστησ' ἐκ κλύων.
Χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ'· ἔχει δέ νιν
Σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς

41. Τίνων;] Unicam interrogationis notam ad finem v. habet Br. ita et Turneb. legisse videtur.
42. ἂν] ἄν Br.
44. ἵλεω] ἵλεως Ald.
Ibid. τόνδ'] τὸν Br.
49. πρίν γ'] πρὶν Ald.
51. πεσβεύω] πρεσβεύω Ald.
52. ἐξ ἐμοῦ] ἔκ γ' ἐμοῦ Ald. Turn. Br.
53. τίς δ'] τίς Br.

40. Γῆς τε καὶ Σκότου. Confer infra, v. 107. Æschyl. Eumen. 847.

41. εὐξαίμην, *venerer, adorem.*

45. γῆς. Quid hic faciat, non video, legerimque potius γέ.

48. τἀξανιστάναι. Et hic abundat τὸ, de quo pleonasmo diximus ad Aj. 556. Electr. 1036.

51. ὧν. Regitur ab ἀτιμάσῃς. Sic ὧν μὴ ἐκόμην ἄτιμον, Œd. Tyr. 808.

56. πυρφόρος θεός. Philostrat. de Vit. Sophist. lib. ii. in Apollonio Athen. Ἰὼ Προμηθεῦ δαδοῦχε καὶ πυρφόρε. Vide et Eurip. Pha-

Τιτᾶν Προμηθεύς· ὃν δ' ὑπεισέβεις τόπον
Χθονὸς καλεῖται τῇσδε χαλκόπους ὁδός,
Ἐρεσμὸ' Ἀθλωῶν· οἱ δὲ πλησίοι γύαι
Τόνδ' ἱππότᾳ Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν
Ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τἄνομα
Τὸ τῆδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένον.
Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστὶν, ὦ ξέν', ἀ λόγοις
Τιμῶμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.
Οι. Ἦ γάρ τινες ναίουσι τῇσδε τὰς τόπους;
Ξε. Καὶ κάρτα τῇδε τῇ θεῷ γ' ἐπώνυμοι.

58. ὁδὸς] ὁδὸς Br.
59. οἱ δὲ πλησίοι] αἱ δὲ πλησίον Br.
60. τόνδ'] τὸν Br.
62. ὠνομασμένον] ὠνομασμένοι Br.

niſſ. 1157. Aram Promethei in Academia ſitam fuiſſe docet Pauſanias in Attic. p. 75. ut vel hoc argumento perſpicuum ſit non longe ab urbe abfuiſſe Colonum: vide ad v. 15.

58. χαλκόπους ὁδός. Plura ex deperditis auctoribus adduxit Scholiaſtes: quibus adde, eo forte pertinentem, hujus fabulæ v. 1662. χαλκοῖς βάθροισι, &c.

59. οἱ. Nomen γύη pro maſculino plerumque habent poetæ. Vide ad Eurip. Heraclid. 842.

Ibid. πλησίοι. Adjectivi hujus exempla vide Antig. 772, 774. Trachin. 905, 913. Nulla igitur cauſa eſt, cur vulgatæ lectionem a Scholiaſta commemoratam (αἱ δὲ πλησίον) anteponamus.

62. πάνλες. Cum γύαι connectunt interpretes; nec vetat Grammatica: vid. ad v. 59.

63. ἀ λόγοις. Subaudi μᾶλλον: *non ſermone tantum honeſtata*, ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον, *ſed multo magis, quando præſens conſueveris.*

65. ἦ γάρ, *num enim aliqui hæc incolunt loca?* Vocula γάρ indicat Athenienſem illum aliquid dixiſſe, unde Œdipo de incolis quibuſdam Coloni naſceretur conjectura. Id forte erat τῇ ξυνουσίᾳ, *cum præſens conſueveris.* Quærendum enim annon ξυνεῖναι proprie ſignificet *conſueſcere, ut cum hominibus.*

Οι. Ἄρχει τις αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;
Ξε. Ἐκ τῆσ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται.
Οι. Οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;
Ξε. Θησεὺς καλεῖται, τῆσ πρὶν Αἰγέως τόκος.
Οι. Ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι;
Ξε. Ὡς πρὸς τί λέξων, ἢ καταρτύσων μόλοι;
Οι. Ὡς ἂν πεισαρκῶν σμικρὰ, κερδανῇ μέγα.
Ξε. Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;
Οι. Ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντι λέξομεν.
Ξε. Οἶσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῆς· ἐπείπερ εἶ
Γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλεῖ τῆσ δαίμονος.
Αὐτῆσ μέν', ὅπερ καὶφάνης, ἕως ἐγὼ
Τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτὸσ, μὴ κατ' ἄστυ, δημότοις
Λέξω τάδ' ἐλθών· οἵδε γὰρ κρινοῦσί γε
Εἰ χρή σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν.
Οι. Ὦ τέκνον, ἦ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος;
Αν. Βέβηκεν· ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ, πάτερ,
Ἔξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας.
Οι. Ὦ πότνιαι δεινῶπες, εὖτε νῦν ἕδρας

72. μόλοι] μολεῖν Ald. Br.
73. κερδανῇ] κερδάνῃ Ald. Br.
76. Poſt σφαλῆς notam interrogationis appingit Br.
79. τοῖσδ'] τοῖς Br.
81. εἰ χρή σε] ἢ χρή σε Ald.
85. πότνιαι] πότνι' ὦ F. 2.

72. Diſtinguo:

Ὡς πρός τι, λέξων ἢ καταρτύσων, μόλοι;

Num ut huc veniat ob aliquid Theſeus, dicturus an moderaturus? Videndum porro an ſententia poſtulet potius καταρτίσων.

76. Οἶσθ', ὦ ξέν'. Lego; ἴσχ', ὦ ξέν', *ſiſte, O hoſpes.*

77. τῆ δαίμονος. Per euphemiſmum pro τῆς ἄτης.

79. μὴ κατ' ἄστυ. Anxie caviſſe videtur Sophocles, ne quis Chorum ex aliis potius quam ex Coloni ſui incolis conſtitiſſe putaret.

Πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγὼ,
Φοίβῳ τε καὶ μοὶ μὴ γνωθ' ἁγνώμονες,
Ὅς μοι, τὰ πόλλ' ὀκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ,
Ταύτῃ ἔλεξε παῦλαν ἢ χρόνῳ μακρῷ,
Ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπᾳ Θεῶν
Σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι κἀξενόσσιμον,
Ἐνταῦθα κάμψειν τὸν παλαίπωρον βίον·
Κέρδη μὲν οἰκήσοντα τοῖς δεδεγμένοις,
Ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἵ μ' ἀπήλασαν.
Σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα,
Ἢ σεισμὸν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
Ἔγνωκα μέν νυν ὡς μὲ τήνδε τὴν ὁδὸν
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἃ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πέρον
Ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος· ἃ γὰρ ἂν πότε
Πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν,
Νήφων ἀοίνοις, καὶπὶ σεμνὸν ἑζόμην
Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον· ἀλλά μοι, θεὰ,
Βίᾳ, κατ' ὀμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος, δότε

92. κάμψειν] κάμπλειν Ald.
Ibid. παλαίπωρον] παλαιπώρα F. 2.
93. οἰκήσοντα] οἰκήσαντα Ald. Br.
95. παρηγγύα] παρειγγύα Ald.
100. ὑμῖν] ὑμῶν Ald. Turneb.
Ibid. ὁδοιπορῶν] ὁδοιπόρων Turneb.

90. τερμίαν. Hesychius: τέρμιοι, ὕστατοι. Vid. et Antig. 1333.

92. κάμψειν—βίον. Eurip. Hippol. 87. τέλος κάμψαιμι—βίᾳ.

98. πιστὸν—πίερον. Pro *avi* nonnunquam dictum ostendimus ad Eurip. Herc. Fur. 510. Verum, *avis* (ὄρνις) cum figurato sensu *omen* significet, non alienum erat a Sophoclis magniloquentia eundem quoque sensum πτερῷ tribuere. Ὄρνις hoc sensu adhibetur, Pind. Pyth. iv. epod. 1.

100. ὑμῖν. Ita optime exhibet Suidas, v. πφάλιθ. Edd. omnes ἡμῖν.

Πέρασιν ἤδη καὶ καθαρσοφὴν ἵνα,
Εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, ἀεὶ
Μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν.
Ἴτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίᾳ Σκότᾳ,
Ἴτ', ὦ μεγίσης Παλλάδος καλέμεναι,
Πασῶν Ἀθήναι τιμιωτάτη πόλις,
Οἰκτείρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπᾳ τόδ' ἄθλιον
Εἴδωλον· ἃ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας.

Αν. Σίγα· πορεύονται γὰρ ὧδε δή τινες
Χρόνῳ παλαιοὶ, σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι.

Οι. Σιγήσομαί τε, καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
Κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
Τίνας λόγους ἐρεῖσιν· "ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
"Ἔνεστιν ἠὐλάβεια τῶν ποιουμένων.

ΧΟΡΟΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ὄρα· τίς ἆρ' ἰὼ; ποῖ ναίει; ποῖ κυρεῖ,
Ἐκτόπιος συθεὶς, ὁ πάντων
Ὁ πάντων ἀκορέστατος;

111. τόδ'] τάγ' Ald. 118. ὄρα] ἄρα Turneb.
112. ποῖ] οἵδε Ald.

106. λατρεύων. Æschyl. Prom. Vinct. 967. τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ.
118. ναίει, i. e. ἀναστρέφεται, *versatur*: ut mox, v. 135.
119. ἐκτόπιος συθείς. Pro ἐκ τόπου συθείς.

Λεύσσετ' αὐτόν· προσδέρκου,
Προσφθέγγου πανταχῆ· πλανάτας,
Πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐ-
δ' ἐγχώριος· προσέβα γὰρ οὐκ
Ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς
Τᾶνδ' ἀμαιμακέταν κορᾶν,
Ἃς τρέμομεν λέγειν,
Καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως,
Ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς
Εὐφήμου στόμα φροντίδος
Ἱέντες· τάδε νῦν τιν' ἥκειν
Λόγος οὐδὲν ἅζον-
θ', ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν οὔπω
Δύναμαι τέμενος
Γνῶναι πῦ μοι ποτὲ ναίει.

Ἀνάπαιστοι.

Οι. Ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ· φωνῇ γὰρ ὁρῶ
Τὸ φατιζόμενον.
Χο. Ἰὼ, ἰώ.
Δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.
Οι. Μή μ', ἱκετεύω, προσίδητ' ἄνομον.

121. λεύσσετ' αὐτὸν] λεύσσατ' αὐτὸν Ald. λεύσσεις νιν interrogative Br.
127. τρέμομεν] τρέπομεν F. 1. 2.
131. τάδε νῦν] τὰ δὲ νῦν Br.
132. οὐδὲν] οὐχ Br.
Ibid. ἅζονθ'] ἄγονθ' Turneb.
136. ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ·] ὅδ' ἐκεῖνος· ἐγὼ Ald. ὅδ' ἐκεῖνος ὁρᾶν F. 2.

130. στόμα. Nonnunquam est *vox* vel *sermo*, ut infra, 1036. Aj. 1129. Eurip. Orest. 592.

132. ἅζονθ'. Antiquorum verborum amator Sophocles ἅζονθ' pro ἁζόμενον, ut μηχανᾶν, Aj. 1056. φθέγγει, Philoct. 883.

Χο. Ζεῦ ἀλεξήτωρ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;
Οι. Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι
Πρώτης, ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας·
Δῆλον δ'· ὃ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις
Ὄμμασιν εἶρπον,
Κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν.

Ἀντιστροφή.

Χο. Ἒ, ἒ, ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα κὴ
Ἦσθα φυτάλμιος, δυσαίων
Μακραίων τ' ἔθ', ὡς ἐπεικάσαι.
Ἀλλά γ' ὃ μὰν ἔν γ' ἡμῖν
Προσθήσεις τάσδ' ἀράς· περᾷς γὰρ,

141. ἀλεξήτωρ] ἀλεξῆτορ Ald. Br.
144. δῆλον] δηλῶ Ald. Br.
149. μακραίων τ' ἔθ'] μακραίων θ' Br.
150. ἀλλά γ' ὃ μὰν ἔν γ' ἡμῖν] ἀλλ' ὃ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ Ald. Br.

142. μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης, *cujus felicitatem præ cæteris omnibus prædices.*

146. ὥρμουν. Metaphora a navibus quæ ὁρμεῖν dicuntur cum rudentibus vel anchoris in ſtatione firmantur. Hinc Demoſthenes, p. 319. ὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς, ubi ego quidem ſuppleverim ἀγκύρας: *non eandem* rerum ſuarum *anchoram habet, quam populus.* Eurip. Med. 775. Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην καλῶν. Uſitata igitur metaphora ὁρμεῖν ἐπὶ τινὶ perhibetur, qui totus ex aliquo pendet, quemadmodum Œdipus ex Antigona, grandis natu ex puella, ἐπὶ σμικροῖς μέγας.

147. ἄρα κὴ ἦσθα. Malim interrogative accipere: nihil enim in præcedentibus video, unde Chorus conjicere poſſet, eum a natalibus viſu privatum fuiſſe.

Ibid. ἀλαῶν ὀμμάτων—φυτάλμιος. De conſtructione confer citata ad Electr. 234.

151. τάσδ' ἀράς. Quo referri poſſit articulus, non video, niſi

Περᾷς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀ-
φθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει
Ποιάεντι, πάθυδρος οὗ
Κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν
Ῥεύματι σώτειρ' ἔχει,
Τὸν, ξένε πάμμορ', εὖ φύλαξαι.
Μετάσχῃθ', ἀπόβαθι· πολ-
λὰ κέλευθος ἑρπύει.
Κλύεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα; 160
Λόγον εἴ τιν' ἔχεις
Πρὸς ἐμὰν λέχαν, ἀβάτων ἀποβάς,

157. τὸν] τῶν Ald. τῷ Br.
159. ἑρπύει] ἑρπύει Ald. Br.
162. ἀβάτων] ἀπ' ἀβάτων Ald.

forte ſynonyma fuerint ἀρὰς et Ἐρινύας, quod multa ſuadent. Conf. Æſchyl. Sept. c. Theb. 70. iterumque 961. cum Agamem. 1128. Eumen. 332. Ibid. 420. Eumenides diſerte de ſe narrant, Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὕπαγ κεκλήμεθα. Adde Virgil. Æneid. xii. 845.

Προδῇσεις, *adjunges* vel *infliges*. Vide notata ad Eurip. Hecub. 362.

Ibid. πεῤᾷς, *modum excedis*. Sic πέραν πεῤᾶσι infra, 939. μὴ περαιτέρω πεπραγμέν' ᾖ μοι, Trachin. 676.

155. μειλιχίων ποτῶν, *mellitæ potionis*. Vide infra, v. 482. ad 494.

159. ἑρπύει. Malim ἑρπύοι, *multa te via ab iſto ſaltu* (νάπει) *ſejungat*.

162. λέχαν. Et *ſermonem* ſignificat, et *locum* ubi aliqui ſermocinantur. Si prior notio placuerit, quod præcedit (λόγον εἴ τιν' ἔχεις) valebit *ſi animum advertis ad ſermonem meum, ſi ejus aliquam rationem habes*. Suidas: λόγον ἔχειν, φροντίζειν· Θεόπομπος. Sed et paſſim ita loquuntur antiqui, ut Herodot. i. 115. Sin λέχαν altero ſenſu interpreteris, tum λόγον εἴ τιν' ἔχεις ſignificabit, (quæ verſio eſt Heathii) *ſi ſermonem aliquem habes, quem mecum communicare cupis*. Sed mihi prior ratio multo potior videtur.

Ἵνα πᾶσι νόμος,
Φώνει· πρόσθεν δ' ἀπερύκου.

Ἀνάπαιστοι.

Οι. Θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ;
Αν. Ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾷν,
Εἴκοντας ἃ δεῖ, κἀκούοντας.
Πρόσθιγε νῦν μου.
Οι. Ψαύω καὶ δή.
Ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ
Σοὶ πιστεύσας, καὶ μεταναστάς.
Χο. Οὔτοι· μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων,
Ὦ γέρον, ἄκοντά τις ἄξει.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Οι. Ἔτ' οὖν ἔτι προβῶ;
Χο. Ἐπίβαινε πρόσω.
Οι. Ἔτι;
Χο. Προσβίβαζε, κούρα,
Πρόσω· σὺ γὰρ αἰεὶς.
Αν. Ἕσπεο μὰν, ἕσπε' ὧδ' ἀμαυρῷ

165. ἔλθῃ] ἔλθοι Turneb.
167. κἀκούοντας] κοὐκ ἀκούοντας Ald. κοὐκ ἄκοντας Turneb. Br.
168. πρόσθιγε νῦν μου] Œdipo hæc tribuit Ald. ut et Br. Antigonæ proxima ψαύω καὶ δή.
171. σοὶ] Omittit Br.
172. Post οὔτοι interpunctionem delet Br.
179. ἕσπεο μὰν, ἕσπε'] ἕπεο μὰν, ἕπε' Ald. Br.

167. κἀκούοντας, *parentes, obedientes.* Ex conjectura sic dedi, cum ed. Ald. haberet κοὐκ ἀκούοντας, H. Steph. vero κοὐκ ἄκοντας. Ἀκούειν, *parere,* habetur Eurip. Cyclop. 120.

Κώλῳ, πάτερ, ἆ σ' ἄγω· τόλμα ξεῖνος
Ἐπὶ ξείνης, ὦ τλᾶμον, ὅ, τι
Καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον
Ἀποσυγεῖν, καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.
Οι. Ἄγε νῦν σύ με, παῖ, ἵν' ἂν εὐσεβίας
Ἐπιβαίνοντες, τὸ μὲν εἰπωμεν,
Τὸ δ' ἀκέσωμεν,
Καὶ μὴ χρείᾳ πωλεμῶμεν.
Χο. Αὐτᾷ· μηκέτι τᾶσδ' ἀνίπεσθε
Βήματος ἔξω πόδα κλίνης.
Αν. Οὕτως;
Χο. Ἄλις, ὡς ἀκέεις.
Οι. Ἦθῶ;
Χο. Λέχριός γ' ἐπ' ἄκρᾳ
Λάᾳ βραχὺς ὀκλάσας.

182. ἄφιλον] ἄθλιον Turneb. in marg.
185. εἴπωμεν] εἴποιμεν Turneb.
186. ἀκέσωμεν] ἀκέσαιμεν Turneb.
192. ἦσθῶ] ἢ 'σθῶ Ald. probante Br. in notis.

182. τέτροφεν, *habet*. Vid. ad Aj. 1143.

184. παῖ. Lege παῖς, ut sit nominativus pro vocativo: ut Eurip. Helen. 1419. Conf. Noſtri Electr. 794.

185. ἐπιβαίνοντες. Vide ad Œd. Tyr. 790.

185, 6. εἴπωμεν—ἀκούσωμεν. Vid. Eurip. Iph. Taur. 971. Heraclid. 183.

187. χρείᾳ πολεμῶμεν, *cum neceſſitate luctemur*.

188. ἀντιπέτρᾳ. Non ſatisfacit Scholiaſtæ enarratio. Legendum forte αὐτοπέτρᾳ, *ex lapide nativo*, i. e. rudi, nondum expolito: ἄξεστον et ἀσκέπαρνον ſupra vocaverat, v. 19. et 102. Forma vocis eſt ut αὐτόξυλον, Philoct. 35. αὐτόπυρος ἄρτος apud Athenæum, p. 114. C.

191. ὡς ἀκούεις, *ut jam intelligis*.

194. βραχὺς ὀκλάσας. Similia quoad formam orationis ſunt πόλυς ῥέων, μέγας πνέων, ταχὺν βελεύειν, Œd. Tyr. 627. Non temere

Αν. Πάτερ, ἐμὸν τόδ', ἐν ἡσυχίᾳ
(Ἰώ μοι μοι)
Βάσῃ βάσιν ἁρμόσαι.
Γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν
Πρόσκλινον φιλίαν ἐμάν.
Οι. Ὤ μοι δύσφρονος ἅπας.
Χο. Ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,
Αὔδασον τίς σ' ἔφυσε βροτῶν,
Τίς ὢν πολύπονος ἄγῃ, τίνα σᾷ
Πατρίδ' ἐκπυθοίμαν.
Οι. Ὦ ξένοι, ἀπόπολις· ἀλλὰ μὴ—
Χο. Τί τόδ' ἐννέπεις, γέρον;
Οι. Μὴ, μὴ, μή μ' ἀνέρη τίς γ' εἰμὶ,
Μηδ' ἐξετάσῃς πέρα ματεύων.
Χο. Τί τόδε;
Οι. Δεινὰ φύσις.

199. πρόσκλινον] προκλίνας Ald. προκλινον Br.
202. ἔφυσε] ἔφυ Ald.
203. τίνα σᾷ] —τίν' ἂν Σοῦ Br.
206. τόδ' ἐννέπεις] τόδ' ἀπεννέπεις Ald. τοῦτ' ἀπεννέπεις Br.
207. τίς γ'] τίς Ald. Br.
209. τόδε] τόδ' οὐ Br.

igitur vulgatam mutaverim: ſed ſi ab ea diſcedendum, proximum foret βραχύτ' ὀκλάσαι.

201. χαλᾷς, *concedere incipis*. Vid. Eurip. Hecub. 403.

203. ἄγῃ, *vivis, vitam agis*. Heſychius: ἠγόμην, διῆγον· Σοφοκλῆς Θυέστῃ δευτέρῳ. Suidas quoque ἠγόμην, ἐτρεφόμην, ἐτύγχανον, citans Œd. Tyr. 794. Plato, ἀρετή τε αὐτοῖς ἀγομένοις ὀρθῶς, καὶ τἐναντίον ἀποβαίνει κακῶς ἀχθεῖσι, p. 875. D. Ariſtides, tom. ii. p. 93. χωρὶς παιδοτριβῶν πολλὰ γένη τῶν ἀνθρώπων ἄγεται καὶ σώζεται. Athenæus, p. 153. A. ἀγόμενος βασιλικῶς.

210. δεινὰ φύσις, *dira origo, diri natales*. Sic ὑ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν, Aj. 1281. de Teucro ſervæ filio.

Χο. Αὔδα.
Οι. Τέκνον, ᾤ μοι, τί γεγωνῶ;
Χο. Τίνος εἶ πτέρματος,
Ξένε, φώνει πατρόθεν.
Οι. Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τέκνον ἐμόν;
Αν. Λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις.
Οι. Ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.
Χο. Μακρὰ μέλλετέ γ', ἀλλὰ ταχύνετε.
Οι. Λαΐου ἴστέ τιν' ἀπόγονον;
Χο. Ὦ, ὤ· ἰὼ, ἰώ.
Οι. Τό, τε Λαβδακιδᾶν γένος;
Χο. Ὦ Ζεῦ.
Οι. Ἄθλιον Οἰδιπόδαν;
Χο. Σὺ γὰρ ὅδ' εἶ;
Οι. Δέος ἴσχετε μηδὲν, ὅσ' αὐδῶ.
Χο. Ἰώ· ὢ, ὤ.
Οι. Δύσμορος.
Χο. Ὦ, ὤ.
Οι. Θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει;
Χο. Ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας.
Οι. Ἃ δ' ὑπέσχεο, ποῖ καταθήσεις;

211. αὔδα tribuunt Antig. Ald. Turn.
212. γεγωνῶ] γεγώνω Br.
214. ξένε] ξεῖνε Ald. Br.
215. ἐμόν] ᾤ μοι Br.
216. βαίνεις] μένεις Ald. Turneb.
218. μέλλετέ γ'] μέλλετ' Ald. Br.
Ibid. ταχύνετε] ταχύνατε Ald. Br.
220. ἰὼ semel Ald. Br.
226. ἰὼ bis, ὦ ter Ald.
230. πόρσω] πρόσω Ald.

216. βαίνεις. Sic legendum ex Turneb. margine et H. Steph. notis, non μένεις.

231. ποῖ καταθήσεις; *quomodo*, vel, *ubi exsolves?* Dicitur ut καταθεῖναι ἀργύριον, *pecuniam solvere*. Vid. Aristoph. Nub. 245. Pac. 1213. Libanius, vol. ii p. 625. C. ὀφείλειν καὶ καταθήσειν.

Χο. Οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται,
Ὧν πεπάθη, τὸ τίνειν.
Ἀπάτα δ' ἀπάταις
Ἑτέραις ἑτέρα πλεκομένα
Πόνον, ἃ χάριν, ἀντιδίδωσιν ἔχειν.
Σὺ δὲ τῶνδ' ἐφάνων
Πάλιν ἔκτοπος, αὖτις ἄφορμος ἐμᾶς
Χθονὸς ἔκθορε, μή τι πέρα χρέος
Ἐμᾷ πόλει πεισάψῃς.

Ἀνάπαιστοι.

Αν. Ὦ ξένοι αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐπεὶ
Γεραὸν ἀλαὸν πατέρα τόνδ' ἐμὸν
Οὐκ ἀνέτλατ', ἔργων
Ἀκόντων αἴσιοντες αὐδάν,
Ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετεύομεν,
Ὦ ξένοι, οἰκτείραθ', ἃ πατρὸς ὕπερ
Τᾷδ' ἐμᾷ ἄντομαι, ἄντομαι, ἃ κα-

232—236. Œdipo hæc tribuit Ald.
232. μοιριδία] μοὶ ῥαδία Ald.
237. σὺ δὲ τῶνδ'] σύθ' ἐκ τῶνδ' Ald.
239. χρέος] χρεῖος Br.
242. ἀλαὸν deeſt Ald. Br.
246. οἰκτείραθ'] οἰκτίσαθ' Br.
247. τᾷδ' ἐμᾷ] τᾷ μόνᾳ Ald.
Ibid. οὐ καλοῖς] — οὐκ ἀλαοῖς Ald. Br.

232. ἔρχεται. Impeditiſſima conſtructio, niſi legeris ἐρχατοῖ, i. e. εἴργει, *arcet, prohibet, vetat.* Extat vox Hom. Odyſſ. Ξ. 15. *Ultio divina nemini prohibet, quæ paſſus eſt, rependere.*

236. ἀντιδίδωσιν, *retribuit:* nempe illi, qui prior fallacias ſtruxerit.

243. ἔργων ἀκόντων, *facinorum, quæ invitus commiſit.* Vid. Œd. Tyr. 1243. et hujus fab. 271.

247, 8. οὐ καλοῖς—ὄμμασιν, *non decoris oculis.* Fœminæ utique inhoneſtum putabatur virum intueri. Diſerte Euripides: Νόμος—

λοῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν,
Ὡς τις ἀφ' αἵματος
Ὑμετέρᾳ προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
Αἰδᾶς κύρσαι· ἐν ὑμῖν γὰ, ὡς θεῷ,
Κείμεθα τλάμονες. Ἀλλ' ἴτε, νεύσατε
Τὰν ἀδόκητον χάριν,
Πρός σ' ὅ, τι σοὶ φίλον ἐκ σέθεν ἵπτομαι,
Ἢ τέκνον, ἢ λόγος, ἢ χρέος, ἢ θεός.
Οὐ γὰ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτῶν ὅστις ἂν, εἰ
Θεὸς ἄγοι γ', ἐκφυγεῖν δύναιτο.

Ἰαμβοι.

Χο. Ἀλλ' ἴσθι, τέκνον Οἰδίπα, σέ τ' ἐξ ἴσα
Οἰκτείρομεν κἀ τόνδε συμφορᾶς χάριν.
Τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες, ἐ σθένειμεν ἂν
Φωνεῖν πέρα τῶν πρός σε νῦν εἰρημένων.
Οι. Τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς
Μάτην ῥεύσης ὠφέλημα γίνεται;
Εἰ τὰς Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας

251. γὰρ omittit Br.
255. λόγος] λέχος Br. ex Reiskii conjectura.
256. βροτῶν] βροτὸν Br. e cod. T.
257. ἄγοι γ'] ἄγοι Ald. Br.
264. τάς] τάς τ' Ald. τάς γ' Br.

Γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἑαυτόν, Hecub. 975. Vid. et Iph. Aul. 999. Heraclid. 477. Materfamilias apud Lysiam contra Diog. p. 898: εἰ καὶ μὴ εἰδῖσαι λέγειν ἐν ἀνδράσι.

249. ὡς τις ἀφ' αἵματος. Ergo consanguineos intueri et cum iis colloqui, decori ratio fœminis, etiam apud Græcos, concedebat.

253. ἀδόκητον. Lego: ἀδόνητον, *firmam, stabilem.* Hesychius: ἀδόνητος, ἀσάλευτος. Anthol. p. 457. ἀσίμφης, ἀδόνητος.

Εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακόμενον ξένον
Σώζειν οἵας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν.
Καὶμοί γε πᾶσ' παῦτ' ἐστὶν, οἵτινες βάθρων
Ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες, εἶτ' ἐλαύνετε,
Ὄνομα μόνον δείσαντες; ἃ γὰρ δὴ τόγε
Σῶμ', ἀδὲ τἄργα τἄμ'· ἐπεὶ τά γ' ἔργα μοι
Πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα,
Εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν,
Ὧν ἕνεκ' ἐκφοβῇ με· τᾦτ' ἐγὼ καλῶς
Ἔξοιδα· καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,
Ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων, ὥς' εἰ φρονῶν
Ἔπραξον, ἀδίκ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός;
Νῦν δ' ἀδὲν εἰδὼς ἱκόμην ἵν' ἱκόμην·
Ὑφ' ὧν δ' ἔπαιχον, εἰδότων ἀπωλλύμην.
Ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,
Ὥσπερ με καὶ νεήσαθ', ὧδε σώσατε.
Καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες, εἶτα τοὺς θεοὺς
Μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς· ἡγεῖσθε δὲ

265. κακόμενον] καλόμενον Turneb.
272. χρείη] χρεῖ' ἦ Ald. Turneb. [Vid. ad Œd. Tyr. 810.]
281. τοὺς θεοὺς] τῶν θεῶν Br.
282. μοῖραν] μοίραις Ald. ὥραν Br.

265. κακόμενον. Ita ed. Ald. et Suidas, v. δόξα. Peſſime H. Stephanus καλόμενον.

271. δεδρακότα pro δεδραμένα. Sic Apollon. Rhod. iv. 156. τετμηότι θαλλῷ, pro τετμημένῳ.

280. ὥσπερ με κἀνεσήσαθ', *iis conditionibus, quibus me e luco reduxiſtis:* vid. ſupra, v. 170.

282. μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς. Locus haud dubie mendoſus, quem ſic forte integritati reſtituas:

——εἶτα τοὺς θεοὺς
Μοίρᾳ ποιεῖσθ' ἐν μηδαμῶν.——

Βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
Βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς· φυγὴν δέ τοῦ
Μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν.
Ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
Ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν.
Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον,
Ῥύου με, κἀκφύλασσε· μηδέ μου κάρα
Τὸ δυσπρόσωπον εἰσορῶν ἀτιμάσῃς.
Ἥκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβής τε, καὶ φέρων
Ὄνησιν ἀστοῖς τοῖσδ'· ὅταν δὲ κύριος
Παρῇ τις ὑμῶν, ὅστις ἐστὶν ἡγεμὼν,
Τότ' εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσῃ· τὰ δὲ
Μεταξὺ τούτου, μηδαμῶς γίνου κακός.
Χο. Ταρβεῖν μὲν, ὦ γεραιὲ, τἀνθυμήματα

292. ὅταν δὲ] ὅταν ὁ Ald.

295. γίνου] γίγνου Br. quam scripturam ubique exhibet.

Neque, deos venerantes, ipsos postea deos nihili habeatis. Geminum est, quoad phrasin, ἐν οὐδενὸς μερίδι ἐποιήσαντο, Pausan. p. 867. nec multo diversum τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος ποιούμενοι, Philoct. 504. Μηδαμῶν quæ vox Herodotea est, ob propinquitatem scripturæ malui præ usitatiori μηδένων. Tragicis autem poetis μηδένες et οὐδένες sunt οἱ μηδενὸς ἄξιοι: vid. Aj. 1133. Eurip. Iph. Aul. 371. Androm. 701.

286. κάλυπτε, *ignominia affice.* Pind. Olymp. vii. epod. ult. μὴ κρύπτε κοινὸν σπέρμα. Pyth. 4. stroph. 7. αἰδῶ καλύψαι. Aristides: οὗτοι φύσει καὶ δυνάμει διενεγκόντες τοὺς πρὸ αὐτῶν ἀπέκρυψαν, tom. ii. p. 3.

288. ἐχέγγυον. Conjungo cum ἔλαβες· ὥσπερ ἔλαβες ἐχέγγυον, *quemadmodum invenisti me tutum,* præsidio sc. Eumenidum. Nescio interea annon melius conveniret ἐπέγγυον, *quemadmodum me fide tua data accepisti.*

293. Interpungo post ἐστὶν, ut κύριος cum ἡγεμὼν connectatur.

Πολλή γ' ἀνάγκη τἀπὸ σᾶ· λόγοισι γὰρ
Οὐκ ὠνόμασαι βραχέσι· τὰς δὲ τῆσδε γῆς
Ἄνακτας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι.
Οι. Καὶ πᾶ 'θ' ὁ κραίνων τῆσδε τ' χώρας, ξένοι;
Χο. Πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν,
Ὃς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμψεν, οἴχεται στελῶν.
Οι. Ἦ καὶ δοκεῖτε τὸ τυφλὸ τιν' ἐντροπὴν
Ἥ φροντίδ' ἕξειν, κἀπόνως ἐλθεῖν πέλας;
Χο. Καὶ κάρθ', ὅταν περ τἄνομ' αἴσθηται τὸ σόν.
Οι. Τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τἄπος ἀγγελῶν;
Χο. Μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη
Φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκεῖνος αἰῶν,
(Θάρσει) παρέσται· πολὺ γάρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν
Ὄνομα δήκει πάντας, ὥστε κἠ βραδὺς
Εὖδει, κλύων σᾶ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.
Οι. Ἀλλ' εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὑτᾶ πόλει,
Ἐμοί τε· τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος;
Αν. Ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ;
Οι. Τί δ' ἐστί, τέκνον Ἀντιγόνη;
Αν. Γυναῖχ' ὁρῶ

297. πολλή γ'] πολλή τ' Ald. πολλή 's' Br. ex Suida.
302. ἵπιμψεν] ἵπιμπεν Ald.
304. κἀπόνως] ἀπόνως τ' Ald.
311. εὕδει] ἕρπει Br.
312. τῇ θ' αὑτᾶ] τῇ τ' αὐτᾶ Turneb.

298. ὠνόμασαι, *enunciatur*. Vide ad Eurip. Iph. Aul. 1068.

304. κἀπόνως. Malim; κἀόκνως, i. e. καὶ ἀόκνως, nisi forte ἀπόνως idem valeat.

307. μακρά. Ad v. 15. docui legendum esse μικρά.

314. ποῖ φρενῶν ἔλθω; *quid putem?*

Στείχεσαν ἡμῶν ἄσσον, Αἰτναίας ἐπὶ
Πώλας βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἠλιοστερὴς
Κιωὴ πέσσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει.
Τί φῶ;
Ἆρ' ἐσίν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ;
Καὶ φημὶ κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ,
Τάλαινα.
Οὐκ ἔστιν ἄλλη· φαιδρὰ γᾶν ἀπ' ὀμμάτων
Σαίνει με προσείχεσα· σημαίνει δ' ὅτι
Μόνης τόδ' ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα.
Οι. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ;

317. ἡμῶν ἄσσον] ἄσσον ἡμῶν Turneb. 325. σαίνει] σημαίνει Ald.
321. γνώμη] γνώμῃ Turneb.

317. ἡμῶν ἄσσον. Ita ed. Ald. Male Turneb. et Steph. ἄσσον ἡμῶν, quod metrum perfumdat.

Ibid. Αἰτναίας. Interpretandum; *grandis*, ut bene grammatici veteres. Unde enim Antigonæ tanta equorum ſcientia, ut equum illum Siculum fuiſſe ſtatim intelligeret? Neque prorſus inepte magnitudo equi commemoratur, quæ puellæ nihil tale ſperanti terroris aliquid cum admiratione conjunctum incutere omnino debuit.

321. ἢ γνώμη. Ita ed. Ald. probante Heathio. Ed. Steph. γνώμῃ cum iota ſubſcripto. Mihi neutrum ſatisfacit. Si πλανᾶν, *vagari, errare*, idem ſc. quod πλανᾶσθαι ſignificaret, ut amat certe Sophocles, aliis inuſitata, verba activa; vid. ad v. 132: hoc, inquam, ſi certo exemplo conſtaret, ecquis non protinus legeret, ἡ γνώμη πλανᾷ, *mens mihi vacillat*, vel *titubat?* Nec tamen ſpernendum putem ἢ γνώμην—πλανᾷ, *profecto mihi mentem huc illuc æſtuare facit.*

326. δῆλον. An adverbialiter accipiendum? σημαίνει δῆλον, *clare, manifeſto indicat.* Alioqui ſententiam turbare videtur.

Αν. Παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὁρᾷν
Ὄμαιμον· αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεσιν μαθεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ισ. Ὦ διοτὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ
Ἥδιστα προσφωνήμαθ', ὡς ὑμᾶς μόλις
Εὑρᾶσα λύπῃ δεύτερον μόλις βλέπω.
Οι. Ὦ τέκνον, ἥκεις;
Ισ. Ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾷν.
Οι. Ὦ σπέρμ' ὄμαιμον.
Ισ. Ὦ δυσάθλιαι τροφαί.
Οι. Τέκνον, πέφηνας;
Ισ. Οὐκ ἄνευ μόχθου γέ μοι.
Οι. Πρόσψαυσον, ὦ παῖ.
Ισ. Θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ.
Οι. Ἡ τῆσδε καὶμοῦ;
Ισ. Δυσμόρου δ' ἐμοῦ τρίτης.

341. Ἡ τῆσδε] ὦ τῆσδε Br. ex Marklandi emendatione. 342. δ' ἐμοῦ] δ' ἐμῆς Ald. Turneb. τ' ἐμοῦ Br.

342. ἐμοῦ τρίτης. Regitur a θιγγάνω, si Scholiastæ fides. Sed merito Marklandus (in Appendice ad Eurip. Supp.) sententiam, quæ inde efficitur, perabsurdam judicat. Ipse emendandum censet:

Οι. Ὦ τῆσδε καὶμοῦ.——

O hancce et me! Mihi hoc subfrigidum videtur, ut suspicer potius turbatum esse versuum ordinem, quem sic restituo:

Ισ. Ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾷν.
Οι. Τέκνον, πέφηνας; Ισ. Οὐκ ἄνευ μόχθου γέ μοι.
Οι. Πρόσψαυσον, ὦ παῖ. Ισ. Θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ.
Οι. Ὦ σπέρμ' ὄμαιμον. Ισ. Ὦ δυσάθλιαι τροφαί.
Οι. Ἡ τῆσδε καὶμοῦ; Ισ. Δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης.

Οι. Τέκνον, τί δ' ἦλθες;
Ισ. Σῆ, πάτερ, προμηθίᾳ.
Οι. Πότερα πόθοισι; 345
Ισ. Καὶ λόγων αὐτάγγελος,
Ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ.
Οι. Οἱ δ' αὐθόμαιμοι, ποῖ νεανίαι πονεῖν;
Ισ. Εἰσ' ἔπερ εἰσὶ· δεινὰ δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν.
Οι. Ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις 350
Φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίᾳ τροφάς.
Ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας
Θακοῦσιν ἱστουργοῦντες· αἱ δὲ σύννομοι
Τὰ ἔξω βίᾳ τροφεῖα πορσύνασ' ἀεί.

346. λόγων] λόγοις τ' Ald. λόγοις Turn. 349. δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν] τἀκτίνοις ταυῦν Br. e codd. B. T.
348. αὐθόμαιμοι] αὖθ' ὅμαιμοι Turn.
Ibid. ποῖ] ποῦ Br.

Poſtquam Iſmene, utrumque amplectens, διγλάω δυοῖν dixiſſet, commodiſſime ſequi videtur σπέρμ' ὅμαιμον, ab Œdipo pariter de reliquis duobus dictum.

Δυσάθλιαι τροφαί, *infelix vivendi ratio.* Confer ad Aj. 499.

345. πόθοισι, *propter videndi mei deſiderium.*

346. λόγων. Poſtulare hoc videbatur conſtructio, a Turnebianæ margine ſuppeditatum. Vulgo, λόγοις.

348. Diſtinguo:

Οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῖ, νεανίαι πονεῖν.

Ubi autem fratres tui, ſtrenui illi et gnavi ad laborandum? Ironice hoc dictum eſſe, quis non ſtatim intellexerit? De filiabus contra vere et ex animo Œdipus, v. 1433.

Αἴδ' ἄνδρες, ἢ γυναῖκες, εἰς τὸ ξυμπονεῖν.

350. τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις. Vide, præter Scholiaſten et Nymphodorum ab eo citatum, Herodot. ii. cap. 35.

Σφῶν δ', ὦ τέκν', ὃς μὲν εἰκὸς ὧδ' πονεῖν τάδε,
Κατ' οἶκον οἰκεῖσθαι ὥσπερ παρθένοι·
Σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τἀμὰ δυσήνια κακὰ
Ὑπερπονεῖτον· ἡ μὲν, ἐξότου νέας
Τροφῆς ἔληξε, κἀ κατίσχυσεν δέμας,
Αἰεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη,
Γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
Ὕλην ἄπιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη,
Πολλοῖσι δ' ὄμβροις ἠλίῳ τε καύμασι
Μοχθοῦσα τλήμων, δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς
Οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.
Σὺ δ', ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκνῃ πατρὶ
Μαντεῖ' ἄγουσα πάντα Καδμείων λάθρα,
Ἃ τῷδ' ἐχρήσθη σώματος· φύλαξ δέ μοι
Πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην.
Νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὶ
Φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν σκόλος;
Ἧκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
Ἔξοιδα· μὴ ἔχει δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι.

Ισ. Ἐγὼ τὰ μὲν παθήματ' ἆ πάτερ, πάτερ,
Ζητοῦσα τὴν σὴν, ὦ κατοικοίης, τροφὴν,
Παρεῖσ' ἐάσω· (δὶς γὰρ οὐ βέλομαι
Πονοῦσά τ' ἀλγεῖν, καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν)
Ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ
Νῦν ἐστι, πᾶσα σημανοῦσ' ἐλήλυθα.

355. σφῷν—εἰκὸς ἦν] σφῶιν—εἰκὸς Ald. 375. καἰοικοίης, τροφὴν] καἰοικοίης τροφὴν Ald. κατοικοίη, τροφὴν Br. κατοικοίη τροφὴν Turn.

371. τόλος, *missio, legatio*: vid. supra, v. 302.

Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις, Κρέοντί τε
Θρόνους ἐᾶσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν·
Λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθορὰν,
Οἵα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον.
Νῦν δ' ἐκ θεῶν τοῦ κἀξ ἀλιτηροῦ φρενὸς,
Εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακὴ,
Ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.
Χ' ᾧ μὲν νεάζων, καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς,
Τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην θρόνων
Ἀποστερίσκει, κἀξελήλακεν πάτρας.
Ὁ δ', (ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύνων λόγος)
Τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγὰς, προσλαμβάνει
Κῆδός τε καινὸν καὶ ξυναπιστὰς φίλους,
Ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον
Τιμῇ καθέξων, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.
Ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὦ πάτερ, λόγων,

380. ἔρις] ἔρως Br. ex Tyrwhitti emendatione.
384. ἀλιτηροῦ] ἀλιτηρίου Turneb. Br.
388. Πολυνείκην θρόνων] Πολυνείκη θρόνον Ald.
390. πληθύνων] πληθύων Ald. Br.
393. ἢ—Καδμείων] δὴ—Καδμεῖον Br.
394. καθέξων] καθέξον Br. e cod. A.
Ibid. ἢ πρὸς] καὶ πρὸς Br.

380. ἔρις. Annon præstiterit ἔρως, *votum, cupido?* ut infra, v. 449. Creonti enim regnum permittentes, de quo contenderent, nihil erat.

391. τὸ κοῖλον Ἄργος. Strabo de regione Argolica: τῆς τε χώρας κοίλης οὔσης, καὶ ποταμοῖς διαῤῥεομένης, p. 370. C. In universum τόπος κοῖλος est locus montium ambitu cinctus, qui speciem excavati habet. Idem: κοῖλος δ' ἐστὶν ὁ τόπος, ἔχει δ' ὅμως ἐρυμνὴν ἄκραν, p. 239. C. ἡ δὲ χώρα οὐδεινὴ διὰ τὴν κοιλότητα τῶν πεδίων, p. 284. C. Euripides apud eundem, p. 366. C. κοίλη γὰρ, ὄρεσι περίδρομος—.

394. πρὸς οὐρανόν. Usitata hyperbole. Vide Theocrit. Idyll. v. 144. Nonnus x. 344. ἥπτετο Βάκχος Ὀλύμπου.

Ἀλλ' ἔργα δεινά· τὰς δὲ σὰς ὅποι θεοὶ
Πόνους κατοικιοῦσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν.
Οι. Ἦδη γὰρ ἔχες ἐλπίδ' ὡς ἐμοῦ θεὰς
Ὥραν τιν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε;
Ισ. Ἔγωγε, τοῖς νῦν γ', ὦ πάτερ, μαντεύμασι.
Οι. Ποίοισι τούτοις; τί δὲ τεθέσπικται, τέκνον;
Ισ. Σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ
Θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ', εὐσοίας χάριν.
Οι. Τίς δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;
Ισ. Ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.
Οι. Ὅτ' ἐκτὸς εἰμὶ, τηνικαῦτ' ἄρ' εἰμὶ ἀνήρ;
Ισ. Νῦν γὰρ θεοί σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν.
Οι. Γέροντα δ' ὀρθοῦν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσοι.
Ισ. Καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τούτων χάριν
Ἥξοντα βαιὰ κἀχὶ μυρίᾳ χρόνῳ.
Οι. Ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἑρμήνευέ μοι.
Ισ. Ὡς σ' ἄγχι γῆς σήσωσι Καδμείας, ὅπως
Κρατῶσι μέν σου, γῆς δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὅρων.
Οι. Ἡ δ' ὠφέλησις τίς θύραισι κειμένου;
Ισ. Κείνοις ὁ τύμβος δυσχόλων ὁ σὸς βαρύς.
Οι. Κἄνευ θεοῦ, τίς τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι;

403. εὐσοίας] εὐνοίας Ald. Turneb.
408. πίσοι] πίσῃ Ald. Br.
416. Interrogationis notam in fine verſus delet Br. et ſupra, 406.

403. εὐσοίας. Ita optime Suidas, v. εὔσοια. Commemorat, ut variam lectionem, et ex Amphitryone Sophoclis confirmat Scholiaſtes. Heſychius: εὔσοια, εὐθηνία, σωτηρία. Vid. et Theocrit. xxiv. 8.

410. βαιᾷ—χρόνῳ. Subaudi διά: vid. L. Boſ. in Ellipſ. et infra, v. 857. Herodotus, iii. 124. ταῦτα ὀλίγου χρόνου ἔσῃ τελεύμενα. Eurip. Oreſt. 1217. ὄψει τίνος χρόνῳ;

Ισ. Τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας
Χώρας θέλουσι· μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατῇς.
Οι. Ἦ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει;
Ισ. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷ τοὔμφυλον αἷμά σ', ὦ πάτερ.
Οι. Οὐκ ἆρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε.
Ισ. Ἔσται ποτ' ἆρα τοῦτο Καδμείοις βάρος.
Οι. Ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, συναλλαγῆς;
Ισ. Τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις.
Οι. Ἃ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις, τέκνον;
Ισ. Ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας.
Οι. Καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ;
Ισ. Ὥς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον.
Οι. Παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;
Ισ. Ἄμφω γ' ὁμοίως, κἀξεπίστασθον καλῶς.
Οι. Κἆθ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες, πάρος
Τοῦ 'μοῦ πόθου πρὄθεντο τὴν τυραννίδα;
Ισ. Ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ' ἐγώ· φέρω δ' ὅμως.
Οι. Ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην
Ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος
Αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
Ἧς νῦν ἔχονται, κἀπαναιροῦνται δόρυ·
Ὡς οὔτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει,
Μείνειεν, οὔτ' ἂν οὐξεληλυθὼς πόλιν
Ἔλθοι ποτ' αὖθις· οἵγε τὸν φύσαντ' ἐμὲ

418. κρατῇς] κρατοῖς Br.
421. γὲ post ἐμοῦ deest Ald.
Ibid. κρατήσωσιν] κρατήσουσιν Br.
424. στῶσιν] στῶσι Ald.
427. ἡμῖν] ὑμῖν F. 1. 2.
430. ἄμφω γ'] ἄμφω θ' Ald.
434. θεοί σφι] θεοί σφε Turneb.
439. πόλιν] πάλιν F. 2.

423. συναλλαγῆς. Conf. Œd. Tyr. 34.

Οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον
Οὐκ ἔσχον, οὐδ' ἤμυναν· ἀλλ' ἀνάστατος
Αὐτοῖν ἐπέμφθην, κἀξεκηρύχθην φυγάς.
Εἴποις ἂν ὡς θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε
Πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνεσεν.
Οὐ δῆτ', ἐπεί τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν
Ὁπηνίκ' ἔζει θυμὸς, ἥδιστον δέ μοι
Τὸ κατθανεῖν ἦν, καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις,
Οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν·
Χρόνῳ δ' ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων,
Κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
Μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων,
Τὸ τηνίκ' ἤδη τοῦτο μὲν πόλις βίᾳ
Ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δ' ἐπωφελεῖν
Οἱ τοῦ πατρὸς τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾷν

442. ἤμυναν] ἤμυνον Ald. 447. ἔζει] ἔζη Ald.
445. κατήνεσεν] κατήνυσεν Ald. Turneb. 453. τὸ τηνίκ'] τοτηνίκ' Ald. Turn. Br.

442. οὐκ ἔσχον, *non prohibebant.*

445. κατήνεσεν, *concessit, annuit.* Vid. infra, v. 1704. et 1708. Vulgo, κατήνυσεν, sed ut alterum tamen agnoscant MSS.

450. πέπων. Hesychius: πέπων, ἔκλυτος, ἀσθένης. Vid. Trachin. 741. Eurip. Heraclid. 160. *Mollis* sonare videtur Æschyl. Agam. 1374. Eumen. 66. *Suavis*, in versu Æschyli apud Athenæum, p. 51. C. Ὀργὴν πεπάναι, Aristoph. Vesp. 644.

453. τὸ τηνίκ'. Sic scribendum ut articulus abundet; quemadmodum fit in τὸ δεῦρο, τὸ πάλιν.

454. χρόνιον. Hesychius: χρόνιον, ἀρχαῖον, ἢ μετὰ πολὺν χρόνον. Utraque interpretatio cum huic loco convenire possit, glossam hinc desumptam esse, non injuria suspiceris.

455. οἱ τοῦ πατρός. Lego; οἴτου βάρος, *onus calamitatis:* ἐπωφελεῖν

Οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἔπους μικροῦ χάριν
Φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἐγώ.
Κἀκ ταῖνδε δ' οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις
Δίδωσιν αὐτῶν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου,
Καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένους ἐπάρκεσιν·
Τὼ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἱλέσθην θρόνους
Καὶ σκῆπτρα κραίνειν, καὶ τυραννεύειν χθονός.
Ἀλλ' οὔτι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου,
Οὔτέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
Ὄνησις ἥξει· τοῦτ' ἐγῷδα, τῆσδέ γε
Μαντεῖ' ἀκούων, συννοῶν τά τ' ἐξ ἐμοῦ
Παλαίφαθ', ἅ μοι Φοῖβος ἤνυσέν ποτε.
Πρὸς ταῦτα, καὶ Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ
Μαστῆρα, κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
Ἐὰν γὰρ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, θέλητέ μου
Σὺν ταῖσι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς
Ἀλκὴν ποιεῖσθαι, τῇδε μὲν πόλει μέγαν
Σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους.
Χο. Ἐπάξιος μὲν Οἰδίπους κατοικτίσαι
Αὐτός τε, παῖδές θ' αἵδ'· ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς

456. μικροῦ] σμικροῦ Br.
458. κἀκ] ἐκ Ald. Br.
459. αὐτῶν] αὐταῖν Ald. Br.
465. τῆσδέ γε] τῆσδέ τε Br. e codd. B. T.
467. ἅ μοι] ἀ'μοὶ Br.
471. ταῖσι] ταῖσδε Br.
472. τῇδε μὲν] τῇδε τῇ Ald. Br.

οἴτου βάρος, *juvare onus calamitatis* est, *solari, minuere, mitigare.* Vid. ad Œd. Tyr. 503. et Philoct. 892.

460. γένους ἐπάρκεσιν, *omne id præsidium quod quisque a consanguineis suis consequi solet.*

467. ἤνυσεν, *non cecinit tantum, sed eventu comprobata dedit.* Vid. Antig. 1192.

471. ταῖσι. Omnino legendum cum Cantero ταῖσδε.

Σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
Παραινέσας σοι βέλτιστα τὰ ξύμφορα.
Οι. Ὦ φίλτατ', ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι πρόσφορα.
Χο. Θὲς νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς
Τὸ πρῶτον ἦκες καὶ κατέσκηψας πέδον. 480
Οι. Τρόποισι ποίοις; ὦ ξένοι, διδάσκετε.
Χο. Πρῶτον μὲν, ἱερὰς ἐξ ἀειρύτας χοὰς
Κρήνης ἐνέγκας, δι' ὁσίων χειρῶν θίγων.
Οι. Ὅπαν δὲ τᾶτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω;
Χο. Κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὐχειρος τέχνη, 485
Ὧν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.
Οι. Θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν; ἢ ποίῳ τρόπῳ;
Χο. Οἷς νεαρᾶς νεοτόκῳ μαλλῷ λαβών.
Οι. Εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελοῦντήσαί με χρή;
Χο. Χοὰς χέασαν ἑπτὰ πρὸς πρώτην ἕω. 490

477. ξύμφορα] σύμφορα Ald. Br.
482. ἀειρύτα] ἀειρύτα Br.
488. νεοτόκῳ] νεοτόκῳ Ald. οἰοπόκῳ Turneb.
Ibid. λαβὰν] βαλὰν Ald. Br.

480. καθέρπυσας. Non ſpernendum καθάρσιον quod præbet Scholiaſtes. Conf. Eurip. Heraclid. 227. Citantur v. 482, 3, 4, 5. a Scholiaſta Ariſtophanis ad Acharn. v. 960. ubi legit λάβῃς, v. 484.

487. κρόκαισιν, *filis laneis.*

488. νεαρᾶς. Marklando penultimam hujus vocis (ad Eurip. Hippol. 1359.) producenti non aſſentiuntur viri docti. Legendum forte νεωρῆς. Vide Electr. 907. hujus fab. 763. Eurip. in fragm. Theſei iv. Philetas νεαρὰς πῆμα, apud Stobæum, ſerm. cii.

Ibid. νεοτόκῳ. Conjectura eſt Canteri feliciſſima quidem ea et certiſſima. Ed. Ald. νεοτόκῳ. Ed. H. Steph. οἰοπόκῳ.

490. πρὸς πρώτην ἕω. Ovidius, Faſtor. lib. iv. 775.

—— *hæc tu converſus ad ortus*
Dic ter.

Οι. Ἦ τοῖσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τόδε;
Χο. Τρισσάς γε πηγὰς, τὸν τελευταῖον δ' ὅλον.
Οι. Τὰ τόνδε σωλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε.
Χο. Ὕδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.
Οι. Ὅταν δὲ τέφων γῆ μελάμφυλλος τύχῃ; 495
Χο. Τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
Τιθεὶς ἐλαίας, τάσδ' ἐπεύχεσθ' λιτάς.
Οι. Τούτων ἀκέσαι βέλομαι· μέγιστα γάρ.
Χο. Ὡς σφας καλέμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
Στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτιν σωτήριον, 500
Αἰτᾷ σύ γ' αὐτὸς, κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
Ἄπυστα φωνῶν, μηδὲ μηκύνων βοήν.
Ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος· καὶ ταῦτά σοι
Δράσαντι θαῤῥῶν ἂν παραιμίμνην ἐγώ·
Ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἄν, ὦ ξέν', ἀμφὶ σοί. 505
Οι. Ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προχώρων ξένων;

491. τόδε] τάδε Ald. Br.
492. τρισσάς γε] τρισσάς τε Ald.
496. τρὶς] τρεῖς Ald. Turneb.
504. θαῤῥῶν] θαρσῶν Br. e cod. B.
Ibid. παραιμίμην] παραιμίην Br.

Taurus, apud Senec. Œdip. 338. *primos ad ortus positus*. Valerius Flacc. iii. 437.

Phœbi surgentis ad orbem
Ferre manus.

Vide et Clem. Alex. p. 856, 7. D. Heinsii Crepund. Sil. p. 470. ed. Plantin.

494. μηδὲ προσφέρειν μέθυ. Confer Æschyl. Eumen. 107.

500. σωτήριον. Passive accipiendum ut λυτήριον, Trachin. 563. ubi plura.

503. ἄστροφος. Conf. Æschyl. Choeph. 97. Virg. Eclog. viii. 102.

Fer cineres——
Transque caput jace: ne respexeris.

Ισ. Ἠκούσαμέν τε, χ' ᾧ, τι δεῖ πρόσταξε δρᾷν.
Οι. Ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά· λείπομαι γὰρ ἐν
Τῷ μὴ δύνασθαι, μήθ' ὁρᾷν, δυοῖν κακοῖν.
Σφῷν δ' ἡτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
Ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν
Ψυχὴν τάδ' ἐκτείνουσαν, ἢν εὔνους παρῇ.
Ἀλλ' ἐν τάχει τὶ πράσσετον· μόνον δέ με
Μὴ λείπετ'· οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας
Ἔρημον ἕρπειν, οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ.
Ισ. Ἀλλ' εἶμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
Χρῆ ἔσαι μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.
Χο. Τοῦ 'κεῖθεν ἄλσους, ὦ ξένη, τοῦδ'· ἢν δέ του
Σπάνιν τίν' ἴσχῃς, ἔστ' ἔποικος ὃς φράσει.
Ισ. Χωροῖμ' ἂν εἰς τόδ', Ἀντιγόνη· σὺ δ' ἐνθάδε
Φύλασσε πατέρα τόνδε· " τοῖς τεκοῦσι γὰρ
" Οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν.

510. σφῷν] σφῶϊν Ald. ita ſemper.
512. ἐκτείνουσαν] ἐκτίνουσαν Br. ex Canteri emendatione.
515. ὑφηγητοῦ γ'] ὑφηγητοῦ δ' Ald.
517. χρῆ ἔσαι μ' ἐφευρεῖν] τὰ χρεῖ' ἐφεύρω Br.
519. ἴσχῃς] ἴσχεις Ald.
520. εἰς] ἐς Br.

512. ἐκτείνουσαν. Omnino legendum cum Cantero (Nov. Lect. v. 25.) ἐκτίνουσαν.

517. χρῆ ἔσαι μ' ἐφευρεῖν. Reponit Canterus χρεί' ἔστι. Sed, ut nullus de anapæſto in ſecunda ſede ſcrupulus naſcatur, vereor ut ſatis poeticum ſit τόπον, ἵνα χρῆ μ' ἐφευρεῖν. Tentabam :

Χρῆ στάγμ' ἐπιῤῥεῖν τοῦτο——.

Ἐπιῤῥεῖν pro ἐπιχεῖν. Vide ad Eurip. Hecub. 528. Στάγμα, *libatio :* vide Æſchyl. Perſ. 614. Anthol. p. 447. Vel :

Χρῆ στάγμ' ἀφιερῶν τοῦτο——.

Inſcriptio apud Schol. Pindari in Olymp. iii. epod. 2. Ταϋγέτα ταύτην ἀφιεροῖ Ἀρτέμιδι.

ΧΟΡΟΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χο. Δεινὸν μὲν, τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν,
Ὦ ξεῖν', ἐπεγείρειν,
Ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι—
Οι. Τί τοῦτο;
Χο. Τὰς δειλαίας ἀπόρους φανείσας
Ἀλγηδόνος, ἃ ξυνέστας.
Οι. Μὴ, πρὸς ξενίας, ἀνοίξῃς,
Τὰς σὰς· πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῆ.
Χο. Τό τοι πολὺ κἀμὲ μηδαμᾶ λῆγον
Χρήζω, ξέν', ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι.
Οι. Ἰώ μοι.
Χο. Στέρξον, ἱκετεύω.
Οι. Φεῦ, φεῦ.
Χο. Πείθου· κἀγὼ γὰρ ὅσον σὺ προχρήζεις.
Οι. Ἤνεγκον κακότητ', ὦ ξένοι, ἤνεγκον, ἄκων μὲν, θεὸς ἴσως·
Τέτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν.
Χο. Ἀλλ' ἐς τί;
Οι. Κακᾷ μὲν εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδρις

531. μηδαμᾶ] μηδαμὰ Br. 541. μὲν εὐνᾷ—ἴδρις] μ' ἐν εὐνᾷ—ἴδριν Br.
537. κακότητ'] κακόπατ' Ald. Br.

528. ἀλγηδόνος. Subaudi περὶ, ut ſupra, v. 368.

540. ἐς τί. Supple ex præcedentibus: ἐς τί ἤνεγκας κακότητα; *qua in re ſceleris piaculum ſuſtinuiſti?*

541. ἴδρις. Malim ἴδριν. Sic infra οὐκ εἰδότ' ἐκ εἰδυῖα, v. 1038.

Γάμων ἐνέδησεν ἄτα.
Χο. Ἦ μητρόθεν, ὡς ἀκούω,
Δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω;
Οι. Ὤ μοι, θάνατος μὲν τάδ' ἀκοῦσαι, 545
Ὦ ξεῖν', αὗται δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ—
Χο. Πῶς φής;
Οι. Παῖδες, δύο δ' ἄται,
Χο. Ὦ Ζεῦ.
Οι. Ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος. 550
Χο. Αὐτὰρ εἰσὶν ἀπόγονοί τε καὶ
Κοιναί γε πατρὸς ἀδελφαί.
Οι. Ἰώ.
Χο. Ἰὼ δῆτα.
Οι. Μυρίων ὄπισθ' ἀραὶ κακῶν. 555
Χο. Ἔπαθες;
Οι. Ἔπαθον ἄλας' ἔχειν.
Χο. Ἔρεξας;
Οι. Οὐκ ἔρεξα.
Χο. Τί γάρ; 560
Οι. Ἐδεξάμην δῶρον,
Ὃ μήποτ' ἐγὼ ξυλακάρδιος
Ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι.

544. ἐπλήσω] ἔπλησας Br. e cod. B.
546. ὦ ξεῖν'] ὦ ξέν' Br.
548. ἄται] ἄτα F. 2. Br.
551. αὐτὰρ εἰσὶν] σαί τ' ἄρ' εἶσ' Ald. Br.
552. ἀδελφαὶ] ἀδελφεαί; Ald. et Br. ſed ſine interrogationis nota.
554, 5, 6. Ἰὼ—ἔπαθες. Choro hæc tribuit Br.
555. ἐπισροφαὶ] ἐπισροφὰς Br.

555. ἐπισροφαὶ κακῶν, *vortices malorum.*

563. ἐπωφέλησα, *debui.* Nuſpiam tamen alibi hac poteſtate inveni.

Χο. Δύςανε, τί γάρ; ἔθȣ φόνον;
Οι. Τί τȣ̃το; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;
Χο. Πατρός;
Οι. Παπαῖ· δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον.
Χο. Ἔκανες;
Οι. Ἔκανον· ἔχει δέ μοι—
Χο. Τί τȣ̃το;
Οι. Πρὸς δίκας τί.
Χο. Τί γάρ;
Οι. Ἐγὼ φράσω.
Καὶ γὰρ ἄλλȣς ἐφόνευσα κἀπώλεσα,
Νόμῳ δὲ καθαρὸς, ἄϊδρις εἰς τόδ' ἦλθον.

Ἴαμβοι.

Χο. Καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμὶν Αἰγέως γόνος
Θησεὺς κατ' ὀμφὴν σὴν ἀποςαλεὶς πάρα.

ΘΗΣΕΥΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Θη. Πολλῶν ἀκȣ́ων ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ
Τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς,
Ἔγνωκά σ', ὦ παῖ Λαΐȣ, τανῦν θ' ὁδοῖς
Ἐν ταῖσδ' ἀκȣ́ων, μᾶλλον ἐξεπίςαμαι.
Σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύςηνον κάρα
Δηλȣ̃τον ἡμῖν ὄνθ' ὃς εἶ, καί σ' οἰκτίσας
Θέλω σ' ἐρέσθαι, δύσμορ' Οἰδίπȣ, τίνα

574. ἄλλȣς] ἀγνὼς Br. ex Tyrwhitti emendatione.
Ibid. κἀπώλεσα] καὶ ἀπώλεσα Ald.
577. ἀποςαλεὶς] ἀπεςάλη Ald.
579. διαφθορὰς] διαςροφὰς Br.
584. σ' ἐρέσθαι] τὶ ἔρεσθαι Ald.

Πόλεως ἐπέςης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων,
Αὐτός τε χ' ἡ σὴ δύσμορος παραςάτις.
Δίδασκε· δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις
Λέξας, ὁποίας ἐξαφιςαίμην ἐγώ.
Ὡς οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
Ὥσπερ σὺ, χ' ὥςτις πλεῖς' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
Ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷ 'μῷ κάρᾳ.
Ὥςε ξένον γὰρ οὐδὲν ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν,
Ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν σ'· ἐπεὶ
Ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν, χ' ὥτι τῆς ἐς αὔριον
Οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεςιν ἡμέρας.
Οι. Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
Παρῆκεν, ὥςε βραχέ' ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι.
Σὺ γάρ μ' ὅς εἰμι, κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγὼς,
Καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, εἰρηκὼς κυρεῖς.
Ὥς' ἐςί μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν
Εἰπεῖν ἃ χρῄζω, χ' ᾧ λόγος διοίχεται.
Θη. Τοῦτ' αὐτό νυν δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω.

592. γὰρ] γ' ἂν Br.
Ibid. οὐδὲν] οὐδέν' Ald. Turneb. Br.
593. μὴ οὐ] μ' οὐ F. 2.
Ibid. συνεκσώζειν σ'] συνεκσώζειν Ald. Br.
597. βραχέ' ἐμοὶ] βραχέα μοι Br.
598. κἀφ' ὅτου] κἀπό τοῦ Ald. κἀξ ὅτου Br.
601. διοίχεται] διέρχεται Turneb. Br.

589. οἶδα. Malim: οἶσθα, *nosti ipse, me apud exteros vixisse, hospitem, pariter ac tu nunc es.*

592. οὐδὲν, *nihil.* Ita legendum ut regatur ab ὑπεκτραποίμην· ὑπεκτραποίμην οὐδὲν, ὥςε μὴ οὐ συνεκσώζειν.

593. σ'. Omnino legendum σφ', i. e. σφὲ, cum Scaligero et Vossio.

601. διοίχεται. Ita bene ed. Ald. Vide Eurip. Supp. 532. Latine verterim: *et sermo absolvitur.* Ed. Steph. διέρχεται.

Οι. Δώσων ἱκάνω τὐμὸν ἄθλιον δέμας
Σοὶ δῶρον, ὐ πουδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ
Κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον' ἢ μορφὴ καλή.
Θη. Ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων;
Οι. Χρόνῳ μάθοις ἂν, ὐχὶ τῷ παρόντι που.
Θη. Ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;
Οι. Ὅταν θάνω 'γὼ, καὶ σύ μου ταφεὺς γένῃ.
Θη. Τὰ λοίσθι' αἰτῇ τοῦ βίου· τὰ δ' ἐν μέσῳ,
Ἢ λῆστιν ἴσχεις, ἢ δι' ὐδενὸς ποιῇ.
Οι. Ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται.
Θη. Ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδέ μ' ἐξαιτῇ χάριν.
Οι. Ὅρα γε μήν· ὐ σμικρός ἐς' ἀγὼν ὅδε.
Θη. Πότερα δὲ τῶν σῶν ἐκγόνων, ἢ 'μοῦ λέγεις;
Οι. Κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με.
Θη. Ἀλλ' εἰ θέλοιεν, ὐδέ σοι φεύγειν καλόν.
Οι. Ἀλλ' ὐδ' ὅτ' αὐτὸς ἤθελον παρίεσαν.
Θη. Ὦ μῶρε· θυμὸς δ' ἐν κακοῖς ὐ ξύμφορον.
Οι. Ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει· τανῦν δ' ἔα.
Θη. Δίδασκ'· ἄνευ γνώμης γὰρ ὔ με χρὴ λέγειν.
Οι. Πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.

611. λῆστιν] λῆσιν Turneb.
614. ἔς'] ὐκ Ald. Br. ἔς' γὰρ * Turn. οὖν F. 2.
615. δὲ] τὰ Ald. Br.
617. θέλοιεν] θέλοντ' ἂν γ' Ald. θέλοιέν γ' Br.
619. θυμὸς δ'] θυμὸς Br. ex Stobæo.

605. μορφὴ καλή. An legendum μορφὴ κακή? *Emolumenta quæ inde consequeris plus boni habent quam forma turpitudinis.*

608. προσφορὰ, *utilitas tua.*

612. *In hoc enim uno,* i. e. si meam sepulturam curaveris, *reliqua illa continentur.*

613. ἐν βραχεῖ—χάριν, *parvum munus.*

Θη. Ἦ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γῆσθ' ἐρεῖς;
Οι. Οὐ δῆτ'· ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ.
Θη. Τί δ' τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς;
Οι. Οὕτως ἔχει μοι· γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην
Πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔστιν δέ μοι
Πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὡς πατροκτόνῳ.
Θη. Πῶς δῆτά σ' ἂν σπεμψαίαθ', ὥς οἰκεῖν δίχα;
Οι. Τὸ θεῖον αὐτὰς ἐξαναγκάζει σόμα.
Θη. Ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρησηρίων;
Οι. Ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί.
Θη. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν πρὸς σὲ κἀκείνων σπικρά;
Οι. Ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, "μόνοις ἀ γίνεται
"Θεοῖς τὸ γῆρας, οὐδὲ κατθανεῖν ποτέ·
"Τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος.
"Φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος·
"Θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία.
"Καὶ πνεῦμα ταὐτὸν ἔστ' ἔστ' ἐν ἀνδράσι
"Φίλοις βέβηκεν, ἅτε πρὸς πόλιν πόλει.
"Τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ
"Τὰ τερπνὰ σπικρὰ γίνεται, καὐθις φίλα.
Καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ ζανὴν εὐημερεῖ

635. Θεοῖς τὸ] Θεοῖσι Ald. Br. Ibid. κατθανεῖν] μὴν θανεῖν Br. ex Philoſtrato.

629. πεμψαίαθ'. Interpres vertit, *accerſent:* qua poteſtate adhibitum nondum inveni πέμπομαι. An legendum:

Πῶς μετά σ' ἂν οὖν πεμψαίαθ', ὥς οἰκεῖν δίχα;

Quomodo igitur te, ut ſeorſim habites, arceſſiverint?

630. ἐξαναγκάζει. Ita edd. Ald. et Turneb. Vulgo, ἐξαναγκάσει.

Καλῶς τε πρὸς σὲ, μυρίας ὁ μυρίος
Χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰὼν,
Ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα
Δόρη διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου·
Ἵν' οὐ μὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς
Ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
Εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς, χ' ᾧ Διὸς Φοῖβος σαφής·
Ἀλλ', (οὐ γὰρ αὐδᾷν ἡδὺ τἀκίνητ' ἔπη)
Ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
Πιστὸν φυλάσσων· κοὔποτ' Οἰδίπου ἐρεῖς
Ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
Τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.
Χο. Ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
Γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο.
Θη. Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι
Τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος
Κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία;

644. τε] τὰ Br.
647. δόρη] δορὶ Ald. ἐν δορὶ Turn. Br.
657. ὅδ' ἀνὴρ] ἀνὴρ ὅδ' Br.
659. ὅτῳ] ὅτου Ald. Turneb.
660. παρ' ἡμῖν] τ' ἄρ' ἡμῖν Turneb.

644. τε πρὸς σέ. Legendum cum editore Londinensi τὰ πρὸς σέ.

647. δόρη. Ita lego ex conjectura. Ed. Ald. δορί. H. Steph. ἐν δορί. Hesychius: δόρη καὶ δορῶν, ἀντὶ, δόρατα καὶ δοράτων. Exemplum præbet Eurip. Rhes. 274.

659. ὅτῳ. Ita bene restituendum censet cl. Burtonus ex Suida, v. δορύξενος. Vulgo, ὅτου.

Ibid. δορύξενος. Legendum δορυξένοις cum Kustero ad Suidam, l. cit.

660. παρ' ἡμῖν. Ita bene restituit ex ed. Ald. cl. Burtonus. Dederant Turneb. et Steph. τ' ἄρ' ἡμῖν, propria culpa an typotheta-

Ἔπειτα δ' ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
Γῇ τῇδε κἀμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει.
Ἃ 'γὼ σεβασθεὶς, οὔποτ' ἐκβαλῶ χάριν
Τὴν τοῦδε, χώρᾳ δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ.
Εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν
Τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμοῦ στείχειν μέτα
Τόδ' ἡδὺ, τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι
Κρίναντι χρῆσθαι· τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.
Οι. Ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ.
Θη. Τί δῆτα χρῄζεις; ἐς δόμους στείχειν ἐμούς;
Οι. Εἴ μοι θέμις γ' ἦν· ἀλλ' ὁ χῶρός ἐσθ' ὅδε.
Θη. Ἐν ᾧ τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι.
Οι. Ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἔμ' ἐκβεβληκότων.
Θη. Μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς σωνουσίας.
Οι. Εἰ σοίγ' ἅπερ φῂς ἐμμένοι τελοῦντί μοι.
Θη. Θάρσει τὸ τοῦδέ γ' ἀνδρὸς, οὔ σε μὴ προδῷ.

663. σεβασθεὶς] σεβισθεὶς Ald. Br.
670. ἐς] ἢ Ald. ἦ Br.
675. ἐμμένοι] ἐμμενεῖ Ald. Br. ἐμμένει Turneb.
676. προδῷ] προδῶ Br.

rum, non dixerim. Diſtinguendum porro:

——— ἡ δορυξένοις
Κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰὲν, ἔστιν ἑστία.

664. ἔμπαλιν. Legendum, ni fallor, ἔμπολιν, ut infra, v. 1218.

668. ξυνοίσομαι, *aſſentiar*.

673. ἐν ᾧ κρατήσω. Intelligit eam haud dubie victoriam quam Manibus ejus vaticinia deorum promiſerant: vide ſupra, v. 424. et 648. Hinc tamen oritur ſcrupulus. Locus enim, ubi conſedit nunc Œdipus, a loco, ubi ſepultus erat, ſatis longum ſpatium abfuiſſe videtur: vid. ad v. 1664. adeoque falſus animi erat filius Laii, cum ſe hoc ipſo in loco Thebanorum copias debellaturum pollicitus eſt.—Verum nimis forte curioſi ſumus: nec tam anxia ἀκρίβεια a tanto poeta exigenda.

Οι. Οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ' ὡς κακὸν πιστώσομαι.
Θη. Οὔκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις.
Οι. Πῶς οὖν ποιήσεις;
Θη. Τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει;
Οι. Ἥξουσιν ἄνδρες.
Θη. Ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον.
Οι. Ὅρα με λείπων.
Θη. Μὴ δίδασχ' ἃ χρή με δρᾷν.
Οι. Ὀκνοῦντ' ἀνάγκη.
Θη. Τοὐμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ.
Οι. Οὐκ οἶσθ' ἀπειλάς;
Θη. Οἶδ' ἐγώ σε μήτινα
Ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.
Πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
Θυμῷ κατηπείλησαν· ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν
Αὑτοῦ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα.
Κείνοις δ', ἴσως κεἰ δεῖν' ἐπεῤῥώσθη λέγειν,
Τῆς σῆς ἀγωγῆς (οἶδ' ἐγὼ) φανήσεται
Μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, οὐδὲ πλώσιμον.
Θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς

690. πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ] πολλὰς δ' ἀπειλὰς Br.
691. θυμῷ κατηπείλησαν] θυμὸς κατηπείλησεν Br.
693. κείνοις] κείνους F. 2.

690. πολλαὶ δ' ἀπειλαί. Locus parum expeditus. Lego:

Πολλὰς δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
Θυμοὶ κατηπείλησαν——.

Θυμοὶ, *iræ*, ut Aj. 730. Plutarchus in initio Coriolani: θυμοῖς τε αὖ πάλιν χρώμενος ἀκράτοις, vol. i. p. 214. B.

693. ἐπεῤῥώσθη, a ῥώομαι, *propero, ruo.*

Γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ πρὔπεμψέ σε·
Ὅμως δὲ κἀμοῦ μὴ παρόντος, οἶδ' ὅτι
Τὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας
Ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
Τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·
Ἔνθα λίγεια μινύρεται
Θαμίζουσα μάλις' ἀηδὼν
Χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις,

703. μινύρεται] μύρεται Ald.

697. προὔπεμψε. Nonnulli MSS. προὔτρεψε, quod alteri pene antepono.

701. γᾶς. Pleonasmus forte est ut in initio Helenæ, et alibi apud Euripidem. Alioqui non ineptum foret πᾶσ', i. e. πᾶσι. Sic κράτιστον πᾶσιν, Œd. Tyr. 40. ubi plura. Thucydides, ii. 64. πόλιν τε τοῖς πᾶσιν εὐπορωτάτην καὶ μεγίστην ᾠκήσαμεν. Aristides, tom. i. p. 288. καθαρὼ τοῖς ἅπασι.

702. ἀργῆτα. Scholiastes λευκόγεων interpretatur. Theophrastus de Causis Plant. ii. 5. ἡ σπιλὰς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ λευκόγειος, ἐλαιοφόρος. Homerus, Iliad. B. 647. ἀργινόεντα Λύκαστον, ubi Scholia brevia λευκόγειον, nec aliter Eustathius intellexit ad v. 656. Apollonius: Ἀργινόεντα· λευκὸν καὶ ἀργινώδη. Lege ἀργιλώδη.

704. θαμίζουσα μάλις', *præ reliquis avibus numerosa.*

Τὸν οἴνωπ' ἀνέχεσα κισσὸν,
Καὶ τὰν ἄβατον θεῶ
Φυλλάδα μυρσίνοκαρπον, ἀνάλιον,
Ἀνήνεμόν τε πάντων
Χειμώνων· ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ
Διόνυσος ἐμβατεύει,
Θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις.

Ἀντιστροφὴ α'.

Θάλλει δ' ἐρανίας ὑπ' ἄχνας
Ὁ καλλίστευς κατ' ἦμαρ ἀεὶ

708. ἀνάλιον] ἀνήλιον Ald. Br.
711. Διόνυσος] Διόνυσος Ald. Br.
714. ἀεὶ] ἀεὶ Ald.

706. ἀνέχεσα. Non raro *honorans* significat: vid. ad Eurip. Hecub. 123. nec aliter hic interpretari fuaſerim. *Honorare* autem vel *colere locum aliquem*, quid aliud poetis eſt quam *frequentare, habitare?*

707. ἄβατον. Suidas: ἄβατον, ἱερὸν, ἀπρόσιτον, ἔρημον.

Ibid. θεῶ. *Bacchi* ſc. ſi Interpretem audias: cui favet certe quod ſecunda ſtrophe in celebranda Palladis arbore tota verſatur, quam putidum foret bis in eadem oda deprædicari.

708. ἀνάλιον. Non male exponit Scholiaſtes. Sed ſi φυλλάδα de olea interpretaris, ſignificare poteſt, *a ſole illæſum*. Horatius, lib. i. epiſt. viii. 5. *Oleamve momorderit æſtus.*

712. θείαις—τιθήναις, i. e. *Nymphis*. Eurip. Cyclop. 4.

Ὦ Βρόμιε——
Νέμφας ὀρείας ἐκλιπὼν ὄχου τροφάς.

Hyginus, Aſtron. Poet. lib. ii. 17. *Liberum patrem—ut redderent nutricibus Nymphis.* Conf. Diodor. Sic. iv. 2.

713. ἐρανίας ὑπ' ἄχνας, *a rore cœleſti*. Δακεύων ἄχναν habet Noſter Trachin. 861. Οἰνωπὸν ἄχνην, Eurip. Oreſt. 115.

Νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν
Ἀρχαῖον σεφάνωμ', ὅ, τε
Χρυσαυγὴς κρόκος· ἐσθ' ἄϋπνοι
Κρῆναι μινύθουσι,
Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων,
Ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἤματι
Ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται,
Ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ

718. μινύθουσι] μινύθουσιν Br.
719. Κηφισοῦ] Κηφισσοῦ Turneb. Ἰλισσοῦ Br. e Schol.
721. ἐπινίσσεται] ἐπινίσεται Ald.

715. μεγάλαιν θεαῖν. De Furiis interpretatur Scholiaſtes. Sed contra ſtat numerus dualis, et quod Furiæ perſæpe σεμναὶ θεαί, nunquam μεγάλαι θεαὶ dicantur. Melius Clemens Alex. ὁ γὲν Σοφοκλῆς τὸ νάρκισσον ἀρχαῖον μεγάλων θεῶν σεφάνωμα προσεῖπε, τὸ χθονίων λέγων, Pædagog. lib. ii. p. 213. Quanquam et hic fortaſſe hæreremus, niſi clare docuiſſet Pauſanias μεγάλας θεὰς eſſe Cererem et Proſerpinam, deas Eleuſinias. Sic in initio fere Meſſeniacorum, p. 281. τὰ ὄργια κομίζων τῶν μεγάλων θεῶν Καίκων ἦλθεν ἐξ Ἐλευσῖνος. De iiſdem plura dant proxime ſequentes paginæ.

718. ἐσθ'—κρῆναι μινύθουσι. Alia omnia tradit de Cephiſo Strabo, p. 400. A. ὁ μὲν Κηφισὸς—χειμαῤῥώδης τὸ πλέον, θέρους δὲ μειοῦται τελέως. Accedit Plutarchus in Solone: πρὸς ὕδωρ οὔτε ποταμοῖς ἐστιν ἀενάοις, οὔτε λίμναις τισὶν, οὔτ' ἀφθόνοις πηγαῖς ἡ χώρα (i. e. Attica) Σαρκὴς, p. 91. C. Nec ſcio an nodum ſolvat Pauſanias, qui Cephiſi duo brachia noviſſe videtur. Sic in Attic. p. 92. Ῥεῖ δὲ Κηφισὸς πρὸς Ἐλευσῖνι, βιαιότερον παρεχόμενος τῷ προτέρῳ ῥεῦμα, et mox πρὸς τούτῳ πῇ Κηφισσῷ.

719. νομάδες. Malim γοναάδες. Heſychius: γοναάδες, μητέρες. Apidanum pariter ὑδάτων πατέρα vocat Euripides, Hecub. 452. Ovidius, Faſtor. iv. 572.

Teque future parens *Tybri potentis* aquæ.

722. ὄμβρῳ—χθονὸς, i. e. *aqua fluenti*, quam Euripides γαίας παγὰν vocat, Ion. 147. Nonnus ibidem citatus πόμα γαίης.

Στερνέχθ χθονός· οὐδὲ Μθσᾶν χορεί
Νιν ἀπεσύγησαν, ἀδ' αὖ
Ἁ χρυσάνιος Ἀφροδίτα. 725

Στροφὴ β'.

Ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ
Γᾶς Ἀσίας ἀκ ἐπακόω,
Οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ
Πέλοπός ποτε βλαστὸν,
Φύτδμ' ἀχείρωτον, αὐτόποιον, 730
Ἐγχέων φόβημα δαΐων,
Ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ,
Γλαυκᾶς παιδοτρόφθ φύλλον ἐλαίας.
Τὴν μέν νις ἔτε νέος, ἔτε γήρᾳ
Σημαίνων ἀλιώσᾳ χειρὶ πέρσας. 735

724. ἐδ' αὖ] οὐδὲ Ald. οὐδέ γ' Br.
725. ἁ χρυσάνιος] χρυσάνιος Ald. ἁ χρυσήνιος Turneb.
726. ἔστιν δ'] ἔστιν δὲ Ald.
729. ποτὲ] πώποτε Ald.
732. μίγισα] μεγίσᾳ Ald. Turneb.
734. τὴν] τὸ Ald. Br.
Ibid. νίος] νιαρὸς Ald.
735. χειρὶ] χείρ Br.

732. μίγισα. Emendatio eſt Canteri : nam editi omnes μεγίστᾳ, quod metrum corrumpit.

733. παιδοτρόφθ. Vid. Eurip. Ion. 1454. ubi quæ feciſſe ſe teſtatur Creuſa, ſi ex more Athenienſium fecit, ſatis patebit cur παιδοτρόφος vocetur oliva. Vid. etiam Heſych. v. σέφανον. Non male MSS. nonnulli θάλλον pro φύλλον.

735. ἀλιώσει. i. e. ἀφανίσει, *exitio dabit.* Reſpicit hic hiſtoriam de oliva Minervæ, ſtatim, poſtquam a Perſis combuſta fuiſſet, reviviſcente. Vid. Herodot. viii. 55. Pauſan. in Attic. p. 64. Nihil hic miraculi vidit credo Theophraſtus, qui ſic : ἡ ἐλαία ποτὲ προκαυθεῖσα τελείως, ἀνεβλάστησεν ἔλη, Hiſtor. Plant. lib. ii. 4. De hac oliva videndus etiam Liban. vol. ii. p. 378. C.

Ὁ γὰ εἰσαιὲν ὁρῶν κύκλος
Λεύσσει νιν Μορίᾳ Διὸς,
Χ' ἁ γλαυκῶπις Ἀθάνα.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἄλλον δ' αἶνον ἔχω
Ματροπόλει τᾷδε, κράτιστον 740
Δῶρον τοῦ μεγάλᾳ δαίμονος, εἰπεῖν,
Αὔχημα μέγιστον,
Εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον.
Ὦ παῖ Κρόνᾳ, σὺ γάρ νιν εἰς
Τόδ' ἔστας αὔχημ', ἄναξ Ποσειδᾶν, 745
Ἵπποισιν τὸν ἀκεσῆρα χαλινὸν
Πρώτοισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς.
Ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερ-

736. εἰσαιὲν ὁρῶν] εἰσορῶν Ald. ἰσαιὲν ὁρῶν Br.
746. Ἵπποισιν] Ἵπποισι Ald.
747. ταῖσδε κτίσας] ταῖσδ' ἔκτισας Ald. Turneb.

737. Μορίᾳ Διός. De olivis Moriis multa dat Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nub. 1001.

743. εὔιππον. An ſubaudiendum cum his adjectivis εἶναι? Vid. ad v. 1154. Sic Σίσυφον ſubaudito εἶναι, Pind. Olymp. xiii. ſtroph. 3. Pyth. iv. ſtroph. 1. οἰκιστῆρα Βάτλου ubi Schol. λείπει τὸ ἔσεσθαι.

Ibid. εὔπωλον. Poſt εὔιππον manifeſto ſuperfluum eſt. An legendum εὔμωλον? Heſychius: εὔμολος, (lege εὔμωλος) ἀγαθὸς πολεμιστὴς, εὔοπλος.

747. ταῖσδε κτίσας. Canteri emendationem, metro poſtulante, recepi. Κτίσας utique ultimam producit, ut κλέψας, Eurip. Rheſ. 503. ἔκτισας corripit, ut ἤγγειλας, Med. 1018. Vulgo, ταῖσδ' ἔκλισας.

748. ἁ. Malim σά. Alioqui non ſatis apparet quid ad Neptunum faciat nautica Athenienſium peritia.

σὶ παραπλομένα πλάζα
Θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων
Νηρηΐδων ἀκόλουθος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΚΡΕΩΝ.

Ἰαμβοι.

Αν. Ὦ πλεῖς' ἐπαίνοις εὐλογάμενον πέδον,
Νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φάνειν ἔπη.
Οι. Τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ, καινόν;
Αν. Ἄσσον ἔρχεται
Κρέων ὅδ' ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.
Οι. Ὦ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
Φάνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας.
Χο. Θάρσει, παρέστι· καὶ γὰρ εἰ γέρων ἐγώ,

749. παραπλομένα] παραπεπλαμένα Br. e cod. T. 751. Νηρηΐδων] Νηρίδων Br. 759. ἐγώ] κυρῶ Ald. Turneb. Br.

Ibid. ἔκπαγλ'. Cum θρώσκει connectendum: ἔκπαγλα θρώσκει, *mirifice saltat.*

750. ἑκατομπόδων. Quinquaginta numero fuere Nereïdes (sic docet Hesiod. Theogn. 264. Eurip. Iph. Aul. 1062. Iph. Taur. 428.) quas propterea Noster ἑκατόμπους satis insolenter vocat. Ovidius tamen, Fastor. vi. 499.

Excipit illæsos Panope centumque sorores.

Propertius, lib. iii. eleg. v. 33.

O centum æquoreæ Nereo genitore puellæ.

Plato Critia: Νηρηΐδας δὲ ἐπὶ δελφίνων ἑκατὸν κύκλῳ τοσαύτας γὰ ἐνόμιζον αὐτὰς εἰ τότε εἶναι, p. 1105. C. Fortasse legendum ἑκατομπόρους, ut ἐπλάποροι Πλειάδες in Eurip. Rhes. 530.

759. εἰ γέρων ἐγώ. Pro ἐγὼ vulgo κυρῶ, quod Scholiastæ annotatio glossema esse demonstrat.

Τὸ τῆσδε χώρας ἀ γεγήρακε σθένος.
Κρ. Ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες,
Ὁρῶ πιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας
Φόβον νεωρῆ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου·
Ὃν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφεῖτ' ἔπος κακόν.
Ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βεβληθείς· ἐπεὶ
Γέρων μέν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι
Σθένουσαν ἥκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα.
Ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλικόνδ' ἀπεσκάλην
Πείσων ἕπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον·
Οὐκ ἐξ ἑνὸς σείλαπος, ἀλλ' ἀστῶν ὕπο
Πάντων κελευσθεὶς, ἕνεχ' ἥκέ μοι χρεὼ
Τὰ τῆδε πενθεῖν πήματ', ἢ πλεῖστον πόλεως.
Ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ,
Ἵκου πρὸς οἴκους· πᾶς σε Καδμείων λεὼς
Καλεῖ δικαίως· ἐκ δὲ τῶν πάντων ἐγὼ,

761. εὐγενεῖς] ἐγγενεῖς Br.
764. μήτ' ὀ.] μήποτ' ὀ. Turneb.
Ibid. ἀφεῖτ'] ἀφῆτ' Br. e 3 codd.
768. τηλικόνδ'] τηλίκον Turneb. τηλικόσδ' Br. qui et ἐπεσκάλην.
769. Καδμείων] Καδμεῖον Br. e cod. A.
770. ἀστῶν] ἀνδρῶν Ald. Turneb.
772. πήματ' ἢ] πήματα Br.
775. πάντων] μάλις' Ald. Br.

762. ὁρῶ—ὀμμάτων, *ex oculis vestris—perspicio.*

764. μήτ' ὀκνεῖτε. Ita ed. Ald. Male Turneb. et Steph. μήποτ' ὀκνεῖτε.

768. τηλικόνδ'. Ita ed. Ald. Male vulgo, τηλίκον.

770. ἀστῶν. Ita optime margo Turnebianæ. Vulgo, ἀνδρῶν.

771. ἥκέ μοι. Herodotus, ii. 36. νόμος ἅμα κήδεϊ κεκάρθαι τὰς κεφαλὰς, τὸς μάλιστα ἰκνέεται.

775. ἐκ δὲ τ' πάντων. Ed. Ald. ἐκ δὲ τῶν μάλις'. Scholiastes, ἐκ ᾗ τῶνδε μάλις', ubi τῶνδε manifeste vitiosum est, non item τῶν, si pro

Ὅσῳπερ (εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν
Κάκιστος) ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς, γέρον,
Ὁρῶν σε τὸν δύστηνον ὄντα μὲν ξένον,
Ἀεὶ δ' ἀλήτην, κἀπὶ προσπόλου μιᾶς
Βιοστερῆ χωροῦντα· τὴν ἐγὼ τάλας
Οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
Ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν ἥδ' ἡ δύσμορος,
Ἀεί σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα
Πτωχῇ διαίτῃ, τηλικοῦτος, οὐ γάμων
Ἔμπειρος, ἀλλὰ τοῦ 'πιόντος ἁρπάσαι.
Ἆρ' ἄθλιον τοὔνειδος, ὦ τάλας ἐγὼ,
Ὠνείδισ' εἰς σὲ, κἀμὲ, καὶ τὸ πᾶν γένος;
Ἀλλ', (οὐ γάρ ἐστι τἀμφανῆ κρύπτειν) σύ νυν
Πρὸς θεῶν πατρῴων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ,
Κρύψον, θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν
Τοὺς σοὺς πατρῴους, τήνδε τὴν πόλιν φίλως
Εἰπών· ἐπαξία γάρ· ἡ δ' οἴκοι πλέον
Δίκῃ σέβοιτ' ἂν, οὖσα σὴ πάλαι τροφός.

777. γέρον] πλέον Br. ex Eldikii conjectura.
782. ἥδ' ἡ] ἥδε Ald. Br.
788. τἀμφανῆ] τἀφανῆ Turneb.
790. κρύψον] κύψον Turneb.
792. ἡ δ'] ἥδ' Ald.
793. δίκῃ] δίκη Ald.

αὐτῶν accipiatur. Confer Markland. in Appendice ad Supp. Eurip. p. 250. Apoll. Rhod. ii. 1151. Φυξίῳ ἐκ πάντων Κρονίδῃ Διΐ. Pind. Olymp. vi. ſtroph. 2. κεῖναι γὰρ ἐξ ἄλλαν.

776. πλεῖστον. Cum ἀλγῶ connectere videtur Scholiaſtes, ſi ſententiam ſpectes, non incommode. Sed obſtare videtur hyperbaton.

790. κρύψον. Ita optime ed. Ald. Vulgo, κύψον.

793. δίκῃ. Bene ſic ed. Turneb. Vulgo, δίκη. Altrix Œdipi non erat ἡ οἴκοι δίκη, ſed ἡ οἴκοι πόλις.

Οι. Ὦ πάντα τολμῶν, κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων
Λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον,
Τί ταῦτα πειρᾷ, κἀμὲ δεύτερον θέλεις
Ἑλεῖν ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἁλούς;
Πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς
Νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονὸς,
Οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν.
Ἀλλ' ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦν θυμούμενος,
Καὶ τοὺν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκὺ,
Κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι,
Τότ' ἐξεώθεις, κἀξέβαλλες· οὐδέ σοι
Τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότ' ἦν φίλον.
Νῦν τ' αὖθις ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι
Ξυνοῦσαν εὔνουν τήνδε, καὶ γένος τὸ πᾶν,
Πειρᾷ μεταπᾷν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
Καίτοι τοσαύτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν·
"Ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν
"Μηδὲν διδοίη, μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,
"Πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζεις, τότε
"Δωροῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέρει,
"Ἆρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις;

803. Κἀμάνθανον] Omittit hunc v. Br.

809. τοσαύτη] τίς αὕτη Br. e codd. B. T.

794. ἀπὸ παντὸς—λόγου. Thucydides, iii. 92. ἀπὸ τοιᾶσδε γνώμης. Anacreon in Cicad. ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.

803. κἀμάνθανον. Verſus male ex ſuperioribus (v. 451.) repetitus: quem hoc quidem in loco ſuperfluum reddit μεστὸς ἦν θυμούμενος, v. 801.

Τοιαῦτα μέντοι κἀγὼ σὺ προσφέρεις ἐμοὶ, 815
Λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.
Φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὡς σε δηλώσω κακόν.
Ἧκεις ἐμὲ ἄξων, ἀχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς,
Ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς· πόλις δέ σοι
Καπῶν ἄνατος τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός. 820
Οὐκ ἔστι σοι ταῦτ'· ἀλλά σοι τάδ' ἔσ', ἐκεῖ
Χώρας ἀλάστωρ σὺμὸς ἐναίων ἀεί.
Ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
Χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον.
Ἆρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τἀν Θήβαις φρονῶ; 825
Πολλῷ γ', ὅσῳπερ οὐ σαφεστέρων κλύω,
Φοίβᾳ τε, κἀὐτῷ Ζηνὸς, ὃς κείνᾳ πατήρ.
Τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόκλοπον στόμα
Πολλὴν ἔχον στόμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν
Κἀν ὧν λάβοις τὰ πλεῖον' ἢ σωτήρια. 830
Ἀλλ', (οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων) ἴθι,
Ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ'· ἃ γὰρ ἂν κακῶς,
Οὐδ' ὧδ' ἔχοντες, ζῶμεν, οὐ τερπόμεθα.

Κρ. Πότερα νομίζεις δυσυχεῖν ἐμ' εἰς τὰ σὰ,

820. ἄνατος] ἄναιτος Turneb. Ibid. τῶνδ'] τῆσδ' Br.

824. τοσοῦτον] τοσοῦτό γ' Br. ex Valckenarii emendatione.

826. ἐκ] καὶ Ald. Br.

820. τῶνδ'. Omnino legendum cum Scaligero τῆσδ'.

823. ἔστιν. Eleganter Scaliger ἔσται.

828. ὑπόκλοπον, *fallax, subdolum.*

830. λάβοις. An legendum κάκοις?

831. οἶδα γάρ σε. Planissime assentior Viro docto emendanti οἶσθα γάρ με ταῦτα μὴ πείθων.

834. δυσυχεῖν. Sensus postulare videtur δυσοιεῖν.

Ἦ σ' εἰς τὰ σαυτῆ μᾶλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ;
Οι. Ἐμοὶ μέν ἐσθ' ἥδιστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
Πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε τῶνδε τὰς πέλας.
Κρ. Ὦ δύσμορ', ἆρ' ἐν τῷ χρόνῳ φύσας φανῇ
Φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφῃ;
Οι. Γλώσσῃ σὺ δεινός· ἄνδρα δ' ἀδέν' οἶδ' ἐγὼ
Δίκαιον, ὅστις ἐξ ἁπάντος εὖ λέγει.
Κρ. Χωρεῖς τό, τ' εἰπεῖν πολλά, κἀν τὸ, καίρια.
Οι. Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.
Κρ. Οὐ δῆθ'· ὅτῳ γε νᾶς ἴσος κἀμοὶ πάρα.
Οι. Ἄπελθ'· ἐρῶ γὰρ κἀπὸ τῶνδε· μηδέ με
Φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.
Κρ. Μαρτύρομαι τόσδ', ὡ σέ· πρὸς δὲ τοὺς φίλους,
Οἵ' ἀνταμείβῃ ῥήματ', οὐ σ' ἔλω ποτέ.
Οι. Τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἕλοι βίᾳ;

838. ὦ δύσμορ'] ὡς δύσμορ' Turneb. 842. ᾗ τό] ᾗ τὰ Ald. Turneb. ᾗ τὸ τὰ Br. ex Toupii emendatione. 847. πρὸς δὲ] πρός γε Br. e codd. B. T.

839. λῦμα τῷ γήρᾳ, *opprobrium ſenectutis*. Sic ὦ κάθαρμ' Εὐριπίδη in Schol. ad Oreſt. 554.

842. καὶ τὸ, καίρια. Elegantem lectionem conſervavit Suidas, v. χωρὶς, Gatakero Adverſar. cap. 1. merito comprobatam. Vulgo, ᾗ τὰ καίρια.

846. ἐφορμῶν. Malim : ἀφορμῶν, *abducens a loco ubi vivere me oportet.*

847. Nonnunquam, in magnis animorum commotionibus, orationem imperfectam relinquunt poetæ ; ut *Quos ego*—Virgil. Æneid. i. Vid. et Œd. Tyr. 333. et 438. Hoc ſi hic ſecutus eſt Auctor, ſcripſiſſe eum conjecerim :

Μαρτύρομαι τόσδ', ὡ σὲ, πρός γε τοὺς φίλους
Οἵ' ἀνταμείβῃ ῥήματ'· ἢν δ' ἔλω ποτὲ——

Κρ. Ἦ μὴν σὺ κἄνδυ τῶνδε λυπηθεὶς ἔσῃ.
Οι. Ποίῳ σὺν ἔργῳ τῆδ' ἀπειλήσας ἔχεις ;
Κρ. Παίδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
Ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὼ δ' ἄξω τάχα.
Οι. Ὤ μοι.
Κρ. Τάχ' ἐξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε.
Οι. Τὼ παῖδ' ἔχεις μου ;
Κρ. Τήνδέ γ' ἀ μακρᾷ χρόνῳ.
Οι. Ἰὼ ξένοι, τί δράσετ' ; ἦ προδώσετε ;
Κἀκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός ;
Χο. Χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον· ἔστε γὰ τὰ νῦν
Δίκαια πράσσεις, ἔθ' ἁ πρόθεν εἴργασαι.
Κρ. Ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
Ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται.
Αν. Οἵ μοι τάλαινα, ποῖ φύγω ; ποίαν λάβω
Θεῶν ἀρηξιν, ἢ βροτῶν ;
Χο. Τί δρᾷς, ξένε ;
Κρ. Οὐχ ἅψομαι τᾶδ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.
Οι. Ὦ γῆς ἄνακτες.
Χο. Ὦ ξέν', ἃ δίκαια δρᾷς.
Κρ. Δίκαια.
Χο. Πῶς δίκαια ;
Κρ. Τὰς ἐμὰς ἄγω.

854. Ὤ, μοι] Οἵ μοι Br. 861. ἔθ' ἁ] οὔτε Br.

850. κἄνευ τῶνδε. Malim ; κἄνευ τῆδε, *etiamsi te non abstulero.* Scholiastes etiam τῶνδε hoc sensu interpretatur. Sed ea lectio invenustam ἀμφιβολίαν efficit.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Αν. Ἰὼ πόλις.
Χο. Τί δρᾷς, ὦ ξέν'; ἐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς
Βάσανον εἶ χερῶν.
Κρ. Εἶργε.
Χο. Σὲ μὲν οὔ, πάνδ' γε μωμένε.
Οι. Πόλει μάχῃ γὰ, εἶτι πημαίνεις ἐμέ.
Χο. Οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ;
Κρ. Μέθες χεροῖν
Τὴν παῖδα θᾶσσον.
Χο. Μὴ 'πίπαυ' ἃ μὴ κρατεῖς.
Κρ. Χαλᾷν λέγω σοί.
Χο. Σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν.
Προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτ' ἐντόπιοι.
Πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμὰ, θένδ.
Προβᾶτέ μ' ὧδε.

Ἰαμβοι.

Αν. Ἀφέλκομαι δύσηνος, ὦ ξένοι, ξένοι.

885. βᾶτε] ἐμβᾶτε Ald.
Ibid. ἐντόπιοι] ἔντοποι Br. [Vide inf. ad v. 938.]
887. προβᾶτέ μ' ὧδε] προβᾶθ' ὦδέ μου Ald. προβᾶθ' ὦδ' ἐμοὶ Br.
888. Ἀφέλκομαι] Ἀφέλκομ' ὦ Ald.

877. μωμένον. De hoc verbo vide Interpretes Hesychii ad v. μώμεθα. Extat etiam in versu Epicharmi quem Xenophon in secundo Memorab. citat.

878. πόλει. Optime venerandus Theologus, Zacharias Mudge, versum hunc Choro tribuit; proximum vero Œdipo, qui tale aliquid eventurum Theseo antea prædixerat, v. 681. et seq.

Οι. Πῦ, τέκνον, εἶ μοι;
Αν. Πρὸς βίαν πορεύομαι.
Οι. Ὄρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας.
Αν. Ἀλλ' οὐδὲν σθένω.
Κρ. Οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς;
Οι. Ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.
Κρ. Οὔκουν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι
Ὁδοιπορήσῃς· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾷν θέλεις
Πατρίδα τε τὴν σὴν, καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ
Ταχθεὶς τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὢν ὅμως,
Νίκα· χρόνῳ γὰρ (οἶδ' ἐγὼ) γνώσῃ τάδε,
Ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸς αὑτὸν οὔτε νῦν καλὰ
Δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων,
Ὀργῇ χάριν δοὺς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεται.
Χο. Ἐπίσχες αὐτοῦ, ξεῖνε.
Κρ. Μὴ ψαύειν λέγω.
Χο. Οὔτοι σ' ἀφήσω, τῶνδέ γ' ἐστερημένος.
Κρ. Καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα
Θήσεις· ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν.
Χο. Ἀλλ' ἐς τί τρέψῃ;
Κρ. Τόνδ' ἀπάξομαι λαβών.
Χο. Δεινὸν λέγεις.
Κρ. Ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται,
Ἢν μή μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ.

896. ὁδοιπορήσῃς] ὁδοιπορήσεις Br. e codd. B. T.
897. πατρίδα τε] πατρίδα Ald.
900. αὑτὸν] σαυτὸν Ald.
905. τῶνδε] ταῖνδε Br.
911. Ὡς τοῦτο] τοῦτο Ald.

906. ῥύσιον, *pretium, quod pro redimendo captivo solvitur.*

Οι. Ὦ φθέγμ' ἀναιδὲς, ἦ σὺ γώ ψαύσεις ἐμοῦ;
Κρ. Αὐδῶ σιωπᾷν.
Οι. Μὴ γώ ἄϊδε δαίμονες
Θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε γῆς ἀρᾶς ἔτι·
Ὅς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὄμμ' ἀποστάσας
Πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχῃ βίᾳ.
Τοιγάρ σε καὐτὸν, καὶ γένος τὸ σὸν, θεῶν
Ὁ πάντα λεύσσων ἥλιος δοίη βίον
Τοιοῦτον οἷον κἀμὲ γηρᾶναι ποτέ.
Κρ. Ὁρᾶτε ταῦτα, τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;
Οι. Ὁρῶσι κἀμὲ καί σε· κἀγὼ φρονῶ σ' ὅτι
Ἔργοις πεπονθὼς, ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.
Κρ. Οὗτοι καθέξω θυμὸν, ἀλλ' ἄξω βίᾳ,
Καὶ μᾶλλός εἰμι, τόνδε, καὶ χρόνῳ βραδύς.

Ἀντιστροφή.

Οι. Ἰὼ τάλας.
Χο. Ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκεο, ξέν', εἰ
Τάδε δοκεῖς τελεῖν.
Κρ. Δοκῶ.
Χο. Τάνδ' ἄρ' ἐκέπι νέμω πόλιν.

913. ψαύσεις] ψαύεις Ald.
916. τῆσδε γῆς] σοί γε τῆσδ' Br.
919. σὲ καὐτὸν] σί σ' αὐτὸν Br.
926. βραδὺς] βραχὺς Turneb.

916. τῆσδε γῆς ἀρᾶς. Optime editor Londinenſis τῆσδε τᾶς ἀρᾶς.

926. βραδύς. Malim hoc præ βραχὺς, quod habet Turnebiana, et βαρὺς, quæ, ut ex Scholiaſta diſcimus, antiqua varietas fuit.

931. νέμω, cenſeo, exiſtimo. Sic εἴ τι τἀνδ' ἁμαρτίαν νέμεις, Trachin. 490. Heſychius: νέμω, νομίζω. Suidas: νέμω, νομῶ, ipſum hunc locum ſtatim citans. Conf. Electr. 151.

Κρ. Τοῖς τοι δικαίοις χ' ᾧ βραχὺς νικᾷ μέγαν.
Οι. Ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται;
Χο. Τά γ' οὐ τελεῖ.
Κρ. Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη, σὺ δ' οὔ * * * *
Χο. Ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ';
Κρ. Ὕβρις· ἀλλ' ἀνεκτέα.
Χο. Ἰὼ πᾶς λεώς· ἰὼ γᾶς τε πρόμοι,
Μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν
Περῶσι δῆτα.

ΘΗΣΕΥΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΚΡΕΩΝ.

Τροχαῖοι.

Θη. Τίς ποθ' ἡ βοή; τί τοὔργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ
Βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ,
Τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ; λέξαθ', ὡς ἴδω τὸ πᾶν
Οὗ χάριν δεῦρ' ἧξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός.

Ἴαμβοι.

Οι. Ὦ φίλτατ', (ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σου)

936. ἆρ' οὐχ] ἀλλ' οὐχ Br.
938. γᾶς τε] γᾶς Ald. Br.
940. περῶσι δῆτα] περῶσι δὴ Ald. περῶσιν ἤδη Br.
943. ἴδω] εἰδῶ Br. e codd. B. T.

932. βραχὺς, *tenuis, inops:* ut Eurip. Heraclid. 614. et σμικρὸι infra, 1013.

935. σὺ δ' οὔ. Mutilum verſum non male ſuppleveris, legendo, σὺ δ' οὐκ, ἔργου πάρος.

938. γᾶς τε πρόμοι. Elegantius ed. Ald. γᾶς πρόμοι. Sic tamen in ſtropha legendum ἔντοποι, ut Philoct. 215.

942. ἔσχετ', *inhibuiſtis, moram injeciſtis.*

Πέπονθα δεινὰ τῶδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.
Θη. Τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε.
Οι. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἴχεται τέκνων
Ἀποστάσας μὲ τὼ μόνὼ ξυνωρίδα.
Θη. Πῶς εἶπας; 950
Οι. Οἷάπερ πέπονθ' ἀκήκοας.
Θη. Οὔκουν τις ὡς τάχιστα ποσπόλων μολὼν
Πρὸς τόνδε βωμὸς, πάντ' ἀναγκάσῃ λεὼν,
Ἄνιππον ἱππότιν τε θυμάτων ἄπο,
Σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, ἔνθα δίχομοι 955
Μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοὶ,

955. ἀπὸ] ἀπαὶ Turneb.

952. Locus prava distinctione mihi quidem laborare videtur. Non enim Theseum utrumque genus, ἀνίππους sc. et ἱππότας, ad locum ubi coibant viæ, mississe verisimile est; sed pedestres copias ad se congregari jussisse, equitum opera ad longinquiora usum esse. Unde sic interpungo:

Πρὸς τόνδε βωμὸς πάντ' ἀναγκάσει λεὼν
Ἄνιππον' ἱππότην τε θυμάτων ἄπο
Σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, ἔνθα—.

Πρὸς τόνδε βωμὸς, *ad hosce tumulos*. Non enim *aram* semper significat βωμὸς, ut Suidam inspicienti patebit. Pindar. Olymp. vi. strophe 4. Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ.

Ἀναγκάσει pro ἀναγκάσει ἐλθεῖν. Hippocrates, lib. de Articulis ῥησ. 7. ἄνω ἀναγκάζειν τὸ ἄρθρον. Vid. et ῥησ. 63. Conf. ad Antig. 1264.

955. ἀπὸ ῥυτῆρος, *effusis habenis*, ut bene interpretatur Wesselingius ad Diod. Sic. xix. 26. Adde Plutarchum in Dione, vol. i. p. 976. D. ἔτοι διελάσαντες τὴν ὁδὸν ἵπποις ἀπὸ ῥυτῆρος. Ἀπὸ ῥυτῆρος, i. e. χωρὶς ῥυτῆρος. Sic Thucydides, vi. 64. ἀπὸ τῶν ὅπλων, ubi Scholiastes: ἤγουν, χωρὶς ὅπλων. Philostratus, vit. Apoll. lib. v. cap. 42. λέοντα ἥμερον ἀπὸ ῥυτῆρος ἤγέ τις, ὥσπερ κύνα. Confer et Trachin. 393.

Ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐμῷ
Ξένῳ γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βίᾳ;
Ιθ', ὡς ἄναγα, σὺ τάχα· τοῦτον δ' ἐγὼ,
Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον ἧς ὅδ' ἄξιος,
Ἄτρωτον ἀ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός·
Νῦν δ' ὥσπερ αὐτὸς τὰς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,
Τέτοισιν, ἀκ ἄλλοισιν, ἁρμοσθήσεται.
Οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, πρὶν ἂν
Κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι σήσῃς ἄγων·
Ἐπεὶ δέδρακας ἔτ' ἐμοῦ καλλίονς,
Οὔθ' ὧν πέφυκας αὐτὸς, ἔτε σῆς χθονὸς,
Ὅστις δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν,
Κἄνδυ νόμῳ πραίνουσαν ἁδὲν, εἶτ' ἀφεὶς
Τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι', ὧδ' ἐπειπέσων,
Ἄγεις θ' ἃ χρήζεις, κἠ παρίσασαι βίᾳ.
Καί μοι πόλιν κένανδρον ἢ δόλῳ τινὰ
Ἐδόξας εἶναι, καί μ' ἴσον τῷ μηδενί.

957. ἐμῷ] ἐγὼ Br. e codd. B. T.
962. ὥσπερ] ἔσπερ Br.
965. δεῦρό μοι] δεῦρ' ἐμοὶ Br.
970. τῆσδε τῆς] τῆσδε Ald.
973. καί μ'] κἄμ' Br. e codd. B. T.

Pro ἀπὸ edd. Turneb. et Steph. ἀπαὶ, quod, utpote antiquior forma vocis, non temere ab Heathio rejiciendum fuit: vid. Hom. Iliad. Λ. 663. Æſchyl. Agam. 901.

962. ὥσπερ. Legendum ἔσπερ, *iiſdem legibus, quibus huc venit:* i. e. quandoquidem ſub amici ſpecie venit, non pro hoſte habebitur.

971. παρίσασαι, *in ditionem tuam,* vel *poteſtatem redigis.* Exemplum dat Suidas ex Arriano. Herodotus, iii. 45. ἱκανοὶ ἦσαν Πολυκράτεα παρασήσασθαι. Thucydides, i. 98. πολιορκίᾳ παρεσήσαντο. Ed. Steph. περίσασαι.

Καίτοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν.
Οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν.
Οὐδ' ἄν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίατο
Συλῶντα τἀμὰ, καὶ τὰ τῶν θεῶν βίᾳ,
Ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια.
Οὔκουν ἔγωγ' ἂν σῆς ἐπεμβαίνων χθονὸς,
Οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα,
Ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος (ὅστις ἦν) χθονὸς,
Οὔθ' εἷλκον, οὔτ' ἂν ἦγον· ἀλλ' ἠπιστάμην
Ξεῖνον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών.
Σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν
Τὴν αὐτὸς αὑτοῦ· καί σ' ὁ πληθύνων χρόνος
Γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.
Εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
Τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινὰ,
Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
Εἶναι βίᾳ τε κοὐχ ἑκών· καὶ ταῦτά σοι
Τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω.
Χο. Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ὦ ξέν'; ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ,
Φαίνῃ δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκῃ κακά.
Κρ. Ἐγὼ οὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων,
Ὦ τέκνον Αἰγέως, οὔτ' ἄβουλον, ὡς σὺ φῄς,
Τοὔργον τόδ' ἐξέπραξα· γιγνώσκων δ' ὅτι

979. ἐπεμβαίνων] ἐπιβαίνων Ald.
983. ξεῖνον] ξένον Br.
985. πληθύνων] πληθύων Ald. Br.
996. τόδ'] τόγ' Ald.

985. πληθύνων. Idem valet quod μακρὸς χρόνος, supra, v. 7. i. e. *longævitas*.

996. γιγνώσκων, *reputans, existimans*.

Οὐδείς ποτ' αὐτὸς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι
Ζῆλος ξυναίμων, ὥς' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ.
Ἤδειν δ' ὅθ' οὕνεκ' ἄνδρα κ̣ὶ πατροκτόνον
Κἀναγνον ὐ δεξαίατ', ὐδ' ὅτῳ γάμοι
Ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
Τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον πάγον
Ἐγὼ ξυνῄδειν χθόνιον ὄνθ', ὃς ὐκ ἐᾷ
Τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει·
Ὦ πίστιν ἴσχων, τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν.
Καὶ ταῦτ' ἂν ὐκ ἔπρασσον, εἰ μή μοι πικρὰς
Αὐτῶ τ' ἀρὰς ἠρᾶτο καὶ τῷ 'μῷ γένει·
Ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν.
" Θυμοῦ γὰρ ὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν
" Θανεῖν· θανόντων δ' ὐδὲν ἄλγος ἅπτεται.
Πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλῃς· ἐπεὶ
Ἐρημία με, κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω,
Σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως,
Καὶ τηλικόσδ' ὤν, ἀντιδρᾶν πειράσομαι.
Οι. Ὦ λῆμ' ἀναιδές, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς;
Πότερον ἐμοῦ γέροντος, ἢ σαυτοῦ, τόδε;

997. αὐτὸς] αὐτοῖς Br.
999. ᾔδειν] ᾔδη Ald. Br.
1003. ξυνῄδειν] ξυνῄδη Br.
1009. ὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο] οὐδὲν ἐστι γῆρας ἄλλο Br. e cod. A.
1012. κεἰ δίκαι'] κἀδίκαι' F. 1. 3.

1001. τέκνων. Constructionem non satis expedio, legendumque suspicor τοκέων, ut πόλεως supra, v. 772. et Æschyl. Sept. Theb. 2. φονέως infra, 1426. Γάμοι τέκνων essent *nuptiæ cum liberis contractæ*, ut si Œdipus Antigonen matrimonio duxisset. Nisi malis τέκνοις.

1003. χθονιον, i. e. ἐγχώριον vel αὐτόχθονα. Apollon. Rhod. ii. 506. χθονίης—νύμφαις, ubi Scholiastes ἐγχωρίαις. Vide et Aj. 202. et Hesychium ibi laudatum.

Ὅσις φόνευς μοι, καὶ γάμους, καὶ ξυμφορὰς
Τοῦ σοῦ δίκηας σώματος, ἃς ἐγὼ πάλαι
Ἤνεγκον ἄκων· θεοῖς γὰρ ἰῶ ἔτω φίλον,
Τάχ' ἄν τι μηνίσσειν εἰς γένος πάλαι.
Ἐπεὶ καθ' αὑτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
Ἁμαρτίας ὄνειδος ἀδὲν, ἀνθ' ὅτου
Τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τὰς ἐμὰς θ' ἡμάρτανον.
Ἐπεὶ δίδαξον, εἶπ θέσφατον πατρὶ
Χρησμοῖσιν ἰκνεῖθ', ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν,
Πῶς ἂν δικαίως τᾶτ' ὀνειδίζοις ἐμοί;
Ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς,
Οὐ μητρὸς ἔσχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἰῶ.
Εἰ δ' αὖ φανεὶς δύστηνος, ὡς ἐγὼ φάνλω,
Εἰς χεῖρας ἦλθ'ον πατρὶ, κἠ κατέκταινον,
Μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων, εἰς οὕς τ' ἔδρων,
Πῶς γ' ἂν τόγ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;
Μητρὸς δὲ, τλῆμον, οὐκ ἐπαισχύνῃ γάμους,
Οὕστις ὁμαίμους σῆς, μ' ἀναγκάζων λέγειν;
Οἵας ἐρῶ τάχ'· ἀ γὰρ ἦν σιγήσομαι,
Σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον σόμα.
Ἔπικτε γάρ μ', ἔπικτεν, ὦ μοι μοι κακῶν,
Οὐκ εἰδότ' οὐκ εἰδυῖα· κἄτεκόν μ',
Αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι.
Ἀλλ' ἓν γὰρ οὖν ἔξοιδα, σὲ μὲν ἑκόντ' ἐμὲ

1027. οὔτε] οὔ τι Br.
Ibid. πω] πως Ald.
1028. ἴσχον] εἶχον Ald. Br.
1040. ἓν γὰρ] ἕν γ' ἄρ' Br.

1032. ἄκον πρᾶγμα. Conf. supra, v. 243. Œd. Tyr. 1261.
1036. σόμα, *sermonem*. Vid. supra, v. 130. Aj. 1129.

Κείνην τε ταῦτα δυςομεῖν· ἐγὼ δέ νιν
Ἄκων ἔγημα, φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε.
Ἀλλ' ὀ γὰρ ὄτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς
Γάμοισιν, ὄθ' οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι
Φόνους πατρῴους ἐξονειδίζων πικρῶς.
Ἓν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον ὧν σ' ἀνιςορῶ·
Εἴτις σὲ τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
Κτείνοι παραςὰς, πότερα πυνθάνοι' ἂν εἰ
Πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν εὐθέως;
Δοκῶ μὲν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον
Τίνοι' ἂν, ὀδὲ τοὔνδικον πεισβλέποις.
Τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακὰ,
Θεῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ ὀδὲ τὴν πατρὸς
Ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί.
Σὺ δ', εἶ γὰρ ὀ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν
Λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος,
Τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.
Καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλὸν,
Καὶ τὰς Ἀθήνας, ὡς κατῴκηται καλῶς.
Κᾆθ' ὧδ' ἐπαινῶν πολλὰ, τοῦδ' ἐκλανθάνῃ,
Ὅθ' οὕνεκ' εἴτις γῆ θεοὺς ἐπίςαται
Τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τοῦδ' ὑπερφέρει,
Ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ

1041. δυςομεῖν] διςομεῖν Ald. Turneb. δυσςομεῖν Br.
1062. τιμαῖς] τιμὰς Ald. Turneb.
Ibid. ἥδε] εἰ δὲ Ald.
Ibid. τοῦδ'] τοῦθ' Br. e cod. A.

1041. δυςομεῖν. Canteri conjectura est, licet ita jam antea dedisset ed. Flor. Vulgo, διςομεῖν, quod nullum hic locum habet.

1055. ἅπαν καλὸν Λέγειν νομίζων, *existimans quidvis dictu honestum esse.*

Αὐτόν τε χειρῦ, τὰς κόρας τ' οἴχη λαβών.
Ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ
Καλῶν ἱκνοῦμαι, καὶ καθασκήπτω λιτῆς
Ἐλθεῖν ἀρωγὰς ξυμμάχους· ἵν' ἐκμάθῃς
Οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις.
Χο. Ὁ ξεῖνος, ὦ ναξ, χρηστός· αἱ δὲ ξυμφοραὶ
Αὐτὸν πανώλεις, ἄξιαι δ' ἀμυνάθειν.
Θη. Ἄλις λόγων· ὡς οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι
Σπεύδουσιν, ἡμεῖς δ', οἱ πιθόντες, ἕσμεν.
Κρ. Τί δῆτ' ἀμαυρῷ φωτὶ προξένους ποιεῖν;
Θη. Ὁδὸν κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δέ με
Χωρεῖν· ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις
Τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί·
Εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, ἀδὲν δεῖ πονεῖν.
Ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, οὓς ἀ μήποτε
Χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύχωνται θεοῖς.
Ἀλλ' ἐξυφηγοῦ· γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχῃ,
Καί σ' εἷλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· "τὰ γὰρ δόλῳ
"Τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' ἐχὶ σώζεται.
Κἀκ ἄλλον ἔξεις εἰς τόδ'· ὡς ἔξοιδά σε
Οὐ ψιλόν, ἀλλ' ἄσκαλον ἐς τοσήνδ' ὕβριν

1064. τε χειρῦ] τ' ἐχείρα Br.
1069. ξυμφοραὶ] συμφοραὶ Br. e 3 codd.
1073. ἀμαυρῷ] ἀφαυρῷ Br.
1074. δέ με] δ' ἐμοὶ Br.
1079. ἐπεύχωνται] ἐπεύχονται F. 2. ἐπεύξονται Br.
1083. τόδ'] τάδ' Br. e codd. B. T.

1064. αὐτόν τε χειρῦ. Malim in imperfecto: αὐτόν τ' ἐχείρα.

1067. ἀρωγάς. Legere poteſt, ſi quis homœoteleuton vitandum putat, ἀρωγὰς ab ἀρωγή. Vid. ad Œd. Tyr. 1279.

1079. ἐπεύχωνται, *inſultent, irridcant. Nunquam fiet, ut terræ hujuſce diis irridcant.*

Ἥκοντα τόλμης τῆς παρεςώσης τανῦν·
Ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιςὸς ὢν ἔδρας τάδε·
Ἃ δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
Ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεςέραν.
Νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην τανῦν τέ σοι
Δοκεῖ λελέχθαι, χ' ᾧτε ταῦτ' ἐμηχανῶ;
Κρ. Οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὢν ἐρεῖς ἐμοί.
Οἴκοι δὲ χ' ἡμεῖς εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν.
Θη. Χωρῶν ἀπείλει νῦν· σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπους,
Ἕκηλος αὐτοῦ μίμνε, πιςωθεὶς ὅτι,
Ἢν μὴ θάνω 'γὼ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι
Πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον ςήσω τέκνων.
Οι. Ὄναιο, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν,
Καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Εἴην ὅθι δαΐων
Ἀνδρῶν τάχ' ἐπιςροφαὶ

1086. τάδε] τόδε Ald. 1094. πιςωθεὶς] πιςηθεὶς Ald.

1100. ἐπιςροφὴ in re bellica dicitur, quoties exercitus vel cohors, converſione facta, verſus hoſtem fertur. Plutarchus in Timoleonte: πυκνὰς ἐξ ἐπιςροφῆς ποιεῖσθαι τὰς ἐπελάσεις, vol. i. p. 249. D. Sic Trachin. 575. χ' ᾧ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπιςρέψας. Proprie igitur hic adhibetur ubi ſermo eſt de Creontis ſatellitibus, quibus pugnaturis, ex fuga ſe convertere neceſſe erat. Confer Thucyd. ii. 90, 91.

Τὸν χαλκοβόαν Ἄρη
Μίξασιν, ἢ πρὸς Πυθίαις,
Ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς·
Οὗ πότνιαι σεμναὶ λιθη-
νᾶναι τέλη
Θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα
Κλῃὶς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν
Προπόλων Εὐμολπιδᾶν·
Ἔνθ' οἶμαι τὸν ἐχεμάχαν
Θησέα καὶ τὰς δισόλβους
Ἀδμῆτας ἀδελφὰς
Αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ
Τέσδ' ἀνὰ χώρας.

Ἀντιστροφὴ α.

Ἦ πᾶ τὸν ἐφέσπερον
Πέτρας νιφάδος πελῶ-
σ' Οἰάπιδος ἐκ νομᾶς,

1104. σεμναὶ] σεμνὰ Br.
1107. κλῃὶς] κλῃὶς Br.
Ibid. βέβακεν] βέβακε Br.
1109. ἐχεμάχαν] ἐρειβάταν Ald.
1111. ἀδελφὰς] ἀδελφειὰς Ald.

1102. Πυθίαις. Intelligendus pagus Atticæ Πύθιον dictus, quem Strabo ex Philochoro Megaricæ ditionis terminum fuiſſe tradit p. 392. C. Ejuſdem meminit Suidas, v. Παράλιον. Aliud eſt Πύθιον Apollinis templum ſub Acropoli.—Plato, p. 322. B.

1114. In τὸν ἐφέσπερον ſubaudi χρόνον, et vid. ad Electr. 1081.

1115. Legendum πέτρας νιφάδας accuſ. plur. Πέτραι νιφάδες forte ſunt Cithæron, ut Eurip. Bacch. 660.

1116. Οἰάπιδος. Negat Heſychius convenire hic pagum Οἴη dictum; ἀ γὰρ ἐγγὺς εἶναι, *non enim ſatis propinquum eſſe*. De quo

Πώλοισιν, ἢ ῥιμφαρμάτοις
Φεύγοντες ἀμίλλαις;
Ἁλώσεταί· δεινός γ' ὁ πρόσ-
χωρων Ἄρης,
Δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
Πᾶς γὰρ ἀσφάπει χαλινὸς,
Πᾶσα δ' ἁρμᾶται κατ' ἀμ-
πυκτήρια φάλαρα πώλων
Ἄμβασις, οἳ τὰν ἱππίαν

1119. δεινός γ'] δεινὸς Ald. Br. omissa distinctione post ἁλώσεται.

dubitari non potest, si is pagus in insula Cea, cujus meminit Ptolemæus, situs est. Mentio quidem pagi ejus apud Suidam, v. Οἴη-θεν, sed nihil inde de situ ejus discimus. Urbis in Laconia, Οἰήτιδος dictæ, meminit Pausan. in Arcad. p. 625.

Idem Hesychius Οἰατιδῶ· *ovibus depastæ* exponit, consentiente Eustathio in Iliad. p. 1225. ubi sic: ἀπὸ δὲ τῶν οἰῶν καὶ οἰάτιδῶ· νεμὲ μέμνηταί τις παλαιὸς, τοῦ ὑπὸ προβάτων κατανεμομένου. Nec adversatur analogia, siquidem recte Clisthenes ille apud Herodotum ex ὗς, ὑός, χοῖρος, formaverit Ὑάται, Ὀνάτας, Χοιράτας, lib. v. 68. Suidas: Οἰάτειον κρέας, τὸ προβάτειον. Ab οἷς fluit οἶα, *ovile*, (quæ vox habetur Apollon. Rhod. ii. 139. et alibi) inde οἴατις. Νομὸς, *regio*, fœminini generis est.

1123. Constructio videtur esse πᾶσα δὲ πώλων ἄμβασις ἁρμᾶται κατ' ἀμπυκτήρια φάλαρα.

Πᾶσα πώλων ἄμβασις, *omnis equitatus, omnis numerus* ἀναβατῶν. Nam ne de equis ipsis interpretemur, sequens clausula facit οἳ τὰν ἱππίαν τιμῶσιν Ἀθάναν, quod de equis dici absurdum foret.

Κατ' ἀμπυκτήρια φαλαρα. Proprie vertendum foret, *prope phaleratæ capitis amiculæ*: sed *prope* hoc in loco Litotes est pro, *cum*.

Ἀμπυκτήρια. Sic Æschyl. Sept. c. Theb. 467.

Ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβεβαμμένας.

Vide et Eurip. Supp. 588. Helen. 1587.

Τιμῶσιν Ἀθάναν,
Καὶ τὸν πόντιον Γαιάοχον
Ῥέας φίλον υἱόν.

Στροφὴ β'.

Ἔρδουσιν, ἢ μέλλουσιν; ὡς
Προμνᾶταί τί μοι
Γνώμα, τάχ' ἂν δώσειν
Τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ' εὖ-
ρουσαν πρὸς αὐθομαίμων πάθη.
Τελεῖ, τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἦμαρ.
Μάντις εἶμ' ἐσθλῶν ἀγώνων.
Εἴθ' ἀελλαία ταχύρ-
ρωτος πελειὰς
Αἰθερίας νεφέλας
Κύρσαιμ', αὐτῶν δ' ἀγώνων
Θεωρήσασα τὸμὸν ὄμμα.

1133. αὐθομαίμων] ὁμαίμων Br. 1134. ἦμαρ] ἅμαρ Ald. Br.

1131. ἂν δώσειν. Margo Turnebianæ ἐνδώσειν, quod eſſet *dedere*, ſicut etiam ἐνδιδόναι χωρίον vel πόλιν non raro dicunt. Recepiſſem igitur, niſi animo incidiſſet dubitatio, annon præſtaret ἀνδώσειν una voce pro ἀναδώσειν, *reddituros*, ſc. Thebanos.

1140. Θεωρήσασα. Malebat Canterus Θεωρήσεις, quod non videtur mihi recipere conſtructio. Nam ſi ὄμμα, ut in hac lectione, pro nominativo habetur, nihil relinquitur a quo pendere poſſit genitivus ἀγώνων. Mihi multo potius videtur :

Θεωρήσασ' ἄκοσμον ὄμμα.

Contemplans invenuſtum et immundum prœlii ſpectaculum.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ὦ Ζεῦ γε παντάρχα θεῶν,
Παντόπτα, πόροις
Γᾶς τᾶσδε δαμέχοις
Ἐπινικίῳ σθένει τὸν εὖ-
αγρον τελειῶσαι δὴ λόχον·
Σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα.
Καὶ τὸν ἀγρόταν Ἀπόλλω,
Καὶ καπηγήταν πυκνο-
σίκτων ὀπαδὸν
Ὠκυπόδων ἐλάφων,
Στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς
Μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις.

ΧΟΡΟΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΘΗΣΕΥΣ, ΙΣΜΗΝΗ.

Ἰαμβοι.

Χο. Ὦ ξεῖν' ἀλήτα, τῷ σκοπῷ μὲν ἁν ἐρεῖς
Ὡς ψευδόμαντις· τὰς κόρας γὰ εἰσορῶ
Τάσδ' ἄσσον αὖθις ὧδε πεσσολεμένας.
Οι. Πᾶ, πᾶ; τί φῄς; πῶς εἶπας;

1141. Ὦ Ζεῦ γε παντάρχα θεῶν] Ἰὼ Ζεῦ πάνταρχε θεῶν Ald. Ἰὼ θεῶν παντάρχα Ζεῦ Br.

1145. τελειῶσαι δὴ] τελειῶσαι Ald. τελεῶσαι Br.

1151. ἀρωγὰς, *auxilia*. Vid. ad Œd. Tyr. 1279. Bene ita exhibet Aldina cum Turnebiana: Stephanus contra ἀρωγᾶς.

1154. ψευδόμαντις. Subaudi ἐσί.

Αν. Ὦ πάτερ, πάτερ,
Τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄρεσον ἄνδρ' ἰδεῖν
Δοίη, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;
Οι. Ὦ τέκνον, ἦ πάρεσον; 1160
Αν. Αἵδε γὰ χέρες
Θησέως ἔσωσαν, φιλτάτων τ' ὀπαόνων.
Οι. Προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρὶ, καὶ τὸ μηδαμᾶ
Ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βασάσαι δότε.
Αν. Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ· σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις. 1165
Οι. Ποῦ δῆτα, πῶς ἔσον;
Αν. Αἵδ', ὁμῶ πελάζομεν.
Οι. Ὦ φίλτατ' ἔρνη.
Αν. Τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.
Οι. Ὦ σκῆπτρα φωτός. 1170
Αν. Δυσμόρως τε δύσμορα.
Οι. Ἔχω τὰ φίλτατ'· ἐσθ' ἔτ' ἂν πανάθλιος
Θανὼν ἂν εἴλω, σφῷν παρεσώσαιν ἐμοί.
Ἕρεισατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφὶ δεξιὸν,
Ἐμφῦτε τῷ φύσαντι, κἀναπαύσατον 1175

1157. πάτερ 2do] ὦ πάτερ Ald.
1171. δυσμόρως τε] δυσμόρου γε Br.
1174. ἀμφὶ δεξιὸν] ἀμφιδέξιον Br.
1175. ἐμφῦτε] ἐμφῦσα Turneb.
Ibid. κἀναπαύσα[τον] κἀναπαύσε[τον Ald.

1164. βασάσαι, *contingere, contrectare.* Vide ad Electr. 911.

1165. σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις, i. e. *gratiam petis, quam ipse ultro præstare cupidissimæ sumus.*

1171. δυσμόρου τε. Legendum cum editore Londinensi δυσμόρου γε.

1175. κἀναπαύσατον. Activum pro passivo. Sic παῦε μάχης, Hesiod. Asp. 449. παῦε τοῦ λόγου, Aristoph. Ran. 588. Conf. ad Œd. Tyr. 155.

Τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τἄρ τε δυσήνιου πλάνου.
Καί μοι τὰ πραχθέντ' εἶπαθ' ὡς βράχιστ', ἐπεὶ
Ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος.
Αν. Ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας· τῆσδε χρὴ κλύειν, πάτερ.
Καὶ σοίγε τἔργον τἐμὸν ἔσται δὴ βραχύ.
Οι. Ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρὲς,
Τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον.
Ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε σὴν ἐς πάσδέ μοι
Τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην.
Σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
Καί σοι θεοὶ πόροιεν, ὡς ἐγὼ θέλω,
Αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς
Μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγὼ,
Καὶ τἐπιεικὲς, κοὐ τὸ μὴ ψῦδοσομεῖν.
Εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε.

1180. *σοίγε*] *σοίτε* Ald.
Ibid. *ἔσται δὴ*] *ἔσται* Ald. *ὡς ἔσαι* Br.
1182. *εἰ φανέντ'*] *ἰμφανέντ'* Ald. Turneb. sed *εἰ φανέντ'* F. 2. Br. e codd. B. T.
1183. *τάσδε μοι*] *τάδε μοι* Ald. *τάσδ' ἐμοὶ* Br.

1181. *πρὸς τὸ λιπαρές.* Sic *εἰ φοβῇ πρὸς τοῦτο*, Trachin. 1227. Confer et Eurip. Helen. 464, 5.

1182. *εἰ φανέντ'.* Optimam hanc lectionem Scholiastæ debemus: nam MSS. vulgatam *ἰμφανέντ'* habuisse videntur. Quoad constructionem, recte H. Stephanus *τέκνα φανέντα ἄελπτα* pro *τέκνων φανέντων ἀέλπτων*, accusativum utique pro genitivo, positum putat. Exempla si quæris, dabit N. Forsterus, Indice in Plat. v. Accusativus. Vide et Œd. Tyr. 100. Eurip. Ion. 984. Alii, ut Kuhnius in Indice ad Ælian. Var. Hist. nominativum potius vocant. Conf. Gregor. de Dialecto Attica, sect. 35.

1183. *τήνδε σήν.* Omnino legendum *τήνδε τήν.*

1185. *νιν, eas:* pluraliter. Vide ad Electr. 626.

Ἔχω γὰ ἃ ἔχω διὰ σὲ, κὐκ ἄλλον βροτῶν.
Καί μοι χέρ', ὦ ναῦ, δεξιὰν ὄρεξον, ὡς
Ψαύσω, φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
Καίτοι τί φωνῶ; πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγὼς
Θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς ᾧ τις ὐκ ἔνι 1195
Κηλὶς κακῶν ξύνοικος; ὐκ ἔγωγέ σε.
Οὐδ' ἦν ἐάσω· τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν
Μόνοις οἷόν τε συνπαλαιπωρεῖν τάδε.
Σὺ δ' ὠτόθεν μοι χαῖρε· κ τὰ λοιπά μὲ
Μέλε δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ἡμέρας. 1200
Θη. Οὔτ' εἴπι μῆκος τῶν λόγων ἔθε πλέον,
Τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω,
Οὐδ' εἰ πρὸ τᾶ 'μοῦ προύλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
Βάρος γὰρ ἡμᾶς ἀδὲν ὀκ τέτων ἔχει.
Οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον παιδάζομεν 1205
Λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.
Δείκνυμι δ'· ὧν γὰρ ὤμοσ' ὐκ ἐψευσάμην
Οὐδέν σε, πρέσβυ· τάσδε γὰ πάρειμ' ἄγων
Ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.
Χ' ὥπως ἀγὼν μὲν οὗτος ἠρέθη, τί δεῖ 1210

1194. καίτοι τί] καίτοι τε Ald. Ibid. τί δεῖ] τί δεῖ μάτην Ald. Br.
1210. ἀγὼν μὲν ὅτος] μὲν ἀγὼν ὅτος Ald. μὲν ὅδ' ἀγὼν Br.

ατι

1194. ἄθλιος, *infelix*: per Euphemiſmum pro *impurus, piaculo inquinatus*. Similis Herculi cura ne Theſeum contaminaret apud Eurip. Herc. Fur.

1197. οὐδ' οὖν ἐάσω. Malim οὐδ' οἷν σ' ἐάσω, nempe, θιγεῖν ἐμοῦ. *Non ſinam te meum corpus attingere.* Hinc mox ait: σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε, *ſalve mihi, eo in loco ubi nunc conſiſtis.*

1210. ἀγὼν—ἠρέθη, *certamen profligatum eſt.* Sic Plutarchus, στεφα-

Κομπεῖν, ἃ γ' εἴσῃ καὐτὸς ὀκ ταύταιν ξυὼν ;
Λόγον δ', ὃς ἐμπέπλωκεν ὀρθίως ἐμοὶ
Στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμῃ· ἐπεὶ
Σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι,
" Πρᾶγος δ' ἀτίζειν ὐδέν' ἀνθρώπων χρεών.
Οι. Τί δ' ἐστί, τέκνον Αἰγέως ; διδασκέ με,
Ὡς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὢν σὺ πυνθάνῃ.
Θη. Φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
Οὐκ ὄντα, συγγνῷ δὲ, πεφασπεσόντα πως
Βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ
Θύων ἔκυρον ἡνίχ' ὡρμώμην ἐγώ.
Οι. Πεδαπόν ; τί χρῄζοντα τῷ θακήματι ;
Θη. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἔν· σὲ γὰρ, ὡς λέγεσί μοι,
Βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον, οὐκ ὄγκῳ πλέον.
Οι. Ποῖόν τιν' ; οὐ γὰρ ἥδ' ἕδρα σμικρᾷ λόγῳ.
Θη. Σοὶ φασιν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόν-

1215. οὐδέν' ἀνθρώπων] οὐδὲν ἄνθρωπον Br.
1224. πλέον] πλέων Br. e codd.

ρηκὰς τ' Μιδριδάλικον πόλεμον, vol. i. p. 432. A. Idem, συναιρήσων τὴν πολιορκίαν, ibid. p. 574. E. Vide et ad Eurip. Phœniff. 530.

1212. λόγον. Stephanus, conſtructioni proſpiciens, legendum putat λόγῳ. Vulgatam tamen tueri videtur ἓν μὲν πρᾶτά σοι μεμφὴν ἔχω, Eurip. Oreſt. 1075. Conf. Trachin. 342.

1215. οὐδὲν' ἀνθρώπων. Optime Suidas οὐδέν, v. πρᾶγος. Quanquam neque ſic verſus integer eſt. Legendum enim ἄνδρωπον. χρεὼν δὲ ἄνδρωπον [ὄντα] ἀτίζειν ὐδὲν πρᾶγος, *oportet hominem natum nullum negotium contemnere.*

1225. σμικρᾷ λόγῳ. Herodotus, i. 120. λόγῳ ἐδεὶς γενόμενα πρὸς Περσέων. Idem, iii. 4. ἐόντα—λόγῳ οὐ σμικρῷ. Vid. et cap. 139.

1226. μολόντ'. Malim μόνον τ', *et duntaxat.*

τ' αἰτεῖν ἀπελθεῖν ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ.
Οι. Τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακὼν ἕδραν;
Θη. Ὅρα κατ' Ἄργος εἴτις ὑμῖν ἐγγενὴς
Ἔσθ', ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν.
Οι. Ὦ φίλτατ', ἴσχες οὗπερ εἶ.
Θη. Τί δ' ἐστί σοι;
Οι. Μή μου δεηθῇς.
Θη. Πράγματος ποίου; λέγε.
Οι. Ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ', ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης.
Θη. Καὶ τίς ποτ' ἐστὶν ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τοι;
Οι. Παῖς οὑ'μὸς, ὦ ἄναξ, συγνὸς, οὗ λόγων ἐγὼ
Ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων.
Θη. Τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἐστὶ, καὶ μὴ δρᾷν ἃ μὴ
Χρῄζεις; τί σοι τοῦτ' ἔστι λυπηρὸν κλύειν;
Οι. Ἔχθιστον, ὦ ἄναξ, φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί.
Καὶ μή μ' ἀνάγκῃ προσβάλῃς τάδ' εἰκάθειν.
Θη. Ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει,
Μή μοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα.
Αν. Πάτερ, πιθοῦ μοι, κεἰ νέα παραινέσω.

1227. ἀπελθεῖν] ἀπελθεῖν τ' Br. ex Heathii emendatione.
1231. ἴσχες] ἐπίσχες Ald. Turn. Br.
1236. ὅν γ' ἐγὼ] ὅν ἂν ἐγὼ Br. qui et ψέξαιμί τι.
1244. μή μοι] μή σοι Br. e 3 codd.

1228. τήνδ'—ἕδραν, *hanc sessionem*. Constructio eadem est quæ in γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ σε, Eurip. Phœniss. 304.

1231. ἴσχες. Ita cl. Burtonus ex ed. Flor. Reliquæ omnes ἐπίσχες.

1235. προστάτης, *supplex*, ἱκέτης. Raro hac potestate invenias. Habet tamen Noster infra, v. 1343. Idem λιπαρεῖ προὔστην χερὶ, Electr. 1396.

Τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ σ' αὐτῷ φρενὶ
Χάριν ϖροχεῖν, τῷ θεῷ σ' ἃ βέλεται·
Καὶ νῷν ὑπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν.
Οὐ γάρ σε, σάρσει, ϖρὸς βίαν ϖαπάσει
Γνώμης, ἀ μή σοι συμφέροντα λεξεται.
Λόγων δ' ἀκέσαι τίς βλάβη; τὰ τοι καλῶς
Εὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται.
Ἔφυσας αὐτόν· ὥσε μήτε δρῶντά σε
Τὰ τῶν κακίστων δυσσεβεστάτων, πάτερ,
Θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀνδρᾶν κακῶς.
Ἀλλ' αὐτόν· εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαὶ,
Καὶ θυμὸς ὀξύς· ἀλλὰ νουθετήμενοι
Φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπάδονται φύσιν.
Σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ τανῦν ἀποσκόπει

1253. μήτε] μηδὲ Br.
1254. κακίστων] κάκιστα Br. e Toupii emendatione.
1255. Θέμις] Θέμιν Colin.
1256. αὐτὸν] ἔα 'γὼ τὸν Br.

1246. τὸν ἄνδρα—τόνδε, i. e. Theſeum.

1254. τὰ τ' κακίστων δυσσεβεστάτων. Emendare conati ſunt magni nominis Critici, R. Daweſius, Miſcell. Crit. p. 342. et Jo. Toupius in Suidam, v. καταπεσαιτος. Prior legi vult τὰ τ' κακίστων δυσσεβέστατ', ὦ πάτερ. Alter, τὰ τ' κάκιστα δυσεβεστάτων, πάτερ. Mihi præ utroque placebat, τὰ τ' κακίστων κᾀσεβεστάτων, πάτερ. [Ita ipſe Toupius curis poſterioribus in Præfat. ad partem iii. Emendationum.]

1255. Θέμις. Pro Θέμιν poni bene judicat editor Oxonienſis, citans ἐνθυμήμενος pariter adhibitum Æliano, Var. Hiſt. xiii. 20. ubi plura dat Perizonius.

1256. ἀλλ' αὐτόν. Daweſius ubi ſupra legendum autumat ἀλλ' κὐτὸν, i. e. ἀλλ' ἔα αὐτόν. Mihi ea craſis duriuſcula videtur, nec prius admittenda, quam aliis exemplis confirmetur. Tentabam igitur ἀλλ' ἄνυσον, *tu vero fac, quod volumus*. Vel, ἀλλ' εἶξον.

1259. μὴ τανῦν ἀποσκόπει, *ne animum ad antiqua illa reflectas.*

Πατρῷα καὶ μητρῷα πήμαθ', ἃ ἴπαθες·
Κἂν κεῖνα λύσῃς, οἶδ' ἐγὼ, γνώσῃ κακοῦ
Θυμοῦ τελευτὴν, ὡς κακὴ προσγίνεται
Ἔχεις γὰρ οὐ βίαια τἀνθυμήματα,
Τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος.
Ἀλλ' ἡμὶν εἶκε· " λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν
" Δίκαια προσχρῄζουσιν, οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ
" Πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν.
Οι. Τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾶτέ με
Λέγοντες· ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον.
Μόνον, ξέν', εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται,
Μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ.
Θη. Ἅπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς, χρῄζω κλύειν,
Ὦ πρέσβυ· κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι· σὺ δὲ
Σῶν ἴσθ', ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν.

1260. ἃ ἴπαθες] ἅ ἴπαθες Br.
1261. λύσῃς] λεύσῃς Br.
1263. οὐ βίαια] οὐχὶ βαιὰ Br.
1274. σῶν] σῶς Br. e Scaligeri emendatione.

Non dixiſſet hoc Antigone, niſi antiqua etiam iſta documentum præberent, quantum ira malorum pariat. Si quæratur, quid in his calamitatibus ab ira profectum ſit, reſpondeo, Œdipum præ impatientia ad natales ſuos inveſtigandos Corinthum reliquiſſe, deinde in itinere, ira commotum, Laio cædem intuliſſe.

1261. κἂν κεῖνα λύσῃς. Legendum cum Pierſono (Veriſim. p. 250.) λεύσσῃς. Supereſt tamen et aliud mendum, quod ſic ſuſtuleris:

Κἂν καινὰ λεύσσῃς, οἶδ' ἐγὼ——.

Neque nunc tu antiqua illa reſpicias: nam ſi vel recentia tantum contempleris, ſcio, iræ exitum calamitoſum eſſe intelliges.

1263. οὐ βίαια. Lego: οὐχὶ βαιὰ, *non exigua documenta.*

1274. σῶν ἴσθ'. Legendum cum Scaligero σῶς ἴσθ', *ſcito te tutum eſſe.*

ΧΟΡΟΣ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ὅσις τᾶ πλέονος μέρας
Χρήζει, τᾶ μετρίᾳ παρεὶς,
Ζώειν, σκαιοσύναν φυλάσσων
Ἐν ἐμοὶ καπάθηλος ἔσται.
Ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ
Ἀμέραι κατέθεντο δὴ
Λύπας ἐγγυτέρω· τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις, ὁπόταν τις
Ἐς πλέον πέσῃ
Τᾶ θέλοντος· ἀλλ' ἐπίκηρος

1277. σκαιοσύναν] σκαιοσύναν αἰεὶ Turn. 1284. οὐδ' ἐπίκηρος] οὐδ' ἔτι κήρες Ald. Turneb. Br.
1282. ὁπόταν] ὁπότε γ' ἂν Br.

1276. χρήζει. Cum genitivo occurrit Aj. 476. Eurip. Phœniff. 206.

Ibid. παρεὶς, *negligens, non curans*. Cum genitivo alibi non invenio.

1277. σκαιοσύναν φυλάσσων. Ita ed. Ald. Interponunt αἰεὶ edd. Turneb. et Steph. refragante metro. Dicitur autem σκαιοσύναν φυλάσσειν ut θυμὸν, γλῶσσαν, νοῦν τρέφειν, Aj. 1143. Antig. 1101.

1278. ἔσται. Vox frigidiuſcula, cui forte ſufficiendum αἰεὶ, male in verſum ſuperiorem intruſum.

1284. τᾶ θέλοντος. Erunt fortaſſe qui τὸ θέλον, *voluntatem*, exponent, perinde ac τὸ βουλόμενον, quod ea poteſtate adhibitum offendi ad Eurip. Iph. Aul. 1280. Verum ut bona ſit locutio, ſententiam abſurdam efficit. Loquitur Poeta de iis qui longævitatis cupidi ſunt: Eoſne igitur dicit, nullam voluptatem ſentire (τὰ τέρποντα

Ἰσοτέλεσος ἄϊδος, 1285
Ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος,
Ἄλυρος, ἄχορος, ἀναπέφηνε
Θάνατος ἐς τελευτάν.

δ' οὐκ ἂν ἴδοις) poſtquam inciderunt εἰς πλέον ἢ θέλοιτος, *in aliquid votis majus?* tanquam ſcilicet ipſa longævitas, ſeorſim ſpectata, iis diſplicere poſſit, quibus id ipſum ſumma votorum erat. Melius haud dubie foret, mala, quæ longævitas adjuncta ſibi habet, commemorari; ut ſi legamus

——εἰς πλέον πέσῃ
Τοῦ θέντος——.

Voluptates non cernas, poſtquam aliquis diutius vixerit, quam robur et valetudo duraverit.

Τὸ σθένος, *robur*, ut τὸ θυμούμενον, *ira*, Eurip. Hecub. 299. τῷ χαίροντι τῆς ψυχῆς, Plutarch. vol. ii. p. 1089. E. 1098. D. τὸ ἐπιθυμοῦν et τῷ αἰσθαιρομένῳ, ibid. 1092. F. 1093. A. Conf. ad Antig. 916.

Ibid. οὐδ' ἐπίκουρος. MSS. οὐδ' ἔπι κόρος, quod metro adverſatur. Veram lectionem conſervavit Scholiaſtes, disjunctim tamen exhibens, οὐδ' ἔπι κοῦρος. Quæ ſequuntur impeditiſſima ſunt, quod ego quidem parentheſi non animadverſæ acceptum refero. Diſtinguendum utique arbitror:

οὐδ' ἐπίκουρος
(Ἰσοτέλεσος ἄϊδος
Ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος
Ἄλυρος, ἄχορος) ἀναπέφηνε
Θάνατος ἐς τελευτάν.

Neque ad hæc finienda Orcus opitulator apparuit, dum interea vitæ ratio (μοῖρα) *morti fere ſimilis eſt,* (ἰσοτέλεσος ἄϊδος) *hymenæi, lyræ, chorearum expers.* Vide Antig. 1181. ubi ſimilis ſententia. Seneca, Herc. Œt. 105.

Mortis habet vices
Lente cum trahitur vita gementibus.

Ἀντιστροφή.

Μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νι-
κᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῇ,
Βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει,
Πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.
Ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ
Κέφας ἀφροσύνας φέρον,
Τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω;
Τίς οὐ καμάτων ἔνι;
Φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι,
Καὶ φθόνος· τό, τε κατάμεμπτον
Ἐπιλέλογχε πύματον
Ἀκρατὲς, ἀπροσόμιλον,
Γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα
Κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.

1290. ἐπεὶ] ἐπὴν Br. 1300. ἀπροσόμιλον] ἀπροσόμιλλον Ald.

1289. Μὴ φῦναι. Bene comparat Oxonienſis editor Theognid. v. 425.

1295. πλάγχθη. Aberrare dicitur, qui rem expetitam conſequi nequit, non qui aliquid ſtudioſe devitat. Lego igitur πλίχθη, *fugiat*, a πλίσσομαι. Vocem illuſtratam dabit Scholiaſtes, Ariſtoph. ad Acharn. 217.

Ibid. ἔξω, ſc. τῶν ἀφροσυνῶν. Plutarchus: τῆ πάθει ἔξωθεν ὄντα, vol. ii. p. 460. Eurip. Bacch. 853. ἔξω τοῦ φρονεῖν. Athenæus, p. 552. F. ἔξω τῆ ἐπιθυμιῶν ἐγένετο. Herodotus, iii. 80. ἐκτὸς τῶν ἐωθότων νοημάτων.

1298. τό, τε. Laborat metrum, cui ſubveniendum forte legendo: τό τ' αὖ κατάμεμπτον.

1302. κακὰ κακῶν. Suidas: κακὰ κακῶν. Διοκλῆς Βάκχῃ,
Πλυνεῖτε κακὰ τᾶ κακῶν ὑμᾶς,——

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἐν ᾧ τλάμων ὅδ', οὐκ ἐγὼ μόνος,
Πάντοθεν βόρειος ὥς τις ἀκτὴ
Κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται·
Ὡς κἠμὲ τόνδε κατάκρας
Δεινὰ κυματοαγεῖς
Ἄται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι·
Αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου
Δυσμᾶν, αἱ δ' ἀνατέλ-
λοντος, αἱ δ' ἀνὰ μέσαν
Ἀκτῖν', αἱ δὲ νυχίαν ὀτὸ Ῥιπᾶν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΣΜΗΝΗ.

Ἰαμβοι.

Αν. Καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος

Ubi metrum forte fulciendum legendo: πλυνεῖτ' ἔτι κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς. Confer Noſtri Philoct. 66. Trachin. 335. Ταὶαθὰ τ' αἰαθῶν, Epigr. Incerti Anthol. p. 20. An et huc pertinet τέχνην τεχνῶν, κἠ ἐπιστήμην ἐπιστημῶν, Juliano citatum, p. 183. A? Conf. ad Œd. Tyr. 388.

1312. νυχίαν. Non de nocturno tantum tempore dicitur, verum et de locis quibuſcunque tenebricoſis. Scholiaſtes Apollonii Rhod. in lib. iii. 846. νύκτα τ' ἀφώτιστον τόπον φασί.

Ibid. Ῥιπᾶν. Rhiphæi montes ſatis noti. Ῥίπας aliquando dictos eſſe, non adeo pervulgatum eſt, ut vel eo nomine locus Ariſtotelis mereatur afferri ex Meteorolog. lib. i. c. 13. ὑπ' αὐτὴν δὲ τὴν ἄρκτον ὑπὲρ τῆς ἑκάτης Σκυθίας, αἱ καλούμεναι Ῥῖπαι, περὶ ὧν ὃ μεγέθους λίαν εἰσὶν οἱ λεγόμενοι λόγοι μυθώδεις. In iis fontes Tanais collocat Lucanus, iii. 273. Euſtathius in Odyſſ. p. 843. ὄρος, Ῥίπαι.

Ἀνδρῶν γε μᾶνος, ὦ πάτερ, δι' ὄμματος
Ἀσκητὶ λείβων δάκρυον ὧδ' ὁδοιπορεῖ.
Οι. Τίς οὗτος;
Αν. Ὄνπερ κἀγὼ πάλαι κατείχομεν
Γνώμῃ, πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε.
Πο. Οἵ μοι τί δράσω; πότερα ταμαυτῆ κακὰ
Πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τῆδ' ὁρῶν
Πατρὸς γέροντος; ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς
Ξὺν σφῷν ἐφεύρηκ' ἀνθάδ' ἐκβεβλημένον,
Ἐᾶτε σὺν τοιᾶδε, τῆς ὁ δυσφιλὴς
Γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος,
Πλόκαν μαραίνων, κρατὶ δ' ὀμματοστερεῖ
Κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ἀΐσσεται.
Ἀδελφὰ δ', ὡς ἔοικε, τέτοισιν φορεῖ
Τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια.
Ἃ 'γὼ πανώλης ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω·
Καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς
Ταῖς σαῖσιν ἥκειν, τἄλλα μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ.

1314. ὄμματος] ὀμμάτων Br.
1324. πίνος] πόνος Ald. Turneb.
1326. ἀΐσσεται] ἄσσεται Br.
1331. τἄλλα] τοῦτο Br.
Ibid. πύθῃ] πάθῃ Ald.

1315. ἀσκητὶ, *affatim*, lacrymis utique non ſtillantibus, ſed pleno rivo fluentibus. Heſychius: ἄσκητον, οὐ κατασταζον, ἀλλὰ ῥύδην. Suidas: ἀσκητὶ, πολυσκητὶ, πολυδακρύτως. Τὸν νεκρὸν παρεπέμπων ἔκλαιεν ἀσκητί. Philoſtratus, Heroic. p. 714. ὅ τε Πρωτεσίλεως ἀσκητὶ δακρύει.

1324. πίνος. Conjectura eſt Scaligeri, extra controverſiam vera. Sic infra, v. 1668. δυσπινεῖς κολάς. MSS. πόνος.

1326. ἀΐσσεται. Homerus, Iliad. Γ. 368. ἠίχθη παλάμῃφιν. Oppianus, Halieut. iii. 426. Ἐς μυχὸν ἠίχθησαν.

1331. πάθῃ. Editiones antiquæ πάθῃ, pro quo reſcribendum

Ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοὶ, πάτερ,
Παραστάθητω· τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
Ἄκη μέν ἐστι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔπι.
Τί σιγᾷς;
Φώνησον, ὦ πάτερ, τι· μή μ' ἀποστραφῇς.
Οὐδ' ἀνταμείβῃ μ' οὐδέν, ἀλλ' ἀτιμάσας
Πέμψεις ἄναυδος, ἢ δ' ἃ μηνίεις φράσας;
Ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες,
Πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς
Τὸ δυσπρόσοιστον καὶ προσήγορον στόμα,
Ὡς μή μ' ἄτιμον, τῷ θεῷ γε προσάτῃ,
Οὕτως ἀφῇ γε, μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος.
Αν. Λέγ', ὦ ταλαίπωρ', αὐτὸς ὢν χρείᾳ πάρα.

1343. μή μ'] μήτ' Ald. Ibid. ἀντειπὼν] ἀντειπεῖν Ald.
1344. ἀφῇ] μ' ἀφῇ Ald.

ſaltem πάθῃς, cum tertia perſona nullum hic locum habeat. Sed et ſententia quæ ſic efficeretur, mihi ſubfrigida videtur, nec bene cum præcedente commate cohærens. Malim adeo: τἀμὰ μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ. *Me hominum peſſimum eſſe ultro ipſe teſtor, ne, quæ ad me pertinent, ex aliis audias.*

1333. αἰδὼς, *clementia, miſericordia:* niſi interpretari malis, *reverentia, quæ miſeris debetur.* Euripides, Heraclid. 461.

Πολλῆς γὰρ αἰδοῦς κἀτυχής τις ἂν τύχοι.

Vide et Herc. Fur. 300. Alceſt. 1003. Hom. Iliad. Ω. 44. Sed hæc notio poetis fere propria eſt.

1335. προσφορὰ, i. e. προσφορὰ τῶν ἀκῶν. *Remedia quidem adſunt, ſed ea admovere non licet.* Vel *aditus*, ut mox δυσπρόσοιστον, *quod ægre adiri poteſt.*

1343. προσάτῃ, *ſupplicem.* Vid. ad v. 1235.

1345. χρείᾳ. Pro διὰ χρείαν. Sic τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς, Eurip. Supp. 1045. Vide et Hippol. 978. Bacch. 1120.

" Τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ', ἢ τέρψαντά τι,
" Ἢ δυσχεράναντ', ἢ κατοικτίσαντά πως,
" Παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.

Πο. Ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγῇ σύ μοι·
Πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν πεισόμενος
Ἀρωγὸν, ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέσχησεν μολεῖν
Ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, δίδοὺς ἐμοὶ
Λέξαι τ' ἀκέσαί τ' ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ.
Καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βεβήσομαι,
Καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν καὶ πατρὸς κυρεῖν ἐμοί.
Ἃ δ' ἦλθον, ἤδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ.
Γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγὰς,
Τοῖς σοῖς πανάρχοις ἔνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
Γονῆ πεφυκὼς ἠξίουν γεραιτέρᾳ.
Ἀνθ' ὧν μ' Ἐτεοκλῆς, ὢν φύσει νεώτερος,
Γῆς ἐξέωσεν, οὔτε νικήσας λόγῳ,
Οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς ἔρχ' ἐλθὼν, πόλιν
Πόλιν δὲ πείσας· ὧν ἐγὼ μάλιστα μὲν
Τὴν σὴν Ἐριννὺν αἰτίαν εἶναι λέγω,
Ἔπειτα κἀπὸ μάντεων ταύτῃ κλύων.
Ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος ἐς τὸ Δωρικὸν,
Λαβὼν Ἄδραστον πενθερὸν, ξυνωμότας

1346. τέρψαντα] τρέψαντα Turneb. 1365. κλύων] κλύω Br. e codd. B. T.
1352. τῆς γῆς] γῆς Ald.

1353. λέξαι τ' ἀκέσαί τ'. Familiaris Atticis phrafis. Vide fupra ad v. 185.

1356. ἃ δ' ἦλθον, i. e. δ' ἃ δ' ἦλθον. Conf. v. 1373. et 1465.

1359. γονῇ—γεραιτέρᾳ. Malim caſu recto γονὴ γεραιτέρα. Heſychius: γονὰς, τέκνα.

Ἔστησ' ἐμαυτῷ γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας
Πρῶτοι καλοῦνται, καὶ τετίμηνται δορί·
Ὅπως τὸν ἑπτάλογχον εἰς Θήβας στόλον
Ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας, ἢ θάνοιμι πανδίκως,
Ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
Εἶεν· τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
Σοὶ προστροπαίους, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχων,
Αὐτός γ' ἐμαυτοῦ, ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν,
Οἳ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσι, ξὺν ἑπτά τε
Λόγχαις, τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν.
Οἷος δορύσσους Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
Δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς·
Ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος
Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος Ἀργεῖος γεγώς·
Τέταρτον Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὔχεται κατασκαφῇ

1370. εἰς] ἐς Br. e codd. B. T.

1368. γῆς—Ἀπίας. Idem Peloponneſo nomen apud Æſchylum, Supp. 784. qui a medico quodam Api inditum fuiſſe docet ejuſdem fab. 268. Accedit Pauſanias, p. 123. Tzetzes in Lycophr. 176. Apis hujus meminit Clemens Alex. p. 383. ut et Euſtathius ad Dionyſ. Perieg. 415. ex Arriano. Vide et Strabon. p. 371. D. Ob pyrorum (ἀπίων) potius proventum ſic dictam ſignificare videtur Plutarchus, vol. ii. p. 303. A.

Longior in his ſui, quia alia etiam notione adhibetur aliquando γῆ Ἀπία. De ea vide ad v. 1759.

1371. πανδίκως. Connectendum cum ἀγείρας, non cum θάνοιμι, quod loco proximum eſt.

1379. οἰωνῶν ὁδοῖς. De divinatione ex avibus omnia fere dedit Spanhemius ad Callimachi Lav. Pallad. 123.

Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δηώσειν τάχα·
Ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται,
Ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
Μητρὸς, λοχευθεὶς πιστὸς Ἀταλάντης γόνος·
Ἐγὼ δὲ σὸς, κεἰ μὴ σὸς, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
Πότμου φυτευθεὶς, σός γέ τοι καλούμενος,
Ἄγω τὸν Ἄργους ἄφοβον ἐς Θήβας στρατόν.
Οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
Ἱκετεύομεν ξύμπαντες ἐξαιτούμενοι,
Μῆνιν βαρεῖαν εἰκάθειν ὁρμωμένῳ
Τῷδ' ἀνδρὶ τοῦ 'μοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν,
Ὅς μ' ἐξέωσε, κἀπεσύλησεν πάτρας.
Εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων,
Οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.
Πρός νύν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων,
Αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρεικάθειν· ἐπεὶ
Πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς, καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ·
Ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε

1388. ἐγὼ δὲ σὸς] ἐγὼ δ' ὁ σὸς Br. 1395. ἐξέωσε] ἐξέωσεν Ald.

1387. πιστὸς, i. e. de quo dubitari non poteſt an Atalantæ ſobales necne ſit. Eurip. Herc. Fur. 803.

πιστὸν
Μοὶ τὸ παλαιὸν ἤδη
Λέχος, ὦ Ζεῦ, τὸ σὸν
Οὐκ ἐπ' ἐλπίδι φάνθη.

1388. τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθείς. Conf. Eurip. Troad. 769.

1401. οἰκοῦμεν, i. e. ζῶμεν. Lucian. de Aſtrolog. ἀλλ' ἐν μιᾷ ὥρῃ οἰκέουσι.

Κἀγὼ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληφότες.
Ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὡ τάλας ἐγὼ,
Κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀδρύνεται.
Ὄν, εἰ σὺ τῇ μὴ ξυμπαρασήσεις φρενὶ,
Βραχεῖ σὺν ὄγκῳ καὶ πόνῳ Δᾳσκεδῶ·
Ὡς ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς σήσω σ' ἄγων,
Στήσω δ' ἐμαυτὸν, κεῖνον ἀλαλὼν βίᾳ.
Καὶ ταῦτα, σᾷ μὲν ζωθέλοντος, ἔστι μοι
Κομπεῖν· ἄνδ' σᾷ δ' ἀδὲ σωθῆναι φθένω.
Χο. Τὸν ἄνδρα, τᾷ πέμψαντος ἄνευ', Οἰδίπα,
Εἰπὼν ὁποῖα ξύμφορ', ἔκπεμψαι πάλιν.
Οι. Ἀλλ' εἰ μὲν, ἄνδρες, τῆσδε δημάχος χθονὸς
Μὴ τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
Θησεὺς, δικαιῶν ὥς' ἐμᾷ κλύειν λόγᾳς,
Οὔτ' ἄν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήθετο.
Νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶσι, κἀκάσας γ' ἐμᾷ
Τοιαῦθ' ἃ τὸν τᾶδ' ἔποτ' εὐφρανεῖ βίον.
Ὅς γ', ὦ κάκιστε, σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
Ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει,
Τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας,
Κἄθηκας ἄπολιν, καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν,
Ἃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
Ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.

1402. ἐξειληφότες] ἐξειληχότες Br. ex Valckenarii emendatione.
1405. ξυμπαρασήσεις] ξυμπαραστήσῃ Ald. ξυμπαρατήσει Br.
1406. πόνῳ] χρόνῳ Br. e codd. A. B. T.
1413. τᾶσδε] τᾶσδ' ὁ Br.
1416. οὔτ'] οὐδ' Br.

1406. πόνῳ. Alii, χρόνῳ.

Οὐ κλαυτὰ δ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα
Τάδ', ὥσπερ ἂν ζῶ σὲ φονέως μεμνημένος.
Σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον,
Σύ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δ' ἁλώμενος
Ἄλλως ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
Εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφὰς
Τὰς παῖδας, ἦ τ' ἂν οὐκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος.
Νῦν δ' αἵδε μ' ἐκσώζουσιν, αἵδ' ἐμαὶ τροφοὶ,
Αἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, εἰς τὸ ξυμπονεῖν·
Ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου, κἀκ ἐμοῦ, πέφυκατον.
Τοιγάρ σ' ὁ δαίμων νῦν ὁρᾷ μὲν ἔτί πω
Ὡς αὐτίκ', εἴπερ οἵδε κινοῦνται λόχοι
Πρὸς ἄστυ Θήβης· οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπως πόλιν
Κείνην ἐρείψεις· ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
Πεσὴ μιανθεὶς, χὠ ξύναιμος ἐξίσω.
Τοιάσδ' ὁρᾶς σφῶν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ,
Νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοὶ,
Ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν,
Καὶ μὴ 'ξαλμάζητον, εἰ τυφλὸς πατρὸς
Τοιῶδ' ἔφυτον· αἵδε γὰρ πόδ' οὐκ ἔδρων.

1425. κλαυτὰ] κλαυσὰ Ald. Br.
1426. ὥσπερ] ἕως περ Br.
1430. μὴ 'μαυτῷ] μή μ' αὐτῷ Ald. Turneb.
1433. ξυμπονεῖν] συμπονεῖν Br. e 3 codd.
1435. νῦν ὁρᾷ] εἰσορᾷ Ald. Br.
1438. ἐρείψεις] ἐρεῖ τις Ald.
1440. σφῶν] σφῶν Ald. Turneb. ut alibi.
1444. τοιῶδ'] τοιάδ' Ald.

1435. νῦν ὁρᾷ. Melius paullo ed. Ald. εἰσορᾷ. Phrasin illustrabit Pindari ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπλίζει χάρις ζωθάλμιος, Olymp. vii. antistr. 1. Idem: λαγέταν τύραννον δέρκεται ὁ μίγας πότμος, Pyth. iii. epod. 4.

Τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τὰς σὰς θρόνας
Κρατῆσιν, εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος
Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς, ἀρχαίοις νόμοις.
Σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε, καὶ πάτωρ ἐμοῦ,
Κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀρὰς,
Ἃς σοι καλέσκω, μήτε γῆς ἐμφυλίᾳ
Δορὶ κρατῆσαι, μήτε νοστῆσαί ποτε
Τὸ κοῖλον Ἄργος, ἀλλὰ συγγενεῖ χερὶ
Θανεῖν, κἄκανεῖν θ' ὑφ' ἧπερ ἐξελήλασας.
Τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ τὸ Ταρτάρου
Στυγνὸν πατρῷον ἔρεβος, ὡς σ' ἀποικίσῃ·
Καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας· καλῶ δ' Ἄρη,
Τὸν σφῶν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
Καὶ ταῦτ' ἀκούσας σεῖχε· κἀξάγγελλ' ἰὼν
Καὶ πᾶσι Καδμείοισι, τοῖς σαυτοῦ θ' ἅμα
Πιστοῖσι συμμάχοισιν, ἕνεκ' Οἰδίπου
Τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὑτοῦ γέρα.

Χο. Πολύνεικες, ἔτε τᾶς παρελθάσας ὁδοῖς
Ξωήδομαί σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.

Πο. Οἵ μοι κελεύθου, τῆς τ' ἐριπῆς δυσπραξίας,

1446. κρατῆσιν. Præsens pro futuro: nisi malis κρανεῖσιν, ut supra, v. 462.

1447. ἀρχαίοις νόμοις, *secundum veterum opiniones*. Ὁ μὲ θεὸς, ὥσπερ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος—εὐθεῖαν περαίνει κατὰ φύσιν περιπορευόμενος· τῷ δὲ αἰεὶ ξυνέπεται Δίκη, Platon. p. 831. E. Clem. Alex. p. 499. Vide fragm. Orph. xx. ed. Gesn. et Demosth. in Aristogitonem, p. 772.

1449. συλλαβὼν ἀρὰς. Vid. Œd. Tyr. 990.

1452. τὸ κοῖλον. Vid. supra ad v. 391.

1455. ἀποικίσῃ. An legendum ἐποικίσῃ, *inquilinum adsciscat*?

1461. γέρα, *dona*. Hesychius: γέρας—δωρεά.

Οἵ μοι δ' ἑταίρων· εἷον ἆρ' ὁδὲ τέλος
Ἄργος ἀφωρμήθημεν; ὦ πάλας ἐγὼ,
Τοιῶτον οἷον ἁδὲ φωνῆσαί τινα
Ἔξεσθ' ἑταίρων, οὐδ' ἀποστρέψαι πάλιν,
Ἀλλ' ὄντ' ἄναυδον τῆδε συγκύρσαι τύχῃ.
Ὦ τοῦδ' ὄμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ
Τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένα,
Μήτοι με, θεὸς θεῶν, σφῶϊν ἄν γ' αἰ τᾶδ' ἀραὶ
Πατρὸς τελῶνται, καί τις ὑμῖν ἐς δόμους
Νόσος γένηται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε,
Ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε καὐν κτερίσμασι.
Καὶ σφῷν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
Τᾶδ' ἀνδρὸς, οἷς πονεῖτον, ἐκ ἐλάσσονα
Ἔτ' ἄλλον οἶσθ' τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.

Αν. Πολύνεικες, ἱκετεύω σε πειθῆναί τί μοι.

Πο. Ὦ φιλτάτη, τὸ ποῖον, Ἀντιγόνη; λέγε.

Αν. Στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος ὡς τάχιστά γε,
Καὶ μὴ σέ γ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

Πο. Ἀλλ' οὐχ οἷόν τε· πῶς γὰ αὖθις αὖ πάλιν

1467. τινὰ] τινὶ Br. ex Tyrwhitti emendatione.
1472. θεῶν] θεῶν τε Turneb.
Ibid. ἄν γ' αἱ] γ' ἂν αἱ Ald. γ' ἂν αἴδε Turneb. ἐάν γ' αἱ Br.
1482. σέ γ'] σέ τ' Br.
1483. οἷόν τε] οἷόν γε Ald.
Ibid. αὖ] ἂν Br.

1465. οἷον—τέλος, i. e. δι' οἷον τέλος. Vid. ſupra ad v. 1356.

1467. τινά. Quibus machinis defendi poſſit, nondum video. Facilis tamen conſtructio ſi τινὶ legas.

1468. οὐδ' ἀποστρέψαι πάλιν. Sententia eſt: *non licet* vel *non potuero hoc alicui ſociorum patefacere, quin ſimul eum retro ab hac expeditione pulſurus ſim.*

Στράτευμ' ἄγοιμι ταὐτὸν, εἰσάπαξ τρέσας;
Αν. Τί δ' αὖθις, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμοῦσθ'; τί σοι
Πάτραν καθαιρήσαντι κέρδος ἔρχεται;
Πο. Αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, κἀν τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ
Οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.
Αν. Ὁρᾷς τὰ τῆδ' ἓν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει
Μανεύμαθ', ὃς σφῷν ζῆναλον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;
Πο. Χρῄζει γάρ· ἡμῖν δ' ἐχὶ συγχωρητέα.
Αν. Οἵ μοι πάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
Τὰ τῆδ' ἔπεσθαι πάνδρος οἳ' ἐθέσπισεν;
Πο. Οὐδ' ἀγγελᾶμεν φλαῦρ'· "ἐπεὶ στρατηλάτου
"Χρησθ', τὰ κρείσσω, μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν.
Αν. Οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;
Πο. Καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς
Ἔσται μέλεσα δύστομός τε κἀκὴ

1489. ἐκφέρει] ἐκφέρεις Br. ex Tyrwhitti emendatione.

1484. εἰσάπαξ τρέσας, *cum ſemel terga dederim:* hoc enim eſt τρεῖν.

1487. πρεσβεύοντ', *natu majorem.*

1489. ἐκφέρει, i. e. ἐξέρχεται. Sic ὁπότε τελεύμνιος ἐκφέροι—ἄρδας, *cum annus integer exiiſſet*, Trachin. 837. Homerus, Iliad. Ψ. 758. ὧκα δ' ἔπειτα Ἔκφερ' Ὀϊλιάδης, ubi ἔκφερε valet ἐξέδραμε. Ariſtides, tom. ii. p. 2. οὐ τοῖς ἐπὶ τῇ ἀρχῇ ἐξενεγκοῦσι παραδίδοται τὸ σύμβολον, ἀλλὰ τοῖς παρελθοῦσι. Vid. et Xenoph. p. 547. Neque rarum eſt verba a φέρω compoſita tranſitivam poteſtatem deponere. Sic ὑπερφέρειν eſt *anteire*, ſupra, v. 1062. Œd. Tyr. 389. Idem de ἀναφέρω, διαφέρω, προφέρω, et συμφέρω obtinet.

1498. ἔσαι μέλεσα, *ſerio ad effectum perducetur.* Euripides, Helen. 198. Ἰλίου κατασκαφὰν Πυρὶ μέλεσαν δαΐῳ. Heſychius: μέλω, ἐν ἐπιμελείᾳ εἰμί.

Πρὸς τοῦδε πατρὸς, τῶν τε τοῦδ' Ἐριννύων.
Σφῷν δ' εὐοδοίη Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι
Θανόντ'· ἐπεὶ ὄ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον.
Μέθεσθε δ' ἤδη, χαίρετόν τ'· ὀ γάρ μ' ἔτι
Βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις.

Αν. Ὦ τάλαιν' ἐγώ.

Πο. Μήτοι μ' ὀδύρου.

Αν. Καὶ τίς ἄν σ' ὁρμώμενον
Εἰς πρῶπτον ᾅδην ὀ καταστένοι, κάσι;

Πο. Εἰ χρὴ, θανοῦμαι.

Αν. Μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ.

Πο. Μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ.

Αν. Δυστάλαινά τ' ἆρ' ἐγὼ,
Εἴ σου στερηθῶ.

Πο. Ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
Καὶ τῇδε φῦναι χ' ἁτέρᾳ· σφῷν δ' οὖν ἐγὼ
Θεοῖς ἀρῶμαι μήποτ' ἀντῆσαι κακῶν.
Ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν.

ΧΟΡΟΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι

1515. κἀκῶν] κακὸν Br. e cod. T.

1515. ἀντῆσαι κακῶν. Constructio non rara: vide ad Eurip. Troad. 214. et Herodot. ii. 119.

1516. πᾶσιν. Vide ad Œd. Tyr. 40.

Βαρύποτμα κακὰ
Παρά γ᾽ ἀλαᾶ ξένᾳ,
Εἴπ μοῖρα μὴ κιχάνει.
Μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων
Ἔχω φράσαι.
Ὁρᾷ, ὁρᾷ ταῦτ᾽ ἀεὶ
Χρόνος· ἐπεὶ μὲν ἕτερα
Τὰ δὲ πήματ᾽ αὖθις αὔξων ἄνω.
Ἔκτυπεν αἰθήρ, ὦ Ζεῦ.

Σύστημα ά.

Οι. Ὦ τέκνα, τέκνα, πῶς ἂν, ἔπις ἐντοπος,
Τὸν πάντ᾽ ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι;

1519. παρά γ᾽] παρ᾽ Ald. Br.
1525. πήματ᾽] παρ᾽ ἤμαρ Br. ex Canteri emendatione.
1528. Θησέα] Θησέ᾽ ἂν Turneb.

1520. μοῖρα, *fatum*, i. e. *deorum decreta*.

Ibid. κιχάνει. Amphimacer, ut Eurip. Alceſt. 488. et alibi.

1524. Χρόνος. Nonnunquam Veteribus eſt Deus rerum humanarum præſes. Pindarus, Olymp. ii. epod. i.

Ἀποίητον ἐδ᾽ ἂν
Χρόνος ὁ πάντων πατὴρ
Δύναιτο θέμεν.

Leontius in Anthol. p. 238. Χρόνος—παλαίμη θῆκεν ἐπ᾽ αὐτοφόνῳ. Vicina ſic fortaſſe non inepte emendes:

Ῥοᾷ, ῥοᾷ ταῦτ᾽ ἄγει
Χρόνος, ἐνεῖμεν ἕτερα
Τάδ᾽ εἰ πήματ᾽ αὖθις αὔξων ἄνω.

Ῥοᾷ, *unda modo*. De eventuum reciprocatione Pindarus, Olymp. ii. antiſtr. 2. ἐμοὶ δ᾽ ἄλλοτ᾽ ἄλλαι—εἰς ἄνδρας ἔβαν. Euripides, Androm. 350. κακῶν τοσούτων ἐχ ὁρᾷς ἐπιῤῥοάς; Heraclitus, ποταμῷ γοῦν ἀπεικάζων τὰ ὄντα, Platon. p. 276. E.

Αν. Πάτερ, τί δ' ἐστὶ τἀξίωμ' ἐφ' ᾧ καλεῖς ;
Οι. Διὸς πέρωτος ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται
Βροντὴ πρὸς ἅδην· ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.

Ἀντιστροφὴ α'.

Χο. Ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται
Κτύπος ἄφατος ὅδε
Διόβολος· ἐς δ' ἄκραν
Δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν.
Ἔπηξα θυμόν· ἐρανία γὰ ἀστραπὴ
Φλέγει πάλιν.
Τί μὰν ἀφήσει τέλος ;
Δέδια τόδ'· ἐ γὰ ἄλιον

1533. ἄφατος ὅδε] ὅδ' ἄφατος Br. 1539. δέδια τόδ'] δίδια δ' Turneb. Br. 1534. ἐς δ'] ἐς Br.

Ἄγει, ut apud Herodot. vii. 9. θεός τε ἔτω ἄγει. Ariſtides, Palinod. de Smyrna, tom. i. p. 263. βασιλεῖς—τὰ τῶ ἀνθρώπων ἄγοντες πράγματα. Pindarus, Nem. xi. antiſtr. 3. θνατὸν ἔτω δέος ἄγει μοῖρα.

Reliqua interpretari cuivis facile eſt : *ſiquidem denuo alia hæc infortunia accumulans addit.* Pro ἐπεὶ μὲ non deterius eſſet ἐπιῖχεν, *ingruit.* Vid. ad Eurip. Bacch. 1131.

Pro πήματ' Scholiaſtes tradit ſcriptum fuiſſe παρ' ἦμαρ, quod Gul. Cantero placebat. Idem pro ἐπεὶ conjiciebat ὑμεῖ.

1528. Θησέα. Ita ed. Ald. Minus recte Stephanus Θησέ' ἄν.

1529. τἀξίωμ', *votum, petitio.*

1532. ἐρείπεται. Per enallagen conſtructionis dicitur. Vid. ad Electr. 122.

1538. ἀφήσει τέλος. Vide an defendi poſſit ex Æſchyl. Sept. c. Theb. 161. Eurip. Oreſt. 1575. Sunt enim quibus reponendum videtur βέλος.

1539. δέδια τόδ'. Ed. Turneb. δίδια δ', quod ſenſui ſatisfacit, metro etiam convenientius eſt.

Ἀφοξμᾷ ποτ', οὐκ ἄνδ' ξυμφορᾶς. 1540
Ὦ μέγας αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ.

Ἀντισύστημα α'.

Οι. Ὦ παῖδες, ἥκει τῶνδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος
Βίᾳ τελευτὴ, κἀκέτ' ἐς' ἀποστροφή.
Χο. Πῶς οἶσθα τοῦτο; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις;
Οι. Καλῶς κάτοιδ'· ἀλλ' ὡς τάχιστά μοι μολὼν 1545
Ἀνακτα χώρας τῆσδέ τις πορδυσάτω.

Στροφὴ β'.

Χο. Ἔα, ἔα.
Ἰδὲ μάλ' αὖθις ἀμφίσταλαι
Διαπρύσιος ὄτοβος.
Ἴλαος δαῖμον, ἴλαος, εἴπι γᾷ 1550

1540. οὐκ] οὐδ' Br.
1544. οἶσθα τοῦτο; τῷ δὲ] οἶσθα; τῷ δὲ τῦτο Ald. Br.
1549. ὄτοβος] ὄτοος Ald. Br.
1550. δαῖμον] ὦ δαῖμον Ald. Br.

1543. ἀποστροφὴ, *effugium*. Vide ad Eurip. Med. 1232.

1546. τῆσδε. Senſus poſtulare videtur τῆδε, *huc*.

1550. ἴλαος. Si vera eſt lectio, ſupplendum φέροις ex ſequentibus: ἴλαος φέροις, εἴ τι τυγχάνεις φέρων. Sed cum metrum ſic vitioſum ſit, pro adjectivo reponendum putem adverbium ἴλαως. Quanquam ſi metrum ſpectes, levia quædam menda, et in verſu præcedenti, et in antiſtropha, ſic forte corrigenda, reſtant.

3. Διαπρύσιος ὄτοβος
4. Ἴλαως, δαῖμον, ἴλαως εἴ τι γᾷ } Stroph.
3. Ἐπὶ γύαλον ἐναλί-
4. ῳ Ποσειδωνίῳ θεῷ τυγχάνεις } Antiſtr.

Ariſtoph. Pacis 81. ἠρέμα, κάνθων, ubi ἠρέμα adverbium ut hic ἴλαως.

Ibid. γᾷ ματέρι, *patriæ*. Æſchyl. Sept. c. Theb. 16.
Τέκνοις τε, γῇ τε μητρί.

Ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων.
Ἐν αἰσίμῳ δὲ σωτύχοιμι,
Μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν
Ἀκερδῆ χάριν μεταίχοιμί πως.
Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ. 1555

Σύστημα β'.

Οι. Ἆρ' ἐγγὺς ἀνήρ; ἆρ' ἔτ' ἐμψύχῳ, τέκνα,
Κιχήσεταί μ' καὶ κατορθῶντος φρένα;
Αν. Τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί;
Οι. Ἀνθ' ὧν ἔπαιχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
Δοῦναί σφιν, ὥσπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην. 1560

Ἀντιστροφὴ β'.

Χο. Ἰὲ, ἰέ.

1552. ἐν αἰσίμῳ] ἐναισίῳ Ald. Br. ἐν αἰσίῳ Turneb.
1556. ἀνὴρ] ὤνηρ Br.
1558. Hunc v. Choro tribuunt Ald. Turneb.
1561. Ἰὲ, ἰὲ deſunt Ald.

1551. ἀφεγγὲς, *tenebricoſum*, i. e. ærumnoſum. Homerus, Iliad. Δ. 117. μελαινάων—ὀδυνάων, ubi Scholiaſtes εἰς βάθος ἀηκεστῶν δεινῶν. Eurip. Phœniſſ. 978. μέλαιναι κῆρ'. Vid. et Æſchyl. Choeph. 49. et infra, v. 1758.

1552. ἐν αἰσίμῳ. Ed. Ald. ἐναισίῳ. Ed. Turneb. ἐν αἰσίῳ. Suidas: ἐναισίμῳ, ut legi jubet Toupius in locum, qui cum ἐναισίμῳ connectere videtur ſubintellectum πράγματι. Ego ex ſequentibus ἀνδρὶ ad ſententiam abſolvendam advocaverim: ἐν αἰσίμῳ δὲ συντύχοιμι τῷ ἀνδρὶ, *proſpere eveniat mihi in hunc virum incidiſſe.*

1553. ἄλαστον, *miſerum, infelicem.* Sic τέκνον ἄλαστε, Callim. Lav. Pallad. 87.

1558. τὸ πιστόν. Votum Œdipi erat, ut Theſeus ipſo mentis compote adveniret. Legendum igitur τὸ πνευτόν. Heſychius: πνευτὸς, σώφρων, συνετός.

Ἰὼ παῖ, βᾶθι, βᾶθ'· εἴτ' ἄκραν
Ἐπὶ γύαλον ἐναλίῳ
Ποσειδαωνίῳ θεῷ τυγχάνεις
Βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων, ἵκου.
Ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα
Καὶ φίλους ἐπαξιοῖ
Δικαίαν χάριν παραχεῖν παθών.
Σπεῦσον, ἄϊσ' ὦ ἄναξ.

ΘΗΣΕΥΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ἀντισύστημα β'.

Θη. Τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος,
Σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου;
Μήτις Διὸς κεραυνὸς, ἤ τις ὀμβρία
Χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα; πάντα γὰρ θεοῦ
Τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

Ἴαμβοι.

Οι. Ἄναξ, ποθοῦντι προὐφάνης· καί σοι θεῶν

1562. βᾶθι deest F. 2.
1563. ἐπὶ γύαλον] ἐπ' αἰγιαλὸν Br. ex Heathii emendatione.
1568. παθὼν] παθῶν Ald. Turneb.
1569. σπεῦσον deest Ald.

1562. ἄκραν. Nullum hic locum habere videtur. An legendum Ἀγρᾶν? Pausanias in Attic. p. 45. Διαβᾶσι δὲ τὸν Εἰλισσὸν, χωρίον Ἄγραι καλούμενον, καὶ ναὸς Ἀγροτέρας ἐστὶν Ἀρτέμιδος. Meminit et Strabo, p. 400. Nec spreverim Ἀρᾶν. Vide ad v. 151.

De metro vide ad v. 1550.

1573. ἐπιῤῥάξασα. Supplendum τυγχάνει.

Τύχην τις ἐσθλὴν θῆκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ.
Θη. Τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ Λαΐου, νέορτον αὖ;
Οι. Ῥοπὴ βίου μοι· καί σ', ἅπερ ξυνήνεσα,
Θελω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν.
Θη. Ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ;
Οι. Αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι
Ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων.
Θη. Πῶς εἶπας, ὦ γεραιὲ, δηλοῦσθαι τάδε;
Οι. Τὰ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς, τὰ πολλά τε
Στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη.
Θη. Πείθεις με· πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ,
Κοὐ ψευδόφημα· χ' ὧ, τι χρὴ ποιεῖν λέγε.
Οι. Ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἅ σοι
Γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει.
Χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι,
Ἄθικτος ἡγητῆρος, οὗ με χρὴ θανεῖν.
Τοῦτον δὲ φράζε μήποτ' ἀνθρώπων τινὶ,
Μήθ' οὗ κέκευθε, μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις.

1576. θῆκε τῆσδε] τῆσδ' ἔθηκε Br.
1584. τὰ πολλὰ] αἱ πολλαὶ Ald. αἱ πολλὰ Br. e 3 codd.
1585. στράψαντα] στρέψαντα Ald. Turneb.

1576. θῆκε. Malim, θεῖτο. Comparandum votum Œdipi pro Creonte, Œd. Tyr. 1491. Pierſonus, augmentum deſiderans, pro θῆκε τῆσδε reponebat τῆσδ' ἔθηκε.

1585. στράψαντα. Emendatio eſt Pierſoni, propoſita Veriſimil. p. 139. Rariuſculum eſt στράπτω, ſed habet Apollonius Rhod. i. 544.

Στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ φλογὶ εἴκελα νηὸς ἰούσης
Τεύχεα.

Idem, lib. iii. 1017. et 1215. Oppianus, Cyneg. iii. 349. et 513.

Ὡς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε
Δορός τ' ἐπακτὸς γειτόνων ἀεὶ πιθῇ.
Ἃ δ' ἐξάγισσα, μηδὲ κινεῖταί λόγῳ,
Αὐτὸς μαθήσῃ, κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος·
Ὡς ἔτ' ἂν ἀσῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ,
Οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, σέργων ὅμως.
Ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε, χὠπόταν εἰς τέλος
Τὸ ζῆν ἀφίκῃ, τῷ πρεσβυτάτῳ μόνῳ
Σήμαιν'· ὁ δ' αἰεὶ τῷ πιόντι δεικνύτω.
Χ' ὕτως ἀδήϊον τόνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν· αἱ δὲ μυρίαι πόλεις,
Κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν.
Θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσ', ὅταν
Τὰ θεῖ' ἀφεὶς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ·

1600. αἰεὶ] ἀεὶ Ald.
1601. ἀφίκῃ] ἀφικνῇ Ald. Br.
1603. ἀδήϊον] ἀδῆον Br.

1594. πρὸ πολλῶν ἀσπίδων, *præ multis clypeis*, i. e. præ multis ὁπλιταῖς. Ἄσπις enim poetis valet ἀσπιδηφόρος, i. e. ὁπλίτας, gravis armaturæ milites. Vid. Eurip. Phœniff. 78.

1595. δορός. Si regitur ab ἀλκὴν, quod puto, legendum cum editore Oxonienſi δορός γ' ἐπακτοῦ. Dicitur autem ἀλκὴ δορὸς ut ἀλκὴ κακοῦ, Heſiod. Op. et D. 201.

1596. ἐξάγισσα. Vide Heſychium in voce. Philo Jud. vol. i. p. 265. ἀλλὰ γὰρ τοῖς ἐξαγίσοις ἐπιποτᾶται πολλάκις αἰφνίδιος ἡ ἔνθεος καλὴ φαντασία. Syneſius, Calvit. Encom. p. 58. τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν.

1605. οἰκῇ, *reverit, adminiſtraverit*: ut Eurip. Iph. Aul. 331. Plura dedit Toupius ad Suidam, ἔτε σὺν παναλεθρουσιν—.

1606. Θεοὶ γάρ. Nulla inter hæc et præcedentem verſum connexio, cui indicandæ inſerviat γάρ. Legendum, Θεοὶ δ' ἄρ' εὖ μέν—. Quanquam magis placeret verſus Ὃ μὴ σὺ—ante hunc collocatus.

Ὁ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
Τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν.
Χῶρον δ' (ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρὸν)
Στείχωμεν ἤδη, μηδέ γ' ἐντρεπώμεθα.
Ὦ παῖδες, ὧδ' ἕπεσθ'· ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν
Σφῷν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφὼ πατρί.
Χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἐᾶτέ με
Αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα
Μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί.
Τῇδ' ὧδε, τῇδε βᾶτε· τῇδε γάρ μ' ἄγει
Ἑρμῆς ὁ πομπὸς, ἥ τε νερτέρα θεός.
Ὦ φῶς ἀφεγγὲς, πρόσθε ποῦ ποτ' ἦσθ' ἐμόν;
Νῦν δ' ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας·
Ἤδη γὰρ ἕρπω τὸν τελευταῖον βίον
Κρύψων παρ' ᾅδην· ἀλλὰ, φίλτατε ξένων,
Αὐτός τε, χώρα θ' ἥδε, πρόσπολοί τε σοὶ,
Εὐδαίμονες γένοισθε· κἀπ' εὐπραξίᾳ
Μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς ἀεί.

1608. μὴ—βούλου παθεῖν, *noli tibi eveniat.*

1618. νερτέρα θεὸς, *Proserpina.* Confer Virgil. Æneid. iv. in fine. Statium in Epicedio Glauciæ.

1621. τὸν τελευταῖον βίον, i. e. τὸ τελευταῖον τοῦ βίου. Nisi malis :

Ἤδη γὰρ ἕρπω τὴν τελευταίαν, βίον
Κρύψων παρ' ᾅδην——.

Τὴν τελευταίαν, sc. ὁδόν. Noster, Antig. 818. τὰν νεάταν ὁδόν. Trachin. 887. τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἁπασῶν. Simmias in Anthol. p. 267. πυμάταν εἰς Ἀχέροντος ὁδόν.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Εἰ θέμις ἐσί μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν
Καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,
Ἐννυχίων ἄναξ,
Ἀϊδωνεῦ, Ἀϊδωνεῦ * * *
Λίσσομαι μήποτ' ἐπιπόνῳ,
Μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ
Ξένον ἐκβανύσαι
Μόρῳ τὰν παγκευθῆ κάτω
Νεκρῶν πλάκα, καὶ Στύγιον
Δόμον· πολλῶν γὰρ ἂν
Καὶ μάταν πημάτων ἰκνεμένων,
Πάλιν σὲ δαίμων δίκαιος ἀέξοι.

1630. μήποτ' ἐπιπόνῳ] μήτ' ἐπίπονα Ald. Br. μήποτ' ἐπὶ πόνῳ Turneb.
1632. ἐκτανύσαι] ἐξανύσαι Br.
1634. νεκρῶν] νεκύων Ald.
1637. ἀέξοι] αὔξοι Ald.

1626. Εἰ θέμις ἐσί. Cur deos inferos adoraturus veniam quasi præfatur? An quod Pluto κηδεά τε γοναχάς τ' ἔλαχε (ut ait Stesichorus) non preces? Plura in eandem sententiam vide Œd. Tyr. 30. Eurip. Alcest. 431. Supp. 76. Iph. Taur. 184. et in fragmento Æschyli apud Stobæum, serm. cxvii.

1628. Ἐννυχίων, *Inferorum*. Confer Œd. Tyr. 187. Trachin. 509.

1632. ἐκτανύσαι. Legendum ἐξανύσαι, *attingere*. Sic ἀνύσειν ἕδραν, Aj. 611. ubi plura citantur. Πρὸς πόλιν ἀνύσεις, Trachin. 670.

1636. μάταν, *nullo suo merito*.

Ἀντιστροφή.

Ὦ χθόνια θεαὶ, σῶμά τ' ἀνικήτῳ
Θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι
Φασὶ πολυξέστοις
Εὐνᾶσθαι, κυυζεῖσθαί τ' ἐξ ἄντρων,
Ἀδάμαστον φύλακα παρ' ἀΐδα,
Λόγος αἰὲν ἀνέχει.

* * * * * * *

Ὄν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,
Κατεύχομαι ἐν καθαρῷ
Βῆναι ὁρμωμένῳ

1638. ἀνικήτῳ] ἀνικάτῳ Br.
1641. κνυζεῖσθαι] κνυζᾶσθαί Br. κνυζεῖσθ' Turneb. τ' omiſſo.
1642. ἀδάμαστον φύλακα παρ' Ἀ.] ἀδάματον φύλακ' Ἀ. Br.
1643. λόγος αἰὲν ἀνέχει] ὡς λόγος αἰὲν ἔχει Turneb.

1640. πολυξέστοις. Omnino legendum πολυξένοις. Æſchyl. Supp. 163. τὸ πολυξενώταλον Ζῆνα τῶ κεκμηκότων. Pindar. Olymp. i. ſtroph. 4. τύμβον—ἔχων πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ.

1641. ἐξ ἄντρων. Affatim illuſtrabunt citata ad Eurip. Troad. 527. Metrum quomodo conſtituendum ſit, anceps eſt judicium, cum et ſtrophe mutila eſſe poſſit, et antiſtrophe interpolata.

1642. φύλακα παρ' ἀΐδα. Si φύλακ' Ἀΐδα cum Turnebo (in calce editionis) legeris, facile ſic metrum reſtituitur:

5. Λίτομαι μήποτ' ἐπιπόνῳ Stroph.
5. Ἀδάμαστον φύλακ' Ἀΐδα Antiſtr.

1643. λόγος αἰὲν ἀνέχει. Ita ed. Ald. et Scholiaſtes. Metrum ut recte ſe habeat, legendum in ſtropha ἐπὶ μὴ βαρυαχεῖ. Ed. Steph. ὡς λόγος αἰὲν ἔχει, quod ſupra pedeſtrem orationem non ſatis aſſurgit.

1645. ἐν καθαρῷ. Pro καθαρῶς. Similia complura dedimus ad Eurip. Iph. Aul. 974. Καθαρῶς, *innoxie, ſine ſcelere.* Sic νόμῳ καθαρὸς, ſupra, v. 575.

Νερτέρας τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας.
Σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰὲν ἄϋπνον.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοι.

Αγ. Ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως μὲν ἂν
Τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα·
Ἃ δ' ἦν τὰ πραχθέντ', ἔσθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
Φράσαι πάρεστιν, ὅτε τἄργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.
Χο. Ὀλωλε γὰρ δύσηνος;
Αγ. Ὡς λελοιπότα
Κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίσασο.
Χο. Πῶς; ἆρα θείᾳ κἀπόνῳ τάλας τύχῃ;
Αγ. Ταῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πεφύκοτα.
Ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, καὶ σύ που παρὼν
Ἔξοιδ', ὑφ' ἡγητῆρος ἐδενὸς φίλων,
Ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος.

1651. οὐδ' ὁ] οὔ τῳ Ald.
1657. ταῦτ'] τοῦτ' Ald. Br.
1659. ὑφ' ἡγητῆρος] ὑφηγητῆρος Br. e vett. codd.
1660. ἡμῖν] ὑμῖν Turneb.

1648. αἰὲν ἄϋπνον. Optime ſic edd. Ald. et Turneb. αἰένυπνον male recepit ex Scholiaſta Stephanus.

1654. λελοιπότα. Zachariæ Mudgio placebat λελοιχότα, quo poſito, τὸν αἰὲν βίοτον interpretari oporteret *vitam æternam*, eodem fere ſenſu quo ſcriptores Eccleſiaſtici ea phraſi utuntur. Verum Tragicos ſic locutos eſſe, donec exemplis confirmetur, mihi quidem dubium erit: malimque adeo λελοιπότα retinere, et τὸν ἄγχι pro τὸν αἰεὶ legere.

Ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὴν καταῤῥάκτην ὁδὸν
Χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐῤῥιζωμένον,
Ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστῳ μιᾷ,
Κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως
Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα·

1661. τὴν—ὁδὸν] τὸν—ὁδὸν Ald. τὸν—ὁδὸν Turneb. Br. 1663. πολυσχίστῳ] πολυσχίστων Br.

1661. τὴν καταῤῥάκτην ὁδόν. An intelligit viam ſubterraneam de qua ſic in Acropolis deſcriptione Pauſanias, p. 64. Ἔστι δὲ περίβολος ἐν τῇ πόλει τῆς καλουμένης ἐν κήποις Ἀφροδίτης οὐ πόῤῥω, καὶ δι' αὐτοῦ κάθοδος ὑπόγαιος αὐτομάτη· ταύτῃ κατίασιν (ex Acropoli) αἱ παρθένοι. Alio loco Ἀφροδίτης ἐν κήποις meminit (p. 44.) et quidem ſic ut appareat, non longe diſſitum eſſe a loco ubi Theſeus et Pirithous fœdus ſuum inierunt. Sed de eo mox. Herodotus, vi. 103. τέθαπται δὲ Κίμων, πρὸ τοῦ ἄστεος, πέρην τῆς Διακοίλης καλεομένης ὁδοῦ.

1662. χαλκοῖς βάθροισι. Neſcio an idem ſit, quod χαλκόπους ὁδὸς Noſtro audit ſupra, v. 58.

1663. πολυσχίστῳ. Malim πολυσχίστων.

1664. κοίλου—κρατῆρος. Pauſanias poſtquam paullo antea locum indicaverat, ubi Theſeus et Pirithous fœdus iniiſſe dicebantur, paucis interpoſitis, addit, p. 43. ἐνταῦθα ὅσον ἐς πῆχυν τὸ ἔδαφος διέστηκε, καὶ λέγουσι μετὰ τὴν ἐπομβρίαν τὴν ἐπὶ Δευκαλίωνος συμβᾶσαν ὑπορυῆναι ταύτῃ τὸ ὕδωρ.

Philoſtratus, Vit. Apoll. ii. 11. τῆς πέτρας ῥῆγμα εἶναί φασι—ὡς Ἀθήνησί τε ἰδεῖν ἐστιν ἐν προδόμῳ τοῦ παρθενῶνος. In Acropoli tamen Παρθενὼν, Pauſania teſte, p. 57. Simile quid erat βάραθρον Athenis in quod maleficos conjicere mos erat. Vide Schol. Ariſtoph. in Plut. 431.

1665. ξυνθήματα. Pauſanias, p. 42. οὐ πόῤῥω χωρίον ἐστὶν, ἔνθα Πειρίθου καὶ Θησέα συνθεμένους, ἐς Λακεδαίμονα καὶ ὕστερον ἐς Θεσπρωτοὺς σταλῆναι λέγουσι. Julianus Imp. p. 242. C. οὐχ ὅρκοις, οὐδὲ τοιαύταις ἀνάγκαις ταῦτα πιστούμενοι, ὥσπερ ὁ Θησεὺς, καὶ ὁ Πειρίθους.

Non eſt omittendum nuncium hic, ut Sophoclis, potius quam Theſei, contemporaneum loqui.

Ἐφ' οὗ μέσου ϛὰς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου,
Κοίλης τ' ἀχέρδου, κἀπὸ λαΐνου τάφου,
Καθέζετ'· εἶτ' ἔλυσε δυσπινεῖς ϛολάς.
Κἄπειτ' ἀΰσας παῖδας, ἠνώγει ῥυτῶν
Ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν.

1666. ἐφ' οὗ μέσου] ἀφ' οὗ μέσος Br. Ibid. ἔλυσε] ἔδυσε Ald. Turneb.
1667. 'καθέζετ'] καθέθετ' Ald.

1666. μέσου. Sic si legamus, nihil erit a quo regatur πέτρου et ἀχέρδου. Emendandum igitur μέσος, ut constructio sit, μέσος ἀπὸ Θορικίου πέτρου καὶ κοίλης ἀχέρδου καὶ λαΐνου τάφου vel τάφρου, *æquidistans a Thoricia rupe, et a cava pruno, et a saxeo sepulchro.*

Canterus pro κἀπὸ reponebat κἀπί: verum hoc constructionem pessumdat, cum nihil, ut dixi, relinquat a quo regi possint πέτρου et ἀχέρδου.

Ibid. Θορικίου πέτρου. Ad hæc illustranda accurata Athenarum topographia opus foret.

1667. ἀχέρδου. Arboris genus est ἄχερδος, *prunus sylvestris* Latinis dictum, Anglis, *a sloe.* Alcæus in Anthol. p. 272.

Καὶ πνιγόεσσαν ἄχερδον ἀποϛύφουσαν ὁδιτῶν
Χείλεα.

Homerus, Odyss. Ξ. 10. καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ. Theocritus, xxiv. 88.

—— ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον.

Ibid. τάφου. MS. Suidæ in Bibliotheca C. C. C. Oxon. ad v. ἄχερδος dat λαΐνου τάφρου, quod vulgata non deterius.

1668. ἔλυσε δυσπινεῖς ϛολάς. Exuit vestes sordidas, aliasque mox induitur, v. 1674. tanquam sacrum diis facturum. Ita enim veteres solenniter. Unde et paria tradit de Alcestide Euripides fabulæ cognominis v. 157. et seq. ubi plura contulimus.

1670. λουτρὰ, ad corpus ante sepulturam lavandum. Vid. Eurip. Hecub. 611.

Ibid. χοὰς, ad manes placandos. Vid. Eurip. Iph. Taur. 160. et seq.

Τὼ δ' εὐχλόᾳ Δήμητρος εἰς ἐπόψιον
Πάγον μολόσα, τάσδ' ὀπισολὰς πατρὶ
Ταχεῖ' πόρθυσαν ξὺν χρόνῳ· λατροῖς τέ νιν
Ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ἣ νομίζεται.
Ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονὴν,
Κοὐκ ἰῷ ἔτ' ἀργὸν ἀδὲν ὧν ἐφίετο,
Κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
Ῥίγησαν ὡς ἤκουσαν· ἐς δὲ γόνατα
Πατρὸς πεσοῦσαι, κλαῖον, ἀδ' ἀνίεσαν
Στέρνων ἀραγμὸς, ἀδὲ παμμήκεις γόους.
Ὁ δ', ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης σικρὸν,
Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν, Ὦ τέκνα,
Οὐκ ἐς' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
Ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμὰ, κἀκέτι
Τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν·
Σκληρὰν μὲν, οἶδα, παῖδες· ἀλλ' ἓν γὰ μόνον
Τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα.
Τὸ γὰ φιλεῖν σὸκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον

1671. τὼ δ'] τάδ' Ald. 1679. κλαῖον] ᾽κλαιον Br.

1671. εὐχλόᾳ Δήμητρος. Pauſanias, p. 51. Δήμητρα χλόην vocat; nec aliter Eupolis Scholiaſtæ citatus.

1672. ἐπισολὰς, *mandata:* ut Æſchyl. Prometh. 3.

1675. δρῶντος, i. e. ὑπηρετοῦντος. Heſychius: δρώοιμι, ὑπηρετοίην. Vid. et Eurip. Cyclop. 132.

1677. Ζεὺς χθόνιος. De fulmine ſubterraneo vide citata ad Eurip. Hippol. 1216. Plutonem nigrum Jovem vocat Seneca, Herc. Œt. 1703. Heſiod. Op. et D. 465. εὔχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ, ubi vide Grævium.

Ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχεθ᾽· οὗ τητώμεναι
Τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον αὖ διάξετον.
Τοιαῦτ᾽ ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι
Λύγδην ἔκλαιον πάντες· ὡς δὲ πρὸς τέλος
Γόων ἀφίκοντ᾽, οὐδ᾽ ἔτ᾽ ὠρώρει βοὴ,
Ἦν μὲν σιωπή· φθέγμα δ᾽ ἐξαίφνης τινὸς
Θώϋξεν αὐτὸν, ὥστε πάντας ὀρθίας
Στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας.
Καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῆ θεὸς,
Ὦ οὗτος, οὗτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
Χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται.
Ὁ δ᾽, ὡς ἐπῄσθετ᾽ ἐκ θεοῦ καλούμενος,
Αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα.
Κἀπεὶ προσῆλθεν, εἶπεν, Ὦ φίλον κάρα,
Δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις,
Ὑμεῖς τε, παῖδες, τῷδε· καὶ καταίνεσον
Μήποτε προδώσειν τάσδ᾽ ἑκὼν, τελεῖν δ᾽ ὅσ᾽ ἂν
Μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ᾽ αὐταῖς ἀεί.
Ὁ δ᾽, ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα

1690. βίοτον αὖ] βίοτον Ald. βίοτον εὖ Br. ex Wesselingii emendatione.

1693. οὐδ᾽ ἔτ᾽] οὐδέ τ᾽ Ald. Turneb. Br. Ibid. ὠρώρει] ὀρώρει Br. e 3 codd.

1706. μέλλῃς. Videtur transitivum esse, et accusativum regere: quod et in aliis locis (sc. Trachin. 967, 8. Eurip. Orest. 1188. Phœniss. 1253.) suspicatus sum. Hic fortasse *putandi* sensum habet: *quæcunque bene considerans* (φρονῶν εὖ) *putaveris* (μέλλῃς) *ipsis utilia fore.*

1707. οὐκ οἴκτου μέτα. De Septem Ducibus, sacramento se ad

Κατήνεσεν τάδ' ὅρκιος δράσειν ξένῳ.
Ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθὺς Οἰδίπους
Ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων, λέγει,
Ὦ παῖδε, τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ
Χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε· μηδ' ἃ μὴ θέμις
Λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνάντων κλύειν.
Ἀλλ' ἔρπετ' ὡς τάχιστα· πολλὼ ὁ κύριος
Θησεὺς παρέσω μανθάνων τὰ δρώμενα.
Τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν
Ξύμπαντες· ἀσκτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
Στένοντες ὠμαρτοῦμεν· ὡς δ' ἀπήλθομεν,
Χρόνῳ βραχεῖ γραφέντες, ἐξαπείδομεν
Τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν δόμοις παρόντ' ἔτι,
Ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον

1710. ἀμαυραῖς] ἀφαυραῖς Br. 1712. μηδ'] μή μ' Ald. Turneb.

Thebas expugnandas aſtringentibus ſatis decore Æſchylus, εἴκτος ἔτις ἦν δὴ τόμα, v. 51. Non item Theſeo decorum exiſtimaverim nulla Œdipi miſeratione commotum fuiſſe. Malim igitur, ὠκὺ ὄγκῳ μέτα, *ſine ulla cauſſatione.*

1711. τὸ γενναῖον. Pro adverbio γενναίως. Theocritus, Idyll. i. 41. κἀμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρί. Idyll. iii. 3. Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, et 18. ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα. Apollon. Rhod. ii. 613.

Ἔλπομαι αὐτῇ νηὶ τό γ' ἔμπεδον ἐξαλέασθαι
Ἡμέας.

Antiphilus, Anthol. p. 51. θαμβῶ σε τὸ μυρίον. Plato, p. 832. C. τό γε ὀρθὸν pro ὀρθῶς. Alciphron, lib. i. epiſt. 36. πεινήσω τὸ καλόν.

1716. εἰσηκούσαμεν, *obtemperavimus.* Vid. Eurip. Cyclop. 120. Herodot. iii. 61.

1717. ἀσακτί. Vide ſupra ad v. 1315.

Χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, ὡς δεινῆ τινὸς
Φόβῳ φανέντος, ἁδὶ ἀναρχετᾶ βλέπειν.
Ἔπειτα μέντοι βαιὸν, ἁδὲ σὺν χρόνῳ,
Ὁρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα,
Καὶ τὸν θεῶν ὄλυμπον ἐν ταὐτῷ λόγῳ.
Μόρῳ δ' ὁποίῳ κεῖνος ὥλετ', ἁδὶ ἂν εἷς
Θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ θησέως κάρα.
Οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεᾶ
Κεραυνὸς ἐξέπραξεν, οὔτε ποντία
Θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ·
Ἀλλ' ἤ τις ἐκ θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερτέρων
Εὔναν διαῤῥὲν γῆς ἀλάμπετον βάθρον.
Ἀνὴρ γὰρ ἀ ξενακτὸς, ἁδὲ σὺν νόσοις
Ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ', εἴτις βροτῶν,

1733. ἀλάμπετον] ἀλύπητον Ald. Turn. 1734. ἀνὴρ] ὦ νὴρ Br.

1722. χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, *manum ante caput tenentem.*

1726. ἐν ταὐτῷ λόγῳ, *simul.*

1732. ἤ τις. Ita bene edd. Ald. et Turneb. Vulgo, εἴ τις.

1733. ἀλάμπετον ῥαῦξοι, *lucis expertem sinum.* Homerus hymno in Lunam, v. 5. γίλβει δ' ἅμ' ἀλάμπετος ἀήρ. Incertus in Heraclitum, Anthol. p. 119. Ὀρφνὴ κ' σκότος ἐστὶν ἀλάμπετον. Radix fortaſſe eſt λαμπετῶ, quod ut nomen proprium extat apud Ariſtophanem in Lyſiſtrata, et Suidam, v. Δημήτριος. Videtur etiam nomen commune fuiſſe, cum, quod non infrequenter occurrit, (v. gr. apud Apollon. Rhod. ii.) participium λαμπετόων nulla analogia a λάμπω formari poſſit. Hinc etiam vox λαμπετίη, Orpheo adhibita hymn. in Lun. v. 9. καλλιλαμπέτη, quod ex Anacreonte citat Priſcian. vii. p. 731. λαμπέτις ἠὼς apud Lucianum de Podagra. MSS. omnes ἀλύπητον, ſed ἀλάμπετον in nonnullis antiquitus ſcriptum fuiſſe teſtatur Scholiaſtes.

Θαυμαστός· εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,
Οὐκ ἂν παρείμην οἵσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.
Χο. Πᾷ δ' αἳ τε παῖδες, χ' οἱ πεμψάντες φίλων;
Αγ. Αἵδ' ἐχ ἑκάς· γόων γὰ ἀκ ἀσήμονες
Φθόγοι σφε σημαίνεσι δεῦρ' ὁρμωμένας. 1740

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΙΣΜΗΝΗ, ΘΗΣΕΥΣ.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ.

Στροφὴ ά.

Αν. Αἰ, αἰ· φεῦ· ἔστιν, ἔστι νῷν δὴ
Οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρὸς ἔμφυτον
Ἄλαστον αἷμα δυσμόροιν στενάζειν.
Ὤμοι τὸν πολὺν
Ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν, 1745
Ἐν θυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παρείσομεν
Ἰδόντε καὶ παθόντα.

Σύστημα ά.

Χο. Τί δ' ἐστίν;
Αν. Οὐκ ἔστιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.
Χο. Βέβηκεν; 1750

1741. φεῦ· ἔστιν] φεῦ, 'στὶν Br.
1745. εἴχομεν] ἔχομεν Ald.
1747. παθούσα] παθοῦσαι Br. e codd. B. T.

1742. τὸ μέν. Subaudi κατά. καὶὰ τὸ μὲν, κατ' ἄλλο δὲ μή. Vide ad Œd. Tyr. 325.

Αν. Ὡς μάλις' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις.
Τί γὰ, ὅτῳ μήτ' ἄρης,
Μήτε πόντος ἀντέκυρσεν,
Ἄσκοποι δὲ πλάκες
Ἔμαρψαν ἐν ἀφανεῖ
Τινι μόρῳ φαινόμεναι;
Τάλαινα· νᾶϊν δ' ὀλεθρία
Νὺξ ἐπ' ὄμμασι βέβηκε.
Πῶς γὰ ἤ τιν' ἀπίαν γᾶν, ἢ
Πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι, βίᾳ
Δύσοιστον ἔξομεν τροφάν;

Στροφὴ β'.

Ισ. Οὐ κάτοιδα· κατά με φόνιος
Ἀΐδας ἔλοι πατρὶ
Ξυνθανεῖν γεραιῷ

1751. εἰ πόθῳ] ἐν πόθῳ Br. ex Canteri emendatione.
1752—1756. Choro hæc tribuit Ald. mox 1762—1766. Antigonæ.
1758. ὄμμασι] ὄμμασιν Br.

1751. εἰ πόθῳ λάβοις. Reponit Canterus ἐν πόθῳ λάβοις. Plato, Theæteto; ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ εἶναι. Plutarchus, Alcibiade: ὀργῇ καὶ φόβῳ τὸ γεγονὸς λαμβάνοντες, vol. i. p. 200. D.

1756. φαινόμεναι. Non mutaverim, cum supra innuat Auctor Erebi penetralia Thesei visa fuisse, v. 1723.

1759. ἀπίαν γᾶν, *terram longinquam*. Hom. Odyss. H. 25. τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, quod sic interpretatur Hesychius: ἐξ ἀπίης γαίης, ἀλλοτρίας, ἢ ξένης, ἢ μακρὰν ἔσης. Nec aliter Strabo, p. 371. D. De altera vocis notione vid. ad v. 1368.

1760. κλύδων' ἀλώμεναι. Sic ἀλᾶται κύμασιν, Eurip. Hippol. 1042. ἀλώμενος—ὤρεα, Theocrit. Idyll. xiii. 66.

Τάλαιναν· ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλλων
Βίος οὐ βιωτός.

Σύστημα β.

Χο. Ὦ δίδυμα τέκνων ἄριστα,
" Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς
" Χρὴ φέρειν, μηδ' ἄγαν οὕτω
Φλέγεσθον· οὔ-
τοι κατάμεμπτ' ἔβητον.

Ἀντιστροφὴ α'.

Αν. Πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις.
Καὶ γὰρ ὁ μηδαμῆ δὴ τὸ φίλον, φίλον,
Ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.
Ὦ πάτερ, ὦ φίλος,
Ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος,
Οὐδὲ γέρων ἀφίλητος ἐμοί ποτε·
Καὶ τάδε μὴ κυρήσῃς.

1767. ὦ δίδυμα—ἄριστα] διδύμα—ἀρίστα Turneb. probante Br.
1769. χρὴ φέρειν] φέρειν χρὴ Ald.
Ibid. οὕτω omittit Br.
1771. ἔβητον omittit Br.
1773. ὁ μηδαμῆ δὴ τὸ φίλον, φίλον] ὁ μηδαμῇ τὸ φίλον φίλον Ald. ὁ μηδαμὰ δὴ φίλον, ἦν φίλον Br.
1778. τάδε] τᾷδε Turneb. Br.
Ibid. κυρήσῃς] κυρήσεις Br.

1768. τὸ φέρον, *veniens, quod venit.* Vid. ad Aj. 810. Herod. vii. 19. φέρειν ἐπὶ πᾶσαν γῆν. Vid. et viii. 137.

1771. κατάμεμπτ', adverbialiter pro καταμέμπτως.

Ibid. ἔβητον. An ſupplendum τύχης vel μοίρας? οὔτοι κατάμεμπτα τύχης ἔβητον, *quoad fortunæ ſtatum, non culpanda vobis jam obtigerunt.* Conf. Electr. 1100. Eurip. Heraclid. 611. et citata ad Ion. 1271.

1778. καὶ τάδε. Ita editt. præter Turneb. et nuperam Oxonienſ. quæ τᾷδε habent. Neutrum probabilem ſententiam præbet. Lego igitur:

Ἀντισύστημα α΄.

Χο. Ἔπταιξεν ἔν.
Αν. Ἔπταιξεν οἷον ἤθελε.
Χο. Τὸ ποῖον;
Αν. Ἃς ἔχρηζε γᾶς ἐπὶ ξένας
Ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει
Νέρθεν εὐσκίαστον αἰὲν,
Οὐδὲ πένθος ἔλι-
π' ἄκλαυτον· ἀεὶ γὰρ ὄμ-
μα σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν
Στένει δακρύῤῥοον· ἐδ' ἔχω
Πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν
Ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος· ἰὼ, μὴ

1779. οὖν abeſt Ald. 1788. δακρύῤῥοον] δακρύον Ald. Br.
1786. ἄκλαυτον] ἄκλαυσον Br.

Κάτω δὲ μὴ κυρήσῃς.

Sed neque infra (i. e. apud Inferos) *inamatus ſis.* Simile votum Chori, Eurip. Alceſt. 755.

1790. Non ſatis conſtat in hoc verſu metrum, neque in ſequentibus porro ſententia. An legendum?

Ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος γ', οὐ μὴ
Γᾶς ἐπεὶ ξένας θανεῖν ἔχρηζες, ἀλλ'
Ἔρημ' ὅτ' ἔθανες ᾧδέ μοι.

Tantum dolorem amovere, non quia in terra peregrina mori expetebas, ſed quia ſeorſim a me, et ſolitarius mortem obiiſti. Secundum hæc, cum γᾶς ξένας ſubaudiendum fuerit ἐπὶ, cujus ellipſeos exempla aliquot dedimus ad Electr. 906. Ἔρημ', i. e. ἔρημα, adverbialiter, ut Eurip. Suppl. 777. Pro ξένας non ſpreverim ξένος. Γᾶς ξένος ut τῇσδε γῆς ἀπόξενος, Æſchyl. Agam. 1291. Denique retineri poteſt ἐπὶ, modo ex ſequenti verſu advocetur ὅτι.

Γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρηζες, ἀλ-
λ' ἔρημος ἔθανες ὧδέ μοι.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ισ. Ὦ τάλαινα, τίς ἄρα με πότμος
Αὖθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος,
Ἐπιμένει, σέ τ', ὦ φίλα,
Πατρὸς ὧδ' ἐρήμας;

Ἀντισύστημα β'.

Χο. Ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσε
Τὸ τέλος, ὦ φίλαι, βίᾳ,
Λήγετον τᾶδ' ἄχθος·
Κακῶν γὰ ἔ-
τοι δυσάλωτος οὐδείς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Αν. Πάλιν, φίλα, συθῶμεν.
Ισ. Ὡς τί ῥέξομεν;
Αν. Ἵμερος ἔχει με—
Ισ. Τίς;
Αν. Τὰν χθονίαν ἑσίαν ἰδεῖν.
Ισ. Τίνος;

1795. ἐπιμένει, σέ τ'] ἐπιμένεις ἔτ' Ald.
1796. πατρὸς] πατέρος Br.
1799. λήγετον] λήγετε Ald.
1800. γὰρ αὗτοι] γὰρ Ald. Br.
1801. δυσάλωτος ἀδείς] ἀδεὶς δυσάλωτος Br.
1802. Quæ ſequuntur uſque ad v. 1833. in ſtroph. et antiſtr. diſpoſuit Br.
1803. ῥέξομεν] ῥέξωμεν Turn. Br. Choro autem hunc vſ. tribuit Ald. ut et vff. 1805, 7, 9, 11, 13.
1806. χθονίαν] χθόνιον Br. e codd. B. T.

1803. ὡς τί ῥέξομεν. Vel hoc unum comma abunde demonſtraverit Iſmenen eſſe quæ hic cum Antigona interloquitur, non Chorum, cui Iſmenæ partes tribuit ed. Ald.

Αν. Πατρὸς, πάλαιν' ἔγωγε.
Ισ. Θέμις γ' πῶς τάδ' ἐστί; μῶν δῆτ' ἀχ ὁρᾷς;
Αν. Τί τόδ' ἐπέπληξας; 1810
Ισ. Καὶ τόδ', ὡς—
Αν. Τί τόδε μάλ' αὖθις;
Ισ. Ἄπαφος ἔπιτνε, δίχα τε πωτός.
Αν. Ἄγε με, κἀμὲ τότ' ἐνάριξον.
Ισ. Αἰ, αἰ, δυσπέλαινα· ποῖ δῆ- 1815
τ' αὖθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος,
Αἰῶνα τλάμων ἔξω;
Χο. Φίλαι, τρέσητε μηδέν.
Αν. Ἀλλὰ ποῖ φύγω;
Χο. Καὶ πάρος ἀπεφεύγετον 1820
Σφῶϊν τὸ μὴ πιτνεῖν κακῶς.
Αν. Φρονῶ—
Χο. Τί δῆθ' ὑπερνοεῖς;
Αν. Ὅπως μολέμεθ' ἐς δόμους ἀκ ἔχω.
Χο. Μηδέ γε μάτευε· μόγος ἔχει. 1825

1808. ἔγωγε] ἐγὼ Br.
1809. μῶν δῆτ'] μῶν Ald. Br.
1815—17. Antigonæ hæc tribuit Ald.
1820. ἀπεφεύγετον] ἀπεφύγετον Br.

1811. κἀ τόδ', ὡς. Niſi locus, quod aliquando ſuſpicatus ſum, mutilus ſit, legendum forte Καὶ τόδ', *mors* (i. e. mortiferum) *hoc*. Heſychius: κὰρ, θάνατος. *Mortiferum hoc, quandoquidem inſepultus abiit et ab omnibus remotus:* i. e. credibile eſt, ideo ſeorſim ab omnibus mortem obiiſſe, quia præſentem adfuiſſe mortis periculum intuliſſet. Optime cum hac interpretatione quadrat Antigonæ reſponſio: ἄγε με, κἀ τότ' ἐνάριξον.

1824. μολέμεθ' ἐς. Legitur et μολῶμ' ἐς. Stephanus.

1825. μόγος ἔχει. Non diſplicet editoris Londinenſis conjectura, μόγος ἐκεῖ.

Αν. Καὶ πάρος· ἐπεὶ
Τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δ' ὕπερθεν.
Χο. Μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι.
Αν. Ναὶ, ναί.
Χο. Ξύμφημι κἀτός. 1830
Αν. Φεῦ, φεῦ· ποῖ μόλωμεν, ὦ Ζεῦ;
Ἐλπίδων γὰ ἐς τί με
Δαίμων ζωνὺν γ' ἐλαύνει;

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Παύετε θρηνῶν, παῖδες· ἐν οἷς γὰ
Χάρις ἡ χθονία ξυναπόκειται, 1835
Πενθεῖν δ' χρή· νέμεσις γάρ.
Αν. Τέκνον Αἰγέως, προσπιτνῶμέν σοι.

1832. ἐς τί με] ἐς τίν' ἡμᾶς Br.
1834. Θρήνων] Θρῆνον Ald. Turneb. sed hos tres vff. tribuit Theseo Br. præeuntibus Heathio et Tyrwhitto.
1835. ξυναπόκειται] ξύν γ' ἀπόκειται Br.
1837. τέκνον] ὦ τέκνον Ald. Br.
Ibid. προσπιτνῶμεν] προσπίπτομεν Ald. προσπίτνομεν Br.

1827. πέρα. An legendum περί? *Nonnunquam circa* (est calamitas) *nonnunquam supra:* i. e. nonnunquam cingimur malis, nonnunquam obruimur. Emendabam quoque non dissimili sensu:

Τοτὲ μὲν πελᾷ, τοτὲ δὲ πέρθει.
Nunc appropinquat [μόγος] *nunc vero exitio dat.*

1834. Παύετε θρήνων. Hæc ἔξησις a Theseo, ni fallor, enunciatur. Nam a Choro, qui dudum cum Ismena et Antigona collocutus erat, propter abruptum ejus initium, minime credibile est proficisci.

1835. χάρις, *donum, munus:* ut supra, v. 663. 1559. 1568.

Ibid. χθονία, i. e. ἐγχωρία, *in hanc terram collocata.* Vide supra ad v. 1003.

Ibid. ξυναπόκειται, *simul cum ipso custoditur.*

Θη. Τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι;
Αν. Τύμβον θέλομεν
Προσιδεῖν αὐταὶ πατρὸς ἡμετέρου.
Θη. Ἀλλ' ὁ θεμιτόν σοι κεῖσε μολεῖν.
Αν. Πῶς εἶπας, ἄναξ κοίραν Ἀθηνῶν;
Θη. Ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος
Μήτε πελάζειν ἐς τόσδε τόπους,
Μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν
Θήκην ἱερὰν ᾗ κεῖνος ἔχει.
Καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα, καλῶς
Χώραν ἕξειν αἰὲν ἄλυπον.
Ταῦτ' ἦν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν,
Χ' ᾧ πάντ' αἴων Διὸς ὅρκος.
Αν. Ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ,
Ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Θήβας δ' ἡμᾶς
Τὰς Ὠγυγίους πέμψον, ἐάν πως

1841. θεμιτόν σοι κεῖσε μολεῖν] θεμιτὸν κεῖσε μολεῖν Ald. θεμιτὸν κεῖσ' ἐγὼ μολεῖν Br.

1838. ἀνύσαι. Æschyl. Prometh. 699.

Τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα.

Eurip. Hecub. 936. σὺ ἦνυσ'—ἀ πλάμων. Theocrit. Idyll. v. 144. ἠνυσάμαν τὸν ἀμνόν. Clemens Alexandr. p. 336. ὡς ἐπίπαν καλοκἀγαθίας ἤνυσαν. Conf. ad Electr. 214. et Daweſium ibi citatum.

1844. Conſtructio eſt: μηδένα θνητῶν μήτε πελάζειν ἐς τόσδε τόπους μήτε ἐπιφωνεῖν θήκην ἱεράν. Manes circa ſepulchra præcipue invocatos fuiſſe docebunt Æſchyl. Choeph. 4. et 106. Perſ. 649. et ſeq. Eurip. Helen. 970. Virgil. Æneid. iii. 68.

1848. ἄλυπον. Conf. v. 1589.

1853. τὰς Ὠγυγίους, *antiquas*. Vide Stanleium ad Æſchyl. Sept. c. Theb. 327. et interpretes Heſychii, v. Ὠγύγια.

Διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον
Τοῖσιν ὁμαίμοις.
Θη. Δρᾶσω καὶ τάδε, κἠ πάνθ' ὅσα ἂν
Μέλλω πρᾶσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν,
Καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
Πρὸς χάριν· ἃ γὰρ δεῖ μ' ἀποκάμνειν.
Χο. Ἀλλ' ἀποπαύετε, μήτ' ἐπὶ πλείω
Θρῆνον ἐγείρετε,
Πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

1856. πάνθ' ὅσα ἄν] πάντα γ' ὅσ' ἄν Br.

1856. ὅσα ἄν. An legendum metri cauſa, ὅσα γ' ἄν?
1862. ἔχει τάδε κῦρος, *hæc* (utpote Theſeo ſpondente) *omnino rata et firma ſunt.*

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΧΟΡΟΣ, ἐκ Θηβαίων γερόντων.
ΚΡΕΩΝ.
ΦΥΛΑΞ ἄγγελος.
ΑΙΜΩΝ.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ ἄλλος.
ΕΥΡΥΔΙΚΗ.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΑ Πολυνείκην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίᾳ, Κρέων ἄταφον ὀκέλων, κηρύττει μηδένα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. Τοῦτον Ἀντιγόνη ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ θάπτειν πειρᾶται· καὶ δὴ λαθοῦσα τοὺς φύλακας, ἐπιβάλλει πυρὶ νεκρῷ χῶμα· οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τοῦτο δράσαντα ἐξεύροιεν. Οὗτοι δὲ τὴν κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθάραντες, οὐδὲν ἧττον ἐφεύρον. Ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη, καὶ γνωμῶν εὑροῦσα τὸν νεκρόν, ἀνοιμώξασα, ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει· ταύτην δὲ ὑπὸ τῶν φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καταδικάζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθεῖρξεν. Ἐπὶ τούτοις Αἵμων ὁ Κρέοντος, ὃς ἐμνᾶτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας ἑαυτὸν προσεπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένῃ ἀγχόνῃ, Τειρεσίου ταῦτα προθεσπίσαντος· ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη ἡ τοῦ Κρέοντος γαμετὴ, ἑαυτὴν ἀποσφάζει· καὶ τέλος, θρηνεῖ Κρέων τὸν τοῦ παιδὸς καὶ τὴν γαμετῆς θάνατον.

ΑΛΛΩΣ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ παρὰ τὴν πρόταξιν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνείκην, ἐφωράθη, καὶ εἰς μνημεῖον κατάγειοι ἐντεθεῖσα παρὰ τοῦ Κρέοντος, ἀνήρηται· ἐφ' ᾗ καὶ Αἵμων δυσπαθήσας διὰ τὸ εἰς αὐτὴν ἔρωτα, ξίφει ἑαυτὸν διεχρήσατο· ἐπὶ ᾧ πρὸ τούτου θανάτῳ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἑαυτὴν ἀνεῖλε.

Κεῖται ἡ μυθοποιία αὕτη καὶ ἐν Εὐριπίδου Ἀντιγόνῃ· πλὴν ὅτι φωραθεῖσα πρὸς Αἵμονι δίδοται πρὸς γάμου κοινωνίαν, καὶ τέκνον τίκτει τὸν Μαίμακτα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτικαῖς· ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γερόντων· πρωταγωνίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη· ὑπόκεινται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ τοῦ Κρέοντος βασιλεύοντος. Τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι, τάφος Πολυνείκους, καὶ Ἀντιγόνης ἀναίρεσις, καὶ θάνατος Αἵμονος καὶ Εὐρυδίκης τῆς Αἵμονος μητρός. Φασὶ δὲ τὴν Σοφοκλέα ἠξιῶσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας, εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. Λέλεκται δὲ τὸ δρᾶμα τοῦτο τριακοστὸν δεύτερον.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ.

Ἰαμβοι.

Αν. Ω ΚΟΙΝΟΝ αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
Ἆρ' οἶσθ' ὅ, τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπα κακῶν
Ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
Οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν, οὔτ' ἄτης ἄτερ,
Οὔτ' αἰσχρὸν, οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὁποῖον οὐ
Τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.
Καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
Κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
Ἔχεις τι, κἀπήκουσας; ἢ σε λανθάνει
Πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά;
Ισ. Ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων

4. ἄτες ἄτερ] ἀτήριον Br.

1. Non multum differunt κοινὸν et αὐτάδελφον, rectèque docet Scholiastes Sophoclem pro *germano* κοινὸν non raro posuisse. Vide infra, v. 207. Œd. Tyr. 269.

4. οὔτ' ἄτης ἄτερ. Manifeste hoc cum loci sententia pugnat, nec sani quidquam attulerunt Interpretes. Mihi non spernendum videbatur, οὔτ' ἄτη σαγὲι, *nec infortunio cumulatum*, a σάτω, *onero*. Æschyl. Agam. 653. πημάτων σεσαγμένων. Noster, Philoct. 767. τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος.

10. τῶν ἐχθρῶν κακὰ, *ea quæ in inimicissimos edici et patrari solent*.

Οὔθ' ἡδὺς, οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξότε
Δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
Μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί·
Ἐπεὶ δὲ φρᾰδὸς ἐστιν Ἀργεῖος στρατὸς
Ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, ἐδέη οἶδ' ὑπέρτερον,
Οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη.

Αν. Ἤδειν καλῶς, καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
Τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.

Ισ. Τί δ' ἐστί; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.

Αν. Οὐ γὰρ τάφου νῶν τὼ κασιγνήτω Κρέων,
Τὸν μὲν θεωτίσας, τὸν δ' ἀπημάσας ἔχει;
Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ
Χρηθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς
Ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς·
Τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν

15. Ἀργεῖος] Ἀργείων Ald. Br. 25. ἔντιμον νεκροῖς] ἔντιμον θεοῖς Br.

14. διπλῇ χερὶ, *mutua manu*. Confer v. 176.

20. καλχαίνουσ'. Κάλχην piſcem de quo hic Scholiaſtes commemorat Nicander Alexipharm. 393. Eundem eſſe quem alias πορφύραν dicunt, ex Lycophrone conjicere licet, qui πέπλους Κάλχῃ φορήκτους habet, v. 864. Verbum καλχαίνω apud Euripidem quoque legitur, Heraclid. 40.

23. σὺν δίκῃ. Abundat præpoſitio, ut alibi, v. gr. hujus fab. 1235. Philoct. 61.

25. ἔντιμον νεκροῖς. Veteres, ſi quis aut inhumatus jaceret, aut non rite poſt mortem coleretur, contemptui inter mortuos habitum credebant. Hinc Electra apud Æſchylum, Choeph. 482. παρ' εὐδείπνοις ἕδραις Ἄτιμος. Clytæmneſtra quoque Eumenid. 97.

Ὀνείδους ἐν φθιτοῖσιν ἐκ ἀπόλλυται.

Ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ
Τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκῦσαι πνά·
Ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
Θησαυρὸν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.
Τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντά σοι,
Κἀμοὶ (λέγω γὰρ κἀμὲ) κηρύξαντ' ἔχειν·
Καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖς μὴ εἰδόσι
Σαφῆ προκηρύξοντα· κοὐ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
Οὐχ ὡς παρ' ἀδὲν, ἀλλ' ὃς ἂν τέτων τι δρᾷ,
Φόνου προκεῖσθαι δημόλυστον ἐν πόλει.
Οὕτως ἔχει σοι ταῦτα· καὶ δείξεις τάχα
Εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή.

Ισ. Τί δ', ὦ Παλαίφρον, εἰ τάδ' ἐν τέτοις, ἐγὼ
Λύσσ' ἂν ἢ θάπτουσα προθείμην πλέον;

27. φασὶν] φασὶ Ald.
30. εἰσορῶσι] εἰσορωῶσι Br.
33. μὴ εἰδόσι] μὴ οὐκ εἰδόσι Br.
39. ὦ παλαίφρον] ὦ παλαίφρων Br.
40. θάπτουσα] 'φάπτουσα Br.

27. τὸ μή. Vide ad Electr. 1036.

29, 30. Interpungo:—οἰωνοῖς γλυκὺν
Θησαυρὸν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν, βορᾶς.

Hesychius: πρὸς χάριν, πρὸς τέρψιν. Nec damno tamen Valckenaerium, ἐνθορῆσι πρὸς χάριν βορᾶς legentem ad Eurip. Phœniss. 1628.

35. παρ' οὐδέν. Euripides, Oreſt. 569.

Παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις.

38. ἐσθλῶν κακή. i. e. ἐξ ἐσθλῶν κακή.

40. λύσσ' ἂν ἢ θάπτουσα. Heraldus ad Tertulliani Apolog. i. Digreſſ. xxvii. emendabat λύσσ' ἄν. Sed cum nondum Antigone conſilium ſuum patefecerit, in generalibus verſari debet Iſmenes reſponſio. Lego igitur:

Λέγουσ' ἂν ἢ πράτουσα προθείμην πλέον;
Quid ego vel dicendo vel agendo proficere potuero?

Αν. Εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσῃ σκόπει.
Ισ. Ποῖόν τι κινδύνευμα; πῆ γνώμης ποτ' εἶ;
Αν. Εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κἀφιεῖς χερί.
Ισ. Ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόρρητον πόλει;
Αν. Τὸν γὰρ ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἢν σὺ μὴ θέλῃς, 45
Ἀδελφόν· ἐγὼ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἁλώσομαι.
Ισ. Ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;
Αν. Ἀλλ' ἐδὲν ὠτῷ τῶν ἐμῶν εἴργειν μέτα.
Ισ. Οἴ μοι, φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατὴρ
Ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεὴς τ' ἀπώλετο, 50
Πρὸς αὐτοφώρων ἁμπλακημάτων δίπλας
Ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί·
Ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνὴ, δίπλῆν πάθος,
Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
Τρίτον τ' ἀδελφὼ δύω μίαν καθ' ἡμέραν 55
Αὐτοκτενοῦντε τὼ παλαιπώρω, μόρον
Κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.
Νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα, σκόπει
Ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμῳ βίᾳ

42. σῇ] σᾷ Ald. Br.
48. εἴργειν] μ' εἴργειν Br.
53. πάθος] ἔπος Br. e Schol.
55. δύω] δύο Br. e codd. Auguſt. et T.

Cantero placebat τάφεσα pro θάπτεσα, quomodo olim a nonnullis ſcriptum fuiſſe teſtatur Scholiaſtes.

44. νοεῖς θάπτειν σφ', *ſepelire hunc meditaris, id quod publice prohibitum eſt*; vel, *nunc cum publice prohibitum eſt?*

57. Caudam trahit χεροῖν ſine epitheto poſitum. An legendum?

Κοιναῖν κατειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοις χεροῖν.

Κοιναῖν χεροῖν, *fraternis manibus*. Vid. ad v. 1.

59. νόμῳ βίᾳ. Bona locutio, ſed hoc forte loco ſuperflua. An

Ψῆφον τυράννων ἣ κράτη παρέξιμεν.
Ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τῆτο μὲν, γυναῖχ' ὅπ
Ἕφυμεν, ὡς πρὸς ἄνδρας ἐ μαχεμένα·
Ἔπειτα δ' ἕνεκ' ἐρχόμεθ' ἐκ κρειττόνων,
Καὶ ταῦτ' ἀκέειν, κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα·
Ἐγὼ μὲν ἓν αἰτῆσα τὲς ὑπὸ χθονὸς
Ξύγγνοιαν ἴσχειν, ὡς βιάζομαι τάδε,
Τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι· " τὸ γὸ
" Περισσὰ πράσσειν, ἐκ ἔχει νῆν ἐδένα.
Αν. Οὔτ' ἂν κελεύσαιμ', ἔτ' ἂν, εἰ θέλοις ἔτι
Πράσσειν, ἐμῆ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα.
Ἀλλ' ἴσθ' ὁποία σοὶ δοκεῖ· κεῖνον δ' ἐγὼ
Θάψω· καλόν μοι τῆτο ποιέσῃ θανεῖν.
Φίλη μετ' αὐτῆ κείσομαι, φίλε μέτα,
Ὅσια πανεργήσασ'· ἐπεὶ πλείων χρόνος
Ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε.
Ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
Τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀλιμάσασ' ἔχε.
Ισ. Ἐγὼ μὲν ὐκ ἄτιμα ποιῆμαι· τὸ δὲ
Βίᾳ πολιτῶν δρᾶν, ἔφυν ἀμήχανος.
Αν. Σὺ μὲν τάδ' ἂν πρέχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον

71. ὁποία σοὶ] ὁποῖά σοι Ald. Br.

legendum νόμῳ βίας, vi: quo ſenſu non infrequens eſt χειρῶν νόμος, quod et Suidas habet.

64. ἀκεύειν, parere, obedire. Vide ad Œd. Col. 167. 1716. Regitur autem ab ἔφυμεν, quod ex ſuperioribus repetendum.

71. ἴσθ', i. e. ἴσθι ab εἰμὶ, ſum. Aliter eſt v. 98.

78. ποιοῦμαι, habeo, æſtimo: ut in phraſi ἐν ὀδεὶ λόγῳ ποιοῦμαι.

80. πρέχοι'. Heſychius: πρέχοις, προφασίζοις, quo ſenſu hic accipiendum.

Χώσω σ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.
Ισ. Οἵ μοι, ταλαίνης ὡς ὑπερδέδοικά σε.
Αν. Μή μ' ἀποπάρδει, τὸν σὸν ἐξόρθου βίον.
Ισ. Ἀλλ' ἦν προμηνύσεις γε τᾶτο μηδενὶ
Τὄργον· κρυφῇ δὲ κεὖθε· σὺν δ' αὔτως ἐγώ.
Αν. Οἵ μοι, καταύδα· πολλὸν ἐχθίων ἔσῃ
Σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.
Ισ. Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.
Αν. Ἀλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλιθ' ἁδεῖν με χρή.
Ισ. Εἰ καὶ δυνήσῃ γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς.
Αν. Οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ θέλω, πεπαύσομαι.
Ισ. Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν ἀ πρέπει τἀμήχανα.
Αν. Εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθρανῇ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
Ἐχθρᾷ δὲ τῷ θανόντι προσκείσῃ δίκῃ.
Ἀλλ', ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσκλείαν
Παθεῖν τὸ δεινὸν τᾶτο· πείσομαι γὰρ ἀ
Τοσᾶτον ἁδὲν ὥστε μὴ ἀ καλῶς θανεῖν.
Ισ. Ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε· τᾶτο δ' ἴσθ', ὅτι
Ἄνους μὲν ἔρχῃ, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

81. χώσω σ'] χώρσω F. 1. 2.
83. βίον] πότμον Br. e Schol.
84. προμηνύσεις] προμηνύσῃς Ald. Br.
93. ἐχθρανῇ] ἐχθαρῇ Ald. ἐχθρανεῖ Br.

83. ἐξόρθου βίον, *cura, ut vita tua recto fiet talo*: i. e. cave tibi ipsi, ne in infortunium aliquod incidas. Scholiastes legit πότμον, quod eodem recidit.

84. προμηνύσεις. Sic loqui solent, qui verecunde imperant. Vide Œd. Tyr. 1540.

88. θερμὴν, *audacem*. Sic θερμὸν ἔρξαι κἀνόσιον, Aristoph. Plut. 415. Conf. ad Philoct. 950.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α΄.

Χο. Ἀκτὶς ἀελίȣ, τὸ κάλ-
λιστον ἑπταπύλῳ φανὲν
Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος,
Ἐφάνθης ποτ', ὦ χρυσέας
Ἁμέρας βλέφαρον,
Διρκαίων ὕπερ
Ῥεέθρων μολȣ̃σα,
Τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν πρὶν
Φῶτα βάντα πανσάγίᾳ
Φυγάδα πρόδρομον, ὀξυτόρῳ
Κινήσασα χαλινῷ.

Ἀνάπαιστοι.

Ὃν ἐφ' ἁμετέρᾳ γᾷ Πολυνείκης

100. ἀελίȣ] ἀελίοιο Ald.
102. προτέρων] πρότερον Br. e cod. A.
107. Ἀργόθεν] Ἀργόθε Turneb. ἐξ Ἀργόθεν Br.
Ibid. πρὶν deest Ald. Br.
109. ὀξυτόρῳ] ὀξυτέρῳ Br. e cod. E.
111. ὃν] ὃς Br.
Ibid. Πολυνείκης] Πολυνείκȣς Br.

103. ἐφάνθης ποτ'. Hæc majorem elegantiam habebunt, si statim post solis exortum dicta esse concipias.

107. Ἀργόθεν πρίν. Lego propter metrum, Ἀργόθε πρίν. Sic ἄντροθε, Pind. Pyth. iv. antistr. 5. λειμωνόθε, Theocrit. vii. 80.

108. φῶτα. Singularis pro plurali φῶτας, quam quidem enallagen affatim illustravimus ad Eurip. Hippol. 1268. Supp. 379. Heraclid. 807.

109. ὀξυτόρῳ. Non spernendum esset ὀξυπόρῳ, ut ὠκυπόρῳ, ταχυπόρῳ. Sed præstat. quod editor Oxoniensis ex Scholiaste reponit,

Ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων,
Ὀξέα κλάζων αἰετὸς ἐς γᾶν
Ὡς, ὑπερέπτα,
Λευκῆς χιόνος πτέρυγι σεγανὸς
Πολλῶν μεθ' ὅπλων,
Ξὺν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσι.

Ἀντιστροφὴ α'.

Στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φονί-
αισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ
Λόγχαις ἑπτάπυλον σόμα,
Ἔβα, πρίν ποθ' ἁμετέρων
Αἱμάτων γεύσῃ

113. ἐς] εἰς Ald. 122. γεύσῃ] γεύσειν Ald.

ὠξυτέρῳ, ut ſarcaſtice ſignificet Chorus eos celerius fugere quam advenerant.

112. ἀρθείς. Hoc ſi paſſive accipiatur, nihil erit a quo ὃν regi poſſit, quod perſpiciens Scaliger reponebat ὃς, incertum qua mente. Verba paſſiva poteſtatem activam obtinere non ſine exemplo eſt. Vide Aj. 208. 621. Neque ab ea lege immunis eſt hic ipſe aoriſtus. Infra utique habes ἐπειλαθείς pro ἐπειλείνας, v. 1249. Herodotus, iv. 76. τὸς ἅ Σκύθεων καλαφραθεὶς αὐτόν. v. 92. φραδέντα τεῦτο. Hactenus de vocum enallage. Ἐπαίρεσθαι τράτον dicitur ut ἐπαίρειν τόλον, Æſchyl. Agam. 47. Perſ. 797. Eurip. Hecub. 1141. Electr. 2.

113. ἐς γᾶν. Conſtructio eſt : ὄξεα κλάζων ἐς γᾶν, *acutum ſtridens adverſus terram*, more aquilarum cum hoſtem vel prædam involant. Æſchylus, Agam. 48.

Μέγαν ὀκ θυμῷ κλάζοντες Ἄρη
Τρόπον αἰγυπιῶν.

120. ἑπτάπυλον σόμα. Septem utique urbis portas. Eurip. Phœniſſ. 629. ἑπτάστομον πύργωμα.

Πληθῆναί τε, καὶ
Στεφάνωμα πύργων
Πῶκάενθ' Ἥφαιστον ἐλεῖν. 125
Τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐπάθη
Πάταγος Ἄρεος ἀνλιπάλῳ
Δυσχείρωμα δράκοντι.

Ἀνάπαιστοι.

Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
Ὑπερεχθαίρει· καὶ σφας ἐσιδὼν 130
Πολλῷ ῥεύματι πεσνισσομένους
Χρυσᾶ καναχῆς ὑπεροπλείας,
Παλτῷ ῥιπεῖ πυρὶ, βαλβίδων

123. τὲ post πληθῆναι deest Ald. Ibid. ὑπεροπλείας] ὑπεροπλίας Ald. Turneb. χὑπεροπλίαις Br.
132. καναχῆς] καναχῇ Br.

128. δυσχείρωμα. Contra analogiam peccare videtur, ut vix dubitem quin ſcripſerit Auctor δυσχείρωτα (adverbialiter) ab adjectivo δυσχείρωτος, quod rariuſculum quidem, ſed extat apud Diodor. Sic. v. 35. Senſus eſt: *talis ſtrepitus Martis circa tergum* (aquilæ) *intendebatur ab adverſario ejus dracone, adeo ut haudquaquam ſubigi poſſet.* Draconem hic Thebanos ſignificare et docet Scholiaſtes, et ſatis per ſe perſpicuum eſt.

131. ῥεύματι. Eurip. Iph. Taur. 1448. ῥεῦμά τ' ἐξορμῶν τρατᾷ.

132. ὑπεροπλείας. Utrum ſic legas, an cum Dorvillio (in Chariton. p. 608.) ὑπεροπλίας, parum intereſt. Editi male ὑπεροπλίας.

133. βαλβίδων. Proprie ſignificat carceres (ἄφεσιν) unde curſum auſpicabantur Athletæ: hinc ad metam ſive finem curſus nonnulli tranſtulerunt. Pollux, lib. iii. ſect. 147. ἵνα δὲ παύονται, τέλος, καὶ τέρμα καὶ βατήρ· ἔνιοι δὲ καὶ βαλβίς. Poſteriori notione hic adhibet Sophocles, ſed metaphorice ad ſignificandam victoriam. Ἐπ' ἄκρων βαλβίδων, *ad ſummam metam.*

Ἐπ᾽ ἄκρων ἤδη
Νίκην ὁρμῶντ᾽ ἀλαλάξαι. 135

Στροφὴ β᾽.

Ἀντίτυπος δ᾽ ἐπὶ γᾶν
Πέσε ταναλωθεὶς
Πυρφόρος, ὃς τότε
Μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ
Βακχεύων ἐπέπνει 140

136. ἀντίτυπος—γᾶν] ἀντίτυπα—γᾷ Ald. Br.

135. ὁρμῶντ᾽. Pro ὁρμῶντας, dualis pro plurali. Sic Oppianus, Cyneg. i. 72. Θηρητῆρε λύκως ὤλισαν. ii. 165. Θηρῶν μεδέοντε λέοντες. Aratus, Prognoſtic. 966. κόρακες κρώξαντε. Vide et Erneſtium ad Homer. Iliad. A. 566.

136. ἀντίτυπος. Ed. Ald. et Scholiaſtes ἀντίτυπα δ᾽ ἐπὶ γᾷ. Fortaſſe verum : ἀντιτύπῳ δ᾽ ἐπὶ γᾷ. Quanquam malim ἀντίτυπον δ᾽ ἐπὶ γᾶν.

137. ταναλωθεὶς. Nec vocem hanc alibi invenio, nec quidquam de ea docent veteres grammatici, ſi Scholiaſtem excipias, qui λασιωθεὶς exponit, ex Anacreonte excitans ταναλίζει. Sed qui fragmentum illud Teii ſenis attentius legit, facile intelliget ταλαλίζειν, licet pro λασείειν forte poſitum, non talem tamen agitationem ſignificare, qualis erat Capanei fulmine e ſcalis dejecti. Optime hic conveniret πέσεν αἰθαλωθεὶς, niſi nimia eſſet mutatio. Legendum puto, ταρταρωθεὶς. Verbum ταρταρόω habet Scholiaſtes Euripidis ad Phœniſſ. 1192. Apollodorus, lib. i. c. 2. τοὺς καταλαρταρωθέντας. Capaneus apud Statium, xi. 71.

—— *Inſignem Stygiis fovet amnibus umbram.*

138. ὅς. Ita edd. antiquiores. Solus H. Stephanus ὡς dedit, typothetæ fortaſſe culpa.

140. ἐπέπνει. Euripides, Androm. 555. ὥσπερ ἱππίοις Ἐμπνεύσομαι τῇδ᾽. Idem, Rheſ. 387. πῶλος ἀοιδᾷ—καταπνεῖ σε.

Ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.
Εἶχε δ' ἄλλῃ τάδ'· ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις
Ἐπενώμα στυφελίζων
Μέγας Ἄρης δεξιόχειρος.

Ἀνάπαιστοι.

Ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις

142. Εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ μὲν ἄλλα, τὰ δ'. Ita legit et interpungit Br.

144. δεξιόχειρος] δεξιόσειρος Ald. Turn. Br.

141. ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων, i. e. *odii acerbissimi flatu*. Eadem metaphora infra, v. 942. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ Ψυχῆς ῥιπαὶ—.

142. εἶχε δ' ἄλλῃ τάδ'. In his nemo hæreret, nisi et syllaba metro deesset, et insignem varietatem suppeditaret Aldina. Ea sic versum exhibet:

Εἶχε δ' ἄλλᾳ· τὰ μὲν ἄλλᾳ, τάδ' ἐπ' ἄλλοις.

Quæ sic, metro favente, refingo:

Εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ δεῖν'· ἆθλα δ' ἐπ' ἄθλοις.

Cui ad amussim respondebit antistropha, modo παννυχίοις legamus, non παννύχοις. Alioqui legendum erit ἆθλα δ' ἄθλοις, deleto ἐπ', quod sententiam non juvat. Τὰ δεινὰ interpretor *mala* a Capaneo denunciata de quibus Æschyl. Sept. Theb. 432. πυργοῖς δ' ἀπείλει δεῖν'. Confer et Eurip. Iph. Aul. 53. hujus fab. 414. Ἆθλα, *laberes, ærumnas*. Insolentior hæc vocis notio, neque tamen Hesychio incognita, qui ἆθλα per ἀγῶνας explicat: et sic habet Noster, Philoct. 515.

144. δεξιόχειρος. Ita olim lectum esse testatur Scholiastes; nec dubito quin ea Poetæ scriptura sit, cui δεξιόσειρος suffecerunt homines imperiti, δεξιόχειρος genitivum esse et a recto δεξιόχειρ fluere existimantes. Est ea quidem usitatior forma; sed neque alteram poetis repudiatam fuisse ostendet Homerus, Iliad. A. 402.

Ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.

Valet id et in aliis vocibus. Sic a κόρυς formatur εὐκόρυθος, Oppian. Cyneg. i. 362. a ῥὶς, *nasus*, εὐρίνοιο, Ejusd. Halieut. iv. 275. Plura similia vide infra ad v. 985.

Ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον
Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη·
Πλὴν τοῖν συγερροῖν, ὦ πατρὸς ἑνὸς
Μητρός τε μιᾶς φώτε, καθ' αὑτοῖν
Δικρατεῖς λόγχας σήσαντ', ἔχετον
Κοινῷ θανάτῳ μέρος ἄμφω.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἀλλὰ γὰρ ἀ μεγαλώ-
νυμος ἦλθε νίκα,
Τᾷ πολυαρμάτῳ
Ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ.
Ἐκ μὲν δὴ πολέμων
Τῶν νῦν θέσθε λησμοσύνᾳ·
Θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παννύχοις πάν-
τας ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας δ'
Ἐλελίχθων Βακχεῖος ἄρχοι.

157. Σίσθε λησμοσύνᾳ] Σίσθαι λησμοσύναι Br. 160. ἐλελίχθων] ἐλελίζων Ald. Br.

147. τέλη. *Dona diis oblata* significare videtur Trachin. 242. Eurip. Med. 1393. Hinc arma ab Argivis ducibus gestata, postquam ab ipsorum corporibus derepta tropæum ornabant, sarcastice dicuntur *dona Jovi Tropæo oblata*. Τέλος, *donum*, habet Æschyl. Sept. c. Theb. 266. Euripides apud Athen. p. 40. D. μικρὰ θύοντες τέλη.

151. κοινῷ. Malim κοινὸν, *communem* vel *æqualem partem*. Reliqui sc. Argivorum duces plenam atque indivisam adversariis concessérant victoriam: soli Eteocles et Polynices sociata morte interibant. Κοινὰ pro ἴσα habet Noster, Trachin. 964. Electr. 1141.

157. Σίσθε. Metrum postulat Σίσθαι, ut habet Turnebianæ margo. Infinitivum sic pro imperativo innumeris locis ponit Hesiodus.

160. ἐλελίχθων, *terræ agitator* vel *concussor*. Defendi potest ex

Ἀνάπαιστοι.

Ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας
Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμὸς
Νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
Χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσων·
Ὅπ σύγκλητον τήνδε γερόντων
Προὔθετο λέσχην,
Κοινῷ κηρύγματι πέμψας.

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοι.

Κρ. Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ,
Πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὤρθωσαν πάλιν·
Ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα

161. Poſt χώρας addit τῆσδε Br.

Eurip. Bacch. 585. et 623. Hic tamen non magnam emphaſin habet; nec, ſi ſic accipias, facile eſt reliqua expedire. Mihi, ut et veteri grammatico apud Scholiaſten, ὁ Θήβας Βακχεῖος valet *Bacchus Thebis oriundus*, ſive ὁ Θηβαγενὴς Διόνυσος. Eurip. Cyclop. 660. τὸν Αἴτνας μηλονόμον. Phœniſſ. 1197. Μαινάλε κόρη. Pro ἐλελίχθων autem legerim non ἐλελίζων, quod habet Aldina, ſed ἐλελιχθεὶς, *clamoribus et vociferatione invocatus*. Conſtructio et interpretatio eſt: ὁ Θήβας Διόνυσος, *Bacchus Thebarum indigena*, ἄρχοι ἐλελιχθεὶς, *auſpicium det invocatus*, i. e. ab eo initium fiat.

162. Κρέων. Defectus metri ſupplendus vel legendo cum Heathio τῆσδε Κρέων, vel, quod non deterius, τῆδε Κρέων, ſc. τῆδε χωρεῖ, *huc incedit*.

164. ἐρέσσων. Confer Aj. 251. Æſchyl. Supp. 550. οἴσῳ ἐρεσσομένα.

Ἔςειλ' ἱκέσθαι· τȣ̃το μὲν, τὰ Λαΐȣ
Σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη·
Τȣ̃τ' αὖθις, ἡνίκ' Οἰδίπȣς ὤρθȣ πόλιν,
Κἀπεὶ διώλετ', ἀμφὶ τȣ̀ς κείνων ἔτι
Παῖδας, μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
Ὅτ' ȣ̃ν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
Καθ' ἡμέραν ὤλοντο, παίσαντές τε καὶ
Πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
Ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνȣς ἔχω
Γένȣς κατ' ἀγχιςεῖα τῶν ὀλωλότων.
" Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
" Ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
" Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ.
" Ἐμοὶ γὰρ, ὅςις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν,
" Μὴ τῶν ἀρίςων ἅπτεται βȣλευμάτων,
" Ἀλλ' ἐκ φόβȣ τȣ γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
" Κάκιςος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
" Καὶ μείζον' ὅςις ἀντὶ τῆς αὑτȣ̃ πάτρας
" Φίλον νομίζει, τȣ̃τον ȣ̓δαμȣ̃ λέγω.
Ἐγὼ γὰρ (ἴςω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεὶ)
Οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν
Στείχȣσαν ἀςοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
Οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
Θείμην ἐμαυτῷ· τȣ̃το γινώσκων, ὅτι

174. κείνων ἔτι] κείνȣ τότε Br.

189. ȣ̓δαμȣ̃ λέγω. Supplendum εἶναι: *in nullo honoris loco esse dico*, ȣ̓δαμȣ̃ εἶναι λέγω.

Ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι
Πλέοντες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα.
Τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν,
Καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω
Ἀστοῖσι, παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι.
Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
Ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορὶ,
Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι,

202. ἐφαγνίσαι] ἀφανίσαι Ald. Turneb.

196. τοὺς φίλους ποιούμεθα. Facilius intelligerem, detracto articulo, φίλους ποιούμεθα. Quanquam neque illud commodam hic sententiam efficeret, quæ hujusmodi debet esse; *Patria est, cui salutem omnes debemus, et quamdiu in illa salva vivimus* (ταύτης ἔπι πλέοντες ὀρθῆς) *facile amicos comparamus*, vel *facile amicorum numerum redintegramus*. Postremum Græce non male significaverit τοὺς φίλους πληρούμεθα. Non dissimili notione τὰς ναῦς ἐπληροῦτο dixit Xenophon, Hellen. lib. vi.

Pro ὀρθῆς, teste Stephano, legitur et ὀρθῶς. Sed alterum tuetur Cicero bene hic ab editore Oxoniensi excitatus: *Una navis est jam bonorum omnium: quam quidem nos damus operam ut rectam teneamus.* Ad Famil. xii. epist. 25. Plato, p. 896. B. πάντα ἡμῖν κατ' ὀρθὸν πλεῖ. Libanius, vol. ii. p. 165. ὀρθῆς μενούσης τῆς πόλεως.

202. ἐφαγνίσαι. Ita in calce ed. Turnebianæ, meritoque probat Heathius: ἁγνίζειν utique Græcis valet non *lustrare* tantum vel *expiare*, verum et *sacrificare, diis offerre*. Vid. Eurip. Alcest. 76. Iph. Taur. 711. ubi ἁγνίσει et ἁγνισθεὶς in ἁγίσει et ἁγισθεὶς mutari non sinit metrum. Adde πέλανον ἐπὶ πύρι καθαγνίσας, Ion. 720. ἥγνισαν ἔντομα μήλων, Apollon. Rhod. ii. 928. ubi non pariter a metro firmatur MSS. scriptura. Similem notionem habet verbum ἐφαγιστεύω, cujus participium ἐφαγιστεύσας cum copula κ in unam vocem coalescit infra, v. 253. Ed. Ald. et MSS. plerique ἀφανίσαι, quod frustra tuetur Toupius ad Suidam in voce, reponens τὰ πάντα γ' ἀφανίσαι. Cantero placebat ἀφαγνίσαι.

Ἃ τοῖς λῃστοῖς ἔρχεται κάτω νεκροῖς·
Τὸν δ' οὖ ξύναιμον τῆδε, (Πολιτικὴν λέγω)
Ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς,
Φυγὰς κατελθὼν, ἠθέλησε μὲν πυρὶ
Πρῆσαι κατάκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
Κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δεδώσας ἄγειν·
Τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρύχθαι, τάφῳ
Μήτε κτερίζειν, μήτε κωκῦσαί τινα,
Ἐᾶν δ' ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
Καὶ πρὸς κυνῶν ἑδεσὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.
Τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα· κἄποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ
Τιμὴν πρόσχοις οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων.
Ἀλλ' ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
Καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται.

212. αἰκισθέντ'] αἰκισόν τ' Br. e cod. E. 216. ἐξ ἐμοῦ] ἔκ γ' ἐμοῦ Ald.

203. ἔρχεται κάτω. Credebantur libamina ſub terram et ad mortuorum uſque ſedem penetrare. Hinc Chorus apud Æſchylum, Perſ. 626.

Σύ τε πέμπε χοὰς θαλάμους ὑπὸ γῆς.

Philoſtratus, vit. Apollon. vi. cap. ii. θεοὶ γὰρ χθόνιοι βόθρους ἀσπάζονται καὶ ἐν κοίλῃ τῇ γῇ δρώμενα. Conf. Porphyrium citatum M. Delrio ad Senecæ Œdip. 556.

205. τοὺς ἐγγενεῖς. Noſter, Electr. 430. Πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν, ubi alia huc pertinentia. Æſchylus, θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς, Sept. c. Theb. 588.

207. πρῆσαι κατάκρας. Malim πέρσαι καλάκρας. Subfrigidum mihi ſaltem videtur πρῆσαι πυρί.

208. κοινοῦ; *fraterni* vel *cognati*. Vid. ad v. 1.

209. ἐκκεκηρύχθαι. Si de futuro edicto loqueretur, obvia emendatio eſſet ἐκκεκηρύχθω, *promulgatum eſto*. Verum id jam antea promulgatum erat: vide v. 198. adeoque malim ἐκκεκηρυκται.

Χο. Σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
Τὸν τῇδε δύσνεν καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.
Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί πᾳ τ' ἔνεστί σοι,
Καὶ τῶν θανόντων, χἠμῶν ὅσοι ζῶμεν, πέρι.
Κρ. Ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων.
Χο. Νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βασάζειν πρέπει.
Κρ. Ἀλλ' εἶσ' ἕτοιμοι τοῦ νεκροῦ τ' ἐπίσκοποι.
Χο. Τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;
Κρ. Τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν πάλαι.
Χο. Οὐκ ἔστιν ὅστις μῶρος ὡς θανεῖν ἐρᾷ.
Κρ. Καὶ μὴν ὁ μισθός γ' ἔστ· "ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
"Ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Αγ. Ἄναξ, ἐρῶ μὲν ὀχ ὅπως πάχος ὕπο
Δύπνος ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα.
Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,
Ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.
Ψυχὴ γὰρ ἡδὺ πολλά μοι μυθεμένη,
Τάλας, τί χωρεῖς οἷ μολὼν δώσεις δίκην;
Τλῆμον, μενεῖς αὖ; κεἰ τάλ' εἴσεται Κρέων
Ἄλλα παρ' ἀνδρὸς, πῶς σὺ δῆτ' ἐκ ἀλγυνῇ;

217. ταῦτ'] ταῦτ' Ald. Turneb.
223. νεκροῦ τ'] νεκροῦ γ' Br.
224. ἄλλῳ ταῦτ'] ἄλλο τοῦδ' Br.
235. τλῆμον] τλήμων Br.
Ibid. κεἰ] καὶ Ald.

219. νόμῳ χρῆσθαι παντὶ, *quavis lege uti*, i. e. quamvis legem ferre.

224. ἄλλῳ. Emendandum forte ἄλλο, ut et interpretum aliqui legisse videntur.

Τοιαῦθ' ἑλίσσων ἤνυτον ὀχολῇ βραδύς·
Χ' ὅτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.
Τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν.
Σοὶ καὶ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, Φράσω δ' ὅμως.
Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,
Τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.
Κρ. Τί δ' ἐστὶν, ἀνθ' ὧν τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;
Αγ. Φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ· τὸ γὰ
Πρᾶγμ' ὅτ' ἔδρασ', οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν·
Οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.
Κρ. Εὖ γε σοχάζῃ, καὶποφράγνυσαι κύκλῳ
Τὸ πρᾶγμα· δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον.
Αγ. "Τὰ δεινὰ γάρ τοι πεφόβησ' ὄκνον πολύν.
Κρ. Οὔκουν ἐρεῖς ποτ', εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς ἅπει;
Αγ. Καὶ δὴ λέγω σοι· τὸν νεκρόν τις ἀρτίως
Θάψας βέβηκε· καὶπὶ χρωτὶ δι᾽ψίαν
Κόνιν πολύνας, καὶφαγισεύσας ἃ χρῆν.
Κρ. Τί φῄς; τίς ἀνδρῶν ὧδ' ὁ τολμήσας πάδε;

244. πρῶτα] πάντα Turneb. 253. χρῆν] χρὴ Ald. Br.
248. σημανῶν] Ita Br. e codd. E. T. et Auguſt. σημαίνων Ald. Turn.

237. ἤνυτον, *adveni, viam confeci.* Vid. ad Œd. Col. 1632.

242. τὸ μὴ παθεῖν. Vid. ad Electr. 1036.

244. πρῶτα. Ita omnino legendum cum Aldina. Vulgo male πάντα.

248. σημανῶν. Ita lectum fuiſſe teſtatur H. Stephanus. Vulgo minus recte σημαίνων.

253. πολύνας, *ſpargens.* Vide Heſychium in voce, et Gregorium de Dialectis, p. 262.

Αγ. Οὐκ οἶδ'· ἐκεῖ γὰρ ὅτέ τȣ γενῆδος ἦν
Πλῆγμ', ȣ̓ δικέλλης ἐκβολή· ςύφλος δὲ γῆ,
Καὶ χέρσος ἀῤῥὼξ, ȣ̓δ' ἐπημαξευμένη
Τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν.
Ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμὶν ἡμεροσκόπος
Δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυςερὲς παρῆν.
Ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιςο, τυμβήρης μὲν οὔ·
Λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὣς, ἐπῆν κόνις.
Σημεῖα δ' ὅτε θηρὸς, ὅτέ τȣ κυνῶν
Ἐλθόντος, ȣ̓ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.
Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθȣν κακοὶ,
Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα· κἂν ἐγίνετο
Πληγὴ τελευτῶσ'· ȣ̓δ' ὁ κωλύσων παρῆν.
Εἷς γάρ τις ἦν ἕκαςος οὐξειργασμένος,
Κȣ̓δεὶς ἐναργὴς, ἀλλ' ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι.

261. ὁ μὲν γὰρ] οὐδὲν γὰρ Ald. ὁ μὲν, οὐδὲν, γὰρ F. 2.

255. γενῆδος. Hesychius: γενῆδα, ἀξίνην, πελεκυν. quæ interpretatio non optime huic loco convenit, ut potius *ligonem* intelligi putem, diversum quidem a δικελλῃ, ut sunt ubique duo ligonum genera, unum, quod supra caput elevatur, aliud, quod pedis ope deorsum in terram deprimitur.

257. χέρσος. Non satis distinguitur a γῆ, vereorque ne scribendum sit χειρὸς ἀῤῥὼξ, *non manuum ope fractum.*

261. ὁ μὲν γάρ. Ed. Ald. ȣ̓δὲν γὰρ, quod haud dubie falsum.

262. λεπτὴ—κόνις. Commode citat editor Oxoniensis Æliani Var. Hist. v. 14. cui adde Horatium, lib. i. od. 28.

269. τὸ μὴ εἰδέναι. Devarius de particula Μή: "Si verbum negativæ vel prohibitivæ facultatis præcesserit infinitum, tunc μὴ, "infinito appositum, ἐκ περιȣσίας apponitur; ut ἠρνήσατο μὴ λαβεῖν. "Sic ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησιαν, &c." p. 143. Confer infra, v. 541.

Ἥμεν δ' ἕτοιμοι καὶ μύδρας αἴρειν χεροῖν,
Καὶ πῦρ διέρπειν, κἢ θεὸς ὁρκωμοτεῖν,
Τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτέ τῳ ξυνειδέναι
Τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι, μήτ' ἐργασμένῳ.
Τέλος δ', ὅτ' ἀδὲν ἰῷ ἐρωνῶσι πλέον,
Λέχη τις εἶς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα
Νεῦσαι φόβῳ πρὸς τρεψεν· ἃ γὰ εἴχομεν
Οὔτ' ἀνιφωνεῖν, ἔθ' ὅπως δρῶντες καλῶς
Πράξαιμεν· ἰῷ δ' ὁ μῦθος, ὡς ἀνοιστέον
Σοὶ τἔργον εἴη τοῦτο, κἀχὶ κρυπτέον.
Καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα
Πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν.
Πάρειμι δ' ἄκων ἐχ ἑκοῦσιν οἷδ' ὅτι.
" Στέργει γὰ ἀδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.
Χο. Ἄναξ, ἐμοί τοι, μήτι καὶ θεήλατον
Τἔργον τόδ', ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι.
Κρ. Παῦσαι πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεσῶσαι λέγων,

270. ἕτοιμοι, i. e. πρόθυμοι, *non inviti, si quis exigeret.*

Ibid. μύδρας αἴρειν. Confer Plutarchum in Ariſtide, p. 234. Horat. epod. 16. Cyrill. in Julian. p. 359. Archæolog. Gr. lib. ii. cap. 6.

277. καλῶς πράξαιμεν, i. e. εὐτυχήσαιμεν, *proſpera*, vel, *læta ſorte uteremur.*

281. καθαιρεῖ, *damnat.* Vocem forenſem eſſe oſtendit Pollux, lib. viii. 15. Lyſias adv. Agoratum: τὴν μὲ καθαιρῆσαν [ψῆφον] ἐπὶ τὴν ὑστέραν, τὴν δὲ σώζουσαν, ἐπὶ τὴν προτέραν, p. 467. Eurip. Oreſt. 862. καθεῖλεν ἡμᾶς.

286. λέγων. Pro λέγοιτα poni notat editor Oxonienſis. Alia ejuſdem generis, et quidem ab uſu communi remotiora, dabimus ad Trachin. 631.

Μὴ Φευρεθῇς ἄνȣς τε ϗ γέρων ἅμα.
Λέγεις γὰρ ȣ̓κ ἀνεκτὰ, δαίμονας λέγων
Πρόνοιαν ἴσχειν τȣ̃δε τȣ̃ νεκρȣ̃ πέρι.
Πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην
Ἔκρυπτον αὐτὸν, ὅστις ἀμφικίονας
Ναȣ̀ς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα,
Καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμȣς Δλασκεδῶν;
Ἢ τȣ̀ς κακȣ̀ς τιμῶντας εἰσορᾷς θεȣ́ς;
Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ταῦτα ϗ πάλαι πόλεως
Ἄνδρες μόλις φέροντες ἐῤῥόθȣν ἐμοὶ,
Κρυφῇ κάρα σείοντες· οὐδ᾽ ὑπὸ ζυγῷ
Λόφον δικαίως εἶχον ὡς στέργειν ἐμέ.
Ἐκ τῶνδε τούτȣς ἐξεπίσταμαι καλῶς
Παρηγμένȣς μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
" Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἷον ἄργυρος
" Κακὸν νόμισμ᾽ ἔβλαστε· τȣ̃το καὶ πόλεις
" Πορθεῖ, τόδ᾽ ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
" Τόδ᾽ ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
" Χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ᾽ ἵστασθαι βροτῶν·

293. γῆν ἐκείνων. Digna notari locutio, utpote quæ oſtendit deos cujuſlibet gentis tanquam mancipes ejus habitos eſſe.

295. πόλεως ἄνδρες. Vide notata ad Aj. 424.

296. ἐῤῥόθȣν ἐμοί. Hoc qui Creonti coram dicebant, mirum ſi clanculum capita moverent, tanquam puſillanimi repente facti. Legendum, ni fallor, ἐῤῥοθȣ̃ντ᾽, *dicebantur*. Heſychius: ῥοθεῖν,—λέγειν.

299. τȣ́τȣς, *hos excubitores*.

305. ἵστασθαι. Herodot. viii. 60. οὐκ ἐθέλει ȣ̓δὲ ὁ θεὸς προσχωρέειν πρὸς τὰς ἀνθρωπηΐας γνώμας. Thucyd. iv. 56. πρὸς τὴν ἐκείνων γνώμην ἀεὶ ἔστασαν. Idem, vi. 34. τῶν δὲ ἀνθρώπων πρὸς τὰ λεγόμενα αἱ γνώμαι ἵστανται. Philippus rex apud Demoſthenem, p. 283. κατὰ τὸ σύμ-

" Παναργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,
" Καὶ παντὸς ἔργου δυσέβειαν εἰδέναι.
Ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
Χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δίκην δίκην.
Ἀλλ' εἴπερ ἴσχυε Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
Εὖ τοῦτ' ἐπίστασ', (ὅρκιος δέ σοι λέγω)
Εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
Εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς,
Οὐχ ὑμὶν ἁδὴς μῶνος Ἅρκεσει, πρὶν ἂν
Ζῶντες κρεμασθὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν,
Ἵν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον,
Τολοιπὸν ἁρπάζητε, καὶ μάθηθ' ὅτι
Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
" Ἐκ τῶν γὰ αἰσχρῶν λημμάτων τὰς πλείονας
" Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.

Αγ. Εἰπεῖν τι δῶσεις ; ἢ γραφεὶς ἔτως ἴω ;
Κρ. Οὐκ οἶδα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις ;
Αγ. Ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ ;
Κρ. Τί δαί ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου ;
Αγ. Ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ.

310. ἔτ'] εἴτ' Ald.
324. τί δαί] τί δὲ Br. e cod. Augusf.
325. σ' ἀνιᾷ] ἀνιᾷ Ald.

φέρον ἱσαμέιων. Plutarchus, vol. ii. p. 74. A. πρὸς ὁρμήν τινα βίαιον ἱσαμένης.

307. δυσσέβειαν εἰδέναι. Affatim illuſtravimus ad Eurip. Helen. 932.

315. δηλώσηθ'. An legendum διαλύσηθ', *exſolvatis?* Pollux, viii. 147. εἰσενεγκεῖν ζημίαν, ἀποδοῦναι, διαλῦσαι, ἀποτίσαι.

324. ὅπου. Confer citata ad Aj. 33.

Κρ. Οἵ μ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.
Αγ. Οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.
Κρ. Καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν πεσὼν.
Αγ. Φεῦ. Ἦ δεινόν, ὦ δοκῇ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν.
Κρ. Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
Φανεῖτέ μοι τὸς δρῶντας, ἐξερεῖθ' ὅτι
" Τὰ δεινὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.
Αγ. Ἀλλ' εὐρεθείη μὲν μάλις'· ἐὰν δέ τοι
Ληφθῇ τε καὶ μή, (τοῦτο γὰ τύχη κρινεῖ)
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με.
Καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
Σωθεὶς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. Πολλὰ τὰ δεινὰ, κὐδὲν ἀν-
θρώπου δεινότερον πέλει.

327. τοῦτο] εἰμὶ Br. e cod. E.
329. ἢν δοκῇ] ᾧ δοκεῖ Br. e cod. E.
332. δεινὰ] δειλὰ Br.

326. λάλημα δῆλον. Legendum, ni fallor, λάλημα δειλὸν, *miſer garritor*. Λάλημα pro λάλος, ut Eurip. Androm. 939. Vide citata ad Aj. 381.

329. Diſtinguendum :

Ἦ δεινὸν, ἢν δοκῇ γε κἠ ψευδῆ, δοκεῖν.

Dirum vel *magnum eſt* (i. e. magnam vim habet) *opinari, etiam cum quis falſo opinatur.*

338. τὰ δεινὰ, *aſtuta, ſolertia.*

Τᾶτο καὶ πολιᾶ πέραν
Πόντᾳ χειμερίῳ νότῳ
Χωρεῖ περιβρυχίοισι
Περῶν ὑπ' οἴδμασι·
Θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, γᾶν
Ἄφθιτον, ἀκαμάτων
Ἀποτρύεται εἰλομένων
Ἀρότροιν ἔτος ἐξ ἔτους,
Ἱππείῳ γένει πολεύων.

Ἀντιστροφὴ ά.

Κυφονέων τε φῦλον ὀρ-
νίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει,
Θηρίων τ' ἀγρίων ἔθνη,

343. ὑπ' οἴδμασι] ὑπ' οἴδμασιν Ald. ἐπ' οἴδμασι Br.
345. ἀκαμάτων] ἀκαμάταν Ald. Br.
346. εἰλομένων] παλλομένων Ald. Turn. στιλλομένων F. 2. ἰλλομένων Br.
347. ἔτος ἐξ ἔτους] ἔτους εἰς ἔτος Ald. Turn. ἔτος εἰς ἔτος Br. e 3 codd.
349. κυφονίων] κυφονέων Br.
351. Θηρίων τ'] ϑ Θηρῶν Ald.

340. τᾶτο, i. e. καὶὰ τᾶτο, *itaque*. Frequentat hanc ellipſin Herodotus.

343. ὑπ' οἴδμασι. Hoc, licet non uſquequaque verum, dixiſſe videtur Poeta ad augendum rei terrorem: aliis fortaſſe magis placeat ἐπ' οἴδμασι.

347. ἔτος ἐξ ἔτους, *annum ex anno*. Optimam hanc lectionem Scholiaſtæ debemus, cum Aldina et MSS. haberent ἔτους εἰς ἔτος. Notandum ἔτος hic accuſativum eſſe, nam H. Stephanus pro nominativo habuiſſe videtur: alioqui nulla ratio erat cur πολεῦον in proximo verſu legeret. Apoll. Rhod. iv. 1774. Εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος γλυκερώτεραι. Nonnus, lib. iii. 270. Εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος πεφορημένος.

349. Κυφονέων. Vox mihi ignota, ut quæ maxime. Lubens adeo ſuffecerim κυφοδεῶν, *timidorum*.

Πόντȣ τ' εἰναλίαν φύσιν
Σπείραισι δικτυοκλώστοις
Περιφραδὴς ἀνήρ·
Κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλȣ
Θηρὸς ὀρεσσιβάτα·
Λασιαύχενά θ' ἵππον ἑλὼν,
Ἄγετ' ἀμφίλοφον ζυγὸν,
Οὔρειόν τ' ἀδμῆτα ταῦρον.

Στροφὴ β'.

Καὶ φθέγμα, καὶ ἠνεμόεν
Φρόνημα, καὶ ἀστυνόμȣς
Ὀργὰς ἐδιδάξατο, καὶ
Δυσαύλων πάγων αἴθρια, καὶ

352. εἰναλίαν] ἐναλίαν Ald Br.
357. ἑλὼν, ἄγετ'] ἄξεται Ald. ὑπάξεται Br.
360. ἠνεμόεν] ἀνεμόεν Ald.
363. Ante πάγων habet ψυχρὰ F. 2.

352. φύσιν, *sobolem, gentem.* Sic Lucretius, lib. i. 16. *natura animantum.* Idem, i. 57. *Omnis divûm natura.*

358. ἄγετ' ἀμφίλοφον. Malim : ἄγετ' ἀμφὶ λόφον.

360. ἠνεμόεν. Hesychius : ἠνεμόεν, ὑψηλὸν, μετέωρον. Ἠνεμόεντα λαγῷον, *pernicem leporem,* habet Nicander, Theriac. 453. καυλὺς ἠνεμόεντας, Ibid. 616.

361. An legendum ἀστυνόμȣς ὀρχμάς? Hesychius : ὀρχμαὶ, φραγμοί. Ἀστύνομος extat Pind. Nem. ix. 74.

363. αἴθρια. Metrum postulare videtur αἴθρεια. Sic Homerus συβόσεια pro συβόσια, Iliad. Λ. 678. Odyss. Ξ. 101. Euripides ποταμείᾳ pro ποταμίᾳ, Troad. 1074. Alii πολεμήϊα et κεραμήϊα pro πολέμια et κεράμια. Homerus. Nicander. Idem κυάθεια, Theriac. 591. δενδρείȣ, 832. καυλεῖον, 882. σπερμεῖα, 599. 894. 900. Solon tamen αἰθρίην αὖθις ἔδωκεν ἰδεῖν, v. 22. Aristoph. Nub. 370. καί τοι 'χρῆν γ' αἰθρίας ȣ̓σης.

Δύσομβρα φεύγειν βέλη.
Παντοπόρος, ἄπορος
Ἐπ' ἀδὲν ἔρχεται
Τὸ μέλλον· ἀΐδα μόνον
Φεῦξιν ἐκ ἐπάξεται.
Νόσων δ' ἀμηχάνων
Φυγὰς ξυμπέφρασται.

Ἀντιστροφὴ β'.

Δεινόν τι τὸ μηχανόεν
Τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων,
Ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐὼ-

371. δεινόν τι] σοφόν τι Ald. Br. 373, 4, 5. Aldum sequitur Br. Vid. not.

371, 2. Horum versuum non satis expedita est sententia. Mihi post τέχνας distinguendum videtur, et pro ὑπὲρ ἐλπίδ' legendum ὑπέρελπι δ'.

Δεινόν τι τὸ μηχανόεν
Τέχνας· ὑπέρελπι δ' ἔχων
Ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐὼ-
λὸν ἕρπει, νόμως—.

Versus 373, 4. in Aldina, ut hic dedi, exhibentur. Nec aliter invenit Triclinius, sed cum metrum non satis congruere videretur, ita interpolare sustinuit, perfrictæ frontis homuncio:

Κἀγὼ δ' ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλ-
λοτ' αὖθις δ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει
Νόμως—.

Neque hoc tantum, sed post χθονὸς integram satisque elegantem versum resecuit θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν. Quorum facinorum cum ipse ultro index testisque sit, qualis videri debet H. Stephani negligentia atque socordia, qui rejecta MStorum scriptura, adulterina hæc pro Sophocleis venditavit?

λὸν ἕρπει, νόμυς παρείρων χθονὸς,
Θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν,
Ὑψίπολις· ἄπολις δ',
Ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν
Ξύνεσι, τόλμας χάριν.
Μήτ' ἐμοὶ παρέσιος
Γένοιτο, μήτ' ἴσον
Φρονῶν, ὃς τάδ' ἔρδει.

Ἀνάπαιστοι.

Ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
Τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω

375. Triclinium ſequitur Turnebus. Vid. not.
376. ἄπολις δ'] ἄπολις Ald.
379. μήτ' ἐμοὶ] μήτέ μοι Ald.

374. νόμυς παρείρων. Sententiæ non convenire παρείρων recte judicat Heathius. Emendaverim, ſi per metrum liceret, γεραίρων. Verum cum nullum hic locum habeat Bacchius, legendum fortaſſe φρουρῶν, *cuſtodiens*. Etiam γεραίρων ſtare poteſt, ſi in ſtropha legeris Δαίθρεια.

375. θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν. Bene eſt, quod verſum hunc conſervaverit Aldina, ab Henrico Stephano et aliis, Triclinio auctore, omiſſum.

382. ἐς δαιμόνιον. Hunc et ſequentem verſum nondum expedire potui. An legendum?

Εἰ δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
Τόδε πως, οὐδ' ὡς ἀντιλογήσω
Τήνδε σὸκ εἶναι—.

Dubius quodammodo ſum utrum hoc oſtentum divinum ſit; verum neque ſic inficias eo hanc non eſſe (i. e. hoc non patraſſe) *puellam Antigonen.* Hoc autem dicere videtur nondum in ſcenam prodeunte Antigona. Vel,

Εἰ; δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶν
Τόδ' ἐπᾶσ' [i. e. ἐπάεισα] εἴ πως.

Τήνδ' ἐκ εἶναι παῖδ' Ἀνιγόνῃ.
Ὦ δύσηνος, καὶ δυσήνε
Πατρὸς Οἰδιπόδα, τί ποτ' ἃ δή πε
Σέ γ' ἀπισσῶσαν τοῖς βασιλείοι-
σιν ἄγεσι νόμοις,
Καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΚΡΕΩΝ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἰαμβοι.

Αγ. Ἡδ' ἔς' ἐκείν' ἡ τοὔργον ἐξειργασμένη
Τήνδ' εἱλόμεν θάπτουσαν· ἀλλὰ ποῦ Κρέων;
Χο. Ὁδ' ἐκ δόμων ἄφορος εἰς δέον πρᾶ.
Κρ. Τί δ' ἐστί; ποία ξύμμετρος πέφυ δίκη;
Αγ. Ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδὲν ἐς' ἀπώμοτον.
Ψεύδει γὰρ ἡ πίνοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ
Σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχεν ἐγώ,
Ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάσθην τότε.

387. βασιλείοισιν] βασιλείοις Ald. 393. δίκη] τύχη Br. ex omn. codd.
390. ἐκεῖν' ἡ τοὔργον ἐξειργασμένη] ἐκείνη τοῦργον ἡ ξειργασμένη Br.

386. Distinguo :

τί ποτ'; οὐ δή πε.

Exclamat Chorus τί ποτ'; *quid autem?* visa derepente Antigona; quam idem, qui Creonti nuncius fuerat, excubitor captivæ ritu adducit.

393. ποία. Legendum forte,

—— ποινὰ ξύμμετρος πεφῦσα δίκη;

An pœna justitiæ æqualis et accommoda processit?

395. ψεύδει. Legendum putem ψέγει, *culpat, reprehendit.* Quomodo enim secunda cogitatio priorem decipiat, non intelligo.

397. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, *propter minas tuas.* Vid. ad Œd. C. 1345.

"Ἀλλ', ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
"Ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ,
Ἥκω δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος,
Κόρην ἄγων τήνδ', ἣ καθευρέθη τάφον
Κοσμοῦσα· κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο·
Ἀλλ' ἔς' ἐμὸν θ' ὅρμαιον, οὐκ ἄλλου τόδε.
Καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτὸς ὡς θέλεις λαβὼν,
Καὶ κρῖνε κἀξέλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν.
Κρ. Ἄγεις δὲ τήνδε, τῷ τρόπῳ, πόθεν λαβών;
Αγ. Αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε· πάντ' ἐπίστασο.
Κρ. Ἦ καὶ ξυνίεις καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς;
Αγ. Ταύτην γ' ἴδον θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
Ἀπεῖπας· ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω;
Κρ. Καὶ πῶς ὁρᾶται κἀπίληπτος εὑρέθη;
Αγ. Τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'· ὅπως γὰρ ἥκομεν
Πρὸς σοῦ τὰ δείν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,

410. ἴδον] ἰδὼν Br. 412. εὑρέθη] ηὑρέθη Ald.

399. μῆκος. Valet μέγεθος, ut in μήκεος ὄλβου apud Plutarch. vol. ii. p. 607. E. Subaudiendum autem κατά.

Ibid. οὐδέν. Sic si scribas, valet οὐδαμῶς. Cum nota elisionis οὐδέν', erit per enallagen generum pro οὐδεμιᾷ, de qua vide ad Trachin. 794.

400. Optime sic distinguit Zach. Mudgius:

Ἥκω, δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος.

Constructio est: ἥκω, καίπερ δι' ὅρκων ἀπώμοτος ὤν. Plato: ὦν οὐδὲν ἀπώμοτον, p. 896. D.

410. ἴδον. Rarissime Attici augmentum abjiciunt, lubensque adeo assentior Dawesio, Miscell. Crit. p. 267. emendanti ἰδεῖν, quod et multo elegantius est vulgata.

Πᾶσαν κόνιν σῄραντες ἢ κατεῖχε τὸν
Νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,
Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
Ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλοι πεφευγότες,
Ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις
Κακοῖσιν, εἴτις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου.
Χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον ἔς' ἐν αἰθέρι
Μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,
Καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς
Τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος,
Πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
Ὕλης πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας
Αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.
Καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
Ἡ παῖς ὁρᾶται, κἀνακωκύει πικρᾶς
Ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος·

418. ἀπ' αὐτοῦ] ἀφ' αὑτοῦ Br. Ibid. βάλοι] βάλῃ Ald. Turneb.

417. ἄκρων ἐκ πάγων. Sic Τρῳάδος ἀπὸ πέτρας σταθεὶς, Eurip. Troad. 527. ubi alia elegantis hujus formulæ exempla attulimus.

Ibid. ὑπήνεμοι. Malim, ἐπήνεμοι, *vento propiores*. Id enim maxime curæ erat, ne ventus odorem ad eos deferret. Ὑπήνεμος extat Xenoph. Œconom. p. 503.

418. Constructio est: πεφευγότες ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ, μὴ βάλοι, *fugientes odorem ejus, ne nos feriret*. Male ergo, meo quidem judicio, Dorvillius reponebat ἀφ' αὑτοῦ in Chariton. p. 328.

424. οὐράνιον ἄχος. Hesychius: οὐράνιον ἄχος, τὸν κονιορτόν· δηλοῖ δὲ τὸ μέγα καὶ ὑψηλόν.

429. πικρᾶς ὄρνιθος, *mœstæ volucris*. Qui sic præter Sophoclem locutus sit, neminem novi.

Οὕτω δὲ χ' αὕτη, ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν,
Γόοισιν ἐξῴμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
Ἠρᾶτο τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις.
Καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν,
Ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου
Χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.
Χ' ἡμεῖς δ' ἰδόντες, ἰέμεσθα· σὺν δέ νιν
Θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην·
Καὶ τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν
Πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο.
Ἀλλ' ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα·
"Τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι,
"Ἥδιστον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν,
"Ἀλγεινόν· ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν
Ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.
Κρ. Σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα
Φῄς, ἢ καταρνῇ μὴ δεδρακέναι τάδε;
Αν. Καὶ φημὶ δρᾶσαι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
Κρ. Σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις
Ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.

436. χαλκέας] Ita Br. e codd. Auguſt. et T. χαλκέως Ald. Turn.
438. Poſt χ' ἡμεῖς omittit δ' Br.
440. πρόσθεν τάς τε] πρόσθεν τάς γε Ald.
445. πάντα ταῦθ'] ταῦτα πάνθ' Br. e cod. Reg. E.

436. εὐκροτήτου, *malleo bene indurati.* Vere ſic explicat Dorvillius ad Chariton. p. 86. conferens Eurip. Electr. 819.

Ibid. χαλκέας, *ænei.* Emendatio eſt Pierſoni propoſita in not. ad Mœrid. p. 296. ubi et vocem πρόχους docte illuſtrat.

437. χοαῖσι τρισπόνδοισι. Eæ quænam fuerint, docebit Euripides, Iph. Taur. 163. et ſeq.

449. τὸ μή. Vide notata ad v. 269.

Σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα,
Ἤδεις τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;
Αν. Ἤδειν· τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰ λῶ.
Κρ. Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τόσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; 455
Αν. Οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς λῶ ὁ κηρύξας τάδε,
Οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,
Οἳ τόσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους.
Οὐδὲ θνητεῖν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ
Κηρύγματ', ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν 460
Νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄντ' ὑπερδραμεῖν.
Οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε
Ζῇ ταῦτα, κὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη.
Τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς ὀδενὸς
Φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην 465
Δώσειν; θανεῖμένη γὰ ἐξήδειν, (τί δ' οὔ;)
Κεἰ μὴ σὺ προὐκήρυξας· εἰ δὲ τῷ χρόνῳ
Πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὖτ' ἐγὼ λέγω.
"Ὅστις γὰ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς
" Ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 470
Οὕτως ἔμοιγε τόδε τῷ μόρῳ τυχεῖν,
Παρ' ὀδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
Μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνεχόμην νέκυν,
Κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγῳόμην.
Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν, 475

468. αὖτ'] αὖτ' Br.
473. μητρὸς] ματρὸς Ald.
Ibid. ἠνεχόμην] ἠνεχόμην Br. ex Piersoni emendatione.
474. τοῖσδε] σῆσδε F. 1. 2.
475. δρῶσα] δρᾶσα Turneb.

475. δρῶσα. Ita bene ed. Ald. Vulgo, δρᾶσα, quod a διδράσκω effet, non a δράω, *facio*.

Σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.
Χο. Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὡμὸν ἐξ ὡμῆ πατρὸς
Τῆς παιδός· εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.
Κρ. "Αλλ' ἴσθι τοι, τὰ σκληρ' ἄγαν φρονήματα
" Πίπτει μάλιστ· ἢ τὸν ἐγκρατέστατον
" Σίδηρον ὀπλον ἐκ πυρὸς θεισκελῆ,
" Θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις.
" Σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τὰς θυμουμένας
" Ἵππους καθαρτυθέντας· οὐ γὰρ ἐκπέλει
" Φρονεῖν μέγ', ὅστις δοῦλος ἐστι τῶν πέλας.
Αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο,
Νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς πεφασμένους·
Ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,
Τέτοις ἐπαυχεῖν, καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.
Ἢ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνὴρ, αὐτὴ δ' ἀνὴρ,
Εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη.
Ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴθ' ὁμαιμονεστέρας
Τοῦ πωποτὸς ἡμῖν Ζηνὸς ἑρκίου κυρεῖ,

480. πίπτει] πίπτειν Br. 490. νῦν] νῦν γ' Turneb.

481. περισκελῆ. Vide ad Aj. 658.

484. καταρτυθέντας. Plutarch. vol. i. p. 31. D. ἵππους—προκαθαρτύοντες ἐπὶ τὰς ἀγῶνας ἄγουσιν. Ibid. 38. D. καθαρτύη τὴν φύσιν.

Ibid. ἐκπέλει. Hesychius, hunc ipsum forte locum respiciens: ἐκπέλει, ἔξεστιν. Malim nihilominus: οὐ γὰρ εὖ πέλει, *non enim expedit.*

486. ὑβρίζειν—ἐξηπίστατο. Vide supra ad v. 307.

490. Ἢ νῦν. Ita ed. Ald. Recentiores, ἦ νῦν γ'.

492. ὁμαιμονεστέρας. Margo Turnebianæ ὁμαιμονεστέρα, quod vulgata non deterius.

Αὐτή τε χ' ἡ ξυμμαμος ἐκ ἀλύξετον
Μόρε κακίστε· κἀμὲ δὴ οὖν κείνην ἴσον
Ἐπαιτιῶμαι τῆδε βεβλεῦσαι πάφε.
Καί νιν καλεῖτ' ἔσω δὴ εἶδον ἀρτίως
Λυσσῶσαν αὐτὴν, ἀδὶ ἐπήβολον φρενῶν.
" Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρῆσθαι κλοπεὺς
" Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.
" Μισῶ γε μέντοι χ' ὥταν ἐν κακοῖσί τις
" Ἁλῷς, ἔπειτα τῆτο καλλύνειν θέλῃ.
Αν. Θέλεις τι μεῖζον ἢ καθαπτεῖναί μ' ἑλών;
Κρ. Ἐγὼ μὲν ἀδὲν· τῆτ' ἔχων, ἅπαντ' ἔχω.
Αν. Τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
Ἀρεσὸν ἀδὲν, μηδ' ἀρεσθείη ποτέ·
Οὕτω δὲ καί σοι τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.
Καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον
Κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
Τιθεῖσα; τέτοις τῆτο πᾶσιν ἀνδάνειν
Λέγοιτ' ἂν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.

510. τούτοις] τοῖσδε Br.

495. μόρε κακίστε. Vide ad Electr. 628.

498. ἐπήβολον φρενῶν. Porphyrius, Quæstion. Homer. i. τὸ, ἐπήβολος σημαίνει τὸν ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ. Citat deinde ἐπήβολον φρενῶν ex Noſtri Alcmæone. Maximus Tyrius, differt. xxiv. 3. ἀρετῆς ἐπήβολον.

499. κλοπεύς. Conjungo cum πρόσθεν ἡρῆσθαι, ut conſtructio ſit: ὁ δὲ θυμὸς τῶν ἐν σκότῳ μηδὲν ὀρθῶς τεχνωμένων, φίλει πρόσθεν κλοπεὺς ἡρῆσθαι. *Mens autem eorum, qui in tenebris pravi aliquid moliuntur, ſolet prius malefica convinci*, i. e. maleficii convinci. Margo Turnebianæ κλοπαῖς, quod bene repudiat H. Stephanus.

"Ἀλλ' ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,
"Κἄξεστιν αὐτῇ δρᾷν λέγειν θ' ἃ βούλεται.
Κρ. Σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς;
Αν. Ὁρῶσι χ' οὗτοι, σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα.
Κρ. Σὺ δ' οὐκ ἐπαιδῇ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;
Αν. Οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.
Κρ. Οὔκουν ὅμαιμος χ' ᾧ καταντίον θανών;
Αν. Ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταὐτοῦ πατρός.
Κρ. Πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβεῖ τιμᾷς χάριν;
Αν. Οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς.

514. μούνη] μόνη F. 1. 2.
515. οὗτοι] οἵδε Ald. Tumeb. Br.
518. καταντίον] κατὰ χθονὸς F. 2. Turn.
520. δυσσεβεῖ] δυσσεβῆ Br. e 3 codd.
521. κατθανὼν] κατὰ χθονὸς Br. e codd. E. T.

515. ὑπίλλουσι. Erotianus: ὑπείλλει, ὑποστρέφει· ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἰδίποδι φησὶν, Οὐρὰν ὑπείλλει ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν. Mihi, loco hoc perpenſo, non convenire videtur ὑπίλλουσι, ſed legendum ἐπίλλουσι. Confer tamen eundem Erotianum, v. φωναί.

518. χ' ᾧ καταντίον. Ita omnino legendum cum Aldina. Herodot. Χαλκίδος καταντίον, vi. 118. Ἀβύδῳ καταντίον, vii. 33. Vulgo, κατὰ χθονός.

520. Non temere rejiciendum eſſet τιμᾷς χάριν, ſi recte procederet reliquorum conſtructio. Vide Eurip. Oreſt. 829. Nunc malim:

Πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσέβη τιμᾷν χάρις;

Quomodo ipſi gratum erit impios honorare?

521. Legendum: Οὔ μ' ἀρτυνεῖ [vel ἀρτύσει] σοι ταῦθ', *non eadem quæ tu corriget me.* Heſychius: ἄρτυνος, ἄρχων. Idem in ἄρτυεν: ὁ Τιτὰν ἄρτυεν, ἀντὶ τοῦ, διέτασσεν, εβασίλευεν. Confer omnino v. 484. Œd. Col. 72.

Ibid. ὁ κατθανὼν νέκυς. Non ſpernendum quod dat margo Turnebianæ ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς. Vulgatam tamen non male defendit H. Stephanus ex Homeri νεκύων κατατεθνειώτων, Odyſſ. Λ. 37. et νεκύεσσι καταφθιμένοισιν, ibid. v. 490.

Κρ. Εἴτοι σφε ὑμᾶς ἐξίσᾳ τῷ δυσεβεῖ.
Αν. Οὐ γάρ τι δᾶλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο.
Κρ. Πορθῶν γε τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντίσχας ὕπερ.
Αν. Ὅμως ὅ γ' ᾅδης τὰς νόμους ἴσας ποθεῖ.
Κρ. Ἀλλ' ἐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον.
Αν. Τίς δ' οἶδεν εἰ κάτω ταῦτ' εὐαγῆ τάδε;
Κρ. Οὔτοι ποθ' ὐχθρὸς, ἔθ' ὅταν θάνῃ, φίλος.
Αν. Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.
Κρ. Κάτω νῦν ἐλθὲσ', εἰ φιλητέον, φίλει
Κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος, οὐκ ἄρξει γυνή.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη
Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη.
Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱματόεν
Ῥέθος αὐχμοῖ,
Τέγγυσ' εὐῶπα παρειάν.

ΚΡΕΩΝ, ΙΣΜΗΝΗ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοι.

Κρ. Σὺ δ', ἣ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη

525. ἴσους] Ita Br. ex Schol. τούτους Ald. Turneb.
526. ἴσον] ἴσος Ald. Turneb.
527. τίς δ'] τίς Br. e codd.
528. οὐθ'] οὐδ' Br.
533. δάκρυ' εἰβομένη] δάκρυα λειβομένα Ald.
537. ὑφειμένη] ἠφειμένη Ald. ὑφημένη Br.

525. τὰς νόμους ἴσας. Ita omnino legendum cum Scholiaste. Vulgo, τὰς νόμους τούτους.

535. ῥέθος, *faciem*: ut Apollon. Rhod. ii. 68.

537. ὑφειμένη, *furtim subrepens*.

Λήθουσά μ' ἐξέπινες· οὐδ' ἐμάνθανον
Τρέφων δύ' ἄτα, κἀπαναστάσεις θρόνων·
Φέρ', εἰπὲ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πάθου
Φήσεις μεταρχεῖν, ἢ 'ξομῇ τὸ μὴ εἰδέναι;
Ισ. Δέδρακα τοὔργον, εἴπερ ἥδ' ὁμορροθεῖ,
Καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.
Αν. Ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
Οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην.
Ισ. Ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
Ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.
Αν. Ὧν τοὔργον, Ἅδης χ' οἱ κάτω ξυνίστορες.
Λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.
Ισ. Μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ
Θανεῖν τε σὺν σοὶ, τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι.
Αν. Μή μοι θάνῃς σὺ κοινὰ, μήθ' ἃ μὴ θίγες
Ποιοῦ σεαυτῆς· ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.
Ισ. Καὶ τίς βίος μοι, σοῦ λελειμμένη, φίλος;
Αν. Κρέοντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.
Ισ. Τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη;
Αν. Ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.

539. ἄτα] ἄτας Ald.

547. ξύμπλουν—τοῦ πάθους. Euripides, Iph. Taur. 603.
Ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφόρας,
Οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν.

551. ἁγνίσαι. Bene Scholiastes per τιμῆσαι interpretatur. Sic contrarium μιαίνειν Euripidi ἀτιμάζειν valet, Supp. 380. Heraclid. 265.

557. εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ. Probabiliter Heathius εἰ γελῶ γ' ἐν σοὶ, γελῶ. Nec spreverim tamen, εἰ γελῷμ' ἐν σοὶ, i. e. ἐγγελῷμί σοι.

Ισ. Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ ;
Αν. Σῶσον σεαυτήν· ἀ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.
Ισ. Οἵ μοι πέλαινα, κἀμπλάκω τἄ σἄ μόρα ;
Αν. Σὺ μὲν γὰ εἶλε ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.
Ισ. Ἀλλ' ἐκ ἐπ' ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.
Αν. Καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖσδ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν.
Ισ. Καὶ μὴν ἴσῃ νῷν ἐστιν ἡ 'ξαμαρτία.
Αν. Θάρσει, σὺ μὲν ζῇς· ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
Τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν.
Κρ. Τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τἠὼ μὲν ἀρτίως
Ἄνευ σεφάνθαι, τἠὼ δ' ἀφ' ἧ τὰ πρῶτ' ἔφυ.
Ισ. "Οὐ γάρ ποτ', ὦ "ναξ, ἀδ' ὃς ἂν βλαστῇ μένει
"Νοῦς τοῖς κακῶς πράτθουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.
Κρ. Σοὶ γᾶν, ἔθ' εἶλε σὺν κακῇ πράσσειν κακά.
Ισ. Τί γὰ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον ;
Κρ. Ἀλλ' ἥδε μέν σοι μὴ λέγ'· ἀ γάρ ἐς' ἔπι.
Ισ. Ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τἄ σαυτὰ τέκνα ;
Κρ. Ἀρώσιμοι γὰ χἀτέρων εἰσὶν γύαι.
Ισ. Οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῆδέ τ' ἰὼ ἡρμοσμένα.
Κρ. Κακὰς ἐγὼ γυναῖκας ἡάσω συγῶ.
Αν. Ὦ φίλτατ' Αἵμων, ὡς σ' ἀλιμάζει πατήρ.

558. ἔτ' ὠφελοῖμ'] ἐπωφελοῖμ' Br. e cod. E.
563. μὲν τοῖς] μέν τοι Br. e Schol. μέντοι Turneb. in marg.
571. κακῇ] κακῷ Ald. κακοῖς Br. e cod. Auguſt.
573. μέν σοι] μέν τοι Br.
575. ἀρώσιμοι] ἀρώσιμαι Ald. Ibid. γύαι] γύναι Ald.
578. Αἵμων] Αἵμον Ald. Br. Hunc autem verſum Iſmenæ tribuit Br.

563. μὲν τοῖς. Inverſo ordine pro τοῖς μέν. Mox legendum τοῖς δ', disjunctim.

569. ἀ γάρ ποτ'. Adulatoria oratio, et tanquam veniam deprecantis.

Κρ. Ἄγαν γε λυπεῖς, καὶ σὺ, κἀμὲ τὸν σὸν λέχος.
Ισ. Ἦ γὰρ σεμήσεις τῆσδε τὸν σαυτῆ γόνον; 580
Κρ. Ἅδης ὁ παύσων τόσδε τὼς γάμους ἔφυ.
Ισ. Δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τῷδε καταθανεῖν.
Κρ. Καὶ σοί γε κἀμοί· μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν
Κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ὃν δὲ τῶδε χρὴ
Γυναῖκας εἶναι τάσδε, μηδ' ἀνειμένας. 585
" Φεύγουσι γάρ τοι καὶ θρασεῖς, ὅταν πέλας
" Ἤδη τὸν ᾅδην εἰσορῶσι τὸ βίᾳ.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν
Ἄγευστος αἰών.
Οἷς γὰρ ἂν θεόθεν 590

590. θεόθεν σεισθῇ] σεισθῇ θεόθεν Ald. Br.

583. μὴ τριβὰς ἔτ'. Mihi ſubaudiendum videtur ποιεῖτε vel ἄγετε. Nec ullus aptior ellipſibus locus, quam ubi feſtinantia hominis iracundi depingenda eſt. Toupio tamen placet τριβάζετ', a verbo nondum ſatis cognito τριβάζω.

Ariſtoph. Acharn. 344. μή μοι πρόφασιν. Veſp. 1174. μή μοί γε μίδες. Cic. de Fin. ii. 6. *finem interrogandi, ſi placet.* Vid. et Electr. 371.

585. γυναῖκας εἶναι, i. e. *intus in thalamis agere.* Sarcaſtica phraſis, qua ſignificat eas indecore, nec pro honeſtarum mulierum more, extra ædes vagari. Vide quæ Toupius notavit ad Suidam, v. Ἀμπαλίνωχος.

Ibid. ἀνειμένας. Clytæmneſtra apud Noſtrum, Electr. 518. ἀνειμένη μὲν ὡς ἔοικας αὖ γρέφῃ.

Σειαθῇ δόμος, ἅπας
Οὐδὲν ἐλλείπῃ γενεᾶς
Ἐπὶ πλήθος ἕρπον·
Ὅμοιον ὥστε ποντίας
Ἁλὸς οἴδμα, δυσπνόοις
Θρήσσαις ὅταν ἔρεβος ἐπιδράμῃ πνοαῖς,
Κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν
Θῖνα κὐ δυσήνεμον,
Στόνῳ βρέμουσι δ' ἀνλιπλῆγες ἀκταί.

Ἀντιστροφὴ α'.

Ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν
Οἴκων ὁρῶμαι
Πήματα φθιμένων
Ἐπὶ πήμασι πίπτον-
τ', οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν
Γένος, ἀλλ' ἐρείπῃ
Θεῶν τις, οὐδ' ἔχῃ λύσιν.
Νῦν γὰρ ἐλάπας ὑπὲρ

596. Θρήσσαις ὅταν] ὅταν Θρήσσησιν Ald. Br.
Ibid. ἔρεβος] ἔρεβος ὕφαλον Ald. Br.
598. δυσήνεμον] δυσάνεμον Ald. Br.
606. οὐδ' ἔχει λύσιν] οὐδ' ἔχει μίαν λύσιν Br.

591. σειαθῇ. Sic πολλῷ σάλῳ σείσαντες, supra, v. 169.

596. ὅταν ἔρεβος ἐπιδράμῃ, *cum caligo invaserit.*

598. δυσήνεμον, *ventorum vehementiorum comitem.* Sic malim interpretari, quam *ventis valde vexatum*, quod de fabulo, fundum maris occupante, non temere affirmandum. Quanquam Epigr. Philippi Anthol. p. 41.

—— ἐκ δὲ νειάτων
Μύχων βυθῖτις ψάμμος ἐξηρεύγετο.

Ῥίζας τέπατο φάος ἐν Οἰδίπᾳ δόμοις·
Κᾆτ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν
Νερτέρων ἀμᾷ κόνις,
Λόγᾳ τ' ἄνοια, κ̓ φρενῶν Ἐρεννύς.

Στροφὴ β'.

Τὰν σὰν, Ζεῦ, δύναμιν τίς ἀνδρῶν
Ὑπερβασία κατάσχοι,
Τὰν οὔθ' ὕπνος αἱ-
ρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως,
Ἀκάματοί τε θεῶν
Μῆνες; ἀγήρως δὲ χρόνῳ δυνάστας
Κατέχεις Ὀλύμπᾳ
Μαρμαρόεσσαν αἴγλαν·

608. τίπατο] ἐτίπατο Br.
609. φοινία θεῶν τῶν] φονία θ. τ. Ald. θ. φοινία τ. Br. e cod. E.
610. κόνις] κοπὶς Br. ex Heathii emendatione.
612. τὰν σὰν, Ζεῦ, δύναμιν] τιὰν, Ζεῦ, δύνασιν Ald. Br.
613. κατάσχοι] κατάσχῃ Br. e cod. E.
616. ἀκάματοί τε θεῶν] οὐθ' ἀκάματοι θεῶν Ald. ἔτε θεῶν ἀκάματοι Br.
617. ἀγήρως] ἀγήρῳ Ald. sed δὶ omittit Br.

608. φάος. Hesychius: φόως, φῶς, χαρὰ, σωτηρία. Eurip. Bacch. 608. ὦ φάος μέγιστον ἡμῖν. Idem, Iph. Taur. 856. δόμοις ἐξεβρίψω φάος.

610. ἀμᾷ. Bene Dorvillius, *exscindit, perdit* interpretatur ad Chariton. p. 367.

Ibid. κόνις, Dorvillio significat, *pulverem ob deorum manium reverentiam Polynici injectum.* VII. 253. 262. et 436. Speciose tamen κόπις reponunt alii non indocti Viri.

612. τὰν σάν. Scholiastes et ed. Ald. τειὰν, quod metro minus quam videri potest adversatur.

613. ὑπερβασία. Hesychius: ὑπερβασίης—ὑπερηφανίας.

Ibid. κατάσχοι, *superaverit.* Hesychius: καταοχεῖν, κἀιακρατεῖν. et alibi κατέχει—περιεκράτησας.

Τό, τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον,
Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσῃ
Νόμος ὅδ'· ἁδὲν ἕρπει
Θνατῶν βιότῳ πάμ-
πολις ἐκτὸς ἄτας.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἃ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπὶς
Πολλοῖς μὲν ὄνησις ἀνδρῶν,
Πολλοῖς δ' ἀπάτα
Κεφονόων ἐρώτων·
Εἰδότι δ' ἁδὲν ἕρπει,
Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσάρῃ.

622. ἁδὲν] ἁδὲν Ald.
623. πάμπολις] πάμπολύ γ' Br. ex Heathii emendatione.
626. ὄνησις] ὄνασις Br.
629. ἕρπει] προσέρπει Br.
630. προσάρῃ] προσψαύσῃ Ald. ψαύσῃ Br.

620. ἔπειτα plerumque valet *posteà*: nonnunquam tamen *posthac* vel *in posterum*, ut ἐς τὸ ἔπειτα, Thucyd. iv. 18. τά τ' εἰσέπειτα, Nofter, Aj. 35. Dubites forte utram poteſtatem habeat Eurip. Alceſt. 247. Legendum omnino:

Τό τ' ἔπειτ', αἰεί τε μέλλον,
Ὡς τὸ πρὶν, ἐπαρκέσει
Νόμος ὅδ', οὐδὲν' ἕρπων
Θνατῶν βιότῳ, πάμ-
πολυς, ἐκτὸς ἄτας.

Τῷ ἔπειτα, ᾧ μέλλοντος, *et deinceps*, Plato, Parmenide, p. 1120. A. Ὡς et ᾧ in MSS. ſæpe confundi docet Marklandus ad Iph. Aul. 173. citans Montfauconium, Palæograph. Græc. p. 345, 346. Ἕρπων dat Scholiaſtes. Οὐδέν', i. e. οὐδενί. ita ed. Ald.

630. πυρὶ θερμῷ. Non de nihilo eſt θερμῷ: nam ἐν πυρὶ βέβηκας, teſte Suida, ad eos dicitur qui in magno diſcrimine verſantur, non qui jam calamitate afflicti ſunt.

Ibid. προσάρῃ. Ed. Ald. προσψαύσῃ. An verum fuerit προσάψῃ?

Σοφία γὰρ ἔκ τ᾽
Κλεινὸν ἔπος πέφανται,
Τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ᾽ ἐσθλὸν
Τῷδ᾽ ἔμμεν᾽, ὅτῳ φρένας
Θεὸς ἄγει πρὸς ἄπαν.
Πράσσει δ᾽ ὀλιγοστὸν
Χρόνον ἐκτὸς ἄτας.

Ἀνάπαιστοι.

Ὅδε μὴν Αἵμων, παίδων τῶν σῶν
Νέατον γέννημ᾽, ἆρ᾽ ἀχνύμενος
Τάλιδος ἥκει μόρον Ἀνδρογόνης,
Ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν;

ΚΡΕΩΝ, ΑΙΜΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοι.

Κρ. Τάχ᾽ εἰσομέσθα μάντεων ὑπέρτερον.

636. πράσσει] πράσσειν Br.

640. τάλιδος.] Ante hanc vocem addunt, Ald. quidem, τῆς μελλογάμου νύμφης, Br. τῆς μελλογάμου.

639. ἀχνύμενος. Poſt hanc vocem addit ed. Aldina τὴ μελλογάμου νύμφης. Aliter Jul. Pollux iii. ſect. 45. et Suidas, v. τάλις, quorum hic τὴς μελλογάμου, ille μελλογάμου tantum agnoſcit. Si a vulgata diſcedimus, legendum cum Suida,

— ἆρ᾽ ἀχνύμενος
Τῆς μελλογάμου
Τάλιδος ἥκει.

Verum cum Heſychius τάλις per ἡ μελλόγαμος παρθένος interpretetur, præſtat totam triada, ut Grammatici gloſſema, rejicere.

640. μόρον. Regitur ab ἀχνύμενος. Pindar. Pyth. vii. epod. 1. τόδε ἄχνυμι. Comparari poteſt εὐσεβεῖς—Θνήσκοντας ὐ χαίρεσι, Eurip. Hippol. 1354. χαίρω δέ σ᾽ εὐτυχοῦντα, Rheſ. 391.

Ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων
Τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσαίνων πάρει;
Ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;
Αι. Πάτερ, σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων
Χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἐγωγ' ἐφέψομαι.
Ἐμοὶ γὰρ ἀδὲις ἀξίως ἔσαν γάμος
Μείζων φέρεσθαι σὲ καλῶς ἡγουμένου.
Κρ. "Οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
"Γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑσάναι.
Τούτου γὰ οὕνεκ' ἄνδρες εὔχονται γονὰς
Κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
Ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,
Καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξίσου πατρί.
"Ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα,

656. φιτύει] φυτεύει Ald. Turneb.

643. ἆρα μὴ κλύων. Perabſurda eſt quæſtio: *num decretum meum nondum audiens ades ob ſponſam ſuccenſens?* Neque hic locum habet pleonaſmus negativæ; non enim πλεονάζειν dixeris, quæ contrariam prorſus ſententiam efficit. Legendum utique:

——τελείαν ψῆφον ἆρ' ἐμὴν κλύων;

644. τῆ μελλονύμφου. Regitur a λυσαίνων. Sic θυγατέρος θυμούμενος, Eurip. Oreſt. 751.

647. ἀπορθοῖς, *dirigas, oro.* Optativo enim modo accipiendum, non indicativo.

648. ἀξίως ἔσαι. Legendum haud dubie ἀξιώσεταν.

649. μείζων φέρεσθαι. Legendum μείζον φέρεσθαι. Sic πλέον ἢ 'γὼ φέρεται, Œd. Tyr. 509.

651. ἑσάναι, *ſtare.* Non videtur huic loco convenire. Quare malim ἱσάναι, *ſtatuere.*

656. φιτύει. Ita legendum eſſe bene monet Heathius, auctorem citans Scholiaſten Sophoclis ad Aj. 1313. Vid. et Trachin. 315. Vulgo, φυτεύει.

" Τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνους
" Φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
Μή νύν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς,
Γυναικὸς οὕνεκ', ἐκβάλῃς, εἰδὼς ὅτι
" Ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίνεται,
" Γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις· τί γὰρ
" Γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;
Ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ, μέθες
Τὴν παῖδ' ἐν ᾅδου τήνδε νυμφεύσειν τινί.
Ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον ἐμφανῶς ἐγὼ
Πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
Ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,
Ἀλλὰ κτενῶ· πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία
Ξύναιμον· εἰ γὰρ δὴ τάδ' ἐγγενῆ φύσει
Ἄκοσμα, θρέψω κάρτα τούς γ' ἔξω γένους.
" Ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
" Χρηστὸς, φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὤν.

665. νυμφεύσειν] νυμφεύειν] Br.
670. δὴ τάδ' ἐγγενῆ] δῆτα τἀγγενῆ Br.
671. τούς γ'] τοὺς Ald. Turn. Br.

659. τὰς φρένας. Legendum τὰς φρένας γ', nisi malit aliquis τὰς φρόνεις a φρόνις.

665. νυμφεύσειν. Conf. v. 827.

671. Si post ἄκοσμα interpungimus, θρέψω significabit *fovebo, amplectar, pro consanguineis habebo:* quod, licet infrequens, non displicet. Heathio contra commodius videtur post θρέψω distinguere:

—— εἰ γὰρ δὴ τάδ' ἐγγενῆ φύσει
Ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τούς γ' ἔξω γένους.

Si hos, qui natalibus mihi conjuncti sunt, parum morigeros habuero, reliquos, quibus nulla mecum generis necessitudo, omnino habebo.

" Ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται,
" Ἢ τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ,
" Οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
" Ἀλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν
" Καὶ σμικρὰ, καὶ δίκαια, καὶ τἀναντία.
Καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
Καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν·
Δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον
Μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην.
" Ἀναρχίας γὰρ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
" Αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους
" Οἴκους τίθησιν· ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς
" Τροπὰς καταῤῥήγνυσι· τῶν δ' ὀρθουμένων
" Σώζει τὰ πολλὰ σώματ' ἡ πειθαρχία.
Οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,

677. στήσειε. Herodotus: στήσωμεν ἡμέων αὐτῶν βασιλέα, i. 97. ὡς βασιλέα στήσονται, iii. 84. ἐστήσαντο βασιλῆα, v. 42. Vid. et Œd. Tyr. 959.

681. προστεταγμένον, *jussum*, i. e. ubi jussus est.

685. δορός. Regi videtur a τροπάς. Confer Æschyl. Agam. 1246. Eurip. Rhes. 116.

686. καταῤῥήγνυσι. Propria constructio est, cum sequitur accusativus rei quæ ῥῆξιν sustinuit; ut apud Plutarchum in Fabio: κατέῤῥαξεν ἐς τὸν χάρακα τοὺς πολεμίους, vol. i. p. 179. A. Herodot. ix. 69. τοὺς δὲ λοιποὺς κατήραξαι—ἐς τὸν Κιθαιρῶνα. Verum hic enallage est constructionis, de qua vide ad Œd. Col. 1532. Electr. 122.

Ibid. τῶν ὀρθουμένων, *eorum qui recti steterunt*: i. e. quibus prospere cecidit eventus: ὀρθοῦν enim Sophocli est *sospitem, beatum reddere* vel *servare*. Vid. Œd. Tyr. 39. 51. Electr. 418. hujus fab. 169. 1172. Sensus est: *Il autem qui recti in acie steterunt salutem plerumque obedientiæ suæ debent.*

688. κοσμουμένοις, *iis, quæ decreta et edicta sunt.* Enallage est con-

Κἄστι γυναικὸς ἀδαμῶς ἡσσητέα.
Κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν
Κἀκ ἀν γυναικῶν ἥσσονες καλούμεθ' ἄν.
Χο. Ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ πεκλέμμεθα,
Λέγειν φρονέντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.
Αι. Πάτερ, θεοὶ φύσιν ἀνθρώποις φρένας,
Πάντων ὅσ' ἐστὶ χρημάτων ὑπέρτατον.
Ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
Οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπιστήμην λέγειν.
Γένοιτο μέν τ' ἂν ἀλλότρια καλῶς ἔχον.
Σὲ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, ὅσα
Λέγῃ τις, ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει.
Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ

699. σοὶ] σοὶ Ald. σὺ—πέφυκας Turneb. in marg.

ſtructionis de qua vide ad v. 686. nam proprie κοσμεῖσθαι dicitur populus.

689. ἡσσητέα. An ſupplendum ex verſu præcedenti τὰ κοσμούμενα? *Neque ſinendum ut mandata mea a fœmina vincantur.*

694. θεοὶ φύσιν ἀνθρώποις φρένας. Non apparet quid hoc ad argumentum vel occaſionem faciat. Satis commode ſequeretur: *Ergo nec ſuperbia efferri æquum eſt, qui alium erroris convincit, nec angi, qui convincitur.* Verum hoc fortaſſe Sophocles conſulto reticuit, ut non ſatis pro Hæmonis ingenio verecundum.

697. Non abſurde hoc interpretatur Heathius, quem vide. Senſus non malus eſſet; *Tu quin recte dicas, non negaverim. Quanquam et alia ratione recte fortaſſe ſe habeat res.* Sic tamen legendum forte χἀτέρᾳ.

700. πράσσει τις. Friget τὶς ſine emphaſi repetitum. An legendum:

Λέγει τις, ἢ πράσσει, τάχ' ἢ ψέγειν ἔχει.
Vel, Λέγοι τις, ἢ πράσσοιτό σ', ἢ ψέγειν ἔχοι.

Λόγοις τοιούτοις οἷς σὺ μὴ τέρψῃ κλύων.
Ἐμοὶ δ' ἀκοῦσαι ἔσθ' ὑπὸ σκότῳ τάδε,
Τὴν παῖδα ταύτην οἵδ' ὀδύρεσθαι πόλις,
Πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη
Κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνοι·
Ἣτις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
Πεπτῶτ' ἄθαπτον, μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
Εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός.
Οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
Τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεσθαι φάτις.
Ἐμοὶ δὲ, σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
Οὐκ ἔστιν ἀοιδὴν κτῆμα τιμιώτερον.
" Τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος, εὐκλείας τέκνοις
" Ἄλλο μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;
Μὴ νῦν ἓν ἦθος μόνον ἐν σαυτῷ φόρει,
Ὡς φῂς σὺ, κοὐδὲν ἄλλο, τἄτ' ὀρθῶς ἔχειν.
" Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
" Ἢ γλῶσσαν ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
" Οὗτοι διαπτυχθέντες, ὤφθησαν κενοί.
" Ἀλλ' ἄνδρα, κἂν τις ᾖ σοφὸς, τὸ μανθάνειν
" Πολλ' αἰσχρὸν ἐσθλὸν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.

710. λαχεῖν] τυχεῖν Br. ex libris om.

702. λόγοις τοιούτοις. Impedita conſtructio merito interpretes offendit. Simpliciſſima emendatio eſt:

Λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψῃ, κλύων.

714. εὐκλείας. Optime Johnſonus εὐκλείᾳ. Sic παῤῥησίᾳ θάλλοντες, Eurip. Hippol. 422.

Ὀρεῖς παρὰ ῥείθροισι χειμάῤῥοις ὅσα
Δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς σκοτώζεται,
Τὰ δ' ἀντιτείνονθ', αὐτόπρεμνα ἀπόλλυται; 725
Αὕτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς, πόδα
Τείνας, ὑπείκει μηδὲν, ὑπλίοις κάτω
Στρέψας τολοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
Ἀλλ' εἶκε θυμῷ, κἢ μετάστασιν δίδου.
" Γνώμη γὰρ εἴτις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου 730
" Πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ
" Φύναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέω·

723. παρὰ ῥείθροισι] Ita Br. e codd. E. T. et Auguſt. παραῤῥείθροισι Ald. Turneb.
726. ἐγκρατὴς] ἐγκρατῆ Turneb. in marg.
729. θυμῷ] θυμῷ Ald.
732. πλέω] πλέων Br. e cod. Auguſt.

723. παρὰ ῥείθροισι. Sic margo Turnebianæ et imitator Antiphanes apud Athenæum, p. 23. Bene interpretatur Heathius: *videſne prope fluenta, quotquot arbores hibernis torrentibus cedunt?* niſi præſtiterit: *videſne arborum propter fluenta, quotquot*——Dorvillius in Chariton. p. 723. conjunctim legit a παραῤῥείθρους, adjectivo mihi incognito, deducens.

728. σέλμασιν. Proprie *tranſtris*, i. e. ſcamnis, quibus remiges inſident. Ὑπλια hæc dicuntur cum diverſum a vero, i. e. communi ſitum obtinent: ut ὀρθὰ, quæcunque recte ſe habent. Conſtructio videtur eſſe: στρέψας κάτω τὴν νῆα, ὑπλίοις σέλμασι τολοιπὸν ναυτίλλεται. Poſtremum hoc valet ὁ ναυτίλλεται. Vid. ad Œd. Tyr. 1304. De re conf. Eurip. Oreſt. 706.

729. θυμῷ. Ed. Ald. θυμῷ, contra mentem Auctoris.

732. πάντ'. An ſubaudiendum κατά? ἐπιστήμης πλέω καὶ πάλιν. Vel etiam ſine ellipſi regi poteſt ab ἐπιστήμης πλέω. Vide annotata ad v. 798. Quod infra dicit φιλεῖ δὲ τοῦτο μὴ ταὐτὴ ῥέπειν, ſic diſertius enunciat auctor Rheſi, v. 106.

—ὁ δ' αὐτὸς πάντ' ἐπίσασθαι βροτῶν
Πέφυκεν.

" Εἰ δ' ἦν, (φιλεῖ γὰ τᾶτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν)
" Καὶ τῶν λεγόντων εὖ, καλὸν τὸ μανθάνειν.
Χο. Ἄναξ, σέ τ' εἰκὸς, εἶπ καίριον λέγῃ, 735
Μαθεῖν, σέ τ' αὖ τᾶδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλᾶ.
Κρ. Οἱ τηλικοίδε κἀμὲ διδαξόμεσθα δὴ
Φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικῆδε τὴν φύσιν;
Αι. Μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
Οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν. 740
Κρ. Ἔργον γάρ ἐστι τὸς ἀκοσμοῦντας σέβειν;
Αι. Οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τὸς κακούς.
Κρ. Οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾶδ' ἐπιλελῆπται νόσῳ;
Αι. Οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπολις λεώς.
Κρ. Πόλις γὰρ ἡμῖν ἆ ν με χρὴ τἀστειν ἐρεῖ; 745
Αι. Ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος;
Κρ. Ἄλλῳ γὰ ἢ μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός;

743. γὰρ τοιᾶδ'] μὲν γὰρ τῇδ' Turneb. 745. ἆ ν με] ἀμὲ Br. e codd. T. et Auguſt.

Sed Hæmoni verecundior oratio conveniebat, quam quidem Æneæ perſona poſtulabat.

733. εἰ δ' ἦν. Par apud Euripidem ellipſis, Ion. 456.

Εἰ δ', ἀ γὰρ ἔσται, τῷ λόγῳ δὲ χρήσομαι.

738. τὴν φύσιν, *ætatem.*

741. ἔργον. Frequentant Græci ἔργον ἐστὶ pro χρεία ἐστὶ, *opus eſt*, ejuſque notionis exempla aliquot dedimus ad Aj. 12. Nec aliter hic acceperim, licet τἄργα verſu præcedenti alia poteſtate adhibitum ſit. Verum in ἀναδιπλώσεσιν non ſemper caviſſe videntur Veteres, ut vox repetita eandem utrobique poteſtatem conſequeretur.

743. οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾶδ'. Ita ed. Ald. Recentiores: οὐχ ἥδε μὲν γὰρ τῇδ'. Sed τοιᾶδ' pro τῇδ' quidni poſitum ſit, ut οἷον pro ὃν infra, v. 878.

Αι. Πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός.
Κρ. Οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;
Αι. Καλῶς· ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.
Κρ. Ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ ξυμμαχεῖ.
Αι. Εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι.
Κρ. Ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί.
Αι. Οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ.
Κρ. Ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
Αι. Οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.
Κρ. Ὦ μιαρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕστερον.
Αι. Οὐκ ἄν γ' ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ.
Κρ. Ὁ γοῦν λόγος σοὶ πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε.
Αι. Καὶ σοῦ τε κἀμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.
Κρ. Ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.
Αι. Ἥδ' οὖν θανεῖται, καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά.
Κρ. Ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχῃ θρασύς;
Αι. Τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;
Κρ. Κλαίων φρενώσεις, ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός.
Αι. Εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.

751. ξυμμαχεῖ] συμμαχεῖ Br. e cod. A. 760. σοῦ τε] σοῦ γε Br.
758. γε—ἐμὲ] με—ποτὲ Br.

750. Legendum, ſublata diſtinctione poſt καλῶς:

Καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.

Pulchre ſcilicet tu in deſerta terra regnaveris, i. e. nihil valet ſine populo rex.

754. οὐ—δίκαια—ἐξαμαρτάνονθ'. Comparandum τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη, Aj. 1115.

756. οὐ γὰρ σέβεις. Malim εὖ γὰρ σέβεις—ſarcaſtice ut ſupra, 750. et 752.

Κρ. Γυναικὸς ὢν δέλθυμα, μὴ κώτιλλέ με.
Αι. Βέλει λέγξω τι, κἀ λέγων μηδὲν κλύειν ;
Κρ. Ἄληθες· ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι
Χαίρων ἐπιψόγοισι δεννάσῃς ἐμέ.
Ἄγετε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα
Παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ.
Αι. Οὐ δῆτ' ἔμοιγε· τῆτο μὴ δόξῃς ποτέ.
Οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' ἀδαμᾶ
Τἀμὸν πρόσψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν,
Ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών.
Χο. Ἀνὴρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
Νῦς δ' ἐστὶ τηλικῆτος ἀλγήσας βαρύς.
Κρ. Δράτω, φρονείτω μεῖζον, ἢ κατ' ἄνδρ', ἰών.
Τάδ' ἓν κόρα τάδ' ἐκ ἀπαλλάξει μόρε.
Χο. Ἄμφω γὰ αὐτὰ καὶ καθαιτεῖναι νοεῖς ;
Κρ. Οὐ τλώ γε μὴ θιγεῖσαν· εὖ γὰ ἴσθ' ἃ λέγεις.
Χο. Μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύῃ κτανεῖν ;
Κρ. Ἄγων ἔρημος ἔνθ' ἂν ἦ βροτῶν σίβος,
Κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,

770. ἐπιψόγοισι] ἐπὶ ψόγοισι Ald. Turneb. Br.
776. μαίνῃ] μένῃ Ald.
777. ἀνὴρ] ὦνὴρ Br.

767. κώτιλλε. Quando tranſitivum eſt, plerumque *adulari* ſignificat. Poteſt tamen duas contrarias fere notiones habere, plane ut ὀνειδίζω.

770. ἐπιψόγοισι. Sic legendum conjunctim. Vulgo male, ἐπὶ ψόγοισι.

776. τοῖς θέλουσι. Supplendum ξυνεῖναι : *ut inſanias cum iis amicorum degens quibus tecum degere gratum fuerit.*

785. κρύψω—ζῶσαν. In arcam incluſos tradunt non diſſimili ge-

Φορβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προθεὶς,
Ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγοι πόλις.
Κἀκεῖ τὸν Ἅδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
Αἰτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν.
Ἢ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ', ὅτι
Πόνος περισσός ἐστι τὰν ᾅδου σέβειν.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. Ἔρως ἀνίκατε μάχαν,
Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
Ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
Νεάνιδος ἐννυχεύεις·

787. ὑπεκφύγοι] ὑπεκφύγῃ Br. e codd. T. et Auguſt.

792. ἀνίκατε μάχαν] ἀνίκατ', ἀμάχαν' Br. ex Hemſterhuſii emendatione.

794. μαλακαῖς] μαλακαῖσι Ald.

nere pœnæ Danaen: Cycni liberos, (Lycophr. 239.) Comatam; (Theocrit. vii. 78.) denique Sotadem poetam (Athen. xiv. cap. iv.)

792. ἀνίκατε μάχαν. Hemſterhuſius emendabat, ἀνίκατ', ἀμάχαν', i. e. ἀμάχανε, docente Valckenaerio ad Eurip. Hippol. 525. Sed hanc perelegantem conjecturam vereor ne ob metrum rejicere neceſſe ſit.

793. ἐν κτήμασι. Legendum, ni fallor, ἐν σχήμασι πίπτεις, *titulos dignitateſque invadis*. Hæc enim Græci, licet rarius, σχήματα vocant. Euripides: ὦ σχήματ' οἴκων, Hecub. 619. ubi ſimile attulimus ex Diodor. Sic. Seneca, Hippol. 208.

Cur in penates rarius tenues ſubit
Hæc delicatas eligens peſtis domos?

795. ἐννυχεύεις. Horatius:

Φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἔν τ'
Ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
Καί σ' ὄντ' ἀθανάτων
Φύξιμος οὐδεὶς,
Οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀν-
θρώπων· ὁ δ' ἔχων μέμηνεν.

Ἀντιστροφή.

Σὺ κ̣ὶ δικαίων ἀδίκους
Φρένας παραπᾷς ἐπὶ λώβᾳ·
Σὺ κ̣ὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
Ξύναιμον ἔχεις ταράξας.

801. μέμηνεν] μέμηνε Br.

Doctæ psallere Chiæ
Pulchris excubat in genis.

798. σ'. Regitur a φύξιμος, transitiva verbi potestate ad adjectivum translata. Sic Isocrates adv. Callimachum: τὴν δίαιταν μέλλειν ἔξαρνον εἶναι. Plato, Alcibiad. ii. οὐκ ἀνήκοον εἶναι ἔνια, p. 453. F. Idem, Charmide, p. 465. D. ἐξάρνῳ εἶναι τὰ ἐρωτώμενα. Herodotus, iii. 52. ἐγὼ αὐτῆς τὸ πλεῦν μέτοχός εἰμι. Æschylus, Agam. 1099. πολλὰ ξυνίστορα αὐτόφονα κακά.

800. ἐπ' ἀνθρώπων. Aristides, Panathenaico: μόνῃ τῇ πόλει—ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν, tom. i. p. 96. Pindar. Olymp. vii. epod. 4.

—— σοφώ-
τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων
ἀνδρῶν παραδεξαμένους.

802. ἀδίκους. Malim, ἄδικος.

804. νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον. Pro νεῖκος ἀνδρῶν ξυναίμων. Sic τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον, Eurip. Phœniss. 30. Vid. et Aj. 1005. Œd. Tyr. 1421.

805. ταράξας. Plutarchus in Themistocle, p. 114. A. δίκας τῷ

Νικᾷ δ' ἀναργὴς βλεφάρων
Ἵμερος εὐλέκτρου
Νύμφας, τῶν μεγάλων
Πάρεδρος ἐν δίκαις
Θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμ-
παίζει θεὸς Ἀφροδίτα.

Ἀνάπαιστοι.

Νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν
Ἔξω φέρομαι πάρος ὁρῶν, ἴσχειν δ'
Οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
Τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον
Τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Αν. Ὁρᾶτέ μ', ὦ γᾶς πατρίας πολῖται,
Τὰν νεάταν ὁδὸν
Στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος
Λεύσσουσαν ἀελίῳ,
Κἄποτ' αὖθις· ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας

ἀνθρώπῳ παράξειν. Aristide, p. 331. B. συνταράξαι πόλεμον ἐμφύλιον. Idem, vol. ii. p. 417. D. πολέμους καὶ στάσεις παράπεμψον.

816. ἀνύτουσαν. Vid. ad Œd. Col. 1632.

818. τὰν νεάταν ὁδόν. Vid. ad Œd. Col. 1621.

Ἀΐδας ζῶσαν ἄγῃ
Τὰν Ἀχέροντος
Ἀκτὰν, ἔθ' ὑμεναίων
Ἔγκληρον, ὅτ' ἐπινυμφίδιός
Πω μέ τις ὕμνος ὕμνησεν,
Ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Οὐκοῦν κλεινὴ γ' ἔπαινον ἔχσ-
σ' ἐς τόδ' ἀπέρχῃ κεῦθος νεκύων,
Οὔτε φθινάσι πληγεῖσα νόσοις,
Οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ'· ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα, μόνη δὴ
Θνατῶν ἀΐδαν καταβήσῃ.

Ἀντιστροφὴ α'.

Αν. Ἦκουσα δὴ λυγροπάταν ὀλέσθαι
Τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ·
Τὰν, κισσὸς ὡς ἀτενὴς,
Πετραία βλάστα δάμασεν· καί νιν
Ὄμβρῳ τακομέναν,

827. νυμφεύσω. Conf. v. 665.

832. αὐτόνομος. Non male interpretatur Scholiastes ἰδίᾳ—νόμῳ, *peculiari quadam ratione*.

837. Interpungo :

Τὰν, κισσὸς ὡς, ἀτενὴς
Πετραία βλάστα——.

Ἀτενὴς βλάστα, *rigida natura* vel *rigidum incrementum*.

839. ὄμβρῳ. Malim : ὄμβροι, *imbres*.

Ὡς φάτις ἀνδρῶν,
Χιών τ' ἀδαμᾶ λείπει,
Τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις
Δειράδας· ἃ με δαίμων ὁ-
μοιοπάταν κατευνάζει.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογλυνής·
Ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.
Καίτοι γε φθιμένῳ, μέγ' ἀκοῦσαι
Τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν
Ζῶσαν κ' ἔπειτα θανοῦσαν.

Στροφὴ β'.

Αν. Οἵ μοι, γελῶμαι· τί με, πρὸς
Θεῶν πατρῴων,
Οὐκ ἀλομέναν ὑβρίζεις,
Ἀλλ' ἐπίφαντον;
Ὦ πόλις, ὦ πόλεως
Πολυκτήμονες ἄνδρες·
Ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι,
Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος· ἔμπας

841. οὐδαμᾶ] οὐδαμὰ Br.
842. παγκλαύτοις] παγκλαύσοις Ald. Br.
847. καίτοι γε φθιμένην] καίτοι φθιμένᾳ Ald. Br.
849. Ζῶσαν, &c.] Deeſt hic v. Ald. Br.
852. οὐλομέναν] ὀλομέναν Ald. Br.

847. φθιμένην, *mortalem*.
857. Θήβας—εὐαρμάτου. Pindar. Olymp. vi. epod. 5. πλάξιππον —Θήβαν. Iſthm. viii. διαιρ. β'.
Παρὰ καλλιρόῳ

Ξυμμάρτυρας ὕμμ' ἐπικτῶμαι,
Οἷα φίλων ἄκλαυτος, οἵοις νόμοις
Πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον ἔρ-
χομαι τάφῳ ποδαινίᾳ.
Ἰὼ δύστηνος,
Οὔτ' ἐν βροτοῖς, ἔτ' ἐν νεκροῖσι
Μέτοικος, ἀ ζῶσιν, ἀ θανοῦσι.

Ἰαμβοι.

Χο. Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσος,
Ὑψηλὸν ἐς δίκας βάθρον
Προσέπαισας, ὦ τέκνον, πολύ·
Πατρῷον ἐκτίνεις τίν' ἄθλον.

859. ἄκλαυ[ος] ἄκλαυσος Br. e cod. E. Ibid. οἵοις] οἵοισιν Ald.
863. βροτοῖς] βροτοῖσιν Ald.
864. θανοῦσι] θανοῦσιν Ald. Choro autem hunc v. tribuit Ald.
867. προσέπαισας] προσέπεσες Ald.
868. πατρῷον] πατρῷον δ' Ald.

Δίρκᾳ, φιλαρμάτῳ πόλις ὥ-
κισσεν ἀγεμόνα.

Euripides, Herc. Fur. 467. Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ. Vide et apud Athenæum lib. i. c. 22.

Ibid. ἄλσος. Sic Argos urbem ἄλσος vocat, Electr. 5. Conf. ibi citata.

858. ἐπικλῶμαι. Placeret lectio a Scholiasta commemorata, nempe ἐπικοῶμαι, nisi metrum reclamaret. Forte legendum ὕμμ' ἔτι κτῶμαι.

861. ποδαινίᾳ. An vertendum, *insperati?* Æschyl. Prometh. 102. ἐδέ μοι ποδαίνιον Πῆμ' ἐδὲν ἥξει. Confer Sept. c. Theb. 245. Choeph. 1055. Eumenid. 282. Pind. Olymp. x. epod. 3. Sophoclem apud Stobæum, serm. lxi. ubi vulgo ποτ' ἐνίους.

867. Lego et distinguo:

Προσέπαισας, ὦ τέκνον· πολὺν
Πατρῷον ἐκτίνεις τίν' ἄθλον.

Ἀντιστροφὴ β'.

Αν. Ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας
Ἐμοὶ μερίμνας, 870
Πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον,
Τοῦ τε πεφυτος
Ἀμετέρᾳ πότμῳ
Κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.
Ἰὼ ματρῷαι λέκτρων 875
Ἄπαι, κοιμήματ' αὐτογέννητα
Ἀμῷ πατρὶ δυσμόρῳ ματρὸς,
Οἷων ἐγώ ποθ' ἁ ταλαίφρων ἔφυν.

876. αὐτογέννητα] αὐτογένητ' Ald. αὐτογέννητ' Br. 877. ἀμῷ] ἐμῷ Ald. Br.

Προσέπαισας, *impegisti*. Cum παίω idem fere valeat quod κρούω et κόπτω, vel ex analogia parum different προσπαίειν, προσκόπτειν, προσκρούειν. Accedit Hesychius: ἐπίπαιμα, ἐπίπαισμα, πρόσκομμα. Est igitur προσέπαισας poetis, idem quod in sermone populari προσέπλαισας.

Πολὺν, *magnum*. Vide ad Eurip. Iph. Aul. 957.

870. μερίμνας. Accusativus pluralis, qualem verbum ψαύω nonnunquam adsciscit. Sic ψαύων τὸν θεὸν, infra, v. 974.

871. Interpungo:

— μερίμνας
Πατρὸς, τριπόλιστον οἶκτον.

De voce τριπόλιστον quæ tradit Scholiastes nullo exemplo aut auctore firmantur. Mihi πόλιστος superlativum videtur, a πολὺς formatum, ut βράχιστος et ἐλάχιστος, a βραχὺς et ἐλαχὺς. Oppian. Cyneg. iii. 480. Addita particula intensiva fit τριπόλιστος, ut τρισμέγιστος. Πολὺς idem valet quod μέγας.

874. Λαβδακίδαισιν. Pro Λαβδακιδῶν per figuram Colophoniam, cujus exempla dedi Exercitat. in Eurip. i. 7. Pindar. Olymp. ix. antistr. 1. Θέμις, θυγάτηρ τέ οἱ.

Πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος, ἁδ'
Ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.
Ἰὼ δυσπότμων
Κασίγνητε γάμων κυρήσας,
Θανὼν ἔτ' ὖσαν κατήναρές με.

Ἴαμβοι.

Χο. " Σέβειν μὲν εὐσέβειά τις·
" Κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει,
" Παραβατὸν ὀδαμῆ πέλει.
Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά.

Σύστημα.

Αν. Ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος,
Ταλαίφρων ἄγομαι
Τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν· ὐκέτι
Μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα

881. ἰὼ semel, bis Ald. 888. ἄκλαυτος] ἄκλαυστος Br.

884. μέν. Legendum μὶν, *ipsum*, i. e. Polynicem, nisi malis hoc ex versibus proxime antecedentibus repetere.

885. μέλει. Interpretandum non, *cui curæ est imperium*, sed, *penes quemcunque imperium est*. Sic cum Euripides dicit πυρὶ μέλουσαν, Helen. 199. ἀΐδᾳ μέλονται, ibid. 1179. nulla curæ significatio est. Vid. et Iph. Taur. 650. Sensus est: *Edictum autem ejus, penes quem summa potestas est, nullo modo violandum est*. Pro πέλει non spreverim πόλει, *populo haudquaquam violandum est*.

887. αὐτόγνωτος. Crediderim verbi γιγνώσκω antiquam notionem fuisse πείθειν. Suidas: ἀναγινωσκομένου, ἀναπειθομένου. Plura quærenti suppeditabit Herodotus. Hinc αὐτόγνωτος ὀργὴ lubens interpretor, *ingenium quod seipso monitore utitur*, i. e. αὐθάδης. Conf. ad Aj. 728.

890. ἑτοίμαν ὁδόν. An legendum, ἐρήμαν ὁδόν?

Θέμις ὁρᾶν ταλαίνᾳ·
Τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
Οὐδεὶς φίλων στενάζει.

ΚΡΕΩΝ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοι.

Κρ. Ἆρ' ἴσ', ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
Ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρείη λέγειν;
Οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
Τύμβῳ πρεπηύξαντες, ὡς εἴρηκ' ἐγὼ,
Μόνῃ ἀφεῖτ' ἔρημον, εἴτε χρὴ θανεῖν,
Εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσῃ στέγῃ;
Ἡμεῖς γὰ ἁγνοὶ τοῦπὶ τήνδε τὴν κόρην·
Μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται.

Αν. Ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς
Οἴκησις ἀειφρούρητος, οἷ πορεύομαι
Πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
Πλεῖσον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων.
Ὧν λοισθία γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
Κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.

896. χρείη] χρεῖ' ἦ Ald. Turneb.
899. μόνην ἀφεῖτ' ἔρημον] μ. ἀφῆτ' ἔρημον Ald. ἄπιτε μ. ἴ. Br. e cod. Reg. A. var. lect.
900. τυμβεύσει] τυμβεύει Ald.

898. περιπλύξαιλες. Euripides, Phœniſſ. 1395. τειχέων περιπλυχαί.

899. ἀφεῖτ'. Videtur præſens indicativi eſſe pro futuro poſitum. Conf. Œd. Tyr. 785.

900. τυμβεύσει. Activum pro paſſivo. Vid. ad Œd. Tyr. v. 155. 987.

Ἐλθοῦσα μέντοι, κάρτ' ἐν ἐλπίσι τρέφω
Φίλη μὲν ἥξειν πατρὶ, πρόσφιλὴς δέ σοι,
Μῆτερ, φίλη δέ σοι, κασίγνητον κάρα·
Ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
Ἔλυσα κἀκόσμησα, κἀπιτυμβίους
Χοὰς ἔδωκα· νῦν δὲ, Πολυνείκες, τὸ σὸν
Δέμας πρόσεισέλυσα, τοιάδ' ἄρνυμαι.
Καίτοι σ' ἐγὼ τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
Οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
Οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
Βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἀνηρόμην πόνον.
Τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
Πόσις μὲν ἄν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον·
Μητρὸς δ' ἐν ᾅδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν,
Οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτέ.
Τοιῶνδε μέντοι σ' ἐκπροθυμήσασ' ἐγὼ
Νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν,
Καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὦ κασίγνητον κάρα.
Καὶ νῦν ἄγει με δὶα χερῶν ἄτερ λαβὼν,
Ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε τοῦ γάμου

919. ἀνηρόμην] ἄν ἠρόμην Br. e cod. E. 922. ἀπ'] ἐπ' Ald.

919. ἀνηρόμην πόνον. Sic συνηράμην φόνον, Eurip. Oreſt. 767.

920. νόμου, *rationis*, ut mox, 926.

921. Bene comparant Interpretes, quæ Herodotus, iii. 119. Intaphernis uxori tribuit. Uter ex utro deſumpſerit, non convenit inter Eruditos. Mihi Herodotus, qui ſingularia quæcumque congerere amat, et hoc primus protuliſſe videtur.

923. κεκευθότοιν. Vid. ad Œd. Tyr. 987.

Μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς·
Ἀλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύσμορος,
Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς.
Ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
Τί χρή με τὴν δύστηνον εἰς θεοὺς ἔτι
Βλέπειν; τίν' αὐδᾷν ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ
Τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.
Ἀλλ' εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ,
Παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες·
Εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
Πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
Ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσι.
Κρ. Τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσι
Κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ.
Αν. Οἴ μοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω
Τοὔπος ἀφῖκται.
Κρ. Θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι
Μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι.
Αν. Ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον,
Καὶ θεοὶ πατρογενεῖς,

930. παιδείου] παιδίου Ald.
941. ἔτι] αἱ Br.
942. τήνδε γ'] τήνδ' ἔτ' Br.
943. τοιγὰρ] τοιγάρ τοι Ald.
944. κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ] transponit Br. β. ὕπερ κ. ὑ.
950. καὶ θεοὶ] θεοί τε Br.

936. τὴν δυσσέβειαν—ἐκτησάμην. Eurip. Iph. Taur. 682. δειλίαι γὰρ καὶ κακὴν κεκτήσομαι.

941. τῶν αὐτῶν ἀνέμων. Conf. v. 141.

950. πατρογενεῖς. Pro anapæsto habendum, quasi scriptum esset

Ἄγομαι δὴ 'γὼ, κἀκέτι μέλλω.
Λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
Τλὼ βασίλειαν μένην λοιπὴν,
Οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω,
Τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα. 955

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. Ἔτλα καὶ Δανάας ἐράνιον φῶς
Ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις
Αὐλαῖς· κρυπτομένα δ' ἐν
Τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη.
Καίτοι γλυερᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ, 960
Καὶ Ζηνὸς ξαμιεύε-
σκε γονὰς χρυσορρύτας.
Ἀλλ' ἀ μοιρολία τις δύνασις δεινά·

951. δὴ 'γὼ] δὴ Ald. Br.
953. τὴν βασίλειαν] τὴν βασιλίδα Ald. τὴν βασιλίδα τὴν Br.
955. εὐσεβίαν] εὐσέβειαν Ald.
962. χρυσορρύτας] χρυσορύτας Br.

πατρογενεῖς. Sic νεογιὸς, Πολύγνος, Βερνίκη, πάρθιος, notante Toupio, Epiſt. Crit. in Suidam, v. Δήϊος.

953. βασίλειαν, *reginam*. Sic βασίλεια, Λαομέδοντος, Aj. 1319. Ed. Ald. βασιλίδα.

Ibid. μένην. Superſtite adhuc Iſmena non ſola erat. Sed ſimilem errorem erravit Iphigenia, in Tauris illa, v. 905.

956. ἐράνιον φῶς ἀλλάξαι, *tenebris mutare lucem cœleſtem*.

962. χρυσορρύτας. Scribendum, metri cauſa, χρυσορύτας, ut ἀμφιρύτας.

Οὔτ' ἄν νιν ὄμβρος, οὔτ' Ἄρης,
Οὐ πύργος, ἐχ ἁλίκλυποι
Κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.

Ἀντιστροφὴ ά.

Ζεύχθη δ' ὀξυχόλως παῖς ὁ Δρύαντος,
Ἡδωνῶν βασιλεὺς, κερτομίοις
Ὀργαῖς, ἐκ Διονύσου,
Πετρώδει καπάφρακτος ἐν δεσμῷ.
Οὕτω μανίας δεινὸν ἀποζέζει
Ἀνθηρόν τε μένος· κεῖ-
νος ἐπέγνω μανίαις

967. ὀξυχόλως] ὀξύχολος Br.
968. κερτομίοις] κερτομίαις Br. e cod. E.
971. μανίας] τὰς μανίας Ald.
972. ἀνθηρόν τε] ἀνθηρόν τι Br.
973. μανίαις] μανίας Turneb.

964. ὄμβρος quid hic faciat, non aſſequor. An legendum ἄμβροτ', *immortalia*. Sed vereor ne gloſſematicum aliquid ſubſit.

967. ὀξυχόλως. Scholiaſtes et margo Turnebianæ ὀξυχόλῳ. An legendum ὀξυχολῶν, ut μελαγχολῶν. Quod reponit Scaliger ὀξύχολος minus convenit. Non enim ut *iracundus* depingitur Lycurgus, ſed ut *inſanus*.

968. κερτομίοις ὀργαῖς, *propter procax ingenium*. Vide ſupra, v. 397. et ad Œd. Col. 1345. Mox tollenda diſtinctio poſt Διονύσου. Conſtructio enim eſt κατάφρακτος ἐκ Διονύσου.

970. πετρώδει—ἐν δεσμῷ. In antro ſc. montis Pangæi. Vid. Apollodor. lib. iii. cap. 5.

972. ἀνθηρὸν—μένος. Sic μανίας ἄνθος, Trachin. 1017. ἤνθηκεν, (ſc. morbus) ibid. 1105. Vid. et Æſchyl. Choeph. 1009.

Ibid. κεῖνος. Legendum, κείνως, *ita, ſic*. Ἐκείνως, Thucyd. i. 77. Plat. Cratylo, p. 301. D. Facile accommodatur ſtrophe legendo ταμιεύσκειν.

973. μανίαις. Ita bene ed. Ald. et Scholiaſtes. *Sic intellexit ſe inſania* (vel *præ inſania*) *deum laceſſiviſſe*.

Ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίαις γλώσσαις.
Παύεσκε μὲν γὰ ἐνθέους
Γυναῖκας, Εὔϊόν τε πῦρ,
Φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας.

Στροφὴ β'.

Παρὰ δὲ Κυανέων πετρῶν
Διδύμας ἀλός τ' ἀκταὶ Βοσπόριαι,
Ἰδ' ὁ Θρηικῶν Σαλμυδησσὸς,
Ἰν' ἀγχίπολις Ἄρης,

978. πετρῶν] πελαγέων πετρῶν Ald. πελαγέων Br.
979. ἀλός τ'] ἀλὸς Ald. Br.
980. ἰδ'] ἠδ' Ald. Br. Ibid. Σαλμυδησσὸς] Σαλμυδησσὸς Br.
981. ἀγχίπτολις] ἀγχίπολις Ald. Br.

974. ἐν γλώσσαις. Abundat ἐν. Sic ἐν λιταῖς γείλαισι, Philoct. 61.

976. Εὔϊον πῦρ. Conf. Œd. Tyr. 222. Eurip. Bacch. 146.

977. Μούσας. Inter Bacchi comites a Diodoro recenſentur Muſæ lib. iv. 4. Ἠρέθιζε, *laceſſivit*, dictis puta procacibus et contumelioſis. Si μούσας, *cantus*, interpretari placuerit, legendum erit ἠθέριζε, *contempſit*.

978. παρά. Legendum πέρα, *ultra*. Salmydeſſum ad ſeptentrionem a Boſpòro Thracio ſitam eſſe ex Strabone conſtat, p. 319. In antiſtropha lege κατά. Scymnus Chius, v. 732.

Βυζαντίων χώρα——
Εἶτ' αἰγιαλός τις Σαλμυδησσὸς λεγόμενος
Ἐφ' ἑπτακόσια στάδια τεναγώδης ἄγαν
Καὶ δυσπρόσορμος ἁλίμενός τε παντελῶς,
Παρατέταται——.

980. ἰδ', i. e. ἰδὲ, *et*, ut paſſim apud Homerum. Ed. Ald. et Schol. ἠδ'. Utrum hic præferendum ſit a metro, metrum vero a diverſa antiſtrophes lectione pendebit.

981. ἀγχίπολις. Litotes poetica pro ἔμπολις, *incola, indigena*. Πόλις autem in hoc compoſito valet *terra*, ut alibi ſæpe: vid. ad Eurip. Cyclop. 99. Πάροικος pro ἔνοικος poni videtur v. 1169. Sed præſtat ἀρχίπολις.

Διοσσῖσι Φινείδαις
Εἶδεν δρατὸν ἕλκος
Τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,
Ἀλαὸν ἀλαστόροις ὀμμάτων
Κύκλοις δραχθὲν σὺν ἐγχέων,
Ἀλλ' ὑφ' αἱματηραῖς χερσί
Τε καὶ κερκίδων ἀκμαῖσι.

Ἀντιστροφὴ β'.

Κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι

985. ἀλαστόρεις] ἀλαστόρεισιν Ald. Br.
986. σὺν deeſt Ald. Br.
987. ἀλλ' ὑφ'] ὑφ' Ald. deeſt Br.
Ibid. χερσί τε] χείρεσσι Ald. Br.
988. ἀκμαῖσι] ἀκμαῖς Turneb.

984. τυφλωθέν. Cum ἕλκος conjungitur, non proprie, ſed per enallagen conſtructionis, ut mox ἀραχθέν. Vid. ſupra, v. 686. et ad Œd. Col. 1532.

985. ἀλαστόρεις. A recto ἀλάστωρ fluere non ſinunt leges grammaticæ. Sed quid vetat Græcos ut διάκτωρ et διάκτορος, ita ἀλάστωρ et ἀλάστορος, utrumque recto caſu dixiſſe? Eandem quoque analogiam ſequuntur φύλακος, *cuſtos*, μάρτυρος, *teſtis*, denique δεξιόχειρος, *dexter*, quod Sophocli vindicavimus ſupra, v. 144. Ed. Ald. ἀλαστόρεισιν, unde facias etiam ἀλαστόρσιν, cui in antiſtropha bene reſponderet commemorata Scholiaſtæ lectio ἀμίππους, vel ἀμ' ἵππους. Mihi tamen ἄμιππος ob cauſas ſuo loco dicendas retinendum videtur; unde ſequitur et hic commodiſſimum eſſe ἀλαστόρεις. Ἀλαστόρους autem vocat *oculos ipſos*, quod fœdo exemplo eliſi ἀλαστόρων vim habuerunt.

986. ἐκ ἐγχέων, i. e. ἐκ ἐγχέων ἀκμαῖσι. Simile hyperbaton vide ſupra, v. 543. infra, 1345.

988. ἀκμαῖσι. Ita bene Aldina. In antiſtropha enim legendum ὦ παῖ. Vulgo, ἀκμαῖς.

989. κατά. Lege καταὶ, ut in καὶαιδάτης. παραὶ pro παρὰ ſæpe habet Homerus. Sic ἴπαὶ, ἀπαί. Quanquam καὶὰ ultimam ſylla-

Μελέαν παῖδιν κλαῖον ματρὸς, ἔχον- 990
τες ἀνύμφευτον γονάν· ἃ
Δὲ σπέρμ' ἀρχαιογόνων
Ἄνδασ' Ἐρεχθειδᾶν,
Τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις

990. ἔχοντες] ἐχόσας Br. 992. σπέρμ'] σπέρμα μὲν Ald. Br.

bam non raro producit. Homer. Iliad. Σ. 537. τεθνειῶτα καλὰ μάλα ἕλκε ποδοῖιν. Nicand. Theriac. 468. κατὰ μέσον ὀμφαλὸν ἵξει.

990. μελέαν παῖδαν—ματρός. Diodorus, lib. iv. 44. φασὶ τὸν Ἡρακλέα—κρατήσαντα τῶν βασιλείων, τὴν μὲν Κλεοπάτραν ὐπὸ τῆς φυλακῆς περιαγαγεῖν. Hinc colligas carceri, ſed in regia Phinei, incluſam fuiſſe.

Ibid. ἔχοντες. Non diſpliceret ἐχοντές τ', *flebant et triſtem matris ſortem, et quod nuptiarum expertes degerent*: ut ipſi Phineïdæ cælibatum inter reliqua mala defleverint, perinde ac Antigone, vſſ. 826. 880. 889. 930. cui adde Electram Sophocleam, 167. fabulæ cognominis, Euripideam, Oreſt. 205. Γονὰν, *genituram*, ſive σπέρμα non raro ſignificantem, hic potius *gignendi ætatem* interpreter, ſimili metonymia ac cum ἥβη, *pubes*, ad *puberem ætatem* transfertur. Abſente quam repoſui copula, frigidum videtur, *caſum matris flebant, vitam cælibem agentes*; ut ſi cælibatus præcipua quædam cauſa fuiſſet, cur matrem carceri incluſam lugerent.

993. ἄνταρ'. Temere ſtatuit Heathius verbum ἀντάω nunquam accuſativum adſciſcere. Euripides, Iph. Aul. 150. ἢν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσαις. Nec leve argumentum præbent cognata et forma tantum diverſa verba ἀντιάω et ἀντιάζω. Homerus, Iliad. A. 31. ἠμὲν λέχος ἀλλήωσαν. Herodotus, iv. 80. ἠντίασάν μιν οἱ Θρῆικες. Vid. ejuſdem lib. cap. 118. et 121. Ex diverſis notionibus quæ verbo huic competunt, optime hic convenit *participare*. Conf. locum paullo ante ex Homero citatum. Secundum hoc, ἄνταρ σπέρμα valebit μετέχε δ' σπέρματος.

Pro *nanciſci* poſitum ἀντᾶν quis dubitet accuſativum adſciſcere poſſe, quando et τυγχάνειν et κύρειν eo cum regimine non raro occurrunt? Vid. Æſchyl. Choeph. 712. Oppian. Hal. i. 34. Eurip. Rheſ. 113.

Τράφη θυέλλησιν ἐν πατρῴαις 995
Βορέας ἄμιππος, ὀρθόποδος
Ὑπὲρ πάγας θεῶν ἡ παῖς.

997. ἡ παῖς] παῖς Ald. Br.

995. Lego et diſtinguo :

—θυέλλησιν ἐν παλῃῴαις,
Βορέαις ἄμιππος ὀρθαίποδος
Ὑπὲρ πάγας, θεῶν ἥ παῖς.

Educata eſt in antris remotis inter patrias procellas, Aquilonibus in acclivi jugo curſu-æqualis, utpote a diis oriunda.

Βορέαις, *aquilonibus*. In plurali pariter adhibetur Nicandro Alexipharm. 513. ubi βορέησι παγέντος. Strabo etiam ἀναπεπταμένοις πολὺς πρὸς τοὺς βορέας, p. 319. Vulgatum Βορέας pro patronymico accipiunt ; habetque certe Diodorus, iv. 44. Βορεάδας, ſed a recto, ni fallor, Βορεάδης. Patronymicum fœmininum fuerit forte Βορέας, a quo non multum abhorret βορειὰς in loco Nonni mox citando. Vel ſi ſententia talem hic vocem toleraret, facile foret Βορέας in Βορεῖς mutare.

Ἄμιππος. Nonnus, lib. xxxiii. 211.

Πῶς ποτε Φοῖβον ἔφευγε βορηΐδι σύνδρομος αὔρῃ.

Iterumque, lib. xxxvii. 121.

Δευτέρῳ ἵππον ἔθηκε βορειάδι σύνδρομον αὔρῃ.

Ad celeritatem depingendam utrobique adhibetur phraſis. Tyrtæus quoque, v. 4.

Νικὴν δὲ θέων Θρηΐκιον βορέην.

Nec diverſum videtur βορέαις ἄμιππος. Nam, ſi veteribus grammaticis Harpocrationi citatis credimus, ἄμιπποι dicebantur equi duo connexi, ſimulque currentes : unde ἄμιππος idem fere quod σύνδρομος. Scholiaſtæ memoratum ἀμίπποις vel ἅμ' ἵπποις quem commodum ſenſum hic habere potuerit, non video.

Ὀρθαίποδος, pro ὀρθόποδος, metri gratia. Sic μαλακαίποδες Ὧραι, Theocrit. Idyll. xv. 103. Quin et aliis in vocibus aliquammultis ο mutatur in αι. Sic ἀπαὶ, ὑπαὶ, ἰσαίτερον, πρεσγιαίτερον, πλησιαίτερον, pro ἀπὸ, ὑπὸ, ἰσότερον, πρεσγιότερον, πλησιότερον. Vel legi poteſt

Ἀλλὰ καὖπ' ἐκείνᾳ μοίρᾳ
Μαιραίωνες ἔσχον, ὦ παῖ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοι.

Τει. Θήβης ἄνακτες, ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν 1000
Δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
Αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει.
Κρ. Τί δ' ἐστίν, ὦ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;

999. ὦ παῖ] παῖ Turneb.

ὀρθώσεσθον, ut φαιωχίτωνες, Æſchyl. Choeph. 1049. οἰωνόται, Aj. 620.

Θεῶν ἡ παῖς, *tanquam* (vel *utpote*) *a diis oriundi*. Θεῶν παῖδα vocatam eſſe Cleopatram, non eſt quod miremur, cui pater erat Boreas deus, generiſque materni auctor Erichthonius, Vulcani filius. Vid. Apollodor. iii. 15. Malui tamen θεῶν ἡ παῖς potius quam ἡ παῖς, quod caudam trahere videbatur.

Si θέων pro θέουσα cum Heathio accipias, ſupereſt ἡ παῖς, quod ſeorſim poſitum *puella* ſignificare ſolet, ideoque non ſatis convenerit Cleopatræ, cui filii jam adulti erant. Vel ſi dicas ei convenire tum cum in antris paternis degebat, ne tum quidem frigiditatis culpam, meis certe ſenſibus, effugiet.

998. ἀλλὰ καὖπ' ἐκείνᾳ, *nihilominus et in illam*. Cur nihilominus? An quod in præcedentibus cauſas expoſuerat, cur extra fatorum ditionem poſita videretur. Sic equidem exiſtimo, ſententiamque adeo hujuſmodi eſſe: *nihil illi profuiſſe contra fatorum poteſtatem, quod in loco tam longinquo, inque antris deſertis educata fuerit, nec quod pernicitate pedum ventos æquaverit, nec denique, quod deorum progenies fuerit.*

999. ἔσχον. Cum ἐπὶ ex ſuperiori verſu repetendo valet, *irrucbant, invadebant*. Vid. citata ad Eurip. Bacch. 1131.

Ibid. ὦ παῖ. Ita bene ed. Ald. Vulgo deeſt ὦ.

Τει. Ἐγὼ διδάξω· καὶ σὺ τῷ μάτην πιθοῦ.
Κρ. Οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός.
Τει. Τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τῆσδε ναυκληρεῖς πόλιν.
Κρ. Ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.
Τει. Φρόντιζε βεβὼς ὡς νῦν ἐπὶ ξυρῷ τύχης.
Κρ. Τί δ' ἐστίν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω σόμα.
Τει. Γνώσῃ, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
Εἰς γὰρ παλαιὸν θῶκον ὀρνιθοσκόπον
Ἵζων, ἵν' ᾖ μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν,
Ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ
Κλάζοντας ὀξῷ καὶ βεβαρβαρωμένῳ,
Καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φονάς.

1006. τῆσδε ναυκληρεῖς] τῆσδε ναυκληρεῖς Ald. τῆνδ' ἐναυκλήρεις Br.
1009. φρίσσω] φρίσσω Ald. Br.
1011. θῶκον] θᾶκον Br. e codd. Auguſt. et Reg. E.

1006. δι' ὀρθῆς. Qui de ellipſibus ſcribunt Grammatici in his et ſimilibus locutionibus hærere ſolent, quænam vox reticeatur, quærentes. Ego nullam hic ellipſin eſſe arbitror, ſed tantum enallagen generis, poſito ſc. δι' ὀρθῆς pro δι' ὀρθῆ: niſi verius ſit, antiquos utroque genere in hujuſmodi phraſibus ſine ullo diſcrimine uſos eſſe. Exempla ſint ἐκ μιᾶς ἰθείης, Herodot. iii. 127. ἐκ ταύτης, iv. 43. τὴν ὁμοίην, iv. 119. ἐξ ὑστέρης, v. 106. ἐκ τέης, v. 116. ἐκ καινῆς, Ariſtid. tom. i. p. 84. Thucyd. iii. 92. ἀπὸ πρώτης, Thucyd. i. 77. διὰ κενῆς, Eurip. Troad. 759.

1008. ἐπὶ ξυρῷ. Conf. Homer. Iliad. κ. 173. Herodot. vi. 11. Theocrit. xxii. 6. Theogn. 557.

1009. τὸ σὸν—σόμα, *ſermonem tuum*. Vid. ad Aj. 1129.

1011. θᾶκον ὀρνιθοσκόπον. Pauſaniæ tempore oſtendebatur, p. 741.

1012. λιμήν. Vid. ad Œd. Tyr. 428.

1014, 15. κλάζοντας. Grammatici vocant σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. Nempe φθόγγον ὀρνίθων valet ſenſu et poteſtate ὄρνιθας.

1015. φονάς. Lege φονᾶς', i. e. φοναῖσι, *cædis cupidis*, a verbo φο-

Ἐγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἲῶ.
Εὐθὺς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην
Βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· οὐκ δὲ θυμάτων
Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ὑπὶ στοδῷ
Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο, 1020
Καὐτυφε, κἀνέπτυε· καὶ μετάρσιοι
Χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταῤῥυεῖς

1022. καταῤῥυεῖς] μεταῤῥυεῖς F. 2.

νάω. Est autem pro φονώσαις per enallagen generis, de qua figura vide ad Trachin. 794. Conf. Statium, Thebaid. iii. 513.

1016. ἄσημος ἦν. Post hæc media distinctio scribenda.

1017. ἐγευόμην, *periculum feci*. Non enim ore et palato degustasse videtur. Licet ἔμπυρα nonnunquam dicantur ipsa viscera in flammis cremata. Vid. Callimach. Lav. Pallad. 107. ibique Spanhemium. Μόχθων—ἐγευσάμην, Trachin. 1117.

1019. οὐκ ἔλαμπεν. Vid. citata ad Eurip. Phœniss. 1291.

1020. κηκίς. Sic dicitur vapor forte fuliginosus, non limpidus. Hic intelligi videtur adeps liquefactus. Nam neque liquores hoc nomine designari solent, nisi qui adiposi fuerint. Conf. Æschyl. Agam. 969. Philoct. 797.

1022. διεσπείροντο, *spargebantur*. Sic πῶλοι διεσπάρησαν, Electr. 750. διέσπειρε ἡμέας, ἄλλην ἄλλῃ τάξας, Herodot. iii. 68. διασπειρόμεναι σάρκες, Liban. vol. ii. p. 621. μελῶν τε ἀνθρωπείων διεσπαρμένων, Philostrat. Heroic. versus finem. Locus cæteroquin obscurissimus est. Sed voluit forte Auctor *receptacula fellis* (nam de pluribus loqui videtur) Græcis δοχὰς dicta, quæ cum reliquis extis cremari oportebat, elevata vi ignis, i. e. ἀναπύσματι, et huc illuc disjecta fuisse. De δοχῇ vid. ad Eurip. Electr. 833. Χολὴ Aristoteli est receptaculum fellis, non fel ipsum. Ζώων Ἱστορ. ii. cap. 15. περὶ τὸ τόπον, ᾧ τοῖς ἔχουσιν ἐπιφύεται ἡ χολὴ, et paullo post: ὅσπερ ἔχει μεγίστην [χολὴν] ὁ ἰχθύων, et post: ἔχουσιν ἀποδεδεταμένην ἀπὸ τοῦ ἥπατος, et οἱ μὲν πρὸς πῷ ἥπατι, οἱ δὲ κάτω ἀπηρτημένην. Idem diserte docet Julius Pollux. Incertus apud Clem. Alex. p. 851.

Μηροὶ καλυπῆς ἐξέκειντο σιμελῆς.
Τοιαῦτα παιδὸς τῆδ' ἐμάνθανον πάρα,
Φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα. 1025

Τίς ὧδε μωρὸς, ἢ λίαν ἀνειμένως
Εὔπιστος ἀνδρῶν, ὅστις ἐλπίζει θεὺς
Ὀφῶν ἀσάρκων, ἢ χολῆς πυρεμένης,
Ἃ κὐσὶν πεινῶσιν ἐχὶ βρώσιμα,
Χαίρειν [ἂν] ἀπάτῃ κὐ γέρας λαχεῖν τόδε,
[Χάριν τε τέτων τοῖσι δρῶσιν ἐκτίνειν].

Verſus poſtremus an a Poeta ſit, dubium eſt. Ex Æſchyli Prometh. 494. colligas crematum fuiſſe fel.

Ibid. καταῤῥυεῖς, *desidentes*. Καταῤῥυὴς rara vox eſt, ſed bene formatam eſſe oſtendit περιῤῥυὴς apud Etymol. M. voce περιῤῥηδής. Literam υ habent et verba τριχορῥυῶ et πλεορῥυῶ, a ῥέω formata: unde et καταῤῥυὴς ad eundem fontem referendum. Sic καταῤῥεῖν valet *decidere* in verſu Eubuli apud Scholiaſt. Ariſtoph. in Plut. 1130. et in Ariſtoph. Pace pluries. παρειῤῥύηκεν de ſagittis dilabentibus, Philoct. 662. Libanius, vol. ii. p. 205. ὀροφαὶ κατέῤῥεον.

1023. μηροὶ ſunt *oſſa femorum*, non *carnes*. Poeta modo citatus teſtatur ὀστᾶ ἄσαρκα Diis oblata fuiſſe. Μηρὸς autem os Polluci ſignificare videtur lib. ii. ſect. 185. Ariſtoteli certe Ζώων Ἱστορ. lib. i. 13. Neque aliter Homeri in verſu μηρύς τ' ἐξέταμον, Iliad. A. 460. ubi Scholiaſtes μηρὺς, τὰ μηριαῖα ὀστᾶ. Hippocrati μηρὸς nonnunquam os femoris eſt. Sic περὶ ἀρθρῶν: ἡ αὐομένη ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ καλὰ τὸν περίνεον ὑπερογκέουσα εὐδηλός ἐστιν, et deinde pluries. Idem alibi τὸ ὀστεον τοῦ μηροῦ habet.

Interpretandum: *oſſa femorum deſluentia* (vel ex cumulo ſc. vel in humum forte ex ara) *extra adipis tegumentum jacebant*.

Ibid. καλυπῆς—σιμελῆς, *extra adipem circumvolutam*. Conf. Homeri Iliad. A. 460. Scholiaſten Eurip. ad Phœniſſ. 1290.

1025. φθίνοντ', *evaneſcentia*. Mali ominis erat in igniſpiciis, quicquid debile et evanidum erat, quod docebunt loca citata ad Eurip. Phœniſſ. 1291.

Ibid. ὀργίων, *ſacrificiorum*: ut Trachin. 778. Æſchyl. Sept. Theb. 185.

Ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμὼν, ἄλλοις δ' ἐγώ.
Καὶ ταῦτα τῆς σῆς ὀκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
Βωμοὶ γὰρ ἡμῖν, ἐσχάραι τε παντελεῖς,
Πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε κ' κυνῶν βορᾶς
Τοῦ δυσμόρου πεπλῶτος Οἰδίπου γόνου.
Κἆτ' ἀ δέχονται θυσάδας λιτὰς ἔτι
Θεοὶ παρ' ἡμῶν, ἀδὲ μηρίων φλόγα,
Οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοὰς,
Ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος.
Ταῦτ' ἴσθ', τέκνον, φρόνησον· "ἀνθρώποισι γὰρ
"Τοῖς πᾶσι κοινὸν ἐστι τἀξαμαρτάνειν·
"Ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος ἀκέτ' ἐς' ἀνὴρ
"Ἄβουλος ἀδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
"Πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλει.
"Αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
Ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα
Κέντει· τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικλανεῖν;
Εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· "τὸ μανθάνειν δ'
"Ἡδιον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγει.
Κρ. Ὦ πέσσυ, πάντες, ὥστε τοξόται σκοπὸν,

1034. βεβρῶτες] βεβρῶτες Ald.
1037. ἐπεὶ] ἐπὴν Br.
1039. πέλει] πέλῃ Ald.
1044. λέγει] φέρει Br. e codd. E. T.
1045. τοξόται] τοξότῃ Ald.

1028. παντελεῖς. An *sanctissimi*: quo forte sensu Jupiter παῖὴν παντελὴς Æschylo audit, Sept. Theb. 120.

1029. πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς, i. e. contaminati erant humanæ carnis buccellis et sanie, quas eo apportabant volucres canesque. Vid. infra, v. 1053. et 1095.

1031. θυσάδας λιτάς. Sic θυσάδος βοῆς, Æschyl. Sept. Theb. 275.

1033, 4. ὄρνις—βεβρῶτες. Enallage numeri, ut supra, v. 719.

Τοξεύετ' ἀνδρὸς τῆδε, κἀδὲ μαντικῆς
Ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι, τῶνδ' ὑπαὶ γένυς
Ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρβισμαι πάλαι.
Κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸ Σάρδεων
Ἤλεκτρον, εἰ βέλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
Χρυσόν· τάφῳ δ' ἐκεῖνον ἀχὶ κρύψετε,
Οὐδ' εἰ θέλετ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν
Φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,
Οὐδ' ὡς μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ
Θάπτειν παρήσω κεῖνον· "εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
" Θεοὺς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει.
" Πίπτουσι δ', ὦ γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν
" Χ' οἱ πολλὰ δεινοὶ πλώματ' ἄιχρ', ὅταν λόγους
" Αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.
Τει. Φεῦ. Ἆρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις; ἆρα φράζει;— 1060
Κρ. Τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;
Τει. Ὅσῳ κρείσσων κτημάτων εὐβουλία;
Κρ. Ὅσῳ περ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη.

1047. τῶνδ'] τῶν Br. 1062. εὐβουλία] ἡ εὐβουλία Br.
1049. πρὸ] πρὸς Br. e cod. Reg. E.

1047. ἄπρακτος. Sic ξὺν ἀργύρῳ Ἐπράσατ', Œd. Tyr. 125. Neque adeo neceſſaria eſt H. Stephani emendatio ἄπρατος.

1049. πρὸ Σάρδεων. Πρὸ valet πέλας, *prope*: conf. Pind. Pyth. i. antiſtr. 4. Iſthm. iv. ſtroph. 2. Æſchyl. Supp. 627.

1050. ἤλεκτρον. Plinius de auro agens, lib. xxxiii. cap. 23. *Ubicunque quinta argenti portio eſt, electrum vocatur.* Vid. Virgil. Æneid. viii. 402.

1053. φέρειν νιν. Vid. ſupra ad v. 1029.

1062. κρείσσων. Superlativus pro comparativo, ut infra, 1349. niſi εὐβουλίαν ſtatueris in κτημάτων numero habendam eſſe.

Τει. Ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσε πλήρης ἔφυς.
Κρ. Οὐ βέλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.
Τει. Καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεατίζειν λέγων.
Κρ. Τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.
Τει. Τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.
Κρ. Ἆρ' οἶσθα παγὰς ὄντας, ἃ 'ν λέγῃς, λέγων;
Τει. Οἶδ'· ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.
Κρ. Σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν.
Τει. Ὀρσεις με τἀκίνητα δι' ἀ φρενῶν φράσαι.
Κρ. Κίνει· μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων.
Τει. Οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος.
Κρ. Ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
Τει. Ἀλλ' εὖ γέ τοι κάπισθι μὴ πολλὰς ἔτι
Τροχὰς ἁμιλλητῆρας ἡλίε τελῶν,
Ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἕνα
Νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀνταδὰς ἔσῃ,
Ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,
Ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας·
Ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ', οὗ θεῶν

1068. τὸ δ' ἐκ τυράννων. Abundat ἐκ. Similia vide ad v. 23. 1233. Electr. 621.

1072. τἀκίνητα, i. e. τὰ ἄῤῥητα. Vid. Œd. Col. 1596.

1077. ἁμιλλητῆρας. Vide annon melius foret ἁμιλλητῆρος, *aurigæ*. Nonnus, lib. xxvii. 201.

——βόες αἰθερίοιο πυραυγέος ἡνιοχῆος.

1080. τῶν ἄνω. Subaudiendum τινά. Conf. ad Electr. 1338.

1081. κατῴκισας. Malim κατοίκισας. Nulla enim inter hunc et præcedentem verſum oppoſitio eſt, ſed unice Antigones pœna in utroque ſpectatur.

1082. Conſtructio eſt: ἔχεις δὲ ἐνθάδε οὗ νέκυν ἄμοιρον τῶν κάτωθεν

Ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
Ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν ἔτε τοῖς ἄνω
Θεοῖσιν, ἀλλ' ὁκ σὲ βιάζονται πάδε.
Τέτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
Λοχῶσιν ἄδε, καὶ θεῶν Ἐρινύες,
Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε λῃφθῆναι κακοῖς.
Καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος
Λέγω· φανεῖ γὰρ οὐ μακρᾷ χρόνῳ τριβῇ,
Ἀνδρῶν, γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα.
Ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις,
Ὅσων παράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν,
Ἢ θῆρες, ἤ τις πτηνὸς οἰωνὸς, φέρων
Ἀνόσιον ὀσμὴν ἐσιέχον ἐς πόλιν.
Τοιαῦτά σε, (λυπεῖς γὰρ) ὥστε τοξότης,
Ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα

1093. καθήγνισαν] καθήγισαν Br. e Schol.

θεῶν, *habes autem hic contra mortuum Deorum inferorum regimine defiitutum.*

1085. βιάζονται. Nempe οἱ κάτωθεν θεοί. Injuriam ſc. factam eſſe ſtatuit, cum Polynici, qui a Deorum inferorum ditione ſejunctus erat, tum Diis iſtis, qui uno cive fraudati erant.

1086. ὑστεροφθόροι. Vide an interpretandum ſit *pone euntes*, a φθείρομαι, *eo.*

1092. ἐχθραί. Malim ἐχθραῖς, *odiis. Conturbantur odiis et ſeditionibus.*

1093. καθήγνισαν. Erudite editor Oxonienſis emendat καθήγισαν, quippe quam vocem Heſychius a Sophocle contaminandi ſenſu uſurpatam eſſe teſtetur. Vid. eum v. καθαγίσω.

1095. ἐσιέχον. Non de nihilo eſt. Foco enim, i. e. ἑσία, nihil fere apud Veteres ſanctius.

Βέβαια, τῶν σὺ θάλπος ἐχ ὑπεκδραμῇ.
Ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε τοὺς δόμους, ἵνα
Τὸν θυμὸν ἔτος ἐς νεωτέρας ἀφῇ,
Καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν,
Τὸν νᾶν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν ἢ νῦν φέρει.

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Χο. Ἀνὴρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας.
Ἐπισκάμεθα δ', ἐξότε λύκην ἐγὼ
Τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
Μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν.
Κρ. Ἔγνωκα κἀὐτὸς, καὶ παρήσομαι φρένας.
Τό, τ' εἰκάθειν γὰρ δεινόν· ἀνδιξάντα δὲ
Ἄτη πατάξαι θυμὸν, ἐν δεινῷ πάρα.

1102. ἢ] ὧν Br.
1103. ἀνὴρ] ὦ νὴ Br.
1106. λακεῖν] λαβεῖν Ald.
1108. δεινὸν] δειλὸν Br.

1098. θάλπος. Sic ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς, Trachin. 1099. μανίαι θάλπεσ', Æſchyl. Prometh. 878.

1102. τὸν νᾶν—τῶ φρενῶν. Alibi non invenio, nec tamen damno. Poteſt enim dici ut *judicium mentis* vel *cordis*. Neque tamen ſpreverim τῶ φρενῶν, ἃς νῦν φέρει, ut φρενῶν a comparativo ἀμείνω pendeat. *Et rationem imperantem ſenſibus, quos nunc gerit.* Vel legi poteſt, τόνον τ' ἀμείνω. Euripides, Hippol. 118. σπλάγχνον ἔντονον. Ariſtides, tom. i. p. 339. τὸν τόνον τῆς γνώμης καὶ τὴν ῥώμην. Philo Jud. habet ψύχης τόνον, p. 372. et alibi. Vide tamen interpretes Plauti ad Epidicum, act. iv. ſcen. i. 4.

1109. ἐν δεινῷ πάρα, *juxta* vel *pariter malum eſt*. Verum ſic, inter malum cedendi, et illud cui plerumque obnoxii ſunt pertinaces, non ſatis diſcriminis poſitum videtur; ut ſuſpicer legendum eſſe πέρα, *ultra, magis*.

Χο. Εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως Κρέον. 1110
Κρ. Τί δῆτα χρὴ δρᾶν, φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.
Χο. Ἐλθὼν, κόρῃ μὲν ὠκ κατώρυχος στέγης
Ἄνες· κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.
Κρ. Καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, κἀμὲ δοκεῖς παρεικάθειν;
Χο. Ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα· "σωτέμνουσι γὰρ 1115
"Θεῶν προδήκεις τὰς κακόφρονας βλάβαι.
Κρ. Οἴ' μοι, μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίεμαι
Τὸ δρᾶν· "ἀνάγκῃ δ' ἀντὶ δυσμαχητέον.
Χο. Δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε.
Κρ. Ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν· οἵ τ' ὀπάονες, 1120
Οἵ τ' ὄντες, οἵ τ' ἀπόντες, ἀξίνας χεροῖν
Ὁρμᾶσθ' ἑλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.
Ἐγὼ δ', ἐπειδὰν δόξα τῇδ' ἐπεστράφη,
Αὐτός τ' ἔθηκα, κἀ παρὼν σκλύσομαι.

1120. οἵ τ'] οἱ δ' Br. 1123. ἐπειδὰν] ἐπειδὴ Br.

1114. Distinguendum putem :

Καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς, παρεικάθειν ;

ut constructio sit κἀ ταῦτ' ἐπαινεῖς παρεικάθειν, κἀ δοκεῖς ; *et hæc suades concedere et censes ?* παρεικάθειν utique a δοκεῖς regi vix patitur Græcorum consuetudo. Simile hyperbaton vid. v. 1345.

1117. καρδίας—ἐξίεμαι, *ex corde rejicio* vel *amoveo*. Ponitur enim pro activo ἐξίημι.

1118. τὸ δρᾶν, *vi agere, vim inferre*. Noster, Œd. Col. 765. ἥκω χὠ σὸν ὡς δρᾶν τὶ βεληθείς. Philoct. 1282. οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.

1121. ἀξίνας. An *ligones* hic significat? Nescio enim an secures vel dolabras occasio postulaverit. Scholiastes Nicandri in Theriac. 386. σμῶναι δὲ ἢ τὴν δικέλλαν φησὶ, ἢ τὴν ἀξίνην ἢ σκάπτουσι καὶ ξύλα κλῶσι.

Δέδοικα γὰρ μὴ τὰς καθεσῶτας νόμῳ
Ἄρεσον ἢ σώζοντα, τὸν βίον τελεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Πολυώνυμε, Καδμείας
Νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς
Βαρυβρεμέτα γένος,
Κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις
Ἰταλίαν, μέδεις δὲ παγ-
κοίνῳ Ἐλευσινίας
Δηοῦς ἐν κόλποις,
Βακχεῦ, Βακχᾶν
Μητρόπολιν Θήβαν ναίων

1134. Βακχιῦ] ὦ Βακχεῦ Ald. Br.

1131. Ἰταλίαν. Etymologus M. v. Κολωνεία, κτητικὸς τύπος εἰς ἰδιότητα ἀναπέμπειν· φασὶ γὰρ τὸν Διόνυσον τὸν ἐπὶ Τυρσηνοὺς ἀπιόντα πόλεμον, τοὺς γεγηρακότας τῶν Σεληνῶν μετὰ τῆς ἀκμῆς ἡλικίας ἐν Ἰταλίᾳ καταλιπεῖν· τοὺς δὲ τραπῆναι ἐπὶ ἀμπέλων ἐπιμέλειαν, καὶ εὔοινον γενέσθαι τὴν Ἰταλίαν. Pro ἀπιόντα an legendum ἀφιέντα.

1133. Δηοῦς ἐν κόλποις. Vid. ad Eurip. Ion. 1093. Πάγκοινον vocat Cererem, forte quia frumento cum toto orbe communicato, ab omnibus pariter colebatur. Confer tamen Pind. Olymp. vi. ep. 3. Idem, Olymp. xiv. v. 33. κόλποισι Πίσας.

1135. Metrum hujus et ſequentium verſuum ſic fortaſſe conſtituendum :

[Ὁ] μητρόπολιν Θήβαν
Ἀνάγων, παρ' ὑγρὸν

Παρ' ὑχρὸν Ἰσμηνῦ
Ῥέεθρον, ἀχρίς τ'
Ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος·

Ἀντιστροφὴ α'.

Σὲ δ', ὑπὲρ διλόφα πέτρας
Στέρνοψ ὄπωπε λιγνύς, ἔν- 1140

1136. ὑχρὸν—ῥέεθρον] ὑχρῶν—ῥείθρων Br. ὑχρὸν—ῥείθρων Turneb.

Ἰσμηνῦ ῥέεθρον,
Ἀχρίς τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος.

Quibus in Antiſtropha reſpondebunt:

Πολυσάφυλος πέμπει
Ἀθρόων ἐπίων
Εὐαζόντων Θη-
βαίας ἐπισκοπῆντ' ἀγυίας.

Ἀνάγων, *augens*, *promovens*. Heſychius: ἀυξημένον, αὐξόμενον. Vid. et Noſtri Aj. 131.

Qui majorem ἀκρίβειαν deſiderat, legere poteſt ῥεῖθρον pro ῥέεθρον, et in antiſtropha Θηβαΐδας σ' pro Θηβαίας, exemplo Ovidii, cui *Thebaides* antepenultimam corripit. Ναίων, v. 1135. cur mutetur, alia etiam ratio eſt. Qui enim Bacchum ab Eubœa vel Parnaſſo Thebas redire orabant, v. 1160, quomodo eum conſentaneum erat eodem ſpiritu Thebarum incolam facere? Per metrum tamen ſtare poteſt ναίων triſyllabum.

1136. παρ' ὑχρὸν—ῥέεθρον. Ita edd. Ald. et Steph. Reponit editor Oxonienſis et Turnebiana παρ' ὑχρῶν—ῥείθρων, qua in lectione vereor ne præpoſitio παρὰ vim ſuam non obtineat.

1138. ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος. Bene Scholiaſtes: *in loco ubi ſati ſunt draconis dentes*.

1139. Σὲ—ὄπωπε, *te videt*, i. e. te præſentem habet, te certa fide ut Deum agnoſcit.

1140. στέρνοψ—λιγνὺς, *lucidus*, vel *candens*, *fulgidus vapor*. De re vide Eurip. Phœniſſ. 237. ibique Scholiaſten.

Θα Κωρύκια νύμφαι
Στείχουσι Βακχίδες,
Καστελίας τε νᾶμα, καί
Σε Νυσαίων οὐρέων
Κισσήρεις ὄχθαι,
Χλωρά τ' ἀκτὰ
Πολυξάφυλος πέμπει

1144. Νυσσαίων ὀρέων] Νυσσαίων ὀρέων Ald. Νυσίων ὀρέων Br. 1147. πολυξάφυλος] πελυξάφυλλς Br. ϗ πολυξάφυλος Turneb.

1142. στείχουσι. An στοιχοῦσι, *comitantur?* De verbo στοιχεῖν varia dederunt Fabricius ad Sext. Empir. p. 255. Kœnius ad Gregor. p. 170.

Ibid. Βακχίδες. Corycias Nymphas, quarum hic meminit, in Dearum cenſum veniſſe, docet Pauſanias, p. 878. Ἱερὸν δὲ αὐτὸ (Corycium antrum) Κωρυκίων τε εἶναι Νυμφῶν ϗ Πανὸς ἡγηλᾳ. Βακχίδες ſunt Bacchantes, i. e. fœminæ Baccho concitæ. Non ergo abſurdum foret de Thyaſin interpretari, quo nomine Pauſanias, p. 806. mulieres Atticas cum Delphicis congregatas intelligit. Tum autem legere poſſes: ἔνθα Κωρυκίαις Νύμφαις στοιχοῦσι Βακχίδες, *ubi Bacchantes Nymphis Coryciis aſſociantur.* De Coryciis Nymphis vid. Æſchyl. Eumen. 22. Apollon. Rhod. ii. 713. Ovid. Metam. i. 320. Heſychius: θυιὰς, βακχίς· οἱ δὲ μαινάς. Ariſtot. Prob. p. 215. σίβυλλαι ϗ βακχίδες. Male ibi Victor. βάκιδες, ut et Muret. Var. Lect. xiii. 15. Ovid. Triſtium lib. iv. eleg. i. 41.

Utque ſuum Bacchis non ſentit ſaucia vulnus.

Eurip. Troad. 504. σύμβακχε Κασσάνδρα θεοῖς. Tales hæ βακχίδες. Conf. et Nonn. lib. xxvii. 265.

1144. Νυσαίων ὀρέων. De Nyſa Arabica vide Diodor. Sic. i. 15. iv. 2. Phocicam Nyſam, præter Scholiaſten, pauci memorant. Hic intelligi videtur Eubœenſis Nyſa, cujus meminit Stephanus. Vide Scholia in Eurip. Phœniſſ. 237. quæque ibi dat Valckenaerius.

1147. πολυξάφυλος. Ita ed. Ald. Vulgo, ϗ πολυξάφυλλ@, quod metrum non videtur recipere.

Ἀερότων ἐπέων εὐ-
αζόντων, Θηβαίας
Ἐπισκοπεῖντ' ἀγυιάς· 1150

Στροφὴ β'.

Τὰν ἐξ ἁπασᾶν τιμᾶς
Ὑπερτάξαν πόλεων,
Ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ·
Καί νυν, ὡς βιαίας
Ἔχεται πάνδημος πόλις 1155

1148. ἀερότων] ἀμερότων Ald.
1151. ἐξ ἁπασᾶν] ἐκ πασᾶν Ald. Br. ἰμπασᾶν F. 2.
1155. ἔχεται πάνδημος πόλις] πάνδημος ἔχεται πόλις Br.

1148. ἀερότων. Ed. Ald. ἀμερότων. Utro modo ſcribas, parum refert. Ἄμερότα ἔπεια ſunt *voces ſanctæ, voces in ſacris editæ*: ut θεῖα μέσα, *cantus ſacer*, Trachin. 653. Sic ἀβαπάτᾳ τόμαλος pro ἰνδέᾳ, Pind. Pyth. iv. antiſtr. 1.

1155. Suſpectæ ſunt ed. Stephanianæ lectiones, utpote quæ Triclinium, perpetuum Sophoclis corruptorem, plerumque ſequitur. In Aldina parum congruunt metra: verum ſic fortaſſe reſtitui poſſunt:

5. Ἔχεται πανδήμιος πό-
6. λις ὑπὸ νόσῳ, μολεῖν
7. Καθαρσίῳ ποδὶ Παρ-

Quibus in antiſtropha reſpondebunt, non multum a MSS. ſcriptura diſcedentia:

5. Προφάνηθ' ὦ, Ναξίαις ἅ-
6. μα περιπόλοις Θυά-
7. σιν αἳ σε μαινόμεναι.

Περίπολοι, Ariſtid. tom. i. p. 45. Lucian. Dialogo Veneris et Cupid. ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδην περιπολοῦσιν, ſc. Rhea et Corybantes. In ſexto ſtrophes verſu conſtructionem turbare videbatur ἐπί. Mihi ſaltem nuſpiam obviam fuiſſe memini ἔχεται ἐπὶ νόσῳ. Ed. Steph.

Νῦν ἐπὶ νόσῳ, μολεῖν
Καθαρσίῳ ποδὶ Παρ-
νησίαν ὑπὲρ κλιτύν,
Ἢ σονόεντα πορθμόν.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ὦ πῦρ πνεόντων ἄστρων
Χοραγὲ, καὶ νυχίων
Φθεγμάτων ἐπίσκοπε
Παῖ, Διὸς γένεθλον,
Προφάνηθι ξὺν Ναξίαις
Σαῖς Θυάσι περιπόλοις,
Αἳ δή σε μαινόμεναι

1156. νῦν ἐπὶ νόσῳ] ἐπὶ νόσῳ Ald. Br.
1157. ποδὶ καθαρσίῳ inverso ordine Br.
1160. ὦ] ἰὼ Ald. Br.
Ibid. πνεόντων] πνειόντων Br.
Ibid. ἄστρων χοραγὲ, καὶ] χοραγὲ ἄστρων, καὶ Ald. χοράγ' ἄστρων Br.
1164. ξὺν deest Ald. Br.
1165. σαῖς Θυάσι περιπόλοις] σαῖς ἅμα περιπόλοις Θυιάσιν Ald. Θυιάσιν ἅμα περιπόλοις Br.
1166. αἳ δή σε μαινόμεναι Πάννυχοι] αἳ σε μαινόμεναι Πάννυχοι Ald. αἳ πάννυχοί σε μαινόμεναι Br.

pro ἐπὶ νόσῳ habet νῦν ἐπὶ νόσῳ, antistropham autem sic exhibet :

5. Προφάνηθι ξὺν Ναξίαις
6. Σαῖς Θυάσι περισπόλοις,
7. Αἳ δή σε μαινόμεναι.

1156. μολεῖν. Infinitivus pro imperativo, ut passim apud Hesiodum.

1160. ἄστρων, *tædarum* : ut bene Scholiastes. Eurip. ὄλλιον ἀστέρα λάμψας, Helen. 1145. Musæus, v. 306. μινυάριον ἀστέρα λέκτρων.

1161. νυχίων φθεγμάτων. Eurip. Bacch. 159. ἐν Φρυγίαισι βοαῖς ἐνοπαῖσί τε.

1162. ἐπίσκοπε, *domine, magister*. Post hanc vocem tollenda distinctio, et post παῖ ponenda.

Πάννυχοι χορεύσω,
Τὸν ταμίαν Ἴακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

Ἰαμβοι.

Αγ. Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
Οὐκ ἔσθ' ὁποῖον φάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον
Οὔτ' αἰνέσαιμ' ἄν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
" Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταῤῥέπει
" Τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυσυχοῦντ' ἀεί.
" Καὶ μάντις ἀδεὶς τῶν καθεσταώτων βροτοῖς.
Κρέων γὰρ ὢν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοὶ, ποτὲ,
Σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείων χθόνα,
Λαβών τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν,
Εὔθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων πορᾷ·

1177. λαβών τε] λαβόντε Ald. λαβὼν δὲ Br.

1167. πάννυχοι. Eurip. Ion. 730. Νυκλιπόλοις ἅμα σὺν βάκχαις.

1168. ταμίαν, *dominum*, δεσπότην. Pindarus, Pyth. v. epod. 2. ταμίᾳ Κυράνας. Critias apud Athen. lib. i. c. 22. Κᾶρες ἀλὸς ταμίαι.

1170. φάντ'—βίον, *superstitem vitam*. Respicit dictum Solonis, neminem durante vita ob felicitatem prædicandum esse. Vid. Œd. Tyr. 1556. Trachin. 2.

1172. καταῤῥέπει. Proprie verbum neutrum est, sed hic transitivam potestatem habet, ut ῥέω, Eurip. Hecub. 528. Cyclop. 391. ubi plura. Theognis, v. 157. Ζεὺς γὰρ τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει.

1175. ζηλωτὸς, ὡς ἐμοὶ, ποτέ. Sic distinguendum cum editore Oxoniensi. Cum ὡς ἐμοὶ subaudiendum δοκεῖ. Vid. Suidam, v. ὡς ἐμοί.

Καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα· " τὰς γὰ ἡδονὰς
" Ὅταν πεθῶσιν ἄνδρες, ἃ τίθημ' ἐγὼ
" Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
Πλούτει τε γὰ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,
Καὶ ζῇ τύραννον ὄγκῳ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῇ
Τούτων τὸ χαίρειν, πάλλ' ἐγὼ καπνὸν σκιᾶς
Οὐκ ἂν περιαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.
Χο. Τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;
Αγ. Τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν.
Χο. Καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.
Αγ. Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ' ἀμάσεται.
Χο. Πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερός;
Αγ. Αὐτὸς πρὸς αὑτόν, πατρὶ μωίσας φόνῳ.
Χο. Ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας.
Αγ. Ὡς ὧδ' ἐχόντων, πάλλα βουλεύειν πάρα.
Χο. Καὶ μὴν ὁρῶ πάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ
Δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων
Ἤτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχη, πάρα.

1180. ἄνδρες] ἀνδρὸς nota distinctionis transpositâ Ald. Col. Flor. ἄνδρας Turneb. in marg.

1181. Ζῆν &c.] Desideratur hic versus in Ald. Col. Flor.

1196. κλύουσα] κλύουσαν Ald. Ibid. πάρα] περᾷ Br.

1179. τὰς γὰ ἡδονάς. Citat Athenæus, vii. cap. 5. et xii. 12.

1183. ὄγκῳ', *dignitatem, pompam, faſtum.* Vid. loca citata ad v. 793.

1185. πρὸς τὴν ἡδονὴν, *ſi cum voluptate comparetur.* Vid. ad Eurip. Ion. 1532.

1189. αὐτόχειρ. Interpretandum, non, *ſuâ ipſius manu,* (ut bene oſtendit Heathius, conferens αὐτοσφαγεῖς, Aj. 852. hujus fab. 56. et 178. Æſchyl. Sept. Theb. 811.) ſed ſimpliciter, *manu peremptus.*

Ευ. Ὦ πάντες ἀστοὶ, τὸν λόγον γ' ἐπηθόμην
Πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς
Ὅπως ἰκοίμην εὐγμάτων πρόσπτορος,
Καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ' ἀναπτυσσὸν πύλης
Χαλῶσα, κἀμὲ φθόγγος οἰκεῖος κακὸν
Βάλλει δι' ὤτων· ὑπλία δὲ κλίνομαι
Δείσασα πρὸς δμωαῖσι, κἀποπλήσομαι.
Ἀλλ' ὅσις ἰὼ ὁ μῦθος, αὖθις εἶπατε.
Κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος ὧν ἀκέσομαι.
Αγ. Ἐγὼ, φίλη δέσποινα, καὶ παρὼν, ἐρῶ,
Κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.
Τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν, ὧν ἐς ὕστερον
Ψευσθεῖσα φανέμεθ'; "ὀρθὸν ἡ ἀλήθεια ἀεί.
Ἐγὼ δὲ σῷ πόδαγος ἐσπόμην πόσει
Πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς
Κυνοσπάραχτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·
Καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν,
Πλάτωνά τ', ὀργὰς εὐμενεῖς καθαχέθειν,

1201. κἀμὲ] καί με Ald. Turneb. 1210. ἐγὼ δὲ] ἔγωγε Br.
1209. ἡ ἀλήθεια'] ἡ 'λήθεια' Br.

1198. Παλλάδος θεᾶς. Sic θεὰ Ἥρα, Eurip. Troad. 983. Παλλάδος θεᾶς, ibid. 545.

1199. εὐγμάτων. Lego εἰγμάτων, *imaginum*. Θεὸς προσειπεῖν habet Euripides, Herc. Fur. 610. Heſychius: προσήλυτος, προσκυνητής. Εἴγμα, Ariſtoph. Theſmoph. 521. Heſychius: ἔγματα, τύποι. Si retinemus εἰγμάτων, conſtructio erit ut in πυρὸς μειλισσόμενον, πυρὸς πρῆσαι, quorum ſimilia multa dedimus ad Eurip. Herc. Fur. 940.

1200. κλεῖθρ'—πύλης. Periphraſis pro ipſa porta. Ἀναπτυσσὸν interpretandum putem, *quæ in aperiendo intus trahitur*.

1214. ὀργὰς εὐμενεῖς καθαχέθειν, *animum mitem et propitium habere*. Ὀργὰς, *animum*, ut ἐπῄνεσ' ἐργὰς ἡπίους, Eurip. Troad. 53.

Λέσαντες ἀγνὸν λυτρὸν, ἐν νεοπάσι
Θαλλοῖς, ὦ δὴ λέλειπο, συγκατήθομεν.
Καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
Χώσαντες, ὧθις πρὸς λιθοστρωτον κόρης
Νυμφεῖον ἄδε κοῖλον εἰσβαίνομεν.
Φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων
Κλύει τις ἀκτέρισον ἀμφὶ παῖδα,
Καὶ δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει μολών.
Τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα προβαίνει βοῆς
Ἕρποντι μᾶλλον ἆσον, οἰμώξας δ' ἔπος
Ἴησι δυαθρήνητον· ὦ πέλας ἐγώ·
Ἆρ' εἰμὶ μάντις; ἆρα δυσυχεστάτῳ
Κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
Παιδὸς με σαίνει φθόγγος· ἀλλὰ, πρόσπολοι,
Ἴτ' ἆσον ὠκεῖς, καὶ προβάντες τάφῳ,
Ἀθρήσαθ' ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ,
Δώτορες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἵμονος
Φθόγγον σαφὲς μ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι.
Τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν
Ἡθρεῖμεν· ἐν δὲ λοιθίῳ τυμβεύματι

1215. λέσαντες ἀγνὸν λυτρόν. Conf. ad Trachin. 50.

1217. οἰκείας χθονὸς, *domesticæ terræ*, i. e. *patriæ natalis*.

1219. νυμφεῖον. Supra, v. 827. Ἀχέροντι νυμφεύσω.

1223. ἄσημα—βοῆς. Accipi potest pro ἄσημος βοή. Sic ἐν τῷ ξυμφορᾶς, v. 1243. ἄνολβα βουλευμάτων, 1278. Conf. Aj. 1163. Nec spreverim tamen ἄημα, ut αὐλῶν πνοὴ, Aristoph. Ran. 154. 316. Apollon. Rhod. ii. 81. ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἄηται δεῖπος. Eurip. Electr. 754. πνεύματ' αἴρεται.

1230. λιθοσπαδῆ. Malim λιθοσπαγῆ: ut θεόσδοτος, διόσδοτος, Æschyl. Eumen. 629. Vid. et ad Lycophr. 47. et ad Œd. Tyr. 925.

Τὴν μὲν, κρεμαστὴν αὐχένος, κατείδομεν,
Βρόχῳ μιτρώδει σινδόνος καθημμένην·
Τὸν δ', ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον,
Εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν,
Καὶ πατρὸς ἔργα, καὶ τὸ δύστηνον λέχος.
Ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, στυγνὸν οἰμώξας, ἔσω
Χωρεῖ πρὸς αὐτὸν, κἀνακωκύσας καλεῖ·
Ὦ τλῆμον, οἷον ἔργον εἴργασαι; τίνα
Νοῦν ἔσχες; ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης;
Ἔξελθε, τέκνον· ἱκέσιός σε λίσσομαι.
Τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
Πτύσας προσώπῳ, κοὐδὲν ἀντειπὼν, ξίφους
Ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας· ἐκ δ' ὁρμωμένου
Πατρὸς φυγαῖσιν, ἤμπλακ'· εἶθ' ὁ δύσμορος
Αὑτῷ χολωθεὶς, ὥσπερ εἶχ', ἐπενταθεὶς
Ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς δ' ὑγρὸν
Ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται·
Καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν
Λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος.
Κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ

1236. μιτρώδει] μιτώδει Br. e codd. E. T.
1244. τέκνον] τέκνων Ald.
1250. ἐς] ἐν Turneb.
1251. παρθένῳ] παρθένον Br. e cod. E.

1238. εὐνῆς τῆς κάτω, *conjugis jam apud Inferos agentis.*

1246. πτύσας προσώπῳ, *patris faciem inspuens.*

1247. διπλοῦς κνώδοντας. An *duplicem aciem?* Vid. ad Aj. 1044.

1249. ἐπενταθείς. Pro ἐπεντεινάμενος. *Sic, ut erat, ensem intentans.*

1250. ἐς δ' ὑγρὸν Ἀγκῶν', *intra ulnas flexiles mobilesque adhuc.* Ἐς ἀγκῶνα dicit quia *amplecti* est *intra ulnas comprimere.*

1254. τὰ νυμφικὰ τέλη. Sic γαμηλίου τέλους, Æschyl. Eumen. 838.

Τέλη λαχὼν δείλαιος εἰν ἅιδᾳ δόμοις,
Δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβελίαν,
Ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.
Χο. Τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
Φρᾴδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.
Αγ. Καὐτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι,
Ἄχη τέκνῳ κλύουσαν, ἐς πόλιν γόους
Οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ σέγης ἔσω
Δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον σένειν.
Γνώμης γὰρ ἐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρτάνειν.
Χο. Οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ δ', ἔν ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ
Δοκεῖ πρόσεῖναι, χἠ μάτην πολλὴ βοή.
Αγ. Ἀλλ' εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον
Κρυφῇ καλύπτῃ καρδία θυμούμενη,
Δόμους ὠφελοῦσ' εὖ γὰ ἔν λέγεις.
" Καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί πως σιγῆς βάρος.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. Καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει
Μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων

1255. εἰν ᾅδᾳ] ἐν Ἅιδᾳ Br.
1265. ἐμοὶ δ'] ἔμοιγ' Br.
1268. καλύπτῃ] καλύπτει Br. e 3 codd. Reg.
Ibid. καρδία θυμούμένη Ald.

1262. ἐκ ἀξιώσειν. Supplendum ex sequentibus προτιθέναι judice Dorvillio ad Chariton. p. 707.

1267. Fortasse: μήτι καὶ κατὰ σκότον, dein καρδία θυμούμένη casu recto. Vel, κἀκαλάσχετον, i. e. κἀκαλάσχετον. Clemens Alex. p. 493. ἀκαταρχέτε ὁρμῆς.

1272. μνῆμα, *monumentum*. Non apparet cujusnam rei monumentum sit, nisi legamus versibus proxime sequentibus ἀλλοτρίας ἄτης pro ἀλλοτρίαν ἄτην.

Εἰ θέμις εἰπεῖν, ἐκ ἀλλοτρίαν
Ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών.

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Κρ. Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα
Στερεὰ, θανατόεντ'· ὦ κλεινόντας τε καὶ
Θανόντας βλέποντες ἐμφυλίως.
Ὤ μοι ἐμῶν ἄνολβα βεβουλευμάτων.
Ἰὼ παῖ, παῖ, νέος νέῳ ξὺν μόρῳ,
Αἰ, αἰ, αἰ, ἔθανες, ἀπελεύθης
Ἐμαῖς, ἀδὲ σαῖσι δυσβουλίαις.

Σύστημα ά.

Χο. Οἴ μ', ὡς ἔοικας ὀρθὲ τὴν δίκην ἰδεῖν.

Στροφὴ β'.

Κρ. Οἴ μοι,
Ἔχω μαθὼν δείλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ
Θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος ἔχων

1278. ὦ μοι] ἰώ μοι Ald.
Ibid. ἄνολβα] ἄνολβαι Ald.
1279. παῖ semel Ald.
Ibid. ξὺν μόρῳ] ξυμμόρῳ Ald.
1280. αἰ quater repetit Br.
1283. Οἴ μοι deeft Ald.
1285. ἔχων] μ' ἔχων Ald.

1277. βλέποντες. Chorum his verbis affari videtur: *O cernentes!* pro *ebeu! cernitis!*

1278. ἄνολβα βεβουλευμάτων. Pro ἄνολβα βουλεύματα. Vid. ad Aj. 400.

1280. ἀπελεύθης. Sic infra, v. 1320. ποίῳ δὲ καπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ.

1284. ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ—ἔπαισεν, *impegit in caput meum*, i. e. mentem mihi concussit.

Ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
Οἵ μοι λακπάτητον ἀντρέπων χαράν.
Φεῦ, φεῦ, ὦ πόνοι βροτῶν δύπονοι.

Σύσημα β'.

Εξ. Ὦ δέσποθ', ὡς ἔχων γε κ' κεκτημένος
Τὰ μὲν πρὸ χερῶν, τὰ δ' ἐφερῶν, τὰ δ' ἐν δόμοις,
Ἔοικας ἥκειν, κἀμὲ τάδ' ὄψεσθαι κακά.
Κρ. Τί δ' ἐστὶν αὖ κάκιον ἢ κακῶν ἔπι;
Εξ. Γυνὴ τέθνηκε, τῆδε πᾳμμήτωρ νεκρὸς,
Δύσηνος ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

1287. λακπάτητον] λεωπάτητον Ald. λαξπάτητον Br.
1288. ὦ] ἰὼ Ald.
1289. Quæ ἐξαγγέλῳ hic loci et v. 1293. tribuuntur, οἰκέτῃ inscribit Ald.
Ibid. ἔχων γε] ἔχων τε Ald. Br.
1290. τὰ δὲ φέρων] τάδε φέρεις Br.
1291. τάδ'] τάχ' Br. e cod. E.
1292. ἢ] ἐκ Br.

1286. ἐν ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς, *instigavit ad sæva consilia*, vel *sævas actiones*. Herodot. lib. vii 163. ταύτην τὴν ὁδὸν ὑμεῖς τε. Pindarus, Olymp. vii. antistr. 3. πραΰμάτων ὀρθὰν ὁδόν. Libanius, vol. i. p. 167. ποίαν ὁδὸν ἦλθω πραγμάτων. Idem, p. 388. ἄγων δὲ μὲ ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. Id. p. 805. ὁρᾷς τὴν ἐμὴν ὁδόν.

1289. Locus impeditissimus sic emendandus videtur:

— ὡς ἔχων γε καὶ κεκτημένος
Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν, τὰ δ' ἐφορῶν, τά γ' ἐν δόμοις
Ἔοικας ἥκων κύντατ' ὄψεσθαι κακά.

Creon filium Hæmonem propriis in ulnis gestasse dicitur infra, 1306. Antigonen igitur, utpote cui non adeo arctum cum ipso cognationis vinculum erat, satellitibus suis deportandam mandaverat. Hæc etsi acerba fuerint, ipsum tamen acerbius aliquid domi visurum affirmat nuncius. Κύνταt habet Eurip. Supp. 809.

1292. ἢ κακῶν. Probabiliter Canterus ὃν κακῶν. Constructionem instituerim: τὶ δέ ἐστιν αὖ ἐκ κακῶν κάκιον ἔτι.

1293. πᾳμμήτωρ, *natura, non adoptione mater*; *vera genitrix*.

Ἀντιστροφὴ α'.

Κρ. Ἰὼ, ἰὼ δυσκάθαρτος ἅδε λιμήν,
Τί μ' ἆρα, τί μ' ὀλέκεις; ὦ κακάγγελτά μοι
Προπέμψας ἄχη, τίν' αὐδᾷς λόγον;
Χο. Αἰ, αἰ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω.
Κρ. Τί φῂς, ὦ παῖ; λέγ(ε)ς νέον μοι λόγον.
Αἰ, αἰ, αἰ, σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
Γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

Ἀντισύστημα α'.

Εξ. Ὁρᾷν πάρεστιν· οὐ γὰ ἐν μυχοῖς ἔτι.

Ἀντιστροφὴ β'.

Κρ. Οἵ μοι,
Κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω πάλας.
Τίς ἆρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
Ἔχω μὲν ἐν χείρεσιν ἀρτίως τέκνον
Τάλας, τὸν δ' ἔναντι πρόσβλεπω νεκρόν·
Φεῦ, φεῦ μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον.

1295. . . . 1301. Choro hæc omnia tribuit Ald. Creonti Br.
1296. ἄ] ἰὼ Ald.
1297. τίν' αὐδᾷς] τίνα θροεῖς Ald. Br.
1299. λέγεις νέον μοι] τίνα λέγεις μοι νέον Ald. τίνα λέγεις νέον Br.
1300. αἰ quater repetit Br.
1302. Quæ ἐξαγγέλῳ hic loci et vff. 1318. 1321. 1336. tribuuntur, ἀγγέλῳ tribuit Ald. quæ 1309. Choro vel ἀγγέλῳ.
1307. ἔναντι] ἐναντία Ald. ἔναντα Br.

1295. ἅδε λιμήν. Puto ſignificari non Inferorum regionem, Plutoni et Proſerpinæ habitatam, ſed ſepulchrum (v. 903.) cui incluſa fuerat Antigone. Hoc δυσκάθαρτον vocat quod labes exinde contracta ægre expiari poterat. Confer Eurip. Herc. Fur. 772.

1299. λέγεις. Ed. Ald. τίνα λέγεις. Hinc non inepte ſuſpiceris delendum eſſe ὦ παῖ, quo nomine ſervi raro (ſi unquam) apud Tragicos compellantur, legendum vero: Τί φῂς; τίν' ὦ λέγεις νέον μοι λόγον;

Ἀντισύστημα β'.

Εξ. Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ
Λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
Τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,
Αὖθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δέ σοι κακὰς

1309. Ἡ δ' ὀξύθηκτος. Antisystema hoc uno versu mutilatum esse ideo suspicatur Heathius, quod in systemate numerus versuum uno major sit. Nec Viri doctissimi placito cur non assentiamur, video. Quin et versum deperditum sic supplere conatus sum:

Σὴ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ
[Λύθρῳ παλαχθεῖσ', ἣν δεδεγμένη χροὶ]
Λύει κελαινὰ βλέφαρα——.

Monstrans Creonti cultrum fatalem, *Tuus*, inquit, *acutus hicce cultер sacrificatorius, circumcirca tabe inquinatus, quem cum præcordiis accepisset, solvit nigras palpebras.*

Cum βωμία subaudiendum σφαγὶς vel μάχαιρα. Sic Euripides, Electr. 824.

Ὁ δ' εὐκρότητον Δωρίδ' ἁρπάσας χεροῖν.

Erunt fortasse, quibus fastidium movebit *Tuus cultер*, tanquam Creon cum cultro sacrificatorio nihil rei habuerit. Verum salva res est. Apud Veteres enim sacris operari solebant etiam viri principes: vid. locum Euripidis paullo ante citatum: ejusdem Helen. 1601. Βωμία μάχαιρα, ut Lucian. μαχαιρίδιον θυτικὸν, Piscator. aut Reviviſc. cap. 45. Λύει βλέφαρα, *solvit, demittit, decidere finit palpebras*; ut solent morientes. Sic λέλυμαι μελέων σύνδεσμα, Eurip. Hippol. 200. Adde Æschyl. Pers. 916.

1311. Μεγαρέως. Recte judicat Heathius eundem esse quem Euripides in Phœnissis Menœceï nomine celebrat.

Ibid. κλεινὸν λέχος. Interpretatur Heathius de specu Dracontis, in quem Menœceus, ense per corpus trajecto, præcipitem se dederat. Euripid. Phœniss. 958. et seq. Nec diffitendum est vocem cognatam εὐνὴν sepulchrum aliquando significare: vid. Nostri Electr. 438. et quæ præterea dedit Dorvillius in Chariton. p. 97.

1312, 13. κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα, *adversa et tristia omnia imprecans.*

Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.

Στροφὴ γ'.

Κρ. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, ἀνέπαυσ' φόβῳ· τί μ' ἐκ ἀνταίας
Ἔπαισέν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;
Ἄθλιος ἐγὼ, φεῦ, φεῦ,
Δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμμαι δύᾳ.

Σύσημα γ'.

Εξ. Ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων
Πρὸς τῆς θανάσης τῆσδ' ἐπεσκήπτω μόρων.
Κρ. Ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;
Εξ. Παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὑτὴν, ὅπως
Παιδὸς τόθ' ἥθετ' ὀξυκώκυτον πάθος.

Στροφὴ δ'.

Κρ. Ὤ μοι μοι, τάδ' ἐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν

1314. ἀνταίαν] καιρίαν Turn. in mar.
1315. ἔπαισεν] ἔπαισι Ald. Br.
1316. Ἄθλιος] δείλαιος Ald. Br.
1319. μόρων] μόρῳ Ald.
1322. τόθ'] τόδ' Ald. Turneb. Br.

1314. οὐκ ἀνταίαν. Scholiaſtes et Turnebianæ margo καιρίαν, quod metro forte convenientius, uſuque Græcorum ſatis frequentatur. Sed neque alterum temere dimittendum. Vid. Æſchyl. Choeph. 638. Sept. Theb. 900. Perſ. 606. Orph. Hymn. lxx. 9. Noſtri Electr. 197.

1317. συγκέκραμαι δύᾳ. Noſter, Ai. 905. εἰκῇ συγκεκραμένην. Pindar. Olymp. x. in fine, ὥρᾳ τι κεκραμένον. Ariſtoph. Plut. 854. πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι.

1320. ἀπελύσατ', diſceſſit, ᾤχετο. Vid. v. 1280. Polybius, lib. vi. c. 58. καὶ λαβὼν τὸ καταλειφθὲν, πάλιν ἀπελύετο. Crinagoras, Anthol. p. 51. πνεῦμα—ἀπελύσατο. Fragm. Wyttenbach. p. 135. ἀπολύεσθαι γὰρ τὸν ἀποθνήσκοντα, καὶ τὸν θάνατον ἀπόλυσιν καλοῦσι. Athenæus, p. 507. E. ἡ ψυχὴ—κατὰ τὴν ἀπόλυσιν χωριζομένη τοῦ σώματος.

Ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας.
Ἐγὼ γάρ σ', ἐγὼ ϝάνον μέλεος· 1325
Ἐγώ φαμ' ἔτυμον· ἰὼ πρόπολοι,
Ἄγετέ μ' ὅπι τάχος, ἄγετέ μ' ἐκποδών,
Τὸν ἐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.

Σύστημα δ'.

Χο. Κέρδη ταραινεῖς, εἴτι κέρδος ἐν κακοῖς·
" Βράχιστα γὰρ κρᾶτιστα τὰν ποσὶν κακά. 1330

Ἀντιστροφὴ γ'.

Κρ. Ἴτω, ἴτω,
Φανήτω μόρων ὁ κάλλις' ἐμῶν,
Ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν
Ὕπατος· ἴτω, ἴτω,
Ὅπως μηκέτ' ἆμαρ ἄλλ' εἰσίδω. 1335

Ἀντισύστημα γ'.

Εξ. Μέλλοντα ταῦτα· τῶν προκειμένων τί χρὴ
Πράσσειν; μέλει γὰ τῶνδ', ὅτοισι χρὴ μέλειν.
Κρ. Ἀλλ' ὧν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκατηυξάμην.
Αγ. Μὴ νῦν προσεύχου μηδέν· " ὡς πεπρωμένης
" Οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγή. 1340

Ἀντιστροφὴ δ'.

Κρ. Ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών·

1325. ἐγὼ] ἔγωγ' Br.
Ibid. ϝάνον] ἔκτανον Ald. ἔκανον Br. e codd. A. E.
Ibid. μέλεος] ὦ μέλεος Ald. ὁ μέλεος Br.
1326. πρόσπολοι bis Br.

1325. ϝάνον μέλεος. Ed. Ald. ἔκτανον, ὦ μέλεος. Neutrum metro satis convenit. An legendum ? ϝάνον ὦ πηλεής.

1329. Κέρδη. Temere huic districho systematis titulus præfigitur, nullo postea sequente antisystemate.

Ὅς, ὦ παῖ, σέ γ' ἐχ ἑκὼν κατέκτα,
Ὅς σέ τ' αὐτάν· ὦ μέλεος, οὐδ' ἔχω
Ὅπα πρὸς πότερον ἴδω, πᾶ κ' ϑῶ.
Πάντα γὰρ λέχρια,
Τά τ' ἐν χεροῖν γὰρ τά τ' ἐπὶ κρατί μοι
Πότμος δυσκόμιστος ἐσήλατο.

1342. σέ γ'] σέ τ' Ald. Br.
Ibid. κατέκτα] κατέκτανον Ald. ἔκλανον Br.
1343. ὦ μέλεος] ὦ μοι μέλεος Ald. Br.
1344. πᾶ κ' ϑῶ] πᾶ δὲ ϑῶ Br. ex Canteri emendatione.
1345. πάντα γὰρ λέχρια omittit Turneb.
1346. τά τ' ἐν χεροῖν γὰρ τά τ'] τάδ' ἐν χεροῖν τάδ' Ald. τὰν χεροῖν, τά τ' Br.
1347. ἐσήλατο] ἐσήλλατο Ald.

1342. κατέκτα. Ed. Ald. κατέκλανον. Unde lego ob metrum ἔκλανον, nisi forte in strophа malis legere ἐξ ἀϊδρίας, vel ἐξ ἀτιμίας, quæ voces confunduntur apud Max. Tyr.

1343. ὃς σέ τ' αὐτάν. Metrum postulare videtur, ὃς αὐτάν σέ τ'.

1344. πᾶ καὶ ϑῶ. Optime Canterus restituit legendo πᾶ δὲ ϑῶ. Ab hoc verbo, i. e. ϑῶ, regi videtur ὅπα, *lumen oculorum*. Insigne quidem hyperbaton, sed cujus alia exempla præbet Sophocles: vid. supra, v. 1114. Vel lege, Ὅπα πρὸς πότερον ἴδω πᾶ κλιϑῶ.

1345, 6. Ed. Ald. sic exhibet:

Πάντα γὰρ λέχρια
Τά τ' ἐν χεροῖν γὰρ τά τ' ἐπὶ κρατί μοι.

In editione Stephaniana prior versus, quem neque ἀντισοίχου metrum recipit, omittitur. Heathio retinendus videtur, et in strophen potius rejicienda mendi suspicio. Verum cum τά τ' ἐν χεροῖν γὰρ ne ipse quidem commode interpretari potuerit, pene adducor ut credam alteram lectionem alterius διπλογραφίαν esse; antiquos utique codices partim πάντα γὰρ λέχρια, partim τά τ' ἐν χεροῖν μοι præbuisse. Hoc si vere conjeci, facile mihi concedetur utramque lectionem ad Poetæ verba restituenda symbolas conferre debere. Quid? si legamus:

Τὰ λέχρια γὰρ ἅμα τά τ' ἐπὶ κρατί μοι.

1347. εἰσήλατο. Similem metaphoram vide Œd. Tyr. 271. et 1351. Æschyl. Pers. 516.

Ἀνάπαιστοι.

Χο. " Πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
" Πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς
" Μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
" Μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
" Ἀποτίσαντες, γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

1349. τά γ' εἰς] τά τ' εἰς Ald. τά γ' ἐς Br.

1349. πρῶτον. Propriam vim obtineret, si τὸ φρονεῖν species esset εὐδαιμονίας. Verum, id cum aliter sit, pro πρότερον poni censendum est. Sic apud Suidam, v. Πλακίλλα. Πρώτη δὲ τοῦ ἀνδρὸς ἐτελεύτησε Themistius, Orat. xi. τὸ σοῦ δεύτερον αἱρεθῆναι μεῖζον εἰς δόξαν νενόμικε τοῦ πρῶτος ἑτέρου. Euripides, Eurystheo: πρῶτος γέγραπται τῶν κακιόνων. s. ἀμεινόνων. Xenoph. Œconom. ad finem: ἄριστα τὸ σῶμα τῶν στρατιωτῶν ἔχωσι, pro ἄρειον. Aristoph. in Avibus, v. 484. Ἦρχέ τε Περσῶν πρῶτον πάντων, Δαρείου καὶ Μεγαβύζου. Ejus Schol. ad Nub. 552. πρῶτος ὁ Μαρικᾶς ἐδιδάχθη τῶν δευτέρων Νεφελῶν. Plutarch. in Catone minore, p. 767. C. οὔτε πρῶτος τὶς ἀνέβη Κατῶνος. Synesius in Dione, p. 32. τὸν Ἕλληνα τοῦ βαρβάρου πρῶτον ἄγω. Heraclitus Ephesius apud Clem. Alex. p. 712. πρῶτον ἦν ἢ γενέσθαι γῆ.

1351. τῶν ὑπεραύχων. Regi videtur ab ἀποτίσαντες: *magnas calamitates rependentes superbiæ.* Τὰ ὑπέραυχα, *superbia.*

CORRIGENDA.

Aj. 216. Electr. 17. 41. pro ἡμῖν rectius ἡμὶν, ob metrum.

IN NOTIS.

Aj. 228. pro σῦν lege σὺν
— 399. } pro εἶμι lege εἰμὶ
— 824. }
— 602. pro ὅσσαι lege ὅσαι

BINDING DEPT. JUL 23 1962

7594

LGr
S712Mu

Sophocles
Tragoediae septem cum animadversionibus
Musgravii.
Vol.1.

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED